

ТРИЛЪР

ДУШИНА КУНИЦА

ВРАТАТА КЪМ ДЕКЕМВРИ

DIMO

ДИЙН КУНЦ ВРАТАТА КЪМ ДЕКЕМВРИ

Превод: Боян Николаев

chitanka.info

В продължение на шест години малката Мелани е била подлагана от собствения си баща на чудовищен експеримент, финансиран от престъпна организация. Невинното дете се превръща в безмилостно психокинетично оръжие, притежаващо ужасяваща сила.

„... По стените имаше още кръв, която се бе стекла в локвички на пода. Беше толкова много, че сцената напомняше кадър от евтин филм на ужасите.“

*На Герда,
с която заедно ще отворим вратите към бъдещето.*

**ПЪРВА ЧАСТ. СИВАТА СТАЯ
СРЯДА, 2:50 — 8:00 Ч. СУТРИНТА**

Веднага след като се облече, Лора се отправи към входната врата — тъкмо навреме, за да види как патрулната кола на лосанджелиската полиция спира пред къщата. Излезе, тресна вратата след себе си и бързо мина по алеята.

Студеният дъжд пронизваше нощта.

Не си направи труда да си вземе чадър. Така и не се сещаше в кой килер го бе завряла, пък и не й се губеше време да го търси.

От тъмното небе проехтя гръмотевица, но тя не обърна внимание на зловещите трясъци. Биенето на собственото й сърце беше за нея най-силният шум в нощта.

Вратата на черно-бялата кола се отвори, излезе униформен полицай. Видя я, че се приближава, върна се на мястото си и се пресегна да отвори другата врата.

Тя се настани до него и със студената си и разтреперана ръка отметна мокрия кичур коса от челото си.

В патрулната кола миришеше силно на елхов дезодорант и едва доловимо на повръщано.

— Вие ли сте госпожа Маккафри? — попита я полицаят.

— Да.

— Аз съм Карл Куейд. Поръчаха ми да ви заведа при лейтенант Халдейн.

— И при съпруга ми ли? — Гласът й звучеше тревожно.

— За него не знам.

— Но на мен ми съобщиха, че са открили Дилан.

— Предполагам, че лейтенант Халдейн ще ви обясни всичко.

Тя закри устата си с длан и отвратено тръсна глава.

— Съжалявам, че тук вони така. Тая вечер задържах някакъв пияница, който се опитваше да кара кола.

Ала не от смрадта й се повдигаше. Чувстваше се ужасно, защото преди няколко минути й бяха съобщили по телефона, че са открили съпруга й, но не бяха споменали нищо за Мелани. А щом Мелани не е

била с Дилан, къде е тогава? Може би е мъртва? Не! Господи, не! Лора скръцна със зъби и изчака да отmine прилошаването. Успя да попита:

— Къде... къде отиваме?

— До една къща в Студио Сити. Не е далеч.

— Там ли са открили Дилан?

— След като са ви казали, че са го намерили, сигурно е там.

— Но как са разбрали къде е? Дори нямах представа, че го търсите. От полицията ми отговориха, че нямали право да се заемат със случая... Помислих си, че... няма никога да видя него... или Мелани.

— Ще трябва да говорите за това с лейтенант Халдейн.

— Сигурно е обрал банка — подметна тя с неприкрита горчивина. — Да се открадне дете от майката, изглежда, не е достатъчно сериозно основание, за да се заинтересува полицията.

— Сложете си колана, ако обичате.

Тя притеснено закопча предпазния колан.

Куейд направи обратен завой.

— Какво става с моята Мелани?

— Моля?

— Дъщеря ми. Тя добре ли е?

— Съжалявам. Не знам нищо за нея.

— Не е ли била с мъжа ми?

— Мисля, че не.

— Не съм я виждала, почти шест години. Той я отвлече.

— Сериозно?

— В съда го нарекоха спор за попечителството, но за мене е чисто отвличане.

Бе обладана от гняв и омраза, но се опита да превъзмогне чувствата си, да не го мрази, защото изведнъж ѝ хрумна нелепата мисъл, че Бог я наблюдава, че я преценява, че ако се отдаде на омраза и лоши мисли, ще реши, че тя не заслужава да се събере с малкото си момиченце. Лудост! Но не можеше да я преодолее. Страхът я подлудяваше. И преди трепереше, но сега направо я втресе.

— Да не ви е лошо? — попита я Куейд.

— Нищо ми няма — излъга тя.

Със запалени аварийни светлини, но без включена сирена, колата се носеше през окъпаните от дъжда западни покрайнини на града.

— Вече е на девет — обади се Лора. — Говоря за дъщеря си. Не мога да ви я опиша кой знае колко добре — последния път, когато я видях, беше на три годинки.

— Съжалявам, но там не видях момиченце.

— С кестенява коса. Зелени очи. Трябва да е с Дилан. — В гласа ѝ прозвуча отчаяние, боеше се да не би момичето да е мъртво. Така често бе сънувала, че Мелани е умряла, че вече бе започнала да вижда в това някакво предзнаменование. — Трябва да е с Дилан. С него е била през всичките шест безкрайни години, така че защо да не е с него и сега?

— Пристигаме след няколко минути — обади се Куейд. — Лейтенант Халдейн ще отговори на всичките ви въпроси.

— Не биха ме будили в два и половина сутринта, ако не са открили и Мелани. Сигурна съм.

Мълчанието на Куейд означаваше повече от каквито и да са думи.

— Ранена ли е? — попита. — Затова ли не пожелайте да ми кажете нищо за нея?

— Госпожо Маккафри, наистина не видях малко момиченце в къщата.

Лора се отпусна на седалката. Бе решила да не плаче. Сълзите ѝ щяха да означават признание, че се е разделила с всяка илюзия да намери Мелани жива, а ако загубеше надежда (още една странна мисъл), би била отговорна за смъртта на детето. Мисълта, че съществуването на Мелани зависи от нейната вяра, беше налудничаво и прекалено самоуверено — знаеше го, но въпреки това се придържаше към нея, мъчеше се да спре сълзите и да вярва още по-силно.

Чистачките проскърцваха монотонно по предното стъкло, дъждът барабанеше по покрива, гумите съскаха по влажния асфалт; Студио Сити изглеждаше далеч колкото Хонконг.

Минаха по булевард „Вентура“ и навлязоха в Студио Сити. Името на квартала бе дошло от студията, където в дните, преди телевизията да обсеби всичко, се снимаха евтините уестърни. В последните години Студио Сити се бе превърнал в нещо като магнит за

сценаристи, художници, актьори и всякакви занаятчии; всички те се бореха за съвместно съществуване със старите обитатели на квартала.

Куейд спря пред скромна къща в глуха уличка. Пред входа бяха паркирани две други полицейски коли и сив микробус с надпис „Съдебен следовател“ върху двете задни врати.

„О, не, Боже, моля ти се, не. *Не.*“

Лора затвори очи и се опита да мисли, че всичко това е част от съня, който обаждането от полицията бе прекъснало. В един миг би трябвало да се събуди и да разбере, че тези неща не са истински.

Но когато отново отвори очи, микробусът на съдебния следовател още беше там.

Всички прозорци на къщата бяха със спуснати пердетата, но входът бе ярко осветен от подвижните полицейски прожектори. До тротоара стоеше на пост униформен полицай. Друг полицай бе застанал точно под козирката над главния вход.

Куейд излезе от колата, но Лора не можеше да помръдне.

— Това е къщата — каза ѝ той.

Лора кимна, но остана неподвижна. Не искаше да влиза. Знаеше какво ще види — мъртвата Мелани.

Куейд я изчака, заобиколи колата, отвори вратата и ѝ подаде ръка.

— Госпожо Маккафри? Плачете ли?

Тя гледеше като хипнотизирана микробуса на съдебния медик.

— Излъгахте ме!

— Какво? О, не, ни най-малко. — Куейд въздъхна, сетне добави: — Наистина е извършено убийство. Открихме два трупа. Но вашето момиченце не е там. Честна дума.

Лора го изгледа и реши, че казваше истината.

Излезе от колата.

Той я хвана под ръка и двамата пресякоха тротоара до входната врата.

Постовият полицаи влезе да повика лейтенант Халдейн. Лора и Куейд останаха под козирката. В нощния въздух се усещаше мирисът на озон и рози. Пред фасадата на къщата бяха засадени розови храсти, които цъфтяха и през зимата.

Халдейн се появи. Беше висок, широкоплещест и грубоват мъж с къса руса коса и ъгловато, привлекателно лице. Сините му очи изглеждаха като изрисувани; Лора се запита дали безжизненият му поглед се дължи на онова, което беше видял в къщата.

Като се изключи погледът му, изглеждаше приятен и сговорчив човек; от усмивката, която ѝ отправи, лъхаше истинска топлина.

— Доктор Маккафри? — протегна ѝ ръка той. — Аз съм Дан Халдейн.

— Дъщеря ми...

— Още не сме открили Мелани.

— Тя не е ли...

— Какво?

— Мъртва?

— Не, не. Боже мой, не. Не бих си позволил да ви извикам тук, ако случаят беше такъв.

Лора не изпита облекчение, тъй като не беше сигурна дали да му вярва. Изглеждаше ѝ някак напрегнат. В къщата явно бе станало нещо ужасно. А щом не са открили Мелани, защо е било нужно да я викат по това време?

— Дилан ли сте открили? — попита Лора.

Халдейн погледна встрани.

— Да, така смятаме.

— Мъртъв ли е?

— Ами... да. В джоба на единия мъртвец намерихме неговите документи, но все още не сме установили самоличността му. Трябват ни сведения за състоянието на зъбите му или пръстови отпечатъци, за да сме сигурни.

Вестта за смъртта на Дилан изобщо не я развълнува. Не изпита обаче и радост, нито пък удовлетворение, че Дилан си е получил заслуженото. Някога го беше обичала, после го намрази, но сега изпитваше към него само безразличие и навярно това бе най-тъжното.

„Защо ли не ме въвежда вътре — чудеше се тя. — Какво ли е станало там?“

— Как е умрял? — попита го.

— Убит е.

— Кой го е направил?

— Не знаем.

— Застрелян ли е?

— Не. Пребили са го до смърт.

— Боже мой. — Отново ѝ прилоша.

— Доктор Маккафри! — тревожно възкликна Халдейн.

— Нищо ми няма. Очаквах Дилан и Мелани да са заедно. Отвлече я преди шест години.

— Знаем.

— Закри общата ни банкова сметка, напусна работа и избяга, защото исках да се разведем, а той се боеше, че съдът ще ни даде равни попечителски права.

— Когато въведохме името му в компютъра, във файла се появи и вашето име. Не съм запознат с всички подробности, но набързо прегледах информацията, така че донякъде знам за какво става дума.

— Но след като разсипа живота си, след като обърна гръб на всичко, за да задържи Мелани, тя би трябвало още да е с него. — Лора говореше задъхано и смутено.

— Така е. Тя е живяла с него тук...

— Живяла е тук! Само на десет-петнайсет минути път от дома ми!

— Да.

— Но аз бях наела частни детективи и никой не успя да разбере...

— Понякога най-добрият номер е да се направи онова, което е най-близко до ума.

— Господи! Бях склонна да мисля, че са напуснали страната, че са отишли в Мексико — а те са били тук през цялото време.

Вятърът спря, но дъждът се усили. Моравата пред къщата скоро щеше да се превърне в езеро.

Халдейн продължи:

— Открихме дрехи на малко момиченце и няколко детски книжки. В бюфета има кутия с детска шоколадова закуска, която — убеден съм — никой възрастен не би ял.

— *Никой?* Значи тук са живели не само Дилан и Мелани.

— Не знаем точно. Намерихме... трупове. Още два, освен този на съпруга ви.

— Всички ли са пребити до смърт?

Той кимна.

— Но вие не знаете къде е Мелани?

— Засега не.

— Тогава може би... човекът, който е убил Дилан и останалите, я е отвел със себе си?

— Възможно е.

Лора трескаво размишляваше: дори Мелани да не е още мъртва, тя е заложница на убиец. А може би не само убиец, а и изнасилвач? Не. Тя е само на девет години. Какво би направил изнасилвачът с нея?

— Трябва да я открием — заяви тя, но гласът ѝ бе така немощен, че прозвуча странно и за самата нея.

— Правим каквото можем — увери я Халдейн и съчувствено я изгледа, но за нея това не бе достатъчно. — Предлагам да влезем в къщата, но трябва да ви предупредя, че гледката е ужасяваща.

— Аз съм лекар, господин лейтенант.

— Да, психолог.

— Имам научна степен и по медицинските науки.

— О, така ли? Не знаех.

— Предполагам, че ще поискате от мен да установя самоличността на Дилан?

— Не. Искам да видите нещо друго; нещо, което се надявам да ми обясните.

— Какво е то?

— Нещо странно — замислено каза той. — Нещо адски странно.

Всички лампи в къщата бяха запалени.

Лора примижа, преди да се огледа. Холът бе обзаведен спретнато, но безвкусно. Единствено книгите в библиотеката бяха подбрани според вкуса на собственика. Останалите предмети приличаха на случайно подбрани сценични аксесоари, използвани от театрална компания с малък бюджет. В камината се виждаше преобърната тенекия и маша от ковано желязо.

Двама служители от полицейската лаборатория ръсеха с прах за снемане на отпечатъци местата, за които се предполагаше, че някой е докосвал.

— Моля ви, не пипайте нищо — обади се Халдейн.

— Щом не ви трябва за установяване на самоличността на Дилан...

— Нали ви казах — това едва ли би помогнало с нещо.

— Защо?

— Няма какво да се установява.

— Тоест трупът е толкова...

— Обезобразен — довърши той. — Няма лице.

— Господи!

Стояха в преддверието и Халдейн, изглежда, нямаше желание да я въведе вътре. След малко попита:

— Той имаше ли някакви... белези, по които да го разпознаем?

— Обезцветен участък от кожата.

— А родилен белег?

— Да, на гърдите му.

— Това едва ли ще ни помогне.

— Защо?

Той се втренчи за миг в нея, после отмести поглед.

— Все пак съм лекар...

— Гръдният му кош е вдлъбнат.

— От бой ли?

— Да. Всяко ребро е счупено на няколко места. Гръдната кост е раздробена.

— Раздробена ли?

— Да. Не е просто счупена. *Раздробена е*, като че ли е била от стъкло.

— Но гръдната кост е *твърда* — тя и черепът са частите от човешкото тяло, които напомнят на броня.

— Тъкмо затова сме на мнение, че убиецът е бил изключително силен.

— Невъзможно е. Гръдната кост може да се раздоби само при автомобилна катастрофа.

— Решихме, че побоят е извършен с оловна тръба...

— И това не може да е — поклати глава тя и си помисли: „Мелани, малка моя Мелани. Боже мой, какво се е случило с теб, ще те видя ли отново?“. — Вижте какво, ако не съм ви нужна за установяване на самоличността на Дилан, не виждам какво...

— Нали ви казах, има нещо, което бих искал да погледнете. Нещо странно.

Продължаваше да я държи в преддверието и сякаш се опитваше да препречи пътя ѝ с цялото си тяло. Явно изгаряше от желание да научи мнението ѝ, но се страхуваше от реакцията ѝ при вида на обезобразените трупове.

— Не разбирам — призна си тя. — Странно? Какво е странното? Халдейн не ѝ отговори. Вместо това попита:

— Вие двамата сте се занимавали с едни и същи проучвания, нали?

— Не съвсем.

— И той е бил психолог, нали?

— Бихейвиорист^[1]. Със специален интерес към проблемите на бихейвиористичните модификации.

— А вие с какво се занимавате?

— Специалността ми е детска психология.

— Добре — намръщи се той. — Все пак, ако хвърлите един поглед на лабораторията му, бихте могли да ми кажете върху какво е работил съпругът ви.

— Лаборатория ли? С какво се е занимавал?

— С някакви експерименти. Все още не можем да разберем какви точно са били.

— Да я огледаме.

— Гледката не е приятна...

— Казах ви вече — аз съм лекар.

— А аз съм ченге и на ченгетата им се налага да виждат повече кръв, отколкото на докторите, но все пак от тази гадост ми се повдига.

— Все пак *вие* ме повикахте тук! Няма да се отървете от мен, преди да съм разбрала какво са правила съпругът ми и дъщеря ми в тази къща.

Халдейн кимна:

— Оттук, ако обичате.

Тя го последва в малък коридор, където някакъв строен и красив латиноамериканец наблюдаваше как двамата помощници на съдебния медик прибираха един труп в полиетиленов чувал. През найлона Лора успя да различи очертанията на едър човек и няколко петна кръв, но нищо повече.

Дали беше Дилан?

— Не е съпругът ви — увери я Халдейн, сякаш четеше мислите й. — У този изобщо нямаше документ за самоличност. Ще разчитаме изцяло на пръстовите отпечатащи, за да разберем кой е.

По стените имаше още кръв, която се бе стекла в локвички на пода.

Халдейн я погледна и Лора се опита да не издаде ужаса си.

Дали Мелани е била тук, когато са извършвани убийствата? Ако е така и ако сега се намира с човека — или хората — които са го извършили, навярно е обречена на смърт като свидетел. Дори да не е видяла нищо, убиецът би я умъртвил... след като се погаври с нея. Би я убил, защото това ще му достави удоволствие. Цялата обстановка свидетелстваше, че той е психопат, защото нормален човек не би убивал с такава ярост.

Двама души с бели престилки излязоха да вземат носилка, с която да пренесат трупа.

Стройният латиноамериканец донякъде приличаше на актьора Уейн Нютън, но нямаше мустаци. Когато заговори, гласът му се оказа неочаквано дълбок:

— Минахме цялата площ с прахосмукачка, лейтенант, направихме и снимките. Този вече го изнасяме.

— Открихте ли нещо особено при предварителния оглед?

Лора разбра, че това е патологът, но ѝ направи впечатление, че и той изглеждаше доста смутен за човек, свикнал със сцени на насилствена смърт.

— Изглежда, че костите му са направо раздробени — обясни патологът. — Контузия върху контузия — просто не може да се каже какъв е броят им. Сигурен съм, че при аутопсията ще се установят разкъсвания на вътрешни органи... — Погледна към Лора, като че ли не знаеше дали да продължи. — Смазан череп. Избити зъби. Едното око е извадено...

Лора забеляза ръжена, който лежеше на пода.

— С това ли е извършено убийството?

— Едва ли.

— Беше в ръката на оня човек. Явно се е опитвал да се защити.

В малкия коридор имаше три врати от едната страна и друга — в дъното. И трите бяха открехнати. Халдейн преведе Лора край трупа и я вкара в последната стая.

Въпреки дебелия пуловер и подплатения шлифер ѝ беше студено. Ръцете ѝ бяха ледени като на мъртвец.

Стаята очевидно е била кабинет, но сега бе просто олицетворение на разрушението и безпорядъка. Чекмеджетата на металния шкаф бяха извадени, съдържанието им бе разпиляно по пода, а дръжките — счупени. Плотът на солидното бюро беше натрошен, сякаш го бяха удряли с брадва. Пищещата машина бе захвърлена с такава сила в стената, че някои от клавишите бяха забити в пода. Навсякъде имаше разпилени хартии — изписани листове, графики, формули и забележки, добавени на ръка със ситен равен почерк; много от тях бяха смачкани. Навсякъде, дори по тавана, имаше кръв.

— Господи! — изстена Лора.

— Моля ви да хвърлите един поглед на съседната стая.

Поведе я към вратата, но тя успя да види двата покрити трупа на пода.

— Единият... на Дилан ли е? — попита плахо.

— У този беше паспортът на Дилан Маккафри — посочи Халдейн. — Но едва ли ще искате да го видите.

— Не — съгласи се тя. — А кой е бил другият?

— Ако се съди по шофьорската му книжка и по останалите документи в портфейла му, човекът се е казвал Уилхем Хофриц.

Лора потръпна.

— Познавахте ли го?

— Беше един от колегите на мъжа ми в университета. Направиха заедно няколко изследвания. И двамата страдаха от една и съща мания.

— В тона ви личи неодобрение, прав ли съм?

Тя не отговори.

— Не сте харесвали Хофриц — настояваше Халдейн.

— Презирах го.

— Защо?

— Беше самодоволен, самовлюбен и надменен малък фукльо.

— И още какво?

— Това не е ли достатъчно?

— Не ми приличате на човек, който би употребил думата *презира* случайно.

— Хофриц вярваше в диктатурата — подхвана тя. — Мислеше, че биха могли да се използват психологически стимули, наркотици и въздействие върху подсъзнанието за управление на масите.

— Накратко — искали са да упражняват контрол върху човешкото съзнание.

— Точно така — отвърна тя с наведена глава. — От него би излязъл еднакво добър нацист или комунист, тъй като признаваше само политиката на абсолютната власт. Искаше да *упражнява контрол*.

— С такива неща ли се занимават в лосанджелиския университет?

— Разбира се. Няма ограничения за научните изследвания, които преподавателят е замислил — ако успее да намери кой да ги финансира.

— Но последствията от такива научни изследвания...

— Са емпирични резултати — усмихна се невесело тя. — Открития, полезни за развитието на науката. С това се занимава ученият, не с последствията.

— Според вас съпругът ви е споделял пристрастията на Хофриц. Бил е сериозно увлечен от изследванията върху контрола на мисленето, така ли?

— Да. Но не споделяше фашистките идеи на Уили Хофриц. Интересуваше се повече от възможностите да се промени поведението на криминалните личности като метод за ограничаване на престъпността. Поне аз си мисля, че е било така.

— Получаваше ли държавни субсидии?

— Да — и той, и Хофриц.

— От Пентагона ли?

— Възможно е, макар че Дилан не се интересуваше от отбраната. Защо питате? Свързвате ли го по някакъв начин със случилото се тук?

Вместо да й отговори, Халдейн попита:

— Споменахте, че съпругът ви е напуснал работата си в университета и е избягал с дъщеря ви.

— Да.

— Но сега откриваме, че е продължил да работи с Хофриц.

— Хофриц не е в лосанджелиския университет от три-четири години, а може би и от по-отдавна.

— Какво се е случило?

— Не знам. Дочух, че е започнал да се занимава с друго. Имам чувството, че са го помолили да напусне.

— Защо?

— Според слуховете... за някакви нарушения на професионалната етика.

— Вие свързана ли сте с лосанджелиския университет?

— Не. Не се занимавам с научни изследвания. Работя в педиатричната болница „Сейнт Марк“; имам частна практика. Ако поговорите с някой преподавател от университета, може би ще разберете защо Хофриц е бил отстранен.

— Мисля, че мъжът ви и Хофриц са започнали отново да работят заедно — промълви детективът.

— И какво са правили?

— Не съм сигурен. Точно затова ви поканих тук. Искане ми се да разгледате лабораторията. Може би ще успеете да ми обясните с какво са се занимавали. Има и още нещо... — поколеба се той.

— Какво?

— Мисля, че дъщеря ви е била използвана при опитите.

— Как? — прошепна Лора.

— Надявам се вие да ми го обясните. Не съм учен. Но... преди да влезем... бих искал да поясня, че някои от експериментите... изглежда, са били болезнени.

„Мелани, какво са искали от тебе, какво са ти направили, къде са те отвели?“

Тя дълбоко си пое въздух, сетне последва Халдейн в лабораторията.

---

[1] Бихейвиорист — последовател на бихейвиоризма, философско течение, което отрича съзнателната човешка дейност и твърди, че в основата на човешките действия лежат вродените инстинкти и механично възникнали навици. — Б.пр. ↑

Дан Халдейн беше учуден от самообладанието ѝ. Беше му ясно, че спокойствието на Лора Маккафри не се дължи единствено на медицинското ѝ образование — бе надарена и с изключителна вътрешна сила, с издръжливост и упоритост, от които Дан се възхищаваше, които го озадачаваха и привличаха. Дъщеря ѝ бе изчезнала, възможно бе да е ранена, дори мъртва, но личеше, че докато намери някакъв отговор за съдбата на Мелани, тя няма намерение да прояви слабост. Лора му харесваше.

Беше красива, макар да не си бе сложила грим. Изглеждаше по-млада от трийсет и шестте си години. Зелените ѝ очи бяха прекрасни. И уплашени.

Знаеше, че тя ще се ужаси от картината в импровизираната лаборатория, но все пак точно затова я бе извикал посред нощ. Не беше виждала мъжа си от шест години, но го познаваше по-добре от всеки друг, а беше и психолог, което би ѝ позволило да вникне в същината на изследванията и опитите на Дилан Маккафри.

Когато влязоха в лабораторията, Халдейн забеляза изненадата, недоумението и притеснението на младата жена.

Гаражът, предназначен за две коли, е бил преустроен в обширно и мрачно помещение без прозорци. Сив таван. Сиви стени. Сив мокет. Дори дръжките на плъзгащите се врати на гардероба бяха боядисани в сиво. Общото впечатление бе направо погребално.

Онова, което първо се набиваше в очите, бе металната камера, която напомняше старомоден уред за изкуствено дишане, макар да бе значително по-обемиста. От нея излизаха тръби, прокарани в пода, а кабелът за електрозахранването бе включен в разклонител на тавана. До отворения люк се достигаше по дървена стълба.

Лора се изкачи по стъпалата и надникна вътре.

— Знаете ли какво е това? — попита я Халдейн.

— Разбира се. Изолационен контейнер.

— И за какво го е използвал?

— Искате да кажете — какво е научното му приложение?

Халдейн кимна.

— Ами... — започна тя, — напълвате с вода една трета... Всъщност използва се десетпроцентов разтвор на магнезиев сулфат. После загрявате течността до трийсет и четири градуса — температурата, при която плуващото тяло най-малко се влияе от земното притегляне. Или в зависимост от експеримента, температурата може да е трийсет и шест градуса — така се намалява термалната разлика между тялото и водата. После обектът...

— Който е човек, не животно, нали?

Лора явно се учуди от въпроса му и той се почувства ужасно невеж, но младата жена не го изгледа подигравателно, а търпеливо поясни:

— Да. Човек, не животно. Когато течността е почти нагрята до необходимата температура, обектът се съблича, влиза в резервоара, затваря люка и се озовава сред пълен мрак и тишина.

— Защо?

— Така е лишен от всякакви външни влияния. Нищо не вижда. Нищо не чува. Не усеща никакъв вкус. Няма мирис. Нито пък чувство за тежест, време и място.

— Защо е необходима тази процедура?

— Първите подобни контейнери са използвани, за да се установи какво ще се случи, ако човек бъде лишен от почти всички външни стимули.

— Така ли? И какво се е случило?

— Не онова, което са очаквали. Обектите на опитите не са страдали от клаустрофобия. Може би кратък миг на страх, но след него... общо взето, приятно усещане на объркване на времето и пространството. Някои от опиталите са мислели, че пространството около тях е безкрайно. Съзнанието, когато остане без външни дразнителни, се насочва към огромния нов свят от вътрешни стимули.

— Халюцинации ли?

— Понякога и халюцинации — съгласи се тя. — Но не тревожни и застрашителни, каквито се наблюдават при злоупотреба с наркотици. В много от случаите има ярки и живи сексуални фантазии. Почти всеки субект съобщава за изостряне и проясняване на мисловната дейност. Някои от пациентите са се справяли със сложни аритметични и алгебрични задачи, които обикновено биха били въвн от

възможностите им. Един от прилаганите психотерапевтични методи се състои в поощряването на болните да мислят за себе си, когато бъдат поставени в изолационните контейнери.

— По тона ви разбирам, че не сте изцяло съгласна с тази процедура.

— Е, не може да се каже и че изцяло я отхвърлям. Но ако имате работа с психически разстроен човек, който вече се владее само отчасти... объркването, което ще настъпи в изолационния контейнер, със сигурност ще има отрицателни последствия. На някои болни им е нужен всеки контакт с околния свят, всеки външен дразнител. Възможно е, разбира се, да съм прекалено предпазлива или старомодна. Все пак тези апарати се продават и за използване в домашни условия; сигурно е, че голяма част от купувачите са хора с нестабилна психика, а не съм чувала състоянието на който и да е от тях да се е влошило заради контейнера.

— Навярно е доста скъпо.

— Разбира се. Повечето съоръжения в частните домове са просто още една играчка за богатите.

— А защо някой би искал да си набави такъв уред?

— Ами освен периодите с халюцинации и следващото избистряне на мисловния процес, всички съобщават, че се чувствали изключително освежени и отпуснати след прекарания в контейнера сеанс.

— Но мъжът ви едва ли е използвал съоръжението, за... освежаване.

— Съмнявам се.

— Тогава каква е била целта му?

— Бог знае. — По лицето ѝ се изписа страдалческо изражение.

— Според мен това не е било единствено лаборатория за него — подхвана Халдейн. — Мисля, че е било и стаята за дъщеря ви, че тя е била затворничка. Навярно е прекарвала всяка нощ в контейнера, а понякога е оставала в него дни наред.

— Това е... невъзможно.

— Защо?

— Възможностите за психологически увреждания, рисковете...

— Може би мъжът ви не е давал пет пари за рисковете.

— Но той обичаше Мелани. Това поне му признавам.

— Открихме дневник, в който мъжът ви е отразявал всяка минута от живота на дъщеря ви през последните пет години и половина.

— Искам да го видя.

— След малко. Още не съм го проучил, но не мисля, че дъщеря ви е напускала тази къща, откакто я е отвлякъл. Не е ходила на училище, нито на лекар. И макар да казвате, че е невъзможно, аз смятам — според онова, което видях — че понякога е прекарвала по три-четири дни в контейнера, без да излиза оттам, без изобщо да се храни.

— И вода ли не ѝ е давал?

— Предполагам, че е пила по малко от течността, в която е плувала.

— Но когато е трябвало да се облекчи...

— От онова, което видях, съдя, че понякога са я изваждали само за няколко минути — колкото да използва тоалетната. Но в останалите случаи навярно са ѝ поставяли катетър, за да може едновременно да се облекчава и да не замърсява водата около себе си.

Лора изглеждаше потресена.

На него му се искаше да свърши по-бързо — заради нея и заради себе си, защото му се повдигаше. Поведе я към друг уред.

— Това е биоконтролен апарат — обясни тя. — В него е монтиран електроенцефалограф, който следи мозъчните вълни на пациента. Допуска се, че чрез него може да се наблюдава мозъка.

— Чувал съм за биоконтролерите. А това какво е? Беше стол, от който висяха кожени каишки и кабели с електроди.

Тя го разгледа и Халдейн усети нарастващото ѝ отвращение... и ужас.

— Уред за терапия чрез отрицателни емоции — колебливо отвърна Лора.

— Прилича ми на електрически стол.

— Точно това е. Само че не убива. Токът е постоянен и идва от този акумулатор, не от контакта. А с това — тя докосна едно лостче отстрани — се контролира напрежението. Може да предизвика всичко от гъделичкане до болезнен шок.

— Това стандартен прибор за психологическа работа ли е?

— Господи, не!

— Виждали ли сте нещо подобно в лабораториите?

— Веднъж. Или... два пъти.

— Къде?

— При един доста безскрупулен изследовател на животинското поведение, с когото някога се познавахме. Използваше електрошокова терапия, докато работеше с маймуни.

— Измъчвал ли ги е?

— Сигурна съм, че *той* не го е виждал в тази светлина.

— Казахте, че сте виждали такива уреди два пъти. Кога беше вторият?

— Видях го на една снимка.

— Така ли?

— В някаква книга за научните експерименти в нацистките концентрационни лагери. Използвали са го върху хора.

Дан се поколеба. Но трябваше да го каже:

— Това е правил и мъжът ви.

Лора Маккафри го изгледа. Лицето ѝ бе мъртвешки бледо.

— Мисля, че са слагали дъщеря ви на този стол... и...

— Не!

— ... са я измъчвали — завърши Дан.

— Не!

— Пише го в дневника, за който ви споменах.

— Но...

— Мисля, че са използвали... как го казахте, „терапията чрез отрицателни емоции“, за да я научат да контролира мозъчните си вълни.

Мисълта за Мелани, завързана на този стол, бе така отблъскваща, че Лора Маккафри изведнъж се преобрази. Очите ѝ хлътнаха в кухините и загубиха блясъка си. Кожата ѝ като че провисна като топящ се восък.

— Но... — задъха се тя, — това е безсмислено. Терапията чрез отрицателни емоции не е *най-подходящият* начин да се опознае биологичното контролиране.

Искаше му се да я прегърне, да я притисне към себе си, да погали косата ѝ, да я приласкае. Да я целуне. Беше му харесала още когато я видя, но досега не бе изпитвал сексуални желания към нея. Бе

го привлякла в мига, когато започна да залита, в мига, когато вече не можеше да скрива страховете и съмненията си.

„Какво ли ми има? — питаше се той. — Защо винаги искам да съм рицарят защитник? Почти не познавам тази жена, а вече искам да разчита изцяло на мен, да ме натовари със страховете и съмненията си. О, да, госпожо, просто се доверете на Големия Дан Халдейн и на никого друг; Големият Дан ще хване тези зли разбойници и ще върне реда в живота ви. Големият Дан може да го направи, дори и да е още глупав юноша в душата си.“

Не, не и този път. Предстоеше му работа, при която трябваше да вложи целия си професионализъм. За бога, сега едва ли бе моментът за любовни истории. Тя бе прекалено уязвима — уплашена до смърт за дъщеря си, мъжът ѝ бе убит, а това би трябвало да ѝ окаже някакво влияние. И все пак...

— Е — въздъхна той, — може, след като проучите дневника на мъжа си, да успеете да докажете, че никога не е поставял момичето на този стол. Не мисля обаче, че ще е така.

Лора изглеждаше напълно сломена.

Дан отиде до гардероба и го отвори. Вътре имаше няколко чифта дънки, тениски, пуловери и обувки, които биха станали на деветгодишно момиче. Всички бяха сиви.

— Защо? — попита. — Какво е искал да докаже? Към какво се е стремял в опитите си с момичето?

Жената безмълвно поклати глава.

— Питам се и нещо друго — продължи Дан. — Всичко това е струвало повече пари, отколкото е имал. А не е работил никъде. Никога не е излизал. Може би Хофриц му е давал пари. Трябва обаче да е имало и други. Кой са те? Кой е финансирал работата му?

— Нямам никаква представа — промълви тя, сетне възкликна: — Къде са отвели Мелани? И какво ли правят с нея сега?

Кухнята изглеждаше занемарена. В умивалника бяха натрупани мръсни чинии.

Лора седна на масата. Изгаряше от нетърпение да прегледа дневника за експериментите на Дилан.

Халдейн пък не беше още готов да ѝ го даде. Той го държеше — том с размера на ученически дневник, с подвързия от изкуствена кожа — крачеше из стаята и говореше.

По стъклото биеха дъждовни капки. Когато мълния прорязваше небето, по отсрещната стена се отразяваха капките от прозореца, при което стаята изглеждаше полупрозрачна като при мираж.

— Интересуват ме още подробности за мъжа ви. Например защо сте решили да се разведете с него.

— Това има ли някаква връзка?

— Би могло да има.

— Как?

— Да започнем с това, че ако е имало друга жена, тя би могла да ни разкаже повече за онова, с което се е занимавал тук. Може дори да знае и кой го е убил.

— Нямаше друга жена.

— Тогава защо решихте да се разведете?

— Ами просто... просто вече не го обичах.

— Защо?

— Вече не беше човекът, за когото се бях омъжила.

— В какво се състоеше промяната?

— Нямаше промяна — въздъхна тя. — Оказа се, че изобщо не съм го познавала.

Халдейн престана да крачи и скръсти ръце на гърдите си, без да оставя дневника.

— Бихте ли уточнили?

— Ами... първо трябва да ви обясня нещо за себе си. В училище и в колежа не бях особено популярна. Момчетата не ме канеха на срещи.

— Трудно ми е да го повярвам.

Лора неволно се изчерви.

— Така е. Бях ужасно стеснителна. Отбягвах момчетата. Не съм имала близки приятелки. Не ми се искаше да се сближавам с хората, защото не бих понесла мисълта, че ще ме отхвърлят.

— Защо би трябвало да не ви харесат?

Тя вдигна очи. Погледът му бе топъл, но нито предизвикателен, нито прелъстителен. Държеше се като полицай — наблюдаваше, правеше заключения. Но все пак под очевидния професионализъм тя усети, че я намира привлекателна. Интересът му я накара да се почувства неловко. Извърна глава и се загледа в сребристите отблясъци от дъжда по прозореца.

— През онези години имах ужасен комплекс за малоценност.

— Защо?

— Заради родителите си. Главно заради майка ми.

— Какви бяха те?

— Това няма нищо общо с този случай — тръсна глава тя. — И двамата ги няма вече.

— Мъртви ли са?

— Да.

— Съжалявам.

— Не е нужно. Аз не съжалявам. Колкото до Дилан...

— Току-що ми казахте, че не сте го разбирали от самото начало.

— Вижте, така добре се бях научила да държа хората на разстояние и да се свивам в черупката си, че никой изобщо не се приближаваше към мен. Особено момчетата... мъжете. Знаех как да ги отпратя по най-бързия начин. Докато се появи Дилан. Той не се предаваше. Настояваше за нови срещи. Колкото и пъти да му отказвах, винаги се връщаше. Грубост, безразличие, пренебрежение — нищо не го спираше — упорито ме преследваше. Това не ми се беше случвало дотогава. Беше неуморим. Обладан от идея фикс. Начинът, по който се опитваше да ми направи впечатление, поведението му — всичко беше твърде банално, но имаше ефект. Изпращаше ми цветя, бонбони, още цветя, веднъж дори и огромно плюшено мече.

— Мече за двайсет и шест годишна жена, която работи върху доктората си! — учуди се Халдейн.

— Казах ви, че всичко беше банално. Пишеше стихове и се подписваше като „Таен обожател“. Изтъркано може би, но за двайсет и шест годишна жена, която почти не е била целувана и която очаква да остане стара мома, беше твърде силно. Той беше първият, който ме накара да се почувствам, че струвам нещо, дори че съм специална. Направо ме съкруши. После, след като се оженихме, разбрах, че страстта му не е насочена изцяло към мен. О, не че имаше други жени. Проучванията му в областта на бихейвиористичните модификации, преклонението му пред окултизма, прехласването му от бързите коли — във всичко влагаше толкова страст и енергия, колкото и в ухажването си.

Докато говореше, Лора си спомни колко се бе тревожила за Дилан — а също и за въздействието, което властната му личност би могла да има върху Мелани. Една от причините да поиска развод бе опасението за възможното влияние върху Мелани на цялото му маниакално-натрапчиво поведение.

— Засади зад къщата ни японска градина и това му отне всяка свободна минута в продължение на месеци. Имаше фанатичното намерение да я направи съвършена. Всяко дърво и всяко цвете, всяко камъче по алеята трябваше да бъде съвършено. Всяко дърво бонсай трябваше да бъде поставено в изключително верни пропорции и хармонично свързано с останалите както в книгите за градините на Далечния изток. Очакваше и аз да бъда запленена от проекта му. Но остана излъган. Освен това бе такъв перфекционист, че почти всичко, което човек се опиташе да върши заедно с него, се оказваше тежка работа, не удоволствие. Беше вманиачен и въпреки огромния му ентузиазъм, не изпитваше удоволствие, нито радост, защото нямаше време за подобни чувства.

— Струва ми се, че бракът ви с него е бил гадна работа — прекъсна я Халдейн.

— Дяволски сте прав. След няколко години идеите му престанаха да бъдат заразителни. Самият той не беше интересен или вдъхновяващ, а само... отегчителен. Никой не би издържал на този влудяващ маратон. По онова време вече работех върху специализацията си по психология и се занимавах с психиатричните отклонения. Започнах да осъзнавам, че Дилан е човек със сериозни смущения — беше тип с маниакално-натрапчиви идеи. Опитах се да го

заведа на психоаналитик, но той отказа. Накрая не издържах и му казах, че искам развод, но Дилан дори не ми остави време да подам документите. Още на следващия ден изтегли и последния цент от банковата ни сметка и замина неизвестно къде с Мелани. Трябваше да го предвидя.

— Защо?

— Съпругът ми бе маниакален и спрямо дъщеря ни. За него тя бе най-красивото, най-прекрасното и най-интелигентното творение, което някога е стъпвало по тази земя. Дилан се грижеше тя да е съвършено облечена, да е с най-добрите обноски, да има най-изисканото поведение. Мелани беше едва тригодишна, а той започна да я учи да чете и пише, да изучава френски. Представете си — само *тригодишна*. Вярно е, че най-малките най-добре се справят с обучението, но Дилан не правеше това заради дъщеря ни. Преследваше го манията, че трябва да има съвършено дете. Не можеше да понесе мисълта, че момиченцето му не е най-зашеметяващото дете, което някой някога е виждал...

Лора внезапно млъкна и сякаш се заслуша в дъжда, който ръмеше навън и потропваше по покрива и прозорците.

Халдейн промълви:

— Смятате ли, че Дилан би могъл...

— Да... — Лора като че ли излезе от унеса си. — Да, Дилан би могъл да провежда експерименти върху дъщеря си, да я подложи дори на мъчения, вярвайки, че това би я усъвършенствало. Или да мисли за поредица от експерименти, чийто обект може да е само дете...

— Господи! — В гласа на Халдейн се чувстваха и отвращение, и шок, и съжаление.

Лора се разплака.

Детективът се приближи до масата, изтегли стол и седна. Сложи внимателно ръка върху рамото на жената:

— Всичко ще е наред.

Тя кимна и изтри очите си.

— Ще я открием — увери я той.

— Страх ме е, че е мъртва.

— Не мисля, че е така.

— Страх ме е. Това е по-силно от мене.

— Знаем, но се опитайте да не мислите за най-лошото.

Лора прегледа дневника на Дилан, докато Дан Халдейн бе ангажиран с подробностите от огледа. Когато детективът се върна отново в кухнята, тя вече бе онемяла от ужас.

— В продължение на поне пет години и половина — времето, през което е водил записките си — Мелани не е излизала нито веднъж от къщата.

— И е прекарвала всяка вечер в изолационния контейнер...

— В началото е било по осем часа на нощ, но в края на първата година е издържала по десет часа на нощ и по два часа следобед.

Затръшна дневника. Красивият почерк на Дилан я вбесяваше още повече.

— Нещо друго? — попита Халдейн.

— Мелани е започвала деня си с медитация.

— Медитация при такова малко дете? Тя не би трябвало да знае дори и значението на думата.

— Медитацията е само обръщане на съзнанието към самия себе си и изолация от заобикалящия те свят, едно търсене на мир чрез вътрешно усамотяване. Съмнявам се, че Дилан е използвал философска или религиозна мотивация. Навярно е учил Мелани да стои спокойно, да се съсредоточава в себе си и да не мисли за нищо.

— Самохипноза, така ли?

— Да, може да се нарече и по този начин. Но не зная защо го е правил.

Лора се изправи, явно притеснена и възбудена. Искаше ѝ се да се движи, да изразходва енергията, която напираше у нея. Но кухнята беше прекалено тясна. Тя тръгна към вратата, но осъзна, че не би могла да премине през останалата част от къщата — през трупове, през кръвта, като пречи на съдебните лекари и полицията. Опря се на един шкаф и притисна плътно дланите си към него — като че ли така би могла да се освободи от напрежението.

— Всеки ден — подхвана тя, — след медитацията Мелани е прекарвала по няколко часа за биостимулиране в стола за отрицателни емоции, но...

— Но защо?

— Мисля, че столът е бил използван и за други цели — за кондициониране срещу възприемане на болка.

— Бихте ли ми обяснили?

— Вероятно Дилан е прилагал източни похвати, за да обучи детето как да пренебрегва болката, да я понася и след това да я игнорира.

— Защо?

— Навярно по-късно ѝ е било по-лесно да издържа по-дълги периоди в изолационния контейнер. Постепенно е увеличавал времето ѝ за престой в това ужасно съоръжение, докато — през третата година — тя понякога е успявала да престои там три дни. А през четвъртата година — по четири-пет дни. Неотдавна... миналата седмица, я е оставил в контейнера за седем дни.

— С катетър ли?

— Да. И с ИВ.

— ИВ?

— Интравенозно хранене. Подавал е глюкоза със система, така че да не отслабне прекалено и да не настъпи обезводняване.

— Господи!

Лора не отвърна. Сълзите ѝ напиреха, виеше ѝ се свят. Отиде до умивалника и пусна студената вода. Напълни шепи и охлади лицето си, но не се почувства по-добре.

Халдейн продължи:

— Какво толкова болезнено има в контейнера? Останах с впечатлението, че там нищо не се усеща.

— Нищо не се усеща при нормално дълъг престой. Но ако прекараш там няколко дни, кожата се набръчква и напуква, появяват се и язви. После идва катетърът. На вашата възраст едва ли някога сте били сериозно болен, за да ви е нужен катетър.

— Никога.

— Е, добре, след няколко дни пикочният канал се раздразва и започват неописуеми болки.

В момента ѝ се искаше да се напие. При други обстоятелства не бе кой знае какъв пияч — по чаша вино от време на време. Но сега това желание сякаш я изгаряше.

— Какво се е опитвал да докаже Маккафри? — продължи Халдейн. — Защо е подложил детето на всички тези страдания? Вие

трябва да имате някаква представа.

Лора безпомощно сви рамене.

— Нямам. В дневника си не е казал нищо за целите на експеримента. Описани са просто сеансите с всеки уред по дни и часове.

— Книжата в кабинета му бяха пръснати по целия под. Може би в тях има описани повече подробности, отколкото в дневника.

— Вероятно сте прав.

— Погледнах няколко, но не успях да разбера много. Изобилства техническият език, психологични термини, а за мене те са прекалено неясни. Ще имате ли нещо против да ги прегледате, след като ги ксерографирам и ги опаковам след няколко дни? Може би ще успеете да ги подредите и да схванете смисъла им.

— Аз... не съм сигурна. Мисля, че дори дневникът ми дойде много.

— Не ви ли интересува какво е направил с Мелани? Ако я открием, ще трябва да знаете, иначе не бихте могли да се справите с психичните разстройства, от които тя ще страда.

Беше истина. За да осигури подходящо лечение, Лора трябваше да се спусне в кошмарите на дъщеря си и да ги превърне в свои.

— Освен това — продължи Халдейн, — в тези книжа може да има и улики, неща, които ще ни помогнат да установим с кого е работил съпругът ви и кой е вероятният му убиец. Може да попаднете на факт, който би ни помогнал при търсенето на момиченцето ви.

— Съгласна съм. — В гласа ѝ се чувстваше отпадналост. — Когато сте готов, изпратете ми ги вкъщи.

— Знам, че няма да ви е лесно.

Лора нямаше сили да му обясни колко е прав.

— Силно ме интересува кой е финансирал мъчението на едно дете в името на науката. — В тона на детектива имаше повече твърдост и отмъстителност, отколкото подхожда на един безстрастен пазител на реда.

Тъкмо се канеше да продължи, когато го прекъсна униформеният полицаи, който влезе:

— Господин лейтенант!

— Какво има, Фил?

— Във всичко това е замесено едно момиченце, нали?

— Да.

— Е, открили са едно.

Сърцето на Лора подскочи. Искаше да попита нещо, но не можеше да го изрече — гърлото ѝ се бе стегнало.

— Колко е голямо? — попита Халдейн.

Не, това не беше въпросът.

— На осем-девет години.

— Има ли описание? — продължи Халдейн.

И това не беше важният въпрос.

— Кестенява коса. Зелени очи — обясни полицаят.

Двамата се обърнаха към Лора. Тя усети, че се взират в собствената ѝ кестенява коса, в зелените очи.

Лора се опита да каже нещо. Отново не се получи.

— Жива ли е? — Халдейн най-сетне зададе важния въпрос.

— Да — кимна полицаят. — Една от патрулните коли я е открила през седем пресечки оттук.

Жива! Лора не смееше да повярва.

— Кога е открита? — продължи с въпросите Халдейн.

— Преди около час и половина.

Лицето на Халдейн се наля с кръв:

— И никой да не ми каже, по дяволите!

— Хората, които са я забелязали, са от редовния нощен патрул — обясни Фил. — Не са знаели, че тя има нещо общо със случая. Допреди няколко минути.

— Къде е сега? — настоя да разбере Лора.

— Във „Вали“.

— В *болницата* „Вали“! Боже мой! Какво ѝ е? Наранена ли е? Сериозно ли е?

— Не е наранена. Доколкото разбрах, са я открили залутана из пресечките и... във, гола и замаяна.

— Гола! — Гласът на Лора бе плах. Страхът от педофили я удари като чук. Облегна се на шкафа и го сграбчи с двете си ръце. Ако не го бе направила, щеше да се сгромоляса. Като преглъщаше учестено, тя тихо повтори: — Гола?

— И съвсем объркана, не е можела да говори — допълни Фил. — Помислили са, че е в шок или може би под влияние на наркотици и бързо са я откарали във „Вали“.

Халдейн придърпа Лора:

— Елате. Ще отидем там.

— Но...

— Какво има?

— Ако не е Мелани? — Тя облиза пресъхналите си устни. — Не искам да подхранвам напразни надежди, а после...

— Тя е — увери я Халдейн. — Тук сме загубили деветгодишно момиченце, а през седем преки са открили деветгодишно момиченце. Това не може да е съвпадение.

— Но ако...

— Госпожо Маккафри, какво ви е?

— А ако това не е краят на кошмара? Ако това е само началото?

— Искате да кажете, че след шест години мъчения...

— Тя вече не би могла да е нормално момиченце — с дрезгав глас довърши Лора.

— Не мислете така. Не бихте могли да сте сигурна в това, преди да сте я видели, да сте говорили с нея.

Лора тръсна глава упорито:

— Невъзможно е да е нормална. Не и след това, на което баща ѝ я е подложил. Тя няма да е същото уравновесено, здраво дете. Ще бъде обърквана, болна, уплашена, може би заточена в собствения си свят и... навярно завинаги.

— Но тя ще има нужда от вас.

Лора кимна тревожно и тръгна.

Напуснаха потъналата в кръв къща.

Дъждът се усилваше, а гръмотевиците ехтяха в небето като удари с бич.

Халдейн извади подвижната аварийна лампа и я закачи на покрива на колата. Изминаха пътя до болницата „Вали“ с мигащи сини светлини и надута сирена. Гумите свистяха по мокрия асфалт.

Лора се загърна по-плътено, сякаш да заглуши нарастващото си безпокойство.

Дежурният лекар в отделението за неотложна медицинска помощ се казваше Ричард Пантанджело. Беше млад, с гъста кафява коса и малка добре оформена брада, изпъстрена с множество рижи косъмчета. Посрещна Лора и лейтенант Халдейн на гишето за прием на болни и ги поведе към стаята на момичето.

По коридорите бе пусто — имаше само няколко медицински сестри, които сновяха нагоре-надолу. Болницата бе необичайно притихнала за този ранен час.

Докато вървяха, докторът говореше почти шепнешком:

— Нямахте счупвания, разкъсвания или ожулвания. Само един особен белег на дясната ръка и по вида му бих допуснал, че е от венозна инжекция, поставена неособено умело.

— Замаяна ли беше? — попита Халдейн.

— Не бих го нарекъл замайване — уточни Пантанджело. — При нея не се наблюдава объркване. Прилича повече на човек, изпаднал в транс. Няма следи от удар по главата, макар че или не може, или не иска да проговори, откакто я докараха.

Без да може да прикрие възбудата си, Лора попита тихо:

— А има ли данни за... изнасилване?

— Не открих никакви признаци за извършено блудство.

Те отминаха един ъгъл и спряха пред стая 256. Вратата бе затворена.

— Тук е — кимна лекарят и пъкна длани в джобовете на престилката си.

Лора премисляше начина, по който Пантанджело бе формулирал отговора на въпроса ѝ за изнасилването.

— Не сте открили признаци за блудство, но това не означава, че не е била изнасилена.

— Нямахте следи от сперма във вагиналното отворище — поясни Пантанджело. — Нямахте охлузвания и кръвотечение по срамните устни или вагиналните сводове.

— Каквито би трябвало да са налице при толкова малко дете, ако е било обект на гавра — обади се Халдейн.

— Да. И девствената ципа е непокътната — добави Пантанджело.

— Значи не е била изнасилена — заключи Халдейн.

Нерадостно чувство облада Лора, когато съзря тъгата и съжалението в деликатните кафяви очи на лекаря. Той промълви:

— Не е била обект на обикновено полово сношение, това е сигурно. За това не бива да имаме каквито и да е съмнения. Но... е, не съм съвсем сигурен. — Той прочисти гърло.

Лора разбираше, че този разговор е така мъчителен за младия доктор, както и за нея — би искала да му каже да спре, но се чувстваше длъжна да чуе всичко, трябваше да знае, а негово задължение беше да ѝ каже.

Пантанджело довърши мисълта си:

— Не мога да твърдя със сигурност, че не е имало орален секс.

От устните на Лора се отрони нечленоразделен тъжен звук.

Халдейн хвана ръката ѝ и тя леко се опря на него.

— Спокойно, спокойно — пошепна той. — Дори не знаем още дали това е Мелани.

— Мелани е — мрачно настоя тя. — Сигурна съм в това.

Копнееше да види дъщеря си, но се страхуваше да отвори вратата и да влезе в стаята. Бъдещето ѝ се намираше зад този праг, а тя се боеше да прекрачи неизвестността.

Една сестра мина покрай тях, като внимателно отбягна очите им, усетила безмълвния страх.

— Съжалявам — промълви Пантанджело. Извади ръце от джобовете на престилката си и заобръща разсеяно стетоскопа, който висеше около врата му. — Вижте, не знам дали ще ви е от полза, но... според мене тя не е насилвана. Не мога да го докажа. Просто го чувствам. Освен това е голямо изключение дете да е насилвано, без да останат белези, драскотини или каквито и да било следи. Фактът, че по момичето няма нищо, показва, че не е била докосвана. Всъщност аз съм убеден в това. — Той ѝ се усмихна. Поне Лора си мислеше, че е усмивка; иначе приличаше повече на тик. — Готов съм да се обзаложа за това.

Като се мъчеше да се пребори със сълзите си, Лора изстена:

— Но ако не е била насилвана, защо се е скитала гола из улиците?

Досети се сама за отговора, но го изрече Дан Халдейн:

— Трябва да е била в изолационния контейнер, когато убиецът или убийците са влезли в къщата. Била е гола в контейнера.

— Изолационен контейнер ли? — повдигна вежди Пантанджело. Лора се обърна към Халдейн:

— Може би затова тя не е била убита заедно с останалите. Може би убиецът не е знаел, че е там, в контейнера.

— Може би — съгласи се Халдейн.

С бързо растяща надежда Лора продължи:

— И трябва да е излязла от контейнера, след като убиецът си е тръгнал. Ако е видяла труповете... кръвта... това естествено би я потресло; с това би могло да се обясни замаяното ѝ състояние.

— Това сигурно е странен случай. — Пантанджело любопитно изгледа Халдейн.

— Много странен — кимна детективът.

Изведнъж Лора престана да се бои от затворената врата. Започна леко да я открехва.

— Почакайте. Има още нещо. — Пантанджело я спря с ръка.

Лора неспокойно изчака младият лекар да намери най-малко обезпокоителните думи, с които да предаде последната лоша новина. А тя знаеше, че ще бъде лоша. Виждаше това по лицето му, защото той бе все още твърде неопитен, за да поддържа неутралното изражение на професионална откъснатост.

— Положението, в което се намира... — започна той. — Аз го нарекох „транс“, но това не е точната дума. То е почти кататония^[1]. Много е близко до състоянието, което понякога се наблюдава у аутистичните^[2] деца, когато са в най-лошата си форма.

Устата ѝ бе пресъхнала. Усещаше по небцето си металическия привкус на страха.

— Кажете го, докторе. Не пестете думите. Аз самата съм лекар. Всъщност съм детски психолог. Каквото и да се наложи да чуя, ще успея да се справя.

Той заговори бързо, като че ли се стремеше да се отърве от лошата новина:

— Аутизмът и изобщо психическите разстройства са ваша територия, така че навярно изобщо не би трябвало да подхващам тази тема. Но мисля, че трябва да ви съобщя за нейната откъснатост, за мълчанието, за затварянето ѝ в себе си — не мисля, че всичко това ще отmine бързо и леко. Мисля, че детето е преживяло някаква травма, ужасна травма, и се е вгълбило в себе си, за да избяга от спомена. Връщането му към нормално състояние ще изисква... търпение.

— Може и никога да не се върне — добави Лора.

Пантанджело тръсна глава и прокара пръсти през червено-кафявата си брада:

— Не, не. Не съм казал това.

— Но това си мислехте — настоя Лора.

Накрая тя бутна вратата и влезе в стаята, следвана от лекаря и детектива.

Дъждът барабанеше по единствения прозорец. Надалече в нощта проблеснаха две-три светкавици, а после небето отново замлъкна. В стаята имаше две легла. Това до прозореца бе празно. Осветено бе близкото легло, където лежеше завито дете със стандартна болнична нощница и глава върху единичната възглавница. Горната част на леглото беше повдигната и лицето на момичето се виждаше съвсем ясно, когато Лора влезе в стаята.

Беше Мелани. Момичето бе наследило от майка си косата, носа и линията на скулите. Очите му имаха същата отсянка на зеления цвят като на Лора, но бяха разположени по-дълбоко, като на Дилан. През последните шест години се бе превърнала в съвсем различно дете от онова, което си спомняше, но Лора бе напълно сигурна, че това е нейното момиченце. Почувства го в мига, когато прекрачи прага. Тя *знаеше*, макар да не можеше да обясни откъде точно го знае.

Мелани приличаше на някое от децата, показвани в списанията, когато се организира събиране на средства за борба с глада, а може би и на илюстрация за някоя рядка и омаломощаваща болест. Лицето ѝ бе изпито, а кожата — бледа, с болезнено зърнеста структура. Устните ѝ бяха напукани и се белеха. Около вдлъбнатите си очи имаше тъмни кръгове, като че ли бе бърсала сълзите си с палец, потопен в мастило. Най-лошото нещо у нея бяха самите очи. Те сезираха в пустотата над главата ѝ, мигаха, но не се движеха, отваряха се, но не виждаха нищо

— нищо в този свят. Не изразяваха нито страх, нито болка. Единствено самота.

— Мила? — обърна се към нея Лора.

Момичето не помръдна. Очите му не трепнаха.

— Мелани?

Никакъв отговор.

Лора с колебание тръгна към леглото.

Момичето, изглежда, не я забелязваше.

Лора свали преградката на леглото, приближи се към детето, отново произнесе името, но отново нищо. С трепереща ръка тя докосна лицето на Мелани — изглежда, имаше температура. Допирът срути всичките ѝ задръжки. Взрив от чувства избухна в нея, тя грабна момичето, вдигна го от леглото, притисна го към себе си и го прегърна:

— Мелани, малката ми, моята Мелани, вече всичко ще бъде добре, наистина ще бъде, сега си в безопасност, с мене си, слава богу. — Сълзите ѝ бликнаха и тя заплака без притеснение. Усети свобода, каквато не бе изпитвала откакто самата тя бе дете.

Самата Мелани обаче не заплака. Детето като че ли не познаваше сълзите. Не отвърна и на прегръдката на Лора; просто висеше отпуснато в ръцете на майка си като празна черупка, без да осъзнава любовта на жената и да усеща подкрепата и закрилата, предлагани ѝ от нея — отдалечена и отдръпната в собствения си свят.

След десетина минути Лора, преглъщайки сълзите си, се върна в коридора.

Дан Халдейн сновеше гневно напред-назад. Обувките му скърцаха по лъснатите плочки. „Може би някои полицаи са почувствителни. Поне този тук...“ — мислите ѝ бяха прекъснати от доктора:

— Искам да задържа Мелани поне до утре следобед. За наблюдение.

— Разбира се — съгласи се Лора.

— Когато излезе от болницата, ще е наложително психиатрично лечение.

Лора кимна.

— Чудех се дали... е, нали не смятате да я лекувате самата вие?

Лора пъхна овлажнелите си длани в джобовете на палтото си и отвърна:

— Вие мислите, че по-добре е лечението ѝ да се поеме от трети човек, от неангажиран лекар.

— Да.

— Докторе, мога да ви разбера, а и в повечето случаи бих се съгласила с вас, но не и в този.

— Обикновено не е добре терапевтът да лекува собствените си деца, защото знаете, че родителите са по-взискателни към потомците си, отколкото към обикновените пациенти, а и част от проблема може би се крие у тях самите.

— Да. Прав сте. Обикновено е така, но не и в този случай. Аз съм толкова непозната за детето си, колкото и всеки друг терапевт, но мога да ѝ отделя повече време, внимание и грижи за разлика от останалите лекари. За тях тя ще е поредният клиничен случай. А за мене ще бъде единственият ми пациент. Ще изляза в отпуската от „Сейнт Марк“. Ще изпратя частните си пациенти при други колеги за няколко седмици, може би дори за няколко месеца. Не разчитам тя да се възстанови особено бързо. Но ще разполагаме с неограничено време. Мелани ще ме получи цялата, всичко, което мога да ѝ предложа и като лекар, и като майка.

Пантанджело, изглежда, се канеше да отпрати още някое предупреждение или съвет, но се въздържа и ѝ пожела единствено успех. После замислено се отдалечи и остави Лора и Халдейн сами в тихия, миришещ на дезинфектант коридор.

Детективът отбеляза:

— Това ще е трудна работа.

— Мога да се справя.

— Сигурен съм.

— Тя ще оздравее.

— Надявам се.

От стаята на сестрите в края на коридора иззвъня тихо телефон.

— Ще изпратя тук униформен полицаи — реши Халдейн.

— Ако случайно Мелани е била свидетелка на убийствата, мисля, че не е лошо да се постави охрана. Поне до утре следобед.

— Благодаря.

— Вие няма да останете тук, нали?

— Напротив, ще остана.

— Няма да прекалите, надявам се.

— Само няколко часа.

— Трябва да си починете, доктор Маккафри.

— Мелани има повече нужда от мен. Пък и не бих могла да заспя.

— Но ако я прибирате утре, ще трябва да се подготвите за настаняването ѝ.

— О! — примигна Лора. — Не бях помислила за това. Трябва да ѝ приготвя стаята. Вече не може да спи в детското си креватче.

— По-добре се приберете у дома — внимателно настоя детективът.

— След малко — съгласи се жената. — Но не за да спя, а за да приготвя къщата за Мелани.

— Неприятно ми е да говоря за това — подхвана Халдейн, — но бих искал да взема кръвни проби от вас и от детето.

— Но защо? — озадачи се Лора.

— Ами... — поколеба се той. — С пробите от вас, съпруга ви и момичето ще можем доста сигурно да определим дали ви е дъщеря.

— Това не е нужно.

— Но е най-лесният начин...

— Казах ви, не е нужно — раздразни се Лора. — Това е Мелани. Моето момиченце. Знам го.

— Ясно — с разбиране кимна Халдейн. — Сигурен съм, че е дъщеря ви. Но тъй като не сте я виждали от шест години, през които тя се е променила много, а тя не може да каже нищо за себе си, ще ни трябва някакво доказателство, а не само инстинкта ви, защото в противен случай съдът като малолетна ще я разпреди в специализирано заведение. А вие не бихте искали да стане така, нали?

— Не, разбира се, че не, за бога.

— Доктор Пантанджело ме увери, че вече имат проба от кръвта на момичето. Ще ви отнеме само няколко минути да вземат проба и от вас.

— Добре. Но... къде?

— Има амбулатория до стаята на сестрите.

Лора неспокойно погледна затворената врата на стаята.

— Не е ли по-добре да изчакаме охраната?

— Естествено. — Халдейн се облегна на стената.

Лора остана загледана във вратата.

— Бях права, нали?

— За какво?

— Нали ви казах, че кошмарът няма да свърши, когато открием Мелани; че това може да е само началото.

— Да — кимна той, — права бяхте. Но имаме поне начало.

Тя се досети какво има предвид Дан — биха могли да открият обезобразения труп на Мелани заедно с останалите. Като че ли неизвестността беше за предпочитане.

---

[1] Кататония — психическо разстройство, характеризиращо се с неподвижност на крайниците, общо вцепеняване и невъзможност да се говори. — Б.пр. ↑

[2] Аутизъм (лат.) — термин в психологията — затваряне в себе си. — Б.пр. ↑

Дан Халдейн седеше на старото дървено бюро, което използваше, откакто бе постъпил временно на работа в участъка на Ийст Вали. Ръбовете му бяха прогорени от цигари, а повърхността — издраскана и белязана с безброй кръгчета от прелели чашки с кафе. Обстановката обаче не го притесняваше. Той обичаше работата си и би могъл да я върши и в палатка, ако се наложеше.

В часовете преди зазоряване в участъка бе настанала тишина, доколкото това изобщо е възможно в полицията. Повечето от бъдещите жертви още не бяха се събудили, а дори и престъпниците може би спяха. Неколцина дежурни поддържаха реда в района и очакваха дневната смяна да пристигне, а това щеше да стане скоро. В сградата още витаеше някакво призрачно чувство, характерно за всички служби, в които се работи нощем. Чуваше се тракане от пишеща машина някъде откъм коридора на ареста и метлата на чистача, която се удряше в краката на опустелите бюра. Звънна телефон — дори и в този час някой се нуждаеше от помощ.

Дан разкопча износения си сак и изсипа съдържанието му върху бюрото си. Имаше снимки, направени с „Полароид“, на трите трупа, които бяха открили в къщата в Студио Сити, и наслуки подбрана част от книгата, осеяли пода в кабинета на Дилан Маккафри, показания от съседите, предварителен ръкописен доклад от съдебните медици, както и описи от огледа.

Халдейн си беше изградил доверие към документите. Разполагаше със списъци за съдържанието на чекмеджета, бюфети и килери от къщата, където бяха станали убийствата, на заглавията на книгите от рафтовете в хола, записал беше и телефонните номера, които намериха в едно тефтерче до телефона в кабинета на Маккафри. Имаше и имена — всяко име, което бе намерил записано някъде из къщата в Студио Сити. Докато случаят не се разяснеше, той щеше да носи описите със себе си, да ги изважда и да ги препрочита във всяка свободна минута — на обед, когато е излязъл да се поразтъпче, в леглото си вечер, преди да загаси лампата — да ги използва като

стимул за подсъзнанието си, да се надява, че ще му подсказат неочаквано прозрение или жизненоважна взаимовръзка.

Станли Холбайн, отколешен приятел и някогашен партньор от Отдела за грабежи и убийства, веднъж бе притеснил Дан на коледното тържество в участъка, като разказа дълга и много забавна история (със съмнителна достоверност) за някои от най-потайните списъци на Дан, включително и описите на всяко ястие, което е поел, и всяко посещение на тоалетната от деветгодишна възраст насам. Дан го бе изслушал развеселен, но със зачервено лице, с ръце в джобовете на сакото си. Накрая се престори, че иска да го удуши, но когато извади ръцете си, за да се нахвърли върху Холбайн, неволно измъкна и пет-шест листа, които се разпиляха по пода. Това предизвика водопад от смях у всички присъстващи и го накара бързо да се оттегли в друга стая.

Прегледа набързо сегашната си колекция със смътната надежда, че нещо ще се покаже като някоя от сгъваемите фигури в детска картинна книжка. Нищо не се показа. Започна внимателно да прелиства всичко отново. Всички заглавия на книги му бяха непознати. Описът съдържаеше литература в областта на психологията, медицината и физиката и окултните науки. Защо ли е било нужно на лекар и учен да се интересува от ясновидство, психични сили и други паранормални явления?

Прегледа списъка с имена. Не познаваше никого от хората. Продължаваше да се връща към снимките на труповете, въпреки че стомахът му отдавна бе започнал да се свива. По време на трите години във Виетнам и четиринайсетте си години в лосанджелиската полиция бе виждал твърде много мъртъвци. Но тези бяха съвсем различни. Случвало му се бе да попадне на хора, разкъсани от мини, но и те бяха в по-добро състояние от тези.

Убийците — а вече нямаше съмнение, че извършителят не е бил сам — са притежавали огромна сила или нечовешка злоба, а може би и двете. Жертвите бяха увреждани многократно дори и след смъртта им, ударите ги бяха превърнали в кайма. Какви ли хора биха могли да убиват с такава невъздържана злост и жестокост? Каква ли маниакална омраза би могла да ги докара до това?

Преди да успее да се съсредоточи върху тези въпроси, чу шума от приближаващи се стъпки.

Пред бюрото на Дан се изправи Рос Мондейл. Капитанът, шеф на районния участък, бе пълен мъж, висок метър и седемдесет и три, с добре развит гръден кош. Както винаги, всичко у него беше кафяво — кафява коса, гъсти кафяви вежди, наблюдателни кафяви присвити очи, шоколадовокафяв костюм, бежова риза, тъмнокафява вратовръзка, кафяви обувки. Носеше солиден пръстен с ярък рубин и това беше единственият друг цвят у него.

Чистачът вече си бе отишъл. В просторното помещение бяха само те двамата.

— Още ли си тук? — подхвана Мондейл.

— Не. Това е само добре изработен макет. Истинският ми аз е в тоалетната и си инжектира хероин.

Мондейл не се усмихна, а отбеляза:

— Мислех си, че вече ще те прехвърлят в Централното управление.

— Аз се привързах към Ийст Вали. Смогът тук има особено приятен аромат.

— Отвратителни са ограниченията в бюджета ни — намръщи се Мондейл. — Навремето излезеше ли някой от хората ми в отпуск или по болест, винаги имаше достатъчно много хора, които да го заместят. Сега трябва да искаме заместници от другите участъци, а и да даваме свои хора, когато ни е възможно — голяма гадост.

Дан знаеше, че Мондейл не би възразявал толкова срещу временните заместници, ако ставаше дума за друг. Но той не обичаше Дан. Враждебността им бе взаимна.

Бяха учили заедно в полицейската академия, а после бяха разпределени в една и съща патрулна кола. Дан безрезултатно бе подавал молби да сменят партньора му. Накрая среща с един маниак, куршум в гърдите и престой в болницата свършиха онова, което молбите не постигнаха — когато се завърна на работното си място, вече имаше нов партньор. Дан по природа бе надарен с качества на улично ченге — работата навън, при реалните действия, му харесваше. Мондейл напротив — предпочиташе канцеларската работа; бе роден чиновник, така както Ицхак Пърлман е роден цигулар. Беше майстор на измамите, подлизурството и ласкателството, имаше дяволската способност да усеща промените в подводните течения на властта в полицейската йерархия, да се солидаризира с ония началници, които

биха направили най-много за него, да зарязва някогашните съюзници, чието влияние намаляваше. Знаеше как да приласкава политици и журналисти. Тези качества му бяха осигурили по-бърз растеж в службата отколкото на Дан. Известна бе и клюката, че Мондейл е сред първите кандидати в списъка на кмета за бъдещ шеф на градската полиция.

Колкото и добри да бяха отношенията му с всеки друг, Мондейл никога не намираще добра дума за Дан.

— Имаш петно на ризата си, Халдейн.

— От кренвирш с кетчуп е.

— Нали знаеш, Халдейн, всеки от нас е представител на целия отдел и е желателно — задължително е — да създава добро впечатление пред обществеността.

— Прав си. Вече няма да ям сандвич с кетчуп. Отсега нататък само кроасани с хайвер.

— Това при тебе навик ли е — да се правиш на много умен пред всеки старши офицер?

— Не. Само пред тебе.

— На мене не ми се харесва особено.

— Не съм очаквал да ти се хареса — отвърна Дан.

— Трябва да ти кажа, че нямам намерение да се примирявам с глупостите ти, само защото сме състуденти от академията.

Но не спомените бяха причината Мондейл да търпи предизвикателствата на Дан и двамата много добре го знаеха. Истината беше, че Дан знаеше нещо за Мондейл, което — ако се разкриеше — щеше да съсипе кариерата на капитана; нещо, което се бе случило през втората им година на служба с патрулната кола, факт с такава важност, че всеки изнудвач би подскочил от щастие, ако го научеше. Никога нямаше да го използва срещу Мондейл, разбира се — колкото и да го мразеше, не би си позволил да се захване с изнудване. Ако положението им в йерархията беше обратното обаче, Мондейл без всякакви угризения би го изнудвал и би печелил дивиденди от случая. Продължаващото мълчание на Дан плашеше капитана, притесняваше го и го караше да се държи предпазливо.

— Да говорим по-конкретно — предложи Дан. — Колко време още смяташ да се примиряваш с глупостите ми?

— Няма да ми се наложи да чакам дълго. Съвсем малко, слава богу. След това дежурство те прехвърлят обратно в Централното управление. — Мондейл не можа да се сдържи и се усмихна доволен.

Дан опря гръб на несмазаната облегалка на канцеларския въртящ се стол, която възрази с изскърцване, и сложи ръце зад главата си.

— Съжалявам, но ще трябва да те разочаровам. Снощи започнах работа по убийство. Случаят вече е мой. Според мене трябва да остана, докато приключи.

Усмивката на капитана се стопи като сладолед на слънце.

— Говориш за тройното убийство от Студио Сити 187, така ли?

— А-а, сега разбирам защо си пристигнал така рано в участъка. Чул си за случая. Двама известни психолози умират при загадъчни обстоятелства, така че според тебе тук ще има голям интерес от страна на журналистите. Как успяваш толкова бързо да се ориентираш в тия неща, Рос? Да не би да спиш с полицейското радио под възглавницата си?

Мондейл пренебрегна въпроса, опря се на ръба на бюрото и попита:

— Има ли някакви улики?

— Не. Все пак — ето снимките на жертвите.

Той с удоволствие забеляза как лицето на Мондейл стана бяло като на мъртвец, когато видя обезобразените трупове. Капитанът дори не разгледа цялата купчинка.

— Прилича на грабеж, при който се е стигнало прекалено далече — заключи Мондейл.

— Не, не, не! У всички жертви имаше пари, а из къщата също бяха открити различни суми. А и нищо не е откраднато.

— Ами... — поколеба се Мондейл. — Не знаех за това.

— Но все пак трябва да знаеш, че грабителите убиват само когато са в безизходно положение, а и тогава го правят бързо и чисто. Не по този начин.

— Винаги се срещат изключения. — Гласът на Мондейл прозвуча важно. — От време на време дори и бабите ограбват банки.

Дан се засмя.

— Такава е горчивата истина — настоя Мондейл.

— Разсъждаваш направо прекрасно, Рос. Но моята баба не е обирала банки.

— Не съм казал *твоята* баба.

— Искаш да кажеш, че *твоята* баба обира банки, така ли, Рос?

— Нечия идиотска баба го прави и това е съвсем сигурно.

— Знаеш ли някое бюро, където се приемат залози за това, дали нечия баба би обрала банка? С удоволствие бих заложил там стотина долара, ако играта е чиста.

Мондейл се изправи и оправи възела на вратовръзката си подобно на Родни Дейнджърфийлд в някое от среднощните му изпълнения из баровете.

— Нямам желание повече да работиш тук, кучи сине.

— Е, припомни си старата песен на „Ролинг Стоунс“, Рос — „невинаги получаваш онова, което искаш“.

— Може да се уреди така, че задникът ти да се върне в централното.

— Но само ако го последвам целият, а аз смятам да остана цял-целеничък тук още известно време.

Лицето на Мондейл почервения, очите му изхвъркнаха, а устните му побледняха от яд. Безочливостта на Халдейн удари самолюбието му в десетката.

Преди да се накани да направи нещо необмислено, Дан го парира:

— Виж какво, не можеш да ме отстраниш от случай, с който съм се заел от самото начало, освен ако не съм допуснал някоя особено голяма грешка. Знаеш какви са разпорежданията. Но аз не смятам да се караме за това. Няма да мога да се съсредоточа достатъчно. Така че нека сключим примирие, а? Аз няма да ти се пречкам, но и ти ще ме оставиш на мира.

Мондейл мълчеше. Дишаше тежко и явно не разчиташе особено на сдържаността си, за да проговори.

— Между нас двамата наистина няма особена симпатия, но това не би трябвало да пречи на работата ни. — Дан говореше толкова дружелюбно, колкото това му бе възможно с Мондейл.

— А защо просто не го зарежеш този случай?

— Защото ми е интересен. Повечето убийства са отегчителни — мъж убива приятеля на жена си, някой психопат убива група жени, защото те всичките му напомнят за майка му; един продавач на наркотици вижда сметката на друг. Преживял съм го стотици пъти.

Направо е отегчително. А това е различно. Ето защо не искам да го изпусна. На всички ни трябва малко разнообразие в живота, Рос. Поради тази причина мисля, че и ти не би трябвало да носиш непрекъснато кафяви костюми.

Мондейл не обърна внимание на насмешката.

— Мислиш, че този път сме попаднали на сериозен случай?

— Три убийства... това не ти ли се струва сериозно...

— Искам да кажа нещо наистина голямо — прекъсна го Мондейл. — Нещо като фамилията Мансън или Хилсайдския удушвач, да речем.

— Възможно е. Зависи от по-нататъшния ход на следствието. Но струва ми се, че ще е от онези случаи, благодарение на които вестниците се грабят като топъл хляб.

Мондейл се замисли и погледът му се заби в някакъв ъгъл на тавана.

— Настоявам обаче за нещо — продължи Дан, като се приведе, сложи длани върху бюрото и прие сериозно изражение. — Ако продължа да отговарям за този случай, не искам да си губя времето в разговори с журналисти. Ще трябва да ги държиш по-далече от мен. И без това не ме бива особено за тия неща.

Очите на Мондейл отново дойдоха на фокус:

— Тъж... разбира се. Вестникарите могат да станат много досадни. Аз ще се заема с тях.

— Чудесно — въздъхна Дан.

— А ти ще докладваш само на мене, на никой друг.

— Разбира се.

— Всеки ден, с всички подробности.

— Както кажеш.

Мондейл го изгледа за миг, без да му вярва, но и без особено желание да го предизвиква. Всеки обича да си мечтае. Дори и Рос Мондейл.

— С тоя недостиг на хора и всичките други неуредици — заяде се отново Халдейн, — нямаш ли с какво да се захванеш?

Капитанът се обърна и тръгна към кабинета си, но после се спря и погледна назад.

— Дан... засега имаме двама известни психолози, намерени мъртви. А известните хора, общо взето, се познават помежду си, така

че може да ти се наложи да се движиш в по-различна среда от онази, в която се мотаеш, когато убият някой пласъор на наркотици. А ако това наистина излезе важен случай и му се обърне значително внимание в печата, ти и аз навярно ще се срещаме с шефа, с членове на Комисията, може би дори и с кмета.

— И какво?

— Гледай да не настъпиш някого по мазола.

— Не се притеснявай, Рос. Нямам намерение да танцувам с никого от тях.

Мондейл тръсна глава:

— Ти си невъзможен!

Дан изпрати капитана с поглед. После отново остана сам със списъците си.

Небето бе започнало да просветлява. Червените отблясъци на зората пробиваха бавно синьо-черните остатъци от нощта.

Общественият паркинг пред болницата „Вали“ бе почти пуст и уличните лампи хвърляха плетеница от сенки върху празните жълти правоъгълници.

Нед Ринк, седнал зад кормилото на волвото си, с неудоволствие гледаше как нощта бавно се стопява. Той беше нощна птица. Не беше в състояние нито да разсъждава, нито да действа пълноценно докъм средата на деня, а в истинска форма навлизаше едва към полунощ, което бе донякъде наследствено, тъй като и майка му бе същата; биологичният му часовник просто го правеше различен от повечето хора. Но при него нощният живот беше и въпрос на личен избор — мракът му даваше живот. Беше грозен човек и го знаеше. Чувстваше се уязвим през деня, а нощта скриваше уродливите му черти и му носеше самочувствие. Челото му, прекалено тясно и полегато, не говореше за интелигентност, макар че всъщност той далеч не беше глупав. Малките му очички бяха разположени прекалено близо едно до друго, през носа му сякаш бе минал валяк, а и всичко останало приличаше само на опит да се създаде човешко същество. Беше доста нисък, метър и шейсет и три, с широки рамене, дълги ръце и подобен на варел гръден кош, които изобщо не му подходяха. Като малък трябваше да понася оскърбителните подигравки на останалите деца, които му викаха „маймуната“. Присмехът и унижението го бяха изнервили така, че още на тринайсет години бе получил язва. Днес Нед Ринк не позволяваше на никого да го унижава; днес, ако някой го обидеше, той просто убиваше мъчителя си. Това се оказа чудесен начин за борба със стреса.

Взе черното дипломатическо куфарче от седалката до себе си. Вътре имаше бяла лаборантска престилка, бяла болнична кърпа, стетоскоп, полуавтоматичен пистолет Уолтър 45-и калибър, зареден със специални куршуми с тефлоново покритие, които могат да пробият дори защитна жилетка. Не му се налагаше да отваря куфарчето, за да провери там ли е всичко; сам го беше подредил преди по-малко от час.

Смяташе да влезе в болницата, да отиде направо в чакалнята до фоайето, да се преоблече в бялата престилка, да увие болничната кърпа около пистолета и да се насочи право към стая 256, където бяха настанили момичето. Предупредиха Ринк, че там може да има постови полицаи. Добре. С това ще се оправи. Би могъл да се престори, че е лекар, да намери претекст, с който да изкара ченгето от коридора и да го въведе в стаята на момичето, където сестрите няма да го виждат, после да застреля него и момичето. За финал — по един последен куршум в ухото на всеки от тях, за да няма съмнение, че са мъртви. След като си свърши работата, Ринк веднага щеше да си тръгне, да се върне в чакалнята, да вземе шлифера и куфарчето си и да се разкара от болницата. Беше изпипан и прост план, почти нищо не можеше да осуети изпълнението му.

Преди да отвори вратата и да се измъкне от колата, той внимателно огледа паркинга, за да се увери, че е сам.

Макар бурята да бе отминала и дъждът да бе спрял преди половин час, вятърът все още носеше лека мъгла, която придаваше неочаквана прозрачност на предметите. Всяка падинка в асфалта бе изпълнена с дъждовна вода, в която се отразяваше жълтата светлина от уличните лампи.

Ринк реши, че няма какво да го смути. Беше време за действие. На изток небето бе започнало да добива матоворозов отблясък. След още час обичайното нощно притихване в болницата щеше да отстъпи пред деловия ритъм на деня. Трябваше да тръгва.

Очакваше с нетърпение работата, която му предстоеше. Никога досега не бе убивал дете. Може би щеше да е интересно.

Момичето внезапно се събуди само в стаята си, приседна в леглото, обгърна коленете си с ръце, опита се да изпищи. Устата ѝ се отвори широко, мускулите в гърлото се напрегнаха, а слепоочията ѝ изпъкнаха и запулсираха от усилието, но не успя да издаде и стон. Малките ѝ ръце зашариха по гънките на пропитите от пот чаршафи. Изцъклените ѝ очи бяха широко отворени, но не виждаше и не реагираше на нищо. Ужасът бе въвн от тези стени.

За миг погледът ѝ се избистри и явно осъзна, че е сама в болничната стая. Неистово се заобръща — имаше нужда от човешко присъствие, от топла длан, от утешителна прегръдка.

— Хей! — прошепна тя. — Има... има ли някой? Който и да е? Някой? Мамо?

Господи, имаше нужда от хора и навярно завинаги би се откъснала от ужаса, който дебнеше в мрака. Но докато беше сама, не можеше да се отърси от кошмарното видение, което бе забило нокти в нея. След краткия миг на яснота погледът ѝ отново започна да блуждае невиждащо. Прехвърли се през предпазната преградка с отчаян вопъл. Със залитане направи няколко крачки, после се смъкна на колене. Като дишаше тежко, тя изпълзя в по-тъмната половина на стаята покрай празното легло, към ъгъла, където сенките се бяха струпали като безмълвен съдебен състав. Опря гръб до стената, придърпа коленете си, а ръцете ѝ обгърнаха тънките крака и тя заприлича на кълбо.

Остана така само минута, преди да започне да хлипа и замяука като уплашено животно. Покри очите си с длани, сякаш искаше да се предпази от зловещо видение. Като дишаше все така учестено, тя отпусна дланите си, сви ги в юмруци и заудря с тях гърдите си — силно, още по-силно, още по-силно, за да я заболи, макар че не можеше да усеща каквото и да е.

— Вратата — промълви тя, с глас, изпълнен с ужас и страх. — Вратата... вратата...

Но реалността бе някъде далече от нея. Съзнанието ѝ отблъскваше някакъв кошмарен спомен, а той все се връщаше отново и

отново и тя не можеше да избяга от тези невидими злокобни селения.

Вдигна двете си ръце и ги протегна пред себе си, сякаш подпираше невидима врата в отчаяно усилие да я задържи затворена. Слабите мускули на немощните ѝ ръце се напрегнаха, а после лактите ѝ се свиха, като че ли невидимата врата се отваряше въпреки усилията. Сякаш нещо я блъскаше от другата страна. Нещо голямо и неописуемо силно.

Тя изстена и рязко се изхвърли от потъналия в сенки ъгъл и пресичайки с пълзене и плъзгане пода, се мушна под празното легло и се спря чак в другия му край. Там замря и се сви на топка, като мърмореше и се мъчеше да се скрие от спомена и кошмарния образ, които я бяха изтръгнали от съня.

— Тази врата — повтори тя. — Вратата... вратата към декември.

Със скръстени върху гърдите ръце и впити в слабите рамене пръсти тя тихо захлипа:

— Помогнете ми, помогнете ми!

Живот имаше някъде навън, но зад онази врата. Забързани човешки крачки сновяха нагоре-надолу, но и те бяха зад онази бариера. А Мелани неистово изпитваше нужда от човек тук, до себе си. Сякаш всички в добрите си намерения стояха сега далече от нея. Освободена от бащиния си контрол, тя копнееше за тайна човешка прегръдка. Но кому ли би хрумнало това за дете в нейното състояние.

— Помогнете ми.

Мелани потрепери. Последната сричка премина в отчаяние. Страданието ѝ звучеше ужасно. Нима всичко това се бе случило с нея?

След миг дишането ѝ се поуспокои, стана по-равномерно. Престана и да плаче.

Остана да седи мълчалива, без да помръдне, в дълбок унес. Но в мрака очите ѝ бяха отворени все така широко и сезираха в нищото с ужас.

Когато се прибра вкъщи преди разсъмване, Лора направи кафе. Отнесе чашата си в спалнята за гости, където би могла да отпива от нея, докато почиства от прах, застила чаршафите и приготвя стаята за Мелани.

Четиригодишният котарак Пепър непрекъснато ѝ се пречкаше, триеше се в краката ѝ и искаше да бъде гален. Котката, изглежда, усещаше, че скоро ще отстъпи привилегированото си положение в дома.

В продължение на всичките си години Пепър се бе ползвал почти с правата на осиновено дете.

В някои отношения и къщата бе служила за отдушник за майчинската енергия на Лора, която не можеше да се насочи към детето ѝ.

Преди шест години, когато Дилан избяга и ликвидира общата им банкова сметка, като я остави без пари, Лора бе принудена да пести и да прави всякакви комбинации, за да задържи къщата. Не беше чак луксозна постройка, но бе просторен дом в испански стил в квартала Шърман Оукс. Тук бе по-аристократичната страна на булевард „Вентура“, някои от къщите имаха плувни басейни, децата често посещаваха частни училища, а семейните кучета не бяха мелези, а чистокръвни немски овчарки, шпаньоли, сетери, едри териери, далматинци и пудели, регистрирани в Американския клуб на кучетата. Къщата бе разположена в голям парцел и бе полузакрита от коралови и дафинови дървета, червени и пурпурни хибискуси, азалии и стена, обрасла с увивни растения; от пролуките между плочите на алеята към главния вход стърчеше декоративна трева.

Лора се гордееше с дома си. Преди три години, когато се отказа да плаща на частни детективи, за да търсят Дилан и Мелани, започна да влага спестяванията си за обновяване на къщата — первази на пода и рамки на вратите от тъмен дъбов материал, нови корнизи, тъмносини керамични плочки в голямата спалня, изискани бели умивалници със златни кранове. Беше изкоренила японската градина на Дилан от

задния двор, тъй като ѝ напомняше за него, и бе посадила на нейно място двамазет различни вида рози. В известен смисъл къщата бе заела мястото на откраднатата ѝ дъщеричка — тя си мислеше за нея и се притесняваше, полагаше грижи да я облагороди, водеше я към съвършенство. Тревогите за добрия ред в къщата бяха като майчинските грижи за здравето на детето.

Вече можеше да спре трансформациите на майчинските си чувства. Момиченцето ѝ се прибираше.

Пепър измяучи.

Лора взе котката от земята и я вдигна пред очите си:

— Все още ще се намери много обич и за горкото ми коте. Не се тревожи, стари мишеловецо.

Телефонът иззвъня.

Остави котката, пресече коридора до голямата спалня и взе слушалката:

— Ало?

Никой не се обади. Човекът, който бе набрал номера ѝ, се поколеба, после затвори.

Тя се загледа в апарата. Може би по друго време на денонощието би взела иззвъняването за грешка, но сега и след всичко, което ѝ се случи през последните часове, някакво тревожно чувство припари в гърдите ѝ.

Провери отново заключалките на вратите си. Това едва ли беше най-добрата реакция, но не можа да се сети какво друго да направи. Все още притеснена, Лора се запъти към празната стая, която някога беше детската.

Едва преди две години се бе освободила от бебешките мебели на Мелани; накрая бе признала пред себе си, че изчезналата ѝ дъщеря вече ги е надраснала. Не бе обзавела наново стаята, като се убеждаваше, че Мелани ще бъде достатъчно голяма при завръщането си, за да може сама да прецени какво ѝ трябва. Всъщност Лора бе оставила стаята празна, защото дълбоко в сърцето си усещаше, че Мелани никога няма да се върне, че детето завинаги е загубено.

Беше запазила обаче някои от играчките на дъщеря си. Извади от гардероба една кутия със залъгалки и погледна вътре. Три- и деветгодишните нямат особено много допирни точки, но Лора откри

две, които все още биха се харесали на Мелани — голяма, леко изцапана спяща кукла и по-дребно мече с клепнали уши.

Отнесе играчките в спалнята и ги нареди върху възглавниците с гръб една към друга, така че Мелани да ги забележи още с влизането си.

Пепър скочи на леглото и се приближи към куклата и мечето с любопитство и страхопочитание. Подуши куклата, отри муцуна в мечето и се намести до тях, като явно реши, че са добронамерени.

Първите утринни лъчи вече струяха през френските прозорци. Светлината се преливаше от сиво в златно и отново в сиво. Дъждът бе спрял и облаците започваха да се разсейват.

Макар че бе спала само три часа тази нощ и че Мелани нямаше да излезе от болницата още седем-осем часа, Лора не мислеше да си ляга. Беше съвсем будна и пълна с енергия. Отиде в кухнята, изстиска си два големи портокала, сложи съд с вода на печката, извади кутия овесени ядки със стафиди и пяхна две филии в тостера. После измъкна загърнатия в найлон сутрешен вестник изпод входната врата. Върна се в кухнята, довърши приготовленията за закуската си и дори започна да си тананика.

Мелани се завръщаше вкъщи.

Водещите статии във вестника — вълненията в Близкия изток, боевете в Централна Америка, машинациите на политиците, уличните кражби, грабежите и убийствата — тази сутрин нито я разтревожиха, нито я трогнаха. За убийството на Дилан, Хофриц и непознатия човек не се съобщаваше — случаят бе станал твърде късно, за да успее да стигне до сутрешното издание. Ако беше видяла тези убийства, отразени в „Таймс“, навярно нямаше да се чувства така безгрижна. Но за тях не се споменаваха нищо, а Мелани щяха да я изпишат от болницата следобед, така че — денят започваше прекрасно.

Дъщеря ѝ си идваше вкъщи.

Когато привърши със закуската си, тя махна вестника и приседна до прозореца, загледана във влажната градина с рози, в която окъпаните цветове изглеждаха невероятно ярки под едва прокрадващите се лъчи на слънцето и неестествено пищни — като цветята в някой пъстър сън.

Беше загубила представа за времето — седяла бе там две минути или десет — но унесът ѝ бе прекъснат от тупкане и тракане навсякъде

из къщата. За миг замръзна на мястото си напрегната и уплашена — в съзнанието ѝ се върна картината на оплисканите с кръв стени, на студените очертания на трупове в матови найлонови торби.

Пепър прекъсна натрапчивия спомен, като излетя от трапезарията, влезе в кухнята и задраска с нокти по плочките. Той дотича до близкия ъгъл и седна там с настръхнала козина по гърба и клепнали уши, като гледаше към вратата. След миг погледна към Лора и с внезапна и смешна проява на стеснителност се престори на безразличен, сви се в пухкаво кълбо на пода, прозя се и отпрати сънливи очи към стопанката си, сякаш казваше: „Кой, аз ли? Да загубя котешкото си достойнство? Дори за миг? Никога! Да се уплаша! Просто е смешно!“.

— Какво направи, котенце? Преобърна нещо и се уплаши, така ли?

Котаракът отново се прозя.

— Дано не си съборил нещо чупливо — измърмори Лора, — защото ще ме принудиш накрая да се сдобия със зимни наушници от котешка кожа, за които си мисля от известно време.

Тя тръгна из къщата, като търсеше поразите, направени от Пепър, и ги откри в спалнята за гости. Мечето и спящата кукла лежаха на земята. За щастие котката не бе успяла да ги разпори. Будилникът бе съборен от нощното шкафче. Лора го вдигна, видя, че още работи, дори и стъклото му не беше пукнато. Тя го остави на мястото му, върна куклата и мечето на леглото.

Странно. Пепър бе преодолял безразсъдното котешко поведение почти преди три години. Вече бе понадебелял, щастлив и напълно удовлетворен от живота. Това не беше типично и показваше, че му е ясно — вече е на второ място в дома на Маккафри.

Котаракът още седеше на пода в кухнята.

Лора постави крак в чинийката му:

— Имаш късмет, че нищо не е счупено. Няма да ти се хареса да се превърнеш в наушници.

Пепър се изправи, ушите му щръкнаха. Като почукваше по чинийката с изпразнената консерва котешка храна, Лора продължи:

— Време е да папкаш, злостни противнико на мишките.

Пепър не реагира.

— Ще го изядеш, когато имаш настроение. — Лора взе кутията, за да я изхвърли.

Пепър рязко се изхвърли от ъгъла си, стрелна се през вратата на кухнята и изчезна.

— Щуро животно — измърмори Лора и се намръщи, като погледна недокоснатата котешка храна в жълтата чинийка. Обикновено Пепър се втурваше към чинийката и се опитваше да яде още докато Лора му сипваше от консервата.

Странно.

ВТОРА ЧАСТ. ВРАГОВЕ БЕЗ ЛИЦА
СРЯДА, 13:00 — 19:45 Ч.

В един часа, когато Лора пристигна със синьото си камаро в болницата „Вали“, униформен полицаи ѝ прегради пътя на входа пред главния паркинг. Насочи я към паркинга на персонала, който бил отворен за посетителите, „докато разчистели тая бъркотия тук“. Зад него бяха наредени няколко патрулни коли на лосанджелиската полиция и други служебни автомобили. Аварийните светлини на някои от тях все още светеха. Докато завиваше към паркинга за персонала, Лора погледна вдясно през оградата, и забеляза детектив Халдейн, най-едрия човек сред онези, които присъстваха на местопрестъплението или каквото беше там. Внезапно ѝ хрумна, че това може да е свързано с Мелани и с убийствата в Студио Сити снощи.

Докато вкарваше камарото между две други коли с лекарски отличителни знаци и тичаше по алеята пред болницата, Лора вече бе сигурна, че Мелани е отвлечена, наранена или мъртва. Униформеният полицаи на вратата не я пусна дори и след като му каза коя е, така че тя подвижна на детектива и той се запъти към нея. Забеляза, че походката му е някак неравномерна, но това едва ли имаше значение. Той пое ръката ѝ и я отведе настрани от входа, където можеха да говорят спокойно.

Докато вървяха, тя изстена:

— Мелани. Какво е станало с Мелани?

— Нищо.

— Кажете ми истината!

— Това е истината. Тя си е в стаята. В безопасност. Точно както я оставихте.

Спряха, тя се опря на оградата и погледна покрай Халдейн към въртящите се аварийни светлини. Забеляза и камиона на моргата сред патрулните коли.

Не. Това не е честно. Да намери Мелани след толкова години и да я загуби така скоро — просто е немислимо.

Усети стягане в гърдите си и пулсиране в слепоочията.

— Кой е умрял? — попита тя.

— Опитвах се да ви телефонирам...

— Искам...

— ... да се свържа с вас.

— ... да знам...

— ... в последния час и половина.

— ... кой е умрял? — настоя тя.

— Вижте, не е Мелани. Разбирате ли? — Гласът му бе необичайно тих, нежен и приятен за човек с такъв ръст. — Мелани е добре. Наистина.

Тя огледа лицето и очите му. Вярваше му. Мелани беше добре. Но Лора все още бе уплашена.

— Прибрах се вкъщи едва в седем сутринта — продължи той, — легнах си, а в единайсет ми се обадиха и ме извикаха в болницата „Вали“. Мислят, че има някаква връзка между това убийство и Мелани, тъй като...

— Тъй като какво?

— Е, нали тя е пациентка. И аз се опитвах да се свържа с вас.

— Бях излязла, за да й купя дрехи — обясни Лора. — Какво е станало? Ще ми кажете ли, за бога?

— Някакъв човек е убит на предната седалка на волвото си.

— Кой е той?

— Ако се съди по документите му, казва се Нед Ринк.

Тя отпусна гръб към оградата и усети, че пулсът ѝ е започнал постепенно да се успокоява.

— Чували ли сте за него? — попита Халдейн. — За Нед Ринк?

— Не.

— Чудех се да не би да е сътрудник на съпруга ви. Като Хофриц.

— Не съм чувала за него. Името не ми е познато. Защо мислите, че са се познавали с Дилан? Заради начина, по който е умрял ли? Затова ли? Да не е бил пребит до смърт като останалите?

— Не. Но случаят е странен.

— Разкажете ми.

Той се поколеба, но от погледа на сините му очи тя разбра, че се е случило още едно брутално убийство.

— Разкажете ми — повтори тя.

— Гръклянът му беше смазан, като че ли някой го е ударил страшно силно с оловна тръба право в адамовата ябълка. И то не само

един път. Пораженията са големи. Буквално му е раздробил гръкляна, смазал е адамовата ябълка, гласните струни. Счупил му е врата. Пукнал е и гръбначния му стълб.

— Добре — кимна тя. Устата ѝ бе пресъхнала. — Ясно ми е.

— Така. Положението не е същото като при трупове в Студио Сити, но все пак е необичайно — заключи Халдейн. — Разбирате защо си мислим, че може да има някаква връзка. И в двата случая е приложено необичайно голямо насилие. Тук последствията не са така очебийни, но все пак...

Тя се оттласна от оградата.

— Искам да видя Мелани.

Изведнъж реши, че има нужда от това, беше силна физическа необходимост; нужно ѝ бе да докосне момичето, да го прегърне, да се увери, че детето наистина е добре.

Тръгна през паркинга към главния вход на болницата.

Халдейн вървеше до нея, като накуцваше леко, но явно кракът не го болеше.

— Ударили ли сте се? — попита го тя.

— Моля?

— Кракът ви.

— О, не. Старо нараняване от колежанския футбол. Като абитуриент си контузих доста зле крака и понякога болката се обажда при влажно време. Вижте, има и още нещо около оня човек във волвото, Ринк.

— Какво?

— Носел е дипломатическо куфарче. В него имаше бяла болнична престилка, стетоскоп и пистолет със заглушител.

— Стрелял е по нападателя си ли? Значи търсите ранения.

— Не. С пистолета не е стреляно. Но болничната престилка, стетоскопът...

— Не е бил лекар, нали?

— Не. Според нас е искал да влезе в болницата, да облече престилката, да сложи стетоскопа на врата си и да се престори, че е лекар.

Когато достигнаха бордюра и се качиха на тротоара, тя го погледна:

— Защо би искал да направи това?

— Ами като съди по данните от предварителния оглед, помощник-патологоанатомът смята, че Ринк е бил убит между четири и шест часа сутринта, макар че са го открили едва в десет без петнайсет. Ако приемем, че е възнамерявал да посети някого в болницата, да кажем в пет часа сутринта, почти сигурно е трябвало да се представи за лекар, тъй като свижданията започват чак в един часа. Ако се беше опитал да се качи на някой от горните етажи по това време, е имало голяма вероятност да бъде забелязан от сестрите или от охраната. Но с болнична престилка и със стетоскоп би могъл да се промъкне незабелязано.

Бяха стигнали главния вход на болницата. Лора се спря на тротоара и се обърна към Халдейн:

— Когато казвате „да посети някого“, вие нямате предвид точно това, нали?

— Не.

— Значи мислите, че е смятал да влезе в болницата и да убие някого.

— Хората обикновено не носят пистолети със заглушител, ако не възнамеряват да ги използват. Заглушителите са забранени от закона. И то много строго. Ако те хванат, потъваш в ла... в локвата. Освен това, макар че още нямам досието, разбрах, че този Ринк е стар познайник на полицията. Подозирали са, че е използван за платени удари в последните няколко години.

— Наемен убиец?

— Аз съм почти сигурен, че е така.

— Но това не значи, че е дошъл тук, за да убие Мелани. Би могло да е и някой друг от болницата...

— Помислихме и за това. Проверяваме описа на пациентите, за да видим дали няма някой с криминално досие или човек, който ще бъде свидетел в някое предстоящо дело. Или някой известен наркотрафикант, член на мафиотска фамилия. Досега не сме попаднали на нищо. На никой, който би могъл да бъде жертвата на Ринк... освен Мелани.

— Да не би да мислите, че този Ринк е убил Дилан, Хофриц и другия човек в Студио Сити, а после е дошъл тук, за да убие Мелани, тъй като тя е била очевидка на престъплението?

— Не е изключено.

— Но тогава кой е убил Ринк?

— Ето тук логиката отива на кино — въздъхна той.

— Убиецът му не е искал той да посегне на Мелани — продължи Лора.

Халдейн сви рамене.

— Бих се радвала, ако е така — допълни тя.

— За какво бихте могли да се радвате?

— Е, ако някой е убил Ринк, за да предпази Мелани, това значи, че тя е заобиколена не само от врагове, значи, че има и приятели.

Без да прикрива съжалението си, Халдейн обясни:

— Не. Не е необходимо да означава точно това. Хората, които са убили Ринк, навярно имат нужда от Мелани не по-малко от него — обаче на тях тя им трябва жива.

— Защо?

— Защото знае прекалено много за експеримента, провеждан в къщата.

— Тогава биха искали да е мъртва, също като Ринк.

— Освен ако не им е нужна за продължаване на експеримента.

Тя усети, че това е вярно и че раменете ѝ се огъват под тежестта на новия страх. Защо Дилан е работил с дискредитиран маниак като Хофриц? И кой ги е финансирал? Някоя законна институция, университет или научен център не биха дали материална поддръжка на Хофриц, особено след като бе принуден да напусне лосанджелиската университетска клиника. Никое уважавано научно звено не би подкрепило и Дилан — човек, който използва собствената си дъщеря за опитно свинче в експеримент, който я е довел до ръба на пълната изолация. Който и да бе дал парите за тези проучвания на Дилан, бе луд — поне дотолкова луд, колкото бяха луди Дилан и Хофриц.

Искаше ѝ се да сложи край на всичко това. Искаше ѝ се да отведе Мелани от болницата, да я настане вкъщи, където тя да заживее щастливо, защото ако някой на света заслужаваше мир и щастие, това бе дъщеричката ѝ, но сега „онези“ нямаше да го допуснат. „Онези“ щяха да се опитат отново да ѝ отнемат Мелани. На „онези“ детето им трябваше по причини и за цели, които само те си знаеха. И кои, по дяволите, бяха те? Безлики. Безименни. Лора не можеше да се бори с противник, когото не можеше да види или ако го видеше, да разпознае.

— Те са много добре осведомени — замисли се тя. — А и не си губят времето.

— Какво имате предвид? — примигна Халдейн.

— Мелани беше постъпила в тази болница само няколко часа, преди Ринк да я потърси. Твърде бързо е разбрал къде се намира тя.

— Така е — съгласи се той.

— И човек не може да не смята, че той е имал сериозни източници.

— Източници? Искате да кажете от полицията?

— Възможно е. И на тях бързо им е станало ясно, че Ринк ще я потърси — добави Лора. — Те всички действат бързо.

Тя беше застанала до централния вход на болницата и гледаше уличното движение, магазините и канторите от другата страна на улицата, където слънцето блестеше в големите прозорци, в стъклата и броните на преминаващите автомобили, с надеждата да забележи нещо подозрително, някой, когото Халдейн би могъл да залови, но погледа ѝ се спираше само върху обикновени хора, които се занимаваха с обикновени неща. Гневеше я точно тяхната обикновеност и нежеланието на врага да се покаже и да се представи.

Дразнеше се и от слънцето и топлината. Халдейн току-що ѝ беше казал, че някой желае смъртта на дъщеря ѝ, а някой друг иска да отвлече Мелани и да я върне в изолационния контейнер или в някой друг самодееен електрически стол, където да продължи да я измъчва бог знае за какво. Бурята не би трябвало да е отминала. Небето би следвало да е ниско и сиво, пълно с препускащи облаци, дъждът да не спира, вятърът да е студен и бучащ. На заобикалящия я свят просто не му подходеше да е благоуханен, на останалите хора не им отиваше да си подсвиркват и усмихват, да се разхождат на слънце и да се забавляват, а тя да се заравя все по-дълбоко в безрадостния и мрачен жив кошмар.

Обърна глава към Халдейн. Ветрецьт рошеше рижавата му коса, а слънчевите лъчи изостряха привлекателните черти, караха го да изглежда по-красив, отколкото бе всъщност. И бездруго той беше хубав и привлекателен мъж. Мина ѝ през ума, че при други обстоятелства би ѝ било приятно да бъде с него, той би могъл дори да я интересува заради яркия контраст между плашещия му ръст и внимателните му обноски — това му придаваше известна загадъчност. Но сега

загубената възможност от задълбочаване на връзката им беше още едно от нещата, за които обвиняваше „онези“.

— Защо държахте толкова да се срещнете с мен? — попита го тя. — Защо сте звънили у нас цял половин час? Не е било само за да ми кажете за Ринк. Знаели сте, че ще се появя тук. Бихте могли просто да ме изчакате и тогава да ми съобщите лошата новина.

Той хвърли поглед върху паркинга, където камионът на моргата вече напускаше загражденията. Когато отново се обърна към Лора, лицето му бе смръщено и мрачно, а погледът му — прям и потъмнял от тревога.

— Искан да ви предложа да се свържете с някоя фирма по охраната и да осигурите денонощно наблюдение над къщата си от момента, когато отведете Мелани там.

— Телохранилел?

— Да, може да го наречете и по този начин.

— Но ако животът на Мелани е застрашен, не е ли работа на полицията да й осигури закрила?

— В случая не — поклати глава той. — Не е имало явно посегателство срещу живота на детето. Няма телефонни обаждания. Няма и писма.

— А Ринк?

— Ние не знаем, че той е бил тук заради Мелани. Имаме само подозрения.

— И все пак...

— Ако управлението на държавата и на града не страдаше от обикновената си бюджетна криза, ако полицейските финанси не бяха орязани, ако не страдахме от хронически недостиг на кадри, може би бихме могли с известно усилие да поставим къщата ви под наблюдение. Но при сегашното положение аз не бих могъл да оправдая подобни действия. А уредя ли наблюдение без съгласието на шефа си, той ще се погрижи да бъда наказан най-строго. Ние двамата и без това не се разбираме особено. Но една фирма, която се занимава с професионална защита... това не отстъпва по нищо на закрилата, която бихме ви осигурили ние, при положение че разполагахме с хора за това. Можете ли да си позволите да ги наемете, макар и само за няколко дни?

— Предполагам, че да. Не ми е известно каква точно е цената за подобни услуги, но аз все пак не бих казала, че съм бедна и щом смятате, че ще е само за няколко дни...

— Имам някакво чувство, че този случай ще се развие бързо. Всичките убийства, рисковете, на които тези хора се излагат — това показва, че са притеснени, че разполагат с твърде ограничено време. Нямам дори и бегла представа какво са правили те на дъщеря ви и защо им е толкова нужно да се доберат отново до нея, но за мене положението прилича на снежна топка, която се търкаля от планината, движи се със скоростта на бърз влак и става все по-голяма и по-голяма. В момента вече е наедряла много, добила е гигантски размери и е близо до края на склона. Когато накрая падне долу, ще се пръсне на стотици парченца.

Като детски психолог — при това добър — Лора имаше вяра в себе си, никога не се колебаеше как да постъпи с нов пациент. Размишляваше, разбира се, преди да се спре на определен тип лечебна процедура, но вземеше ли решение, оставяше настрана колебанията около терапията. Беше лечителка, повдигаше духа на пациента и ремонтиреше душата му — успехът я бе съпътствал почти винаги, а това ѝ бе дало увереност и решителност, които ѝ помагаша още повече. Но сега сякаш бе попаднала в задънена улица. Чувстваше се нищожна, уязвима и безсилна. Тези чувства бяха необичайни за нея — не бе ги изпитвала от години, откакто бе съумяла да се примири с изчезването на Мелани.

— Не знам... — поколеба се тя — какво трябва да направи човек, за да си намери телохранители.

Той извади портфейла си, порови в него и извади една визитка.

— Не би трябвало да ви давам подобни препоръки. Но аз познавам хората от тази фирма — добри са, а цените за услугите им са приемливи — нещо повече, разумни са.

Тя пое картичката и я погледна:

КАЛИФОРНИЯ „ПАЛАДИН“ ООД

ЧАСТНИ ДЕТЕКТИВИ

В единия ъгъл бе отпечатан телефонен номер.

Лора прибра картичката в чантата си.

— Благодаря.

— Обадете им се още докато сте в болницата.

— Добре.

— Накарайте ги да изпратят човек тук. Нека после ви придружи до вас.

— Ще го направя — въздъхна тя. После се обърна към главния вход.

— Почакайте. — Халдейн подаде още една визитна картичка, собствената си. — Напечатаният отпред номер е на телефона ми в централното управление, но там няма да ме намерите. В момента работя към участъка в Ийст Вали наблизно, така че съм написал отзад и номера си там. Искам да се обадите, ако се сетите за нещо, нещо за миналото на Дилан или за някои негови изследвания, които може да имат връзка с последното.

Тя обърна картичката.

— Но номерата тук са два.

— Отдолу е домашният ми телефон — в случай че ме няма в участъка.

— Колегите ви не биха ли ви предали, че са ви търсили?

— Ще го направят, но може и да се забавят. Ако искате да се свържете с мен бързо, искам да бъда сигурен, че ще успеете.

— Едва ли си давате домашния телефон току-така.

— Не го правя.

— Тогава защо го давате на мен?

— Онова, което най-много мразя...

— Какво е то?

— Всяко насилие върху деца. Толкова е възмутително и потискащо. Просто ми се повдига. Кръвта ми закипява от това.

— Знам как се чувствате — съгласи се Лора.

— Може би — махна с ръка Дан.

Доктор Рафаел Ибара, шефът на педиатричното отделение в болницата „Вали“, посрещна Лора в малкото помещение до стаята на сестрите, където персоналът пиеше кафето си. Двата апарата за кафе бяха опрени на едната стена. До тях бучеше фризер. Хладилникът зад гърба на Лора също бръмчеше тихо. Тя седна срещу Ибара от другата страна на дългата маса, върху която имаше списания и два препълнени с фасове пепелника.

Педиатърът беше мургав и слаб човек, с птичи черти на лицето. Видът му беше прекалено изряден, дори превзет. Съвършено сресаната му коса приличаше на лакирана перука. Яката на ризата му бе колосана и твърда, вратовръзката имаше безупречен възел, престилката явно бе изработена по поръчка. Вървеше като че ли се боеше да не изцапа обувките си и седна с изправен гръб и вдигната глава — стегнат и прекалено официален. Огледа трохите и пепелта от цигари по масата, сбърчи нос и пусна ръце в скута си.

Лора реши, че не ѝ харесва.

Ибара говореше стегнато и делово, като насичаше думите:

— Физическото състояние на дъщеря ви е учудващо добро, като се имат предвид обстоятелствата. Наистина е малко по-слаба от нормата, но това не е страшно. По дясната ѝ ръка има белези от много интравенозни инжекции, които са правени от неособено опитен човек. Пикочният ѝ канал е леко възпален, навярно от поставянето на катетър и аз предписах някои лекарства. Това са всичките ѝ физически проблеми.

— Знам — кимна Лора. — Дойдох да си я прибера у дома.

— Не, не. Не бих ви препоръчал да го правите — тръсна глава Ибара. — Би било много трудно да се грижите за нея вкъщи.

— Защо, не може ли да се сдържа?

— Напротив. Използва тоалетната.

— А може ли да се храни сама?

— Донякъде. Ще се наложи вие да започвате да я храните, а после тя ще продължава сама. И ще трябва да я наблюдавате, докато се

храни, защото след няколко хапки тя, изглежда, забравя с какво се е захванала. Налага се да я подканвате да яде. Нужна ѝ е и помощ, когато се облича.

— Мога да се справя с това.

— Не съм склонен да я изпиша — възрази Ибара.

— Но снощи доктор Пантанджело каза...

Ибара сбърчи нос при споменаването на Пантанджело:

— Доктор Пантанджело завърши стажа си едва миналата есен и постъпи в болницата миналия месец. Аз съм завеждащ на педиатричното отделение, а моето мнение е, че детето ви трябва да постои още малко при нас.

— Колко „малко“?

— В поведението ѝ се откриват всички симптоми на остра форма на кататония — това се среща често при случаите на дълго уединение и малтретиране. Би трябвало да остане тук, за да ѝ се направи пълна психиатрична оценка. Седмица... десет дена.

— Не.

— Така ще е най-добре за детето. — Гласът му бе така хладен и сдържан, че човек трудно би могъл да повярва, че той е способен да се трогне от състоянието на когото и да е, освен от своето собствено.

Лора се зачуди какви ли взаимоотношения биха могли да съществуват между децата и такъв лекар.

— Аз съм психолог — осведоми го Лора. — В състояние съм да оценя състоянието на Мелани и да се грижа както трябва за нея у дома.

— Да бъдете терапевт на собствената си дъщеря? Не мисля, че това е разумно.

— Аз съм на друго мнение. — Лора нямаше намерение да обяснява мотивите си пред този човек.

— Ние тук, след като се уточни диагнозата и се определи лечебният цикъл, разполагаме с всички необходими средства за лечение. У вас просто я няма необходимата апаратура.

— Апаратура? — намръщи се Лора. — Каква апаратура? Какво лечение точно имате предвид?

— Лечението ще определи доктор Гийхаген от психиатричното отделение. Но ако Мелани не излезе от кататонията си или ако навлезе още повече в нея... е, ще се прибегне до барбитурати и електроконвулсивна терапия...

— Как не! — остро го прекъсна тя, блъсна стола и се изправи.

Ибара примигна изненадан от враждебността на жената.

— Опиати и електрошокове — добави тя, — това е част от процедурите, на които я е подлагал проклетият ѝ баща през последните шест години.

— Е, естествено опиятите и електрошоковете, които ще използваме ние, както и намеренията ни, ще се различават от...

— Да, естествено, но откъде ще знае Мелани какви са намеренията ви? Известно ми е, че в някои случаи чрез барбитурати и електроконвулсивна терапия се постигат задоволителни резултати, но прилагането им не е подходящо за дъщеря ми. На нея ѝ трябва да възвърне самоуважението си, чувството за собствено достойнство. Нужно ѝ е да се откъсне от страха и болката. Нужна ѝ е сигурност. Нужно ѝ е... да бъде обичана.

Ибара сви рамене:

— Е, вие няма да поставите здравето ѝ в опасност, ако я отведете днес вкъщи, така че аз няма как да ви спра да я отведете оттук.

— Точно така — кимна Лора.

След като камионетката от моргата си замина и докато специалистите от техническия отдел оглеждаха паркинга около волвото, полицай Кери Бърнс се приближи към Дан Халдейн:

— Преди малко се обадиха от участъка и предадоха съобщение от капитан Мондейл. Той иска да ви види веднага.

— Толкова ли му липсвам? — попита Дан.

— Не каза защо ви вика.

— Сто на сто му липсвам.

— Вие и Мондейл имате специални взаимоотношения, така ли?

— Определено не! Рос може и да е обратен, но аз съм си нормален.

— Знаете за какво говоря. Имате си зъб за нещо.

— Толкова ли е очевидно?

— Очевидно е, че кучетата не обичат котките.

— Нека го кажем така — ако съм обхванат от пламъци и единствената кофа вода в близките петнайсет километра е Рос Мондейл, бих предпочел да се изгася със собствената си пльонка.

— Така си мислех и аз. Ще трябва да отидете до участъка Ийст Вали, нали?

— Той е заповядал да го направя, така ли?

— Не, но мисля, че ще отидете. Трябва да звънна и да потвърдя.

— Разбира се.

— Ще се обадя и ще кажа, че вече сте тръгнали.

— Естествено.

Кери тръгна към патрулната си кола, а Дан се запъти към служебната си лимузина. Излезе от паркинга на болницата, зави по улицата и пое към центъра — в обратната на Ийст Вали и на Рос Мондейл посока.

След като говори с доктор Ибара, Лора се обади на фирмата за охрана, която ѝ бе препоръчал Дан Халдейн. След това преоблече Мелани в дънки, риза на карета и маратонки и подписа формулярите за изписване; тогава бе дошъл и детективът от Калифорния „Паладин“.

Казваше се Ърл Бентън и приличаше на едро и пораснало селянче, на което се бе случило да се събуди не където трябва и да се облече със съдържанието на банкерски гардероб. Светлокестенявата му коса бе сресана назад от слепоочията, беше модерно подрязана с бръснач — от стилист, а не от бръснар — но не му подходеше особено. На упоритото му изражение и обикновените черти повече би подходдал рошав, обветрен и естествен външен вид. Широкият му четиридесет сантиметра врат като че ли щеше да пръсне фирмената му риза от „Ив Сен Лоран“; изглеждаше непохватен и неособено щастлив в сивия си костюм с жилетка. Огромните му длани с дебели нокти никога не биха могли да се нарекат изящни, но маникюрът му бе направен от професионалист. Само като го погледна, Лора бе сигурна, че Ърл е един от десетките хиляди пришълци в Лос Анджелис, който се надява да преуспее в живота, което навярно вече бе направил, и че му предстояха и нови завоевания, след като се отърве от недодялаността си и се научи да се чувства по-добре в изисканото си облекло. Хареса го. Имаше приятна широка усмивка и непосредствени обноски, но въпреки това бе съсредоточен, внимателен и умен.

Срещнаха се в коридора, пред стаята на Мелани, и след като му обясни положението по-подробно, попита:

— Вие носите оръжие, нали?

— Разбира се, госпожо — отвърна той.

— Добре — кимна тя.

— Ще остана с вас до полунощ — обясни Ърл, — а после ще ме смени друг колега.

— Ясно.

След малко Лора изведе Мелани в коридора и Ърл се надвеси над нея.

— Какво хубаво момиче си.

Мелани не му отговори.

— Всъщност — продължи той, — ти ми напомняш много за сестра ми Ема.

Мелани гледаше през него.

Като взе отпуснатата ръка на момичето и я обхвана с двете си огромни длани, Ърл започна да ѝ говори, като че ли тя настояваше за това:

— Ема, тя е девет години по-малка от мене, току-що влезе в гимназията. Но вече е отгледала две телета, които излязоха победители на състезанията. Има цяла сбирка от медали, трябва да са вече двайсетина, от всякакви състезания и разни панаири, където е имало участие на животни. Ти разбираш ли от телета? Харесват ли ти животните? Телетата са много симпатични. Бас държа, че ще бъдеш добра с тях, също като Ема.

Като го гледаше как се държи с Мелани, Лора хареса Ърл Бентън още повече.

Той продължаваше:

— Добре, Мелани, ти недей да се тревожиш за нищо, става ли? Вече съм твой приятел, а докато старият Ърл е около тебе, никой няма да посмее дори да те погледне накриво.

Момичето, изглежда, изобщо не го забелязваше. Той я пусна и ръката ѝ немощно падна надолу.

Ърл се изправи, нави ръкавите си, за да намести сакото, и се обърна към Лора:

— Казвате, че баща ѝ я е докарал до това състояние, така ли?

— Той е един от хората, които са виновни за това.

— И е... мъртъв?

— Да.

— Но някои от другите са още живи, нали?

— Да.

— Много ми се иска да се срещна с някого от тях. Искан ми се да си поговорим. Да сме само така — двамата. Наистина искам това да стане. — В гласа на Ърл звънна стомана, а очите му светнаха ледено за първи път — пролича гняв, който едва сега го накара да изглежда опасен.

— На Лора и това се хареса.

— А сега, госпожо — предполагам, че трябва да ви наричам доктор Маккафри — след като си тръгнем оттук, аз ще вървя отпред. Знам, че това не е особено джентълменско, но отсега нататък, в повечето случаи, ще бъда на около метър пред вас, където и да отидем — бихте могли да наречете това и проучване на пътя.

— Сигурна съм, че никой не би започнал да стреля по нас посред бял ден — усъмни се Лора.

— Може би няма. Но аз ще вървя напред.

— Добре.

— А когато ви кажа да направите нещо, просто го направете, без да ми задавате въпроси.

Тя кимна.

— Може и да не извикам силно — продължи той. — Може просто да ви кажа да се наведете и да бягате като луда, а може и само да ви кажа тихо, че денят е много хубав — това значи, че трябва да внимавате.

— Разбирам.

— Добре. Сигурен съм, че всичко ще мине нормално. А сега, мили дами, готови ли сте да тръгнем към къщи?

Те се отправиха към асансьора.

През последните шест години Лора беше мислила хиляди пъти за деня, когато щеше да отведе Мелани вкъщи. Винаги чувстваше, че това ще е най-щастливият ден в живота ѝ. Никога не си бе представяла, че ще прибере детето си с охрана.

Дан Халдейн грабна две папки от деловодителя в централното управление и ги отнесе до една от масичките край стената. Името, написано върху първата, беше Ърнест Андрю Купър. Отпечатъците от пръстите му го идентифицираха като Джон Доу — жертвата от предната нощ, която откриха заедно с Дилан Маккафри и Уилхем Хофриц в къщата в Студио Сити.

Купър беше трийсет и седем годишен, точно метър и осемдесет висок, тежеше седемдесет и три килограма. Изстрелите бяха в гърба, но това не помагаше никак на Дан, тъй като лицето на жертвата бе превърнато в неразличима кървава маса. Налагаше се да разчита единствено на отпечатъците.

Купър бе живял на Ханкок Парк — улица с къщи по за милион долара. Бил е председател на управителния съвет и притежателят на най-много акции в „Купър Софттек“, преуспяваща фирма за дискети и компютърни програми. Арестуван е бил два пъти в самия Лос Анджелис — и двата пъти за шофиране в нетрезво състояние и без шофьорска книжка. Беше подавал жалби при всяко от задържанията си, беше изправян двукратно пред съда и беше осъждан и глобяван, но не беше влизал в затвора. Задържалите го полицаи бяха отбелязали, че и в двата случая Купър твърдял, че е неморално, а и нарушение на конституционните права, правителството да изисква от човек да носи каквото и да е документ за самоличност, дори и шофьорска книжка. Младшият патрулиращ полицай бе записал също: „Господин Купър уведоми пишещия тези редове, че той (господин Купър) членува в организация «Свобода сега», която ще накара всички правителства да клекнат, че споменатата организация ще използва ареста му като пробен камък за оспорване на някои закони, че докладващият полицай е неволен инструмент в ръцете на тоталитарни сили. След това задържаният повърна и заспа“.

Дан се усмихна на последната фраза и затвори папката. Погледна етикета на втората папка — Едуард Филип Ринк. Гореше от нетърпение да види съдържанието ѝ, но преди да го направи, отиде до

един от трите видеотерминала. Включи компютъра, набра кода си за достъп към програмата и поиска данни за „Свобода сега“.

След кратка пауза информацията започна да се появява на екрана:

СВОБОДА СЕГА

Политическа организация, регистрирана пред федералната изборна комисия и пред данъчните власти.

Обърнете внимание!

„Свобода сега“ е законно гражданско сдружение, чиито членове упражняват конституционните си права. Организацията не е обект на разследване от който и да е отдел на полицията, нито би трябвало да бъде разследвана, доколкото се занимава с дейността, заради която е основана и заради която е узаконена от парламента. Данните в настоящия файл са събрани от гражданския печат. Файлът е съставен единствено за разпознаване на законна политическа организация и за разграничаването ѝ от групи с подривна дейност. Съставянето на този файл в никакъв случай не предполага наличието на полицейски интерес към „Свобода сега“.

Лосанджелиската полиция бе претърпяла значителен натиск от страна на Съюза за американски граждански свободи и други организации заради тайното наблюдение, което бе упражнявала върху политически групи, заподозрени в подривна дейност. Полицията все още имаше право да разследва дейността на терористични организации, но ѝ бе строго забранено да се опитва да проникне в законно регистрираните политически групи, освен ако не успее да събере достатъчно доказателства, за да убеди Министерството на правосъдието, че въпросната организация е свързана с други групи или с лица, занимаващи се с терористична дейност.

Забележката под титула на файла бе позната на Дан и той не си направи труда да я чете. Натисна курсора, за да стигне до нещо по-конкретно.

Свобода сега — ръководство:

Президент: Ърнест Андрю Купър, Ханкок Парк

Ковчежник: Уилхем Стивън Хофриц, Уестууд

Секретар: Мери Катрин О'Хара, Бърбанк

„Свобода сега“ е регистрирана през 1979 г. с цел да подкрепя либерално ориентираните кандидати, които публично изразяват намерение да работят за премахването на всякакъв вид управление, като запазят само минимален брой служители и се стремят към прекратяване за в бъдеще дейността на всички политически партии.

И Купър, и Хофриц, президентът и ковчежникът, бяха мъртви. А „Свобода сега“ бе регистрирана в годината, когато Маккафри бе изчезнал заедно с дъщеря си, което би могло да е съвпадение, но би могло и да не е.

Интересно беше все пак.

На Дан му трябваха двацет минути, за да прочете компютърния файл и да си вземе бележки. После изключи модема и измъкна папката с преписката за Нед Ринк.

Вътре имаше много документи и до един интересни. Ринк беше трийсет и девет годишен. На двацет и една години завършил лосанджелиската полицейска академия, после служил в продължение на четири години в полицията, като междуременно и следвал задочно право. Бил е два пъти обект на вътрешно служебно разследване в резултат на обвинения за проявена грубост, но поради липса на доказателства от това не излязло нищо. Подал молба за постъпване във ФБР, приели го и през следващите пет години работил в Бюрото. Преди девет години бил освободен от ФБР неизвестно защо, макар че имало сигнали за превишаване на правата на агента и проявено прекалено усърдие по време на разпита на един заподозрян.

На Дан този тип му бе познат. Някои хора избираха работата в полицията, защото по този начин чувстваха, че дават нещо на обществото, други се стремяха да подражават на героите от детството си, някои просто се насочваха към професията на бащите си, някои избираха тази професия като сравнително стабилна и с добра пенсия — причините бяха стотици. За хора като Ринк обаче интересна бе единствено властта — те изпитваха особено удоволствие от възможността да заповядват и да упражняват властта си, не защото искат да възтържествува доброто, а защото просто обичат да казват на останалите какво да направят.

Според преписката, преди осем години, след като е бил освободен от ФБР, Ринк е бил арестуван заради нападение с цел убийство. Модифицирали обвинението, като го превърнали в обикновено нападение и успели да го осъдят — прекарал в затвора десет месеца и бил пуснат предварително за примерно поведение. Преди шест години Ринк отново бил арестуван по подозрение в убийство, но уликите не били достатъчно и затова накрая обвинението отпаднало. Оттогава Ринк станал по-внимателен. Градските, щатските и федералните власти били на мнение, че той е наемен убиец, който работи за подземния свят и за всеки, който може да си плати услугите му. Разполагаха с косвени данни, които свързваха името му с девет убийства — а и това навярно беше само върха на айсберга, но в никой участък не бяха успели да съберат достатъчно улики, за да го привлекат под съдебна отговорност.

Халдейн затвори папката, постави я върху досието на Купър и извади от джоба си най-осъвременената си купчина списъци. Порови в тях няколко минути и накрая нещо му хрумна. Попадна на едно име — Мери О'Хара. Човек от ръководството на „Свобода сега“. Името и домашният ѝ номер бяха записани в тефтера до телефона в кабинета на Дилан Маккафри.

Отмести списъците си и се замисли за миг. Господи! Двама доктори по психология, и двамата някогашни научни работници от лосанджелиската университетска клиника — и двамата мъртви. Един милионер и един политически активист — мъртви. Бивше ченге и бивш агент на ФБР — заподозрян като наемен убиец. Зловеща сива стая в обикновена къща от предградията, където малко момиченце

между другото е било измъчвано с електрошокове. От собствения си баща. Боже мили! Как ще се хареса този случай на вестниците.

Върна двете преписки в деловодството и се качи с асансьора до отдела за научни анализи.

Щом влязоха в дома на Лора, Ърл Бентън огледа всички стаи, провери дали всички врати и прозорци са надеждно затворени. Спусна всички щори и пердета, посъветва Лора и Мелани да не се приближават до прозорците. На Лора ѝ беше ясно защо и без да пита.

Като си подбра няколко списания от библиотечката за периодични издания в кабинета на Лора, Ърл се отпусна в един от фотьойлите близо до прозореца на хола, който гледаше към улицата. Седна спокойно с четивото си и съобщи:

— Може да ви се стори, че просто си мързелувам тук, но не се тревожете — нищо в тези списания няма да отклони вниманието ми.

— Не се тревожа.

— По-голямата част от работата ни е просто да седим и да чакаме. Човек може направо да откачи, ако няма някой вестник или списание.

— Разбирам — увери го тя.

Котаракът Пепър изглеждаше по-заинтересуван от Ърл, отколкото от Мелани — заобиколи го предпазливо няколко пъти, загледа го, без да мига, подуши обувките му и накрая скочи в скута му с явното желание да бъде гален.

— Симпатично коте — забеляза той, докато търкаше за ушите Пепър, който се настани удобно у него с изключително щастлив вид.

— Той не се привързва така лесно към хората — обясни Лора.

— Винаги съм знаел как да се държа с животните — усмихна се Ърл.

Беше глупаво, разбира се, но благосклонността на Пепър към Ърл Бентън накара Лора да го приеме с още по-голяма симпатия. Вече му вярваше напълно.

И какво ли значи това, запита се тя. Не му ли бях повярвала и преди това. Дали не съм имала някакви подсъзнателни резерви?

Беше нает, за да защитава нея и Мелани и той щеше да прави тъкмо това. Нямахше никакво основание да го подозира в контакти нито с хората, които желяеха смъртта на Мелани, нито с онези, които,

изглежда, я искаха жива, за да я поставят отново в друга сива стая. По-добре би било да се пази от параноични мисли. Все още не знаеше кои са враговете — те си оставаха безлични и това ѝ даваше основание да подозира всекиго, да си измисля теории за грандиозни заговори, които можеха да я доведат до подозрения към всички, освен към себе си и Мелани.

След като направи кафе за двамата с Ърл, приготви какао и го отнесе в детската стая, където момиченцето я чакаше. Беше уговорила с администрацията на болницата „Сейнт Марк“ да получи неограничена отпускат и се бе разбрала с един колега да поеме частните ѝ пациенти поне за следващата седмица. Смяташе да започне лечението на Мелани веднага, още днес следобед, но не искаше да го прави в стаята, където седеше Ърл, тъй като присъствието му би отклонило вниманието на Мелани.

Кабинетът ѝ бе малък, но приятен. Две от стените бяха заети от високи рафтове с различни книги, луксозни издания на всякакви теми — от подбрани редки томове и специализирана психологическа литература до бестселъри. Другите две стени бяха облицовани с бежов плат. Там бяха закачени две гравюри на Делакроа. Имаше и тъмно борово бюро с подходящ за работа, люлеещ се стол и изумруденозелено канапе с много възглавници. Двете стоящи лампи осветяваха с мека кехлибарена светлина мебелите. Ърл вече бе спуснал изумруденозелените пердета на прозорците.

Мелани седеше на канапето с обърнати нагоре ръце и се взираше в дланите си.

— Мелани.

Момичето не вдигна глава.

— Мила моя, направила съм ти какао.

След като момичето отново не реагира, Лора седна до нея. Държеше чашата с какао в едната си ръка, а с другата повдигна брадичката на Мелани и я погледна в очите. Те все още бяха обезпокоително празни и Лора търсеше да установи контакт с тях, да стигне до съзнанието ѝ.

— Искам да изпиеш това, Мелани. Хубаво е. Ще ти хареса. Сигурна съм, че ще ти хареса. — Тя доближи ръба на чашата към устните на момичето.

Лора успя с голяма настойчивост да накара детето накрая да отпие от какаото. Част от течността се стече по брадичката на Мелани, Лора я попи с книжна салфетка, преди да попадне върху канапето, и с още малко окуражаване момичето започна да пие по-бавно. Накрая тънките ръчички се вдигнаха и хванаха достатъчно здраво чашата, така че Лора можа да я пусне. Мелани изпи останалото какао бързо и жадно. Когато съдът се изпразни, тя облиза устни. В погледа ѝ се появи — за съвсем кратко — искрица живот, доказателство за мисъл, а само за секунда, не повече, очите ѝ срещнаха очите на Лора, не се вторачиха през нея както преди, а се спряха и този ценен миг на контакт накара майката да настръхне. Мелани с нещастен вид бързо се върна в тайния си вътрешен свят, погледът ѝ отново се премрежи, но Лора вече знаеше, че детето би могло да се завърне от доброволно избраното си заточение. Явно имаше шанс, колкото и малък да бе той, тя да се върне не само за секунда, а завинаги.

Пое празната чаша от ръцете на Мелани и я постави върху една от страничните масички, после седна настрани на канапето и се загледа в момичето. Хвана двете ѝ ръце и започна:

— Мила моя, беше толкова отдавна, а и ти беше така малка, когато се видяхме за последен път... може би не си съвсем сигурна коя съм. Аз съм майка ти, Мелани.

Момичето не реагира.

Лора говореше тихо и успокояващо, обясняваше нещата на детето стъпка по стъпка, защото бе сигурна, че — поне на подсъзнателно равнище — детето би могло да я разбере.

— Ти се появи на бял свят, защото аз мечтаех ти да се родиш повече от всичко останало. Беше толкова красиво и толкова сладко бебе, никога не създаваше никакви неприятности. Научи се да ходиш и да говориш по-бързо, отколкото очаквах и аз много се гордеех с тебе. Много. После те откраднаха от мене и докато те нямаше, исках повече от всичко на света да те върна при себе си. А сега, малката ми, най-важното е да се оправиш, да се измъкнеш от дупката, в която си се скрила. Аз ще направя това, мила моя. Ще те накарам да се почувстваш добре. Ще ти помогна да се почувстваш по-добре.

Детето мълчеше. Зелените му очи бяха някъде далече-далече.

Лора придърпа момичето в скута си, обви ръце около нея, прегърна я. Известно време останаха в това положение, близо една до

друга, защото им беше нужно време, трябваше да установят емоционален контакт, за да има терапията някакви изгледи за успех.

След няколко минути Лора установи, че е започнала да тананика приспивна песничка, а после почти шепнешком запя и думите. Погали челото на дъщеря си, после с пръсти махна косата от лицето ѝ.

Очите на Мелани оставаха пусти и премрежени, но тя вдигна ръка и сложи палец в устата си. Също като бебе. Както би направила, когато беше на три годинки.

Лора почувства, че очите ѝ се премрежиха от сълзи, гласът ѝ потрепна, но тя продължи тихичко да напява, продължи да гали косата на дъщеря си. Тогава си спомни с какви усилия се бе мъчила да отучи Мелани от смученето на палеца преди шест години; стори ѝ се смешно, че сега същият навик ѝ доставяше радост, вълнуваше я. Изведнъж се оказа, че хем плаче, хем се смее — може би изглеждаше смешно, но тя се чувстваше превъзходно. Реши да пристъпи към хипноза още днес, сега, а не да чака до утре, както бе мислила преди това. В съзнателното си, но полукататонично състояние детето се бе отдръпнало във вътрешните слоеве на собствената си фантазия и не искаше да бъде измъкнато от тези защитни дебри на душата си. При хипноза обаче би станала по-отстъпчива, по-податлива към външното мнение, така би могла да се върне поне донякъде в реалния свят.

Да хипнотизираш човек в състоянието на Мелани би могло да бъде или много по-лесно, отколкото да подействаш с хипноза върху пациент с по-буден ум... или невъзможно. Тя продължи тихо да тананика приспивната песничка и започна да разтрива слепоочията на момичето, движеше пръсти в плавни кръгове, натискаше лекичко. Когато очите на детето започнаха да потрепват, Лора спря да пее и прошепна:

— Отпусни се, детето ми. Спи, мъничка, спи — ето така. Искам да заспиш, просто се отпусни... сега потъваш в дълбок сън... носиш се като перце, което се спуска бавничко в топлия и спокоен въздух... спуска се надолу и надолу... сега спи... но ще продължиш да чуваш гласа ми... надолу, надолу, като носещо се мързеливо перце... надолу към съня... но гласът ми ще те последва и долу, в съня... надолу... надолу... ти ще ме чуваш и ще отговориш на всички въпроси, които ще ти задам... спи, но слушай и се подчинявай. — Плавните движения на пръстите ѝ станаха още по-бавни и накрая очите на момичето се

затвориха, а от равномерното дишане стана ясно, че Мелани е заспала дълбоко.

Пепър се прокрадна през вратата и ги огледа с явно любопитство, после пресече стаята, скочи върху люлеещия се стол и се сви на топка. Лора все още държеше дъщеря си върху коленете си.

— Сега си вече най-долу, заспала си дълбоко. Но чуваш думите ми и ще ми отговориш, когато те попитам нещо.

Устата на момичето бе отпусната, устните — леко отворени.

— Чуваш ли ме, Мелани?

Момичето въздъхна — звукът беше мек като кехлибарената светлина, която идваше от лампите.

— А?...

Беше първото подобие на дума, което Лора чуваше, откакто я бе видяла в болницата снощи.

— Как се казваш?

Челото на детето се сбръчка:

— Мъ...

Котаракът вдигна глава.

— Мелани? Това ли е името ти? Мелани?

— Мъ... мъ...

Ушите на Пепър се изправиха.

Лора реши да премине към следващия въпрос:

— Знаеш ли коя съм аз, Мелани?

Детето, което все така спеше, облиза устни:

— Мъ... то... ъъ... то... — Тя нервно потрепна и вдигна ръка, като че ли искаше да се предпази от нещо.

— Спокойно — продължи Лора. — Отпусни се. Не се вълнувай. Отпусни се, успокой се и спи. В безопасност си. С мене си в безопасност.

Момичето спусна ръката си и въздъхна. Когато бръчките по лицето ѝ се позагладиха, Лора повтори въпроса си:

— Знаеш ли коя съм аз?

Бръчките от тревога или страх отново се появиха по лицето на детето:

— Хм... ъъ... ъ-ъ... то... то...

Лора подхвана нова тема:

— От какво те е страх, Мелани?

— То... то... там... — Страхът на момичето вече личеше и от гласа му.

— Какво виждаш? — попита Лора. — От какво те е страх, малката ми? Какво виждаш?

— Онова... там... онова...

Пепър наклони глава, надигна гръб и напрегнато се загледа в момичето.

Въздухът изглеждаше неестествено тежък и неподвижен. Бе невъзможно, разбира се, но сенките от ъглите на стаята изглеждаха по-тъмни и по-големи отколкото преди минута.

— То... там... не, не, не, не...

Лора утешително сложи длан върху сбръчканото чело на дъщеря си и търпеливо изчака момичето да продължи. Бе обладана от странно и неприятно усещане, почувства студена тръпка, която като живо същество лазеше по гръбнака ѝ.

— Къде си ти, Мелани?

— Не...

— В сивата стая ли си?

Момичето скърцаше със зъби, стискаше затворените си очи, свиваше длани в юмруци, като че ли се съпротивляваше с всички сили на нещо.

Лора смяташе да я върне назад, да я отведе обратно в сивата стая от къщата в Студио Сити, но сега, изглежда, детето се бе върнало там само, без чужда помощ, веднага след като бе попаднало под въздействието на хипнозата. А това беше невъзможно — Лора никога не бе чувала за спонтанно хипнотично връщане назад. Пациентът винаги трябва да бъде воден, да бъде поощряван, за да се върне към травматичната сцена.

— Къде си ти, Мелани?

— Ннне... онова... не!

— Спокойно. Не мърдай. От какво те е страх?

— Моля... не...

— Успокой се, мила моя. Какво виждаш — контейнера, изолационния контейнер? Никой няма вече да те върне там, малката ми.

Но момичето не се страхуваше от това. Утехата на Лора не действаше.

— Онова... онова...

— От стола за терапия с отрицателни емоции ли? От електрическия стол? Никой няма вече да те накара да седнеш в него.

Нещо друго ужасяваше Мелани. Тя потрепна и започна да се стяга, като че ли искаше да се махне, да избяга.

— Ти си в безопасност с мене, мила моя. — Лора я притисна към себе си. — Тук нищо няма да те нарани.

— Отваря се... то се отваря... не... то... се отваря...

— Спокойно — повтори Лора.

Ръцете на детето полазиха по гърба ѝ, достигнаха до шията ѝ. Лора потръпна пред чувството, че предстои да се случи нещо ужасно важно.

Колегите на лейтенант Филикс Порто от отдела за научни анализи го наричаха зад гърба му Поаро, по името на превзетия белгийски детектив. За Дан обаче беше ясно, че лейтенант Порто предпочита да мисли за себе си като за Шерлок Холмс въпреки дебелиите си крака, биреното коремче и прегърбените рамене, лицето на Дядо Коледа и продълговатата плешива глава. За да допринесе за приликата с любимия си герой, Порто рядко се появяваше, без да носи красивата си лула, с която пушеше ароматичен, ситно нарязан тютюн.

Лулата не беше запалена, когато Дан влезе в кабинета на Порто, но шефът на научния отдел я грабна и посочи с нея към един стол.

— Сядай, Даниъл, сядай. Очаквах те. Сигурно си дошъл да видиш докъде сме стигнали с обработката на материала от случая в Студио Сити.

— Точно така е, Филикс.

Порто се облегна в стола си.

— Това е доста специален случай. Естествено пълните резултати ще излязат от лабораторията ми чак след няколко дена. — Филикс винаги казваше „моята лаборатория“, като че ли не ръководеше съдебномедицинския отдел в един от големите градски полицейски участъци, а провеждаше опити в стаичката на собствената си квартира на Бейкър Стрийт. — Ако искаш обаче, бих могъл да ти кажа някои от предварителните резултати.

— Би било много любезно от твоя страна.

Порто изгледа лукаво Дан и се усмихна, като дъвчеше мундщука на лулата си:

— Подиграваш ми се, Даниъл.

— Нищо подобно.

— Така е. Ти се подиграваш на всички.

— Изкарваш ме голяма драка.

— Точно такъв си.

— Много ти благодаря.

— Но си приятна, остроумна, интелигентна и очарователна драка — и в това се състои цялата разлика.

— А сега ме изкарваш направо Кари Грант.

— А ти не се ли виждаш в такава светлина?

Дан се замисли за миг:

— Е, може би наполовина съм Кари Грант, наполовина Алекс Карас.

— Кой е Алекс Карас?

— Някогашна футболна звезда. Сега е актьор.

— Не съм чувал за него. Ако го познавах, може би щях да оценя сравнението ти.

— Сигурно би било така. Кажете ми сега за случая от Студио Сити. Има ли отпечатъци, които биха могли да ни помогнат?

Порто отвори едно чекмедже на бюрото си и извади кесийка с тютюн. Започна да приготвя лулата си.

— Много от отпечатъците принадлежат на жертвите. Има ги из цялата къща. Останалите са на момиченцето — макар че ги има само в преустройения гараж.

— Лабораторията.

— Сивата стая, както я нарече един от хората ми.

— Значи са я държали винаги там.

— Очевидно. Е, има и някои частични отпечатъци в тоалетната до коридора, които би могло също да са нейни, но никъде другаде из къщата.

— И нищо повече? Няма ли отпечатъци, които биха могли да са на убийците?

— О, наистина открихме и други отпечатъци, главно частични. Задали сме ги в програмата на новия лазерен скенер за сравнение, който трябва да ги съпостави с отпечатъците на регистрираните престъпници, но засега нищо не е излязло оттам. И едва ли ще излезе. — Той замълча, тъй като бе приготвил лулата, и бръкна в джоба си за кибрит. — В твоята практика колко пъти се е случвало убиецът да остави ясни, незацапани и лесно различими отпечатъци на местопрестъплението?

— Два пъти — отвърна Дан. — За четиринайсет години. Значи отпечатъците няма да ни помогнат. С какво друго разполагаме?

Порто запали лулата си, пое сладникавия дим и духна клечката.

— Оръжие не беше намерено...

— У една от жертвите имаше ръжен от камината.

— У господин Купър — кимна Порто. — Но той не го е използвал, за да удари някого с него. Единствената кръв по ръжена беше на самия Купър, и то само няколко капки, като част от всички пръски по стените и по пода около жертвите.

— Значи Купър не е успял да нанесе удар върху нападателя си, а и самият той не е бил ударен с ръжена.

— Точно така.

— А екипът с прахосмукачките не е ли попаднал на нещо друго освен на мръсотия?

— Резултатите още не са излезли. Но, откровено казано, аз не очаквам кой знае какво.

Порто обикновено бе настроен по-оптимистично — още една прилика с Холмс — така че песимизмът му в сегашния случай бе доста тревожен.

— А какво става с пробите изпод ноктите на жертвите? — заинтересува се Дан.

— Нищо особено. Няма части от кожа, няма нито коса, нито кръв, което навярно означава, че не са имали възможност да ударят нападателите си.

— Но убийците трябва да са били много близо. Мисълта ми е, Филикс, че те са пребили до смърт тия хора.

— Да. И макар че е трябвало да бъдат близо, никой от тях, изглежда, не е пострадал. Взехме десетки кръвни проби от всяка повърхност и от всеки ъгъл на стаите, но всичко, което открихме, принадлежеше единствено на жертвите.

Замълчаха за малко.

Порто пускаше ароматични кълбенца дим във въздуха над главата си. Погледът му стана отдалечен, докато размишляваше за уликите от случая; ако и той като Шерлок свиреше на цигулка, сега беше моментът да посегне към нея.

Дан наруши мълчанието:

— Ти видя ли снимките на труповете?

— Да. Ужасно. Невероятно. Такава ярост...

— Нямах ли чувството, че този случай може би ще се окаже зловещ?

— Даниъл, за мене всички убийства са зловещи — отвърна Порто.

— Но това тук изглежда по-зловещо от обикновено.

— По-зловещо от обикновено — съгласи се Порто и се усмихна, като че ли предизвикателството му доставяше удоволствие.

Дан напусна лейтенанта от огледа за научни анализи и ароматичния му тютюнев ореол и взе отново асансьора — този път до подземния етаж, където се намираше лабораторията по патология.

Все още под въздействието на хипнозата детето изписка:

— Не!

— Мелани, миличка, не се притеснявай, спокойно. Никой няма да ти причини болка.

Момичето отметна глава, задиша учестено, в гърлото му се надигна вопъл от страх и ужас, но се чу само тъничко „иииииии“. Изви се и се опита да се измъкне от скута на майка си.

Лора я задържа:

— Престани да се бориш, Мелани. Не мърдай. Не се бой.

Изведнъж детето замахна с две ръце към несъществуващия нападател и неволно удари Лора в гърдите, после в лицето — и двата удара бяха силни и болезнени.

За миг Лора се вцепени. Ударът в лицето бе достатъчно силен, за да ѝ се насълзят очите.

Мелани се изтъркаля от скута на майка си, падна на пода и започна да пълзи по-далече от канапето.

— Мелани, спри!

Въпреки следхипнотичното състояние, при което би трябвало момичето да слуша и да се подчинява единствено на разпорежданията на Лора, тя не обърна внимание на майка си. Изпълзя покрай люлеещия се стол, като издаваше жални звуци като животно, обладано от сляп ужас.

Котаракът се бе изправил на люлеещия се стол, скочи оттам и излетя навън от кабинета.

— Мелани, изслушай ме.

Момичето изчезна зад бюрото.

С още пареща от удара лява буза Лора също заобиколи бюрото. Мелани се бе пхнала в отвора под плота и се спотайваше там. Лора се приведе и я погледна. Детето бе седнало със склучени около вдигнатите колене ръце, бе опряло брадичката си върху тях и се вираше с широко отворени очи, които — както и преди — не виждаха нито Лора, нито каквото и да е друго.

— Мила?

Момичето се мъчеше да си поеме дъх, като че ли бе спринтирало.

— Не я оставяй да се... отвори. Дръж я... затворена... здраво затворена.

Ърл Бентън се показва на вратата:

— Всичко ли е наред?

Лора вдигна глава над бюрото.

— Да. Само... дъщеря ми, но тя ще се оправи.

— Сигурна ли сте? Аз не мога ли нещо да помогна?

Ърл с нежелание тръгна отново към хола.

Лора пак се наведе под бюрото. Мелани все още дишаше тежко, но сега бе започнала и да трепери, а по двете ѝ бузки се стичаха сълзи.

— Излез оттам, малката ми.

Момичето не помръдна.

— Мелани, изслушай ме, моля ти се, и направи каквото ти кажа. Излез оттам веднага.

Вместо това момичето се опита да се завре още по-навътре в отвора, макар че вече нямаше място.

Нито един от пациентите на Лора не бе се бунтувал толкова много по време на хипнотичната терапия. Тя се загледа за малко в момичето и реши да я остави под бюрото засега, тъй като там явно се чувстваше малко по-спокойна.

— Мила, от какво се криеш?

Никакъв отговор.

— Мелани, трябва да ми кажеш — какво искаш да остане затворено?

— Не я оставяй да се отвори — с нещастен глас помоли момичето и като че ли за първи път отвърна на Лора, макар че очите ѝ оставаха втренчени в някакъв ужас на друго място и по друго време.

— Какво да не оставям да се отвори? Кажи ми, Мелани.

— Дръж я затворена! — извика детето, стисна очи и прехапа устната си така силно, че се появи капка кръв.

Лора се пресегна в отвора и сложи длан върху ръката на дъщеря си:

— Мила моя, за какво говориш? Ще ти помогна да я държиш затворена само ако ми кажеш за какво говориш.

— В-в-вратата — изстена момичето.

— Каква врата?

— Вратата.

— Вратата към контейнера ли?

— Тя се отваря, отваря се!

— Не — рязко отсече Лора. — Изслушай ме. Трябва да ме чуеш и да приемеш онова, което ти казвам. Вратата не се отваря. Затворена е. Здраво е затворена. Погледни я. Виждаш ли? Дори не е откряната; нито сантиметър.

— Нито сантиметър — повтори Мелани и вече нямаше съмнение, че с част от себе си можеше да чува Лора и да ѝ отговаря, макар че продължаваше да гледа през нея и през повечето време обитаваше някакви свои измислени селения.

— Нито сантиметър — потвърди Лора и изпита огромно облекчение, че е успяла да поеме вече нещичко в ръцете си.

Момичето се поуспокои. Трепереше и лицето му още бе набраздено от сълзите, но вече не прехапваше устните си. Върху брадичката бе останал червен белег от кръвта.

— Сега, миличка — продължи Лора, — вратата е затворена и ще си остане така; нищо от другата страна няма да може да я отвори, защото съм ѝ сложила нова ключалка и здраво резе. Разбираш ли?

— Да. — В слабия глас на детето се чувстваше съмнение.

— Погледни вратата. На нея има голяма и лъскава нова ключалка. Виждаш ли новата ключалка?

— Да. — В гласа на Мелани този път се чувстваше по-голямо доверие.

— Голяма медна ключалка. Огромна.

— Да.

— Огромна и здрава. Нищо не би могло да я строши.

— Нищо — съгласи се момичето.

— Добре. Много добре. А сега... макар че вратата не може да се отвори, аз бих искала да знам какво има от другата ѝ страна.

Момичето не отговори.

— Миличка? Каж ми какво има от другата страна на вратата.

Белите ръчички на Мелани закръжиха и замахаха в празното пространство под бюрото, като че ли се опитваше да нарисува нещо във въздуха.

— Какво има от другата страна на вратата? — попита отново Лора.

Ръцете продължаваха да се движат. Момичето издаваше нечленоразделни, отчаяни звуци.

— Кажи ми, скъпа.

— Вратата...

— Къде води вратата?

— Вратата към...

— Към какво?

— Вратата... към... декември — изрече накрая Мелани. Страхът ѝ се разби под напора на останалите чувства — нещастие, отчаяние, тъга, самота, притеснение, детето сподави безсловесните си звуци и изхлипа: — Мамо? Мамо?

— Тук съм, пиленце — увери я Лора, стресната от нуждата на дъщеря ѝ от нея.

— Мамо?

— Тук съм. Ела при мен, миличка. Излез оттам.

Момичето проплака, не излезе, но отново попита:

— Мамо? — Изглежда, си мислеше, че е сама, далече от утехата, която можеше да намери в прегръдките на Лора, макар всъщност да бяха само на сантиметри една от друга. — О, мамо! Мамо!

Докато се взираше в сенчестия отвор под бюрото и гледаше как момиченцето ѝ плаче и говори несвързано, като се пресягаше и го докосваше, Лора споделяше някои от чувствата на Мелани, особено тъгата и притеснението, но бе изпълнена и със силно любопитство.

Вратата към декември?

— Мамо?

— Тук съм. Съвсем близо до теб.

Бяха така близо една до друга и все пак ги разделяше огромна и загадъчна бездна.

Лутър Уилямс от лосанджелиската полиция беше млад чернокож патологоанатом. Обличаше се като Сами Дейвис Джуниър — спортни костюми и много бижута — но беше увлекателен и забавен събеседник като Томас Сауъл, чернокожия социолог. Всъщност Лутър беше почитател на Сауъл и на други социолози и икономисти от зараждащото се консервативно течение сред чернокожите интелектуалци и помнеше наизуст големи пасажии от книгите им. Прекалено големи. На няколко пъти бе изнасял лекции на Дан върху прагматичната политика, бе се разпростирал върху преимуществата на свободната пазарна икономика като инструмент за премахване на бедността от по-бедните слоеве на населението. Беше толкова добър съдебен медик, с така чувствително око за аномалните детайли, че почти си струваше човек да изтърпи скучните му политически анализи, за да получи данните от разрезите, които той правеше на плътта. Почти си струваше.

Лутър седеше над микроскопа и проучваше някаква тъкан, когато Дан влезе в облицованата със зелени плочки лаборатория. Вдигна глава и се ухили, щом видя кой е посетителят му:

— Дани бой! Употреби ли билетите, които ти бях дал?

За миг Дан не се досети за какво му говори патологоанатомът, но после си спомни. Лутър си бе купил два билета за публичната дискусия между Уилям Ф. Бъкли и Робърт Шиър, но после се бе оказал ангажиран и нямаше възможност да отиде. Беше се срещнал с Дан из коридорите миналата седмица и бе настоял Дан да вземе билетите. „Ще бъде от полза за съзнанието ти“, бе обяснил тогава. Сега Дан се притесни и започна:

— Нали ти казах още тогава, че едва ли ще успея? Нали те помолих да предложиш билетите на друг?

— И не си отишъл? — с огорчение запита Лутър.

— Не можах.

— Дани, Дани, трябва да си осигуряваш време за тия неща. Води се борба, от която зависи бъдещето на всички ни, битка между

защитниците на свободата и онези, които я мразят — тиха война между последователите на учението за свободната воля и ненавиждащите го фашисти и левичари.

Дан не беше гласувал — дори не бе се регистрирал в избирателните бюра през последните двацет години. Не беше, защото намираше, че и републиканците и демократите, и либералите и консерваторите пресилват нещата в еднаква степен. Това наистина не го интересуваше — но не то бе причина за политическото му безразличие. Според него обществото все някак щеше да се оправи, независимо от това в чии ръце е управлението, а и нямаше време да дава ухо на безкрайните и отегчителни политически спорове.

Основният, преобладаващият интерес в живота му, който поглъщаше цялото му свободно време и не му оставяше възможност да мисли за нещо друго, бяха убийствата. Убийствата и убийците. У някои хора очевидно имаше потенциал от най-немислима жестокост — тъкмо те го запленаваха. Не убийците с очевидни душевни заболявания. Не и онези, които убиваха в необуздан изблик на гняв или страх, след като са били подложени на провокация. Тъкмо другите. Някои съпрузи бяха способни да убият жените си без всякакви угризения, просто защото са им омръзнали. Имаше майки, които убиваха децата си само защото им дотежаваше бремето на отговорността — и не изпитваха мъка или чувство за вина. По дяволите, някои бяха в състояние да убият когото и да е поради незначителни причини, дори за нещо така дребно като засичане на колата им на кръстовище — това бяха напълно аморалните социопати и на Дан никога не можеше да му омръзне проучването на анормалната им психика. Искаше му се да ги разбере. Дали бяха просто душевноболни или носители на някакъв атавизъм? Дали само определен тип хора бяха способни на хладнокръвно убийство, в което не е замесен никакъв елемент на самоотбраната, или тези убийци бяха от специална порода? Ако наистина се отличаваха като вълци в обществото на овце, него го интересуваше какво ги прави различни. Какво им липсваше? Защо съчувствието и съпреживяването бяха непознати за тях усещания?

Той не разбираше изцяло интелектуалния си интерес към убийствата. У него нямаше особена склонност към чисто мисловната, философска дейност или поне той самият намираше, че е така. Може

би, след като всекидневната му работа бе потопена в кръв, смърт и насилие, бе невъзможно да не развие някаква философия в течение на годините. Навярно и останалите ченгета от отделите по убийствата прекарваха голяма част от времето си в размисъл върху тъмната страна на човешката природа, може би той не беше единственият; нямаше как да разбере — за тези неща полицаите не обичаха да говорят. А в неговия случай бе възможно нуждата, която изпитваше да разбере убийството и да проумее мисленето на убиеца, да бе свързана с убийството на собствените му брат и сестра. Да, може би...

Лутър Уилямс, от когото се носеше силен мирис на спирт и химикали, прекъсна внезапно нападналите го мисли:

— Виж какво, Дани, другата седмица ще има страхотна дискусия между Милтън Фридман и Голбрайт...

— Лутър, извинявай — прекъсна го Дан, — но сега нямам време за приказки. Нужна ми е информация и то веднага.

— Защо е това бързане?

— Ммм... ами защото ми се пикае.

В киселото изражение на Лутър се чувстваше наполовина недоверие и наполовина раздражение:

— Виж, Дани, знам, че политиката те отегчава, но...

— Не, не е така наистина — прекъсна го Дан сериозно. — Наистина имам нужда да посетя тоалетната.

Лутър въздъхна:

— Някой ден, когато тоталитаристите победят, ще приемат закон, с който ще ти забранят да пикаеш, освен ако не разполагаш с писмено разрешение. Тогава ще дойдеш при мен с пръскащ се по шеговите пикочен мехур и ще ми кажеш: „Боже мой, Лутър, защо не ме предупреди за тия хора?“.

— Не, не. Обещавам ти да изпълзя донякъде сам-самичък и да оставя пикочния си мехур да се пръсне на спокойствие. Обещавам, че няма да те безпокоя.

— Да, защото ще предпочетеш мехурът ти да се пръсне, отколкото да си признаеш, че съм те предупредил.

Лутър беше седнал до лабораторната маса върху столче на колела. Дан издърпа друг стол и седна пред него.

— Добре. Поднеси ми сега смайващите си научни прозрения, доктор Уилямс. Разполагаш с трима клиенти от снощи — Маккафри,

Хофриц и Купър.

— Аутопсията им е насрочена за довечера.

— И още не са отворени?

— Тук има една особеност, Дани. Убиват ги по-бързо, отколкото ние успяваме да ги отворим.

— Звучи като нарушение на принципите за свободните пазарни отношения — забеляза Дан.

— А?

— Получаваш много повече суровини, отколкото си поръчал.

— Това си е самата истина. Искаш ли да отидеш в моргата и да видиш как труповете ни са струпани един върху друг? По дяволите, както е тръгнало, скоро ще ни се наложи да ги нареждаме и в шкафчетата си между торби с лед.

— Но ти поне си видял тримата, от които се интересувам, нали?

— О, да.

— Тогава можеш ли да ми кажеш нещо за тях?

— Мъртви са.

— Когато тоталитаристите вземат властта, първата им работа ще бъде да си разчистят сметките с нахаканите чернокожи съдебни медици.

— Че нали аз точно това ти казвам — откликна Лутър.

— Ти разгледа ли онова, което е останало от тримата?

Тъмното лице на патолога се смръщи:

— Никога не съм виждал такова нещо. Всеки труп е сбирщина от застъпващи се контузии, десетки контузии, може би стотици — такава бъркотия, господи, а при това няма и два еднакви белега. Десетки счупвания, но няма никаква система в нанасянето им. От аутопсията ще разберем по-точно, но и от предварителния оглед личи, че костите понякога са счупени, понякога разцепени, понякога строшени и понякога... смазани. Не е възможно с тъп инструмент, използван като палка, да превърне костта в прах. Ударът може да строши или да разцепи костта, но това е просто допир, а допирът не троши — освен ако не е нанесен с огромна сила, което може да се случи, когато кола блъсне пешеходец и го залепи за някоя стена; общо взето, костта може да се смаже със силен удар, с натискане, но аз ти говоря за неимоверно силен удар.

— С какво са били удряни тогава?

— Ти не ме разбираш. Виж, когато някой е удрян толкова силно и толкова много пъти като тези хора, обикновено се откриват някакви данни за инструмента, който е бил използван — тежък, гладък, остър, какъвто и да е. Тогава можеш да твърдиш: „На този човек са му видели сметката с чук, който е имал кръгла глава и леко скосена повърхност“. А може и да е било железен лост, тъпата страна на секира, ръб на книга или парче салам, но след като разгледаш раните, обикновено можеш да определиш и инструмента. Но не и този път. Всяка контузия е с различна форма. Всяко нараняване, изглежда, е нанесено с различен инструмент.

Като подръпна дясното си ухо, Дан се замисли на глас:

— Предполагам, че можем да изключим вероятността убиецът да е влязъл в къщата с куфар, пълен с тъпи инструменти само защото си е падал по разнообразието. Не си представям как жертвите му са могли да седят на едно място, докато той е подменял чука с лопата и лопатата с гаечен ключ.

— Мисля, че разсъждаваш правилно. Работата е, че... не видях нито една рана, която да прилича на нанесена с чук, лопата или гаечен ключ. Всяка от контузиите не само се различава от останалите, но и всяка е уникална, със своя форма.

— И какво би могло да значи това?

— Ами ако имахме работа със стар роман за Фу Манчу, бих могъл да предположа, че сме се сблъскали със злодей, който е измислил ново сатанинско оръжие — някакъв компресор, който развива по-голяма сила от Арнолд Шварценегер, когато е размахвал ковашкия си чук.

— Любопитна теория. Но не особено правдоподобна.

— Чел ли си Сакс Ромър, автора на онези някогашни манчурски романи? По дяволите, те са пълни с екзотични оръжия, със съвсем редки методи за убиване.

— Но тук се сблъскваме с реални факти.

— Там се твърди същото.

— Животът не е манчурски роман.

Лутър сви рамене:

— Не съм толкова сигурен. Гледал ли си новините напоследък?

— Нужно ми е нещо повече от това, Лутър. Този път ми трябва помощ.

Те останаха загледани един в друг за миг.
После, без и следа от остроумие по лицето си, Лутър добави:
— Но точно така изглежда, Дани. Като че ли са пребити до смърт
с пневматично устройство.

След като Лора изкара Мелани изпод бюрото, тя изведе момичето и от хипнотичното му състояние. Е, не съвсем — детето не достигна пълно съзнание, но вече не беше в хипнотичен транс; върна се към полукататоничното състояние, в което я бе открила полицията.

Лора бе хранила известна тайна надежда, че краят на хипнотичния транс ще се придружи и от край на кататонията. За миг детето наистина спря поглед върху майка си, сложи ръка на бузата ѝ, като че ли не вярваше на очите си, и Лора прошепна: „Остани с мен, малката ми. Не ми се изплъзвай. Остани с мен“, но детето все пак се изплъзна. Контактът им бе трогателен, но кратък, твърде кратък.

Терапевтичният сеанс бе взел данъка си от Мелани. Лицето ѝ провисна от изтощение, а очите се наляха с кръв. Лора я върна в леглото да си подремне и момичето заспа веднага щом главата му се отпусна върху възглавницата.

Когато отиде в хола, Лора видя, че Ърл Бентън е станал от стола и е свалил сакото си. Беше извадил и пистолета от презраменния си кобур и го държеше в дясната ръка спуснат до себе си — не като че ли щеше да го употреби всеки миг, но сякаш не бе изключено да му потрябва. Седеше до френския прозорец, взираше се в нещо, а лицето му имаше тревожен вид.

— Ърл? — несигурно се обади тя.

Той я погледна и попита:

— Къде е Мелани?

— Легна си за малко.

Той отново насочи вниманието си към улицата пред къщата.

— По-добре стойте при нея.

Дъхът ѝ спря и тя преглътна с мъка:

— Нещо не е наред ли?

— Може би няма нищо. Преди половин час от другата страна на улицата спря камионетка на телефонната компания. От нея не излезе никой.

Тя застана до него на прозореца.

Сиво-синята камионетка с едър надпис в бяло и синьо беше паркирана отсреща — половината на слънце, половината в сянката на съседното дърво. Приличаше на всички камионетки за поддръжка на телефоните, каквито човек би могъл да види всеки ден из града — в нея нямаше нищо особено, нищо заплашително.

— Защо решихте, че е подозрителна? — попита тя.

— Както ви казах, не видях някой да слиза от нея.

— Може би техникът просто е решил да си подремне за сметка на компанията.

— Едва ли. Дисциплината в телефонната компания е прекалено строга, за да се допусне това. Освен това... просто подушвам нещо. Имам някакво предчувствие. И преди съм изпадал в подобно положение и за мене това означава, че сме под наблюдение.

— Под наблюдение? От кого?

— Трудно е да се каже. Но с камионетките от телефонната компания... е, федералните власти често работят с тях.

— Федерални агенти?

— Да.

Лора учудено обърна поглед от прозореца към Ърл. Той, изглежда, не споделяше изненадата ѝ.

— Искате да кажете ФБР?

— Може би. Или от Министерството на финансите. Може да са и от службата за безопасност на Военното министерство. Има най-различни видове федерални агенти.

— Но защо биха ни следили федералните агенти? Ние сме жертви — вероятни жертви, а не престъпници.

— Не съм казал, че са федералните. Казах само, че те често работят така.

Лора наблюдаваше Ърл, докато той наблюдаваше камионетката, и забеляза промяната у него. Той вече не беше обикновеният човек с лустрото на жител от Западен Лос Анджелис. Изглеждаше по-суров, по-възрастен от двайсет и шестте си години и се държеше по-делово и по-професионално отпреди.

Лора се обърка:

— Е, ако са хора на властта, няма от какво да се тревожим.

— Така ли?

— Не те са се опитали да убият Мелани.

— Не са ли те?

Лора изненадано възкликна:

— Е, разбира се, че не са. Мъжът ми и останалите двама не са били убити от правителството.

— Откъде сте толкова сигурна? — попита той, като не отделяше поглед от камионетката.

— О, за бога...

— Мъжът ви и един от другите двама, които са били убити заедно с него... нали са работили в лосанджелиската университетска клиника?

— И какво от това?

— Получавали са субсидии за изследванията си.

— Разбира се, но...

— Някои от тези субсидии, може би дори повечето от тях, са им били давани от правителството.

Тя не отговори, защото явно вече знаеше отговора.

— Субсидии от Военното министерство — допълни той.

Лора кимна.

— Военното министерство трябва да е проявявало интерес към бихейвиористичните модификации — продължи той. — Към възможностите за контрол върху съзнанието. Най-добрият начин да се справиш с противника е да контролираш съзнанието му, да го превърнеш в свой приятел преди той дори да разбере какво е станало. Един истински пробив в тази област би сложил край на войната, която ние познаваме.

— Откъде знаете всичко това за работата на Дилан? Аз не съм споделяла с вас всичко това.

Вместо да й отговори, той допусна:

— А може би мъжът ви и Хофриц все още са работили по правителствена поръчка?

— Хофриц беше дискредитиран...

— Ако изследванията им са били важни, ако са били резултатни, правителството не би се интересувало доколко той е дискредитиран сред академичните среди. Биха го използвали въпреки това.

Той отново я погледна, но този път в очите му имаше следи от горчив опит, по лицето му се четеше умора от живота и това го караше да изглежда съвършено различен. Вече изобщо не виждаше в негово

лице порасналото селянче и се зачуди дали представата за обикновения човечец, който търси лустро и изтънченост, не е била само преструвка. Изведнъж почувства, че Ърл Бентън, дори и на младата си възраст, никога не е бил простоват.

И вече не беше сигурна, че би трябвало да му вярва. Положението изведнъж бе станало така сложно, а възможностите така много, че на нея ѝ се зави свят.

— Правителствени машинации? Но тогава защо е било нужно да убиват Дилан и Хофриц, щом Дилан е работил за тях?

Ърл дори не се поколеба:

— Може би не те са извършили убийствата. Всъщност, по дяволите, едва ли са били те. Но възможно е изследванията на мъжа ви да са довели до важно откритие с военно приложение и тъкмо затова другата страна да му е видяла сметката.

— Другата страна?

— Чуждите агенти. — Той отново се бе загледал през прозореца.

— Руснаците?!

— Те съществуват впрочем. Съветският съюз е реалност. Това не са само приказни страшилища, както хората понякога си мислят.

— Това е лудост — възрази тя.

— Защо?

— Тайни агенти, шпионски истории, международни бъркотии... Обикновените хора нямат нищо общо с тези неща, освен на кино.

— Точно за това говорим. Мъжът ви не е бил обикновен човек — отсече Ърл. — Нито пък Хофриц.

Лора не можеше да отмести поглед от човека, който пред очите ѝ изцяло се променяше — ставаше по-възрастен и по-суров. Повтори въпроса, на който той не ѝ бе отговорил преди това:

— Всичките ви разсъждения... вие не бихте могли да знаете всичко това, освен ако не сте се интересували от работата на мъжа ми, от личността му, от типа изследвания, с които се е занимавал. Откъде знаете всичко това за Дилан? Със сигурност — не от мене.

— Дан Халдейн ми разказа.

— Детективът? Кога?

— Когато ми се обади. Малко преди обяд.

— Но аз дори не се бях свързала с фирмата ви до един часа.

— Дан ме увери, че ще ви предаде нашата картичка и ще направи всичко възможно вие да ни се обадите. Искаше да разберем колкото може повече от възможните усложнения, свързани със случая, от самото начало.

— Но той изобщо не сподели с мене, че би могло да са замесени агенти на ФБР, за бога, или пък руснаци.

— Той не знае, че те са замесени, доктор Маккафри. Просто е помислил за възможността тези убийства да представляват нещо повече от квартално произшествие. Не е искал да навлиза в подробности, когато е говорил с вас, за да не ви тревожи без нужда.

— Боже мой.

Нарастващият луд шепот на параноята се върна в главата ѝ. Почувства се оплетена в коварна мрежа от заговори.

— Идете по-добре да нагледате Мелани — предложи Ърл.

Един шевролет бавно мина по улицата навън. Колата спря до телефонната камионетка, после бавно потегли и паркира пред нея. Отвътре излязоха двама мъже.

— Наши са — успокой я Ърл.

— Детективи от „Паладин“?

— Да. Обадих се в агенцията преди малко, когато реших, че камионетката се използва за наблюдение, и помолих да ми изпратят подкрепление, защото не ми се искаше да излизам аз самият и да ви оставям тук сами.

Двамата, които излязоха от шевролета, застанаха от двете страни на камионетката.

— По-добре минете да нагледате Мелани — повтори Ърл.

— Тя е добре.

— Тогава поне отстъпете от прозореца.

— Защо?

— Защото на мене ми плащат да рискувам. А и ви бях предупредил в самото начало, че ще се наложи да правите каквото аз ви кажа.

Тя се отдръпна от прозореца, но не се махна. Искаше да види какво става при камионетката.

Единият от детективите още стоеше при вратата на шофьора. Другият беше отишъл при задната врата.

— Ако вътре има федерални агенти, няма да има стрелба — замисли се тя на глас. — Дори и да им трябва Мелани.

— Така е — съгласи се Ърл. — Тогава ще се наложи да им я дадем. Но все пак ще знаем при кого е отишла и ще можем да се борим за нея по съдебен път. Но — както споменах — тези хора може изобщо да не са от федералните.

— А ако са... други? — Тя не можа да се накара да произнесе „руснаци“.

— Тогава може и да стане лошо.

Голямата му, силна ръка здраво стисна дръжката на пистолета. Лора погледна покрай него през прозореца, който бе оплискан от снощния дъжд.

Късното следобедно слънце заливаше улицата в медни цветове.

Като присви очи, Лора видя как задната врата на камионетката се отваря.

Дан излезе от отделението за съдебна медицина, но беше направил само няколко крачки, когато една мисъл го накара да се върне. Отвори вратата и надникна тъкмо когато Лутър отново се навеждаше над микроскопа.

— Аз останах с впечатлението, че имаш нужда — забеляза патологоанатомът. — Нямахте те едва десет секунди.

— Свърших си работата отпред, в коридора.

— Типично за детектив от отдела за убийства.

— Слушай, Лутър, ти си последовател на учението за свободната воля.

— Е, да, но има всякакви последователи на това учение. Сред тях има консерватори, анархисти и съвсем праволинейни. Но се срещат и последователи, които вярват...

— Лутър, само ме погледни и ще разбереш какво значи човек да е наистина отегчен.

— Но ти сам каза...

— Просто исках да те попитам чувал ли си за група от последователи на учението за свободната воля, която се нарича „Свобода сега“!

— Не мога да се сетя.

— Те са активна политическа група.

— Името нищо не ми говори.

— Ти си доста активен сред последователите на движението за свободната воля. Би трябвало да си чувал за „Свобода сега“, ако те наистина са дейни и предизвикват общественото мнение, нали?

— Сигурно.

— Ърнест Андрю Купър?

— Единият труп от Студио Сити ли? — досети се Лутър.

— Да. Чувал ли си за него преди?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Предполага се, че е голяма клечка в движението на последователите на свободната воля.

— Къде?

— Тук, в Лос Анджелис.

— Е, явно не е. Никога не съм чувал за него.

— Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен. Защо се държиш и с мене като ченге от отдела за убийства?

— Аз наистина съм ченге от отдела за убийства.

— Ченге си, за това спор няма — усмихна се Лутър. — Това го заявяват всичките ти колеги. Някои от тях го казват по друг начин, но значението е същото — „ченге“.

— Ченге, ченге, ченге... Само това повтаряш. Какво ти става, Лутър? Говориш като самотен стар педераст.

Съдебният медик се изсмя. Смехът му бе сърдечен, а усмивката — заразителна. Дан не можеше да си представи защо такъв добронамерен, жизнен, оптимистично настроен и енергичен човек като Лутър Уилямс е трябвало да си избере като професия работата с трупове.

Кабинетът на доктор Ирматруд Гелкеншетъл, шефа на катедрата по психология в лосанджелиския университет, беше в ъгъла на сградата, имаше много прозорци и хубав изглед към двора на университета. Сега, в 4:45 ч. следобед, късият зимен ден вече изтляваше, светлината бе като огън, който се превръща в жарава. Сенките отвън растяха всяка минута, а студентите се бяха разбързали заради вечерния хлад, който настъпваше по-бързо от мрака.

Дан седна в удобния фотьойл, а доктор Гелкеншетъл заобиколи бюрото и се настани на въртящия се стол зад него.

Беше дребна, пълничка жена около петдесетте. Сивата ѝ коса бе подстригана семпло и макар че явно никога не е била красива, лицето ѝ бе привлекателно и мило. Носеше сини дънки и бяла блуза, която приличаше на мъжка риза с капаци над джобовете и еполети; ръкавите бяха навити, дори часовникът ѝ беше мъжки — обикновен, но надежден „Таймекс“ с разтегаема каишка. Въпреки спортния вид от нея се излъчваха начетеност, компетентност, ерудиция. Халдейн я

виждаше за първи път, но като че ли я познаваше добре като собствената си леля Кей — осиновилата го сестра на майка му, редовен офицер в женския армейски корпус — двете много си приличаха. Ирматруд Гелкеншетъл явно подбираше дрехите си заради удобството, трайността и добрата цена. Нямаше нищо против хората, които искаха да са в крак с модата, просто никога не бе ѝ хрумвало, че би трябвало да се съобразява с нея, когато е нужно да поднови гардероба си. Също като леля Кей. Той дори се досещаше защо носи мъжки часовник. И леля Кей имаше същия, тъй като циферблатът му бе по-голям отколкото на дамския и цифрите се четяха по-лесно. В началото дори се бе постреснал. Не можеше да си представи, че шефът на важна университетска катедра може да изглежда така. Но после забеляза, че в библиотечката зад бюрото ѝ има цели двацет и пет тома — пълна лавица — с книги, на които тя е авторът.

— Доктор Гелкеншетъл... — обади се Дан.

Тя го прекъсна с ръка:

— Името ми е ужасно. Единствените хора, които ме наричат „доктор Гелкеншетъл“, са студентите, неприятните за мене колеги, автомеханикът ми — защото тези хора трябва да се държат на разстояние, иначе биха ти взели месечната заплата за преглед на колата — и непознатите. Ние не се познаваме или почти не се познаваме, но освен това сме професионалисти, така че да оставим настрана формалностите. Наричайте ме Мардж.

— Това второто ви име ли е?

— Не, за съжаление. Но Ирматруд не е по-хубаво от Гелкеншетъл, а второто ми име е Хайди — кажете ми, подхожда ли ми Хайди?

— Навярно не — усмихна се той.

— Съвсем прав сте — не ми подхожда. Родителите ми бяха мили хора, обичаха ме, но слабото им място бяха личните имена.

— Аз се казвам Дан.

— Много по-добро име. Просто. Удобно. Всеки може да произнесе Дан. Казвате, че искате да поговорим за Дилан Маккафри и Уили Хофриц. Още ми е трудно да повярвам, че са мъртви.

— Никак не бихте се затруднили, ако бяхте видели трупите. Кажете ми първо за Дилан. Какво беше мнението ви за него?

— Когато Маккафри работеше тук, още не бях ръководител на катедрата. Заех това място скоро — преди малко повече от четири години.

— Но и тогава сте преподавали тук, занимавали сте се с научната си работа. Двамата сте били в един и същи факултет.

— Да. Не бяхме близки, но го познавах достатъчно добре, за да не ми се иска да го познавам повече.

— Доколкото разбрах, той е бил много привързан към работата си. Жена му — тя също е психолог — дори казва, че бил маниак на тези тема.

— Беше побъркан — уточни Мардж.

Двамата детективи от „Паладин“ се отдалечиха от камионетката на телефонната компания и тръгнаха право към входната врата на Лора. Ърл Бентън им отвори.

Единият беше висок, а другият нисък. Високият беше слаб и със сиво лице. Ниският беше пълничък, с бенки в основата на носа си и по двете бузи. Не пожелаха да седнат или да изпият по едно кафе. Ърл наричаше ниския Флаш и Лора не знаеше дали това е фамилията му, или някакъв прякор.

Говореше само Флаш, а високият стоеше до него с безизразен вид върху продълговатото си лице.

— Вдигнаха пара, че сме ги издали — обясни Флаш.

— Ако не искат да ги забележат, трябва да бъдат по-прикрити — отбеляза Ърл.

— Това им казах и аз — съгласи се Флаш.

— Какви са те?

— Показаха ни удостоверения от ФБР.

— Записахте ли имената им?

— И имената, и номерата на личните им карти.

— Изглеждаха ли истински?

— Да — кимна Флаш.

— А самите хора? Приличаха ли на служители от Бюрото?

— Да — потвърди Флаш. — Изискано облечени. Говореха спокойно и тихо, бяха учтиви, макар и ядосани, но това, разбира се, говори повече за скрита арогантност.

— Така е — съгласи се Ърл.

— Ние се връщаме в агенцията, за да ги проверим, да видим дали хора с такива имена работят в Бюрото.

— Имената ще се потвърдят дори и ако тези не са истински агенти — усъмни се Ърл. — На вас ви трябва снимки на действителните служители, които да сравните с хората от камионетката.

— Ние самите смятахме да ги поискаме — каза Флаш.

— Обадете ми се колкото можете по-скоро — заръча им Ърл, докато двамата се насочиха към вратата.

— Почакайте — спря ги Лора.

Детективите се обърнаха към нея.

— Какво ви казаха? — попита тя. — Защо са били изпратени да наблюдават моята къща?

— Бюрото никога не обяснява действията си освен ако само не пожелае — обясни ѝ Ърл.

— А онези момчета явно не искаха — добави Флаш.

Този път и високият мъж кимна.

— Ако са дошли тук, за да пазят Мелани и мене — замисли се Лора, — биха ни го казали, нали? Така че трябва да са пристигнали, за да я отвлекат.

— Не е непременно така — възрази Флаш.

Ърл върна пистолета в презраменния си кобур и започна:

— Вижте, Лора, положението може би е неясно и объркано за Бюрото, както е и за нас. Да предположим например, че мъжът ви е работил по важен проект на Пентагона, когато е изчезнал с Мелани. Да предположим, че ФБР го е търсило оттогава насам. Сега той се появява, мъртъв, и то при странни обстоятелства. Може би не нашето правителство го е финансирало последните шест години и може би са се чудили кой го е снабдявал с пари.

Лора отново почувства като че ли подът се люлее под краката ѝ, като че ли истинският свят, който винаги бе смятала за стабилен, беше само илюзия. Сега той ѝ се струваше почти параноично кошмарен, съставен от невидими противници и невъобразимо сложни заговори.

— Тогава значи твърдите — заговори тя, — че те стоят отвън в телефонната камионетка и наблюдават къщата ми, защото си мислят, че някой друг може да открадне Мелани и те искат да го задържат на

местопрестъплението. Но аз все още не разбирам защо не са дошли при мен и не са ми съобшили за намеренията си.

— Не ви вярват — прецени Флаш.

— Разсърдили са се не само защото бихме могли да ги разкрием пред друг, който би могъл да се крие там — обясни Флаш, — но също и пред вас.

— Но защо? — отчаяно изстена тя.

Ърл явно се чувстваше притеснен:

— Защото може би си мислят, че вие винаги сте участвали във всичко това заедно с мъжа си.

— Но той открадна Мелани от мене!

Ърл се изкашля; явно му беше неприятно, че се налага да ѝ обяснява.

— Във ФБР може би си мислят, че мъжът ви е взел тъкмо своята дъщеря, за да може да провежда експериментите си върху нея, без да го безпокои намеса или възражения от страна на семейството на детето.

— Но това е лудост! — избухна Лора. — Сам виждате какво са причинили на Мелани. Как бих могла и аз да съм замесена в това? Аз я обичам. Тя е малкото ми момиченце. Дилан беше неуравновесен, може би и луд, добре, така е — бил е дотолкова неуравновесен, че не е разбирал и не го е било грижа, че я наранява, че я унищожава. Но аз не съм неуравновесена! Не съм като Дилан.

— Знам — благо изрече Ърл. — Знам, че не сте.

В очите на Ърл Бентън тя съзря доверие и съчувствие, но когато срещна погледите на другите двама, се сблъска със съмнението и подозрителността.

Наистина работеха за нея, но сега не вярваха, че им казва истината.

Лудост.

Беше впримчена във водовъртеж, който я отнасяше към кошмарния свят на подозрения, измами и насилие, в места, където нищо не е това, на което прилича. Хрумна ѝ налудничавото сравнение с героите на „Магьосникът от Оз“ Дороти и Тото, които — понесени от канзаския ураган — се озовават в непознатата страна. Но течението сега я носеше не към Оз, а направо към ада.

— Побъркан? — учудено повтори Дан. — Не мислех, че психолозите употребяват такива думи.

Мардж тъжно се усмихна:

— Е, не бихме се изразили така пред студентите или в статиите си и определено не в съда, ако ни привлекат да освидетелстваме някого. Но тук сме в моя кабинет, а и почти не се познаваме, и ви казвам, Дан, че беше побъркан. Това, разбира се, не би могло да се впише официално в здравната му карта. Ни най-малко. И все пак той не беше само ексцентрик. Предполагаше се, че главният му научен интерес представляваха усъвършенстването и приложението на бихейвиористичните модификации, чрез които личността на престъпника би трябвало да се промени. Но той винаги се отплесваше, увеличаваше се по едно или друго приложение на проектите си и забравяше всичко останало — „маниак“ наистина е подходящата дума за него — потъваше целият в поредната си идея, но само в продължение на пет-шест месеца, а след това губеше напълно интерес към нея.

— В какво се изразяваха увлеченията му?

Тя се отпусна върху облегалката си и скръсти ръце:

— Ами известно време имаше твърдото намерение да открие начин за медикаментозно лечение на пристрастието към никотина. Това разумно ли ви звучи? Искаше да помогне на пушачите да се отърват от цигарите... но да им създаде навик за употреба на наркотици. По дяволите. Друг път, в продължение на шест или осем месеца, вярваше твърдо, че подсъзнателното внушение би могло да ни помогне да преодолеем предразсъдъците, които ни пречат да приемем свръхестественото, да ни позволи да се отнасяме с по-голяма широта към психичните изживявания, така че да ни е възможно да общуваме с духовете толкова лесно, колкото и един с друг.

— Духове? Ама вие за призраци ли говорите?

— Точно така. Или по-скоро той говореше за това.

— Не мислех, че психолозите вярват в призраци.

— Пред вас стои един, който не вярва. Но мнението на Маккафри беше съвсем различно.

— Спомням си някои от заглавията на книгите, които открихме в кабинета му. Имаше тонове с окултна литература.

— Те представляваха около половината от увлеченията му — махна с ръка тя. — Едно или друго окултно явление.

— А кой осигуряваше финансово проучванията от този тип?

— Получаваше по нещичко от фондовете за насърчаване на научните изследвания. И помощи от общината, разбира се. Както и от правителството.

— Главно от правителството ли?

— Според мен, да.

— Щом Дилан Маккафри е бил побъркан — намръщи се той, — защо правителството е било склонно да си има работа с него?

— Е, наистина беше побъркан и интересите му към окултното не можеше да не дразнят, обаче беше блестящ. Това не може да се отрече. Ако психиката му беше по-стабилна, интелектът му би го отвел далече. Щеше да бъде голям капацитет в своята област, а може би и в обществото.

— Пентагонът беше ли един от спонсорите му?

— Да.

— Коя ли част от работата му би заинтересувала Пентагона?

— Не мога да ви кажа. По-точно — не знам. Бих могла да поровя из файловете, но дори и да знаех, не бих ви казала. Нямаме необходимите пълномощия.

— Права сте. А как бихте ми описали Уилхем Хофриц?

— Беше злодей.

Дан се изсмя:

— Доктор... Мардж, вие наистина хич не им цепите басмата!

— Това си е самата истина. Хофриц беше един елитарен кучи син. Искаше му се да е шеф на катедрата. Това изобщо не можеше да стане. Всички знаеха в какво ще се превърне, ако получи власт в ръцете си. Щеше да стане зъл и да злоупотребява с положението си. Би съсипал всички в катедрата.

— И той ли работеше върху нещо, свързано с отбраната?

— Работеше изключително това. Разбирате, че и по този повод не мога да се впускам в подробности.

— Говори се, че бил изгонен от университета.

— Това беше един от най-добрите дни за университета.

— Защо го магнахте оттук?

— Имаше един случай с момиче, студентка...

— Разбирам.

— Беше много по-лошо, отколкото си мислите — продължи Мардж. — Не беше единствено морално падение. Той не е първият професор, който е преспал със своя студентка. Правили са секс, това де, но освен това заради него тя е влязла в болница. Връзката им е била... извратена. И една вечер всичко надхвърлило границите.

— За някакви садомазохистични игри ли говорите? — попита Дан.

— Да. Хофриц беше садист.

— Но момичето го е приемало. Тя мазохистка ли е била?

— Да. Но е получила повече, отколкото е могла да понесе. Онази вечер Хофриц се е забравил, счупил ѝ носа, три пръста, лявата ръка. Аз посетих болницата и я видях. Кръвоизливи около очите, разцепена устна, наранявания.

Лора и Ърл останаха до прозореца, а Флаш и високият мъж тръгнаха към колата си по алеята. Денят бавно се оттегляше и мракът настъпваше да заеме своето място.

Телефонната камионетка сега представляваше само неясен силует, всички подробности по нея се губеха под все по-сгъстяващите се сенки от короните на крайпътните дървета.

— ФБР, значи? — измърмори тя. — А сега няма ли да си тръгнат?

— Не.

— Въпреки че вече знам кои са.

— Е, те не са убедени, че вие сте замесена в работите на мъжа си. Всъщност според тях това би било не особено вероятно. Все още си мислят, че някой — онзи, който е финансирал разработките на Дилан — би потърсил Мелани и искат да бъдат наоколо, когато това стане.

— Но аз и при това положение имам нужда от вас — настоя тя. — В случай че самото ФБР реши да ми вземе дъщерята.

— Да. Ако се случи това, имате нужда от свидетел, който да ви помогне при процеса в съда.

Тя отиде до канапето, седна на ръба му с отпуснати рамене и наведена глава. Чудеше се какво да прави с ръцете си.

— Струва ми се, че започвам да полудявам.

— Всичко ще се нареди, щом...

Прекъсна ги писъкът на Мелани.

Дан се намръщи, когато чу за обезобразената студентка:

— Но в досието на Хофриц не е отбелязан никакъв арест.

— Момичето не пожела да съобщи на властите за случая.

— Той ѝ е причинил всичко това и тя е позволила да му се размине. Защо?

Мардж стана, отиде до прозореца и се загледа към университетския двор.

Психоложката продължи:

— Когато отстранихме Хофриц временно от работа и се заинтересувахме от предишните му връзки със студентките, открихме, че случаят с това момиче не е първият. Имал бе поне четири такива контакти дотогава, всичките със студентки, със садомазохистичен секс, но нито една от тях не е била сериозно наранена. До случая с това момиче всичко е било повече груба игра отколкото нещо друго. Първите четири се съгласиха да ми разкажат, когато ние настояхме, и от разговорите си с тях научихме интересни, отблъскващи... и ужасни факти.

Дан не настоя тя да продължи. Подозираше, че е болезнено и уничително за нея да признае, че неин колега — макар никога да не го е обичала — е способен на такива дела, че академичната общност с нищо не е по-добра от останалата част на човешкия род. Но тя явно бе реалистка, която е в състояние да застане с лице към неприятните факти — рядко явление във и извън университета — и щеше да му разкаже всичко; нужно беше обаче сама да прецени с какво темпо. Все още с лице към залязващия ден тя продължи:

— Никое от първите четири момичета не беше с леко поведение, Дан. Бяха добри деца от добри семейства, дошли тук, за да получат образование, а не да избягат от родителите си и да се порадват на живота. Всъщност две от четирите дори са били девствени, преди да попаднат под магията на Хофриц. Никоя от тях не е имала садомазохистични прояви преди контактите с Хофриц и със сигурност

не след тях. Отвращаваха се дори от спомена за онова, което бяха позволявали той да прави с тях.

Тя отново замълча.

Дан реши, че може би сега тя иска той да я попита нещо.

— Е, щом не им е харесвало, защо са го оставили да го върши?

— Отговорът на това е малко по-сложен.

— Ще се справя някак си. Аз обичам сложните неща.

Тя се извърна от прозореца и му се усмихна, макар и съвсем кратко. Темата определено не способстваше за доброто настроение.

— Открихме, че всяко от четирите момичета е участвало доброволно в експеримент по бихейвиористично модифициране. В експеримента се е прилагало следхипнотично внушение и са се приемали някои потискащи собствената воля опиати.

— Но защо са пожелали да се замесят в такова нещо?

— За да зарадват професора си, да получат по-висока оценка. Или може би защото наистина им е било интересно. Студентите, дори и в наши дни, понякога се интересуват от предметите, които изучават; това се отнася и до не особено усърдните студенти, които постъпват при нас напоследък. А и у Хофриц имаше известно очарование, макар че то действаше повече на едни хора отколкото на други.

— Но не и на вас.

— Когато включваше чара си, за мене ставаше още по-отблъскващ от обикновено. Както и да е, той бе преподавал на тези момичета и ги е очаровал, а не бива да забравяте, че беше известен в тази област и за него се говореше, ползваше се и с някакво уважение.

— Значи след като са започнали експериментите, всяко от момичетата е започнало сексуалните си връзки с него. Вие мислите, че той е използвал хипноза, опиати и програмиране на подсъзнанието, за да ги тласне към полова разюзданост и мазохизъм, за да ги... хм, приобщи.

— Програмирам ги е психологически, така че да бъдат склонни към разюзданост и мазохизъм. Да. Точно така мисля.

Писькът на Мелани прозвуча из цялата къща.

Като викаше името на дъщеря си, Лора се затича след Ърл Бентън по коридора. С пистолет в ръка бодигардът нахълта в стаята на

детето преди Лора и запали лампите.

Мелани беше сама. Заплахата, която беше предизвикала писъците ѝ, бе видима единствено за нея. Обути в бели чорапи и белите гащета, с които си бе легнала, тя се беше свила в ъгъла на стаята и протегнала ръка, за да се предпази от невидимия нападател. Пищеше така силно, че от това сигурно я болеше гърлото. Детето изглеждаше така нежно и трогателно уязвимо... Лора за миг бе обладана от толкова силна омраза към Дилан, че едва не се срути под тежестта на гнева си.

Ърл прибра пистолета си. Протегна се към Мелани, но тя удари ръката му и се дръпна от него, колебливо тръгна покрай перваза на пода.

— Мелани, мила, престани! Всичко е наред — опита се да я успокои Лора.

Момичето не обърна внимание на майка си. Достигна другия ъгъл, седна, притисна коленете си, сви в юмруци ръчичките си и ги вдигна, за да се предпази с тях. Вече не пишеше, но издаваше странни и ритмични уплашени звуци:

— Ъх... ъх... ъх... ъх...

— Вече всичко е наред. Повярвай ми. Всичко е наред. Аз ще се погрижа за теб.

— В-в-вратата — изстена Мелани. — Вратата. Не я оставяй да се отвори.

— Затворена е — заяви Лора, забърза към ъгъла и коленичи до нея. — Вратата е затворена и е добре заключена, сладка моя.

— Дръж я затворена!

— Ти забрави ли? На вратата има голяма и нова тежка заключалка — напомни ѝ Лора. — Не си ли спомняш, малката ми?

Ърл, явно озадачен, погледна към Лора.

— Вратата е затворена — продължи Лора. — Заключена. Запечатана. Закована е. Никой не може да я отвори, миличка. Никой.

От очите на детето се търкулнаха едри сълзи и се плъзнаха по бузите му.

— И аз ще се погрижа за теб — намеси се Ърл.

— Миличка, тук си в безопасност. Никой не може да те нарани.

Мелани въздъхна и страхът по лицето ѝ видимо се отдръпна.

— Тук си в безопасност. Всичко е наред.

Момичето доближи бледа длан до главата си и започна да върти кичурче коса по същия разсеян начин, по който и всяко обикновено момиче на нейна възраст би усуквало къдриците си, когато е потънало в размисъл за момчета, коне, тайни нощни събирания по пижами с приятелките си или всичко останало, с което момичетата на тази възраст се занимават. И наистина, след странното ѝ поведение досега беше едновременно трогателно и окуражаващо човек да я види, че се занимава с косата си, защото това бе нормална проява — дребно и просто нещо, което едва ли бе нещо сериозно, едва ли бе пробив в изолиращия я щит, но бе нормално.

Лора бързо се възползва от момента:

— Искаш ли да отидем двете във фризьорски салон, мила? А? Ти никога не си била в истински фризьорски салон. Ще отидем заедно и ще си направим прическите. Как ти се струва тази идея?

Макар очите ѝ да останаха изцъклени, Мелани сбърчи чело и, изглежда, се замисли над предложението.

— Самата истина си е, че нещо трябва да се направи с косата ти. — Лора силно желаше да удължи мига, да задълбочи и разшири този неочакван контакт с момичето. — Ще я подстрижем и ще ѝ направим фризура. Може и да я накъдрим. Какво би казала да те накъдрим, малката ми? Ще изглеждаш страхотно с много къдрици.

Изразът на момичето се смекчи и за миг устните ѝ за малко щяха да се разтегнат в усмивка.

— А след фризьорския салон ще отидем на пазар за нови дрехи. Много нови рокли. Рокли и пуловери. Ще ти бъде много приятно, сигурна съм. И... ох, господи, ти сигурно не знаеш кой е Майкъл Джексън, нали? Почакай и ще разбереш кой е! Хлапетата са луди по него, така че и ти навярно ще поискаш плакати за спалнята си както всяко друго дете между осем и осемнайсет години.

Подобието на усмивка у Мелани изчезна. Макар Лора да продължаваше да говори, доброто настроение на детето бе изчезнало така бързо, както се бе появило. Спокойното ѝ изражение се замени с отвратена физиономия.

После направи нещо странно и тревожно — започна да се удря с юмручетата си; блъскаше коленете и бедрата си с неочаквана сила, после заудря гърдите си...

— Мелани!

Но Мелани напрягаше слабите си бицепси и раменете, бяхтеше се и опитваше да се нарани.

— Спри! Мелани! — извиси глас Лора, потресена и уплашена от внезапната самоунищожителна ярост на дъщеричката си.

Мелани се удари в лицето.

— Хванах я! — извика Ърл.

Момичето го ухапа, докато той се опитваше да я задържи. Освободи едната си ръка и одра гърдите си толкова силно, че кървави капки засълзиха от раните.

— Боже мили! — изстена Ърл, когато момичето го изрита с босите си крака и се изви така силно, че отново се освободи.

— Програмирам ги е да бъдат склонни към разюзданост и мазохизъм? — намръщи се Дан. — Възможно ли е това?

Мардж кимна:

— Ако психологът разполага със задълбочени и обширни познания по съвременните методи за промиване на мозъци и ако е безскрупулен; ако разполага с доброволец или с човек, когото би могъл да задържи за по-дълго — тогава е възможно. За това обикновено е нужно много време, търпение и упоритост. Удивителното и тревожното в случая е, че Уили Хофриц е успял да програмира момичетата само за седмици, след като е работил с тях час-два на ден, три-четири пъти седмично. Явно е съумял да развие собствен, удивително действен начин за психологическо кондициониране. Но при първите четири момичета резултатът е бил краткотраен — не е надвишавал няколко седмици или месец. Истинската самоличност на всяко от тях се е възстановила. Първо са започнали да изпитват чувство за вина заради сексуалната акробатика с Хофриц, но са продължили извратно да се радват на унижението и болката, до които ги е довеждала мазохистичната им програма. Постепенно садомазохистичната страна на връзката ги е уплашила и отвратила. Всички студентки признаха, че са започнали да приемат връзката си като кошмар. Накрая желаели най-силно да се отърват от Хофриц и успели да го направят.

— Боже — изохка Дан.

— Допускам, че има и Бог, макар че понякога се чудя защо е оставил на земята хора като Хофриц.

— Защо никое от четирите момичета не е съобщило за него в полицията... или поне на университетските власти?

— Срамували са се. Много силно. А докато не ги открихме и не поговорихме с тях, те дори не са подозирали, че мазохистичните им отклонения са били дело на Хофриц. И четирите са мислели, че винаги са били носителки на тези странни желания.

— Но това е удивително. Те са знаели, че участват в експеримент за бихейвиористично модифициране и щом са започнали да се държат по начин, който дотогава не са познавали...

Тя вдигна ръка, за да го спре:

— Хофриц навярно им е внушил чрез следхипнотично въздействие, че им е забранено дори да мислят, че той може да има някаква вина за поведението им.

Дан се ужаси от мисълта, че мозъка ни може с такава лекота да бъде превърнат в оръдие на чужди цели.

Мелани се промъкна покрай Ърл, вдигна се и направи непохватно две крачки в средата на спалнята. Спря, олюля се и за малко не падна. Започна отново да си нанася удари, сякаш чувстваше, че заслужава наказание или се опитваше да пропъди някакъв зъл дух от предателската си плът.

Лора се приближи, хвана ръчичките, които замахнаха към нея, и притисна дъщеря си към себе си, опита се да я задържи.

Но Мелани не се успокои и след като ръцете ѝ бяха блокирани, тя зарита и запищя. Ърл Бентън мина зад гърба ѝ и тя вече не можеше да помръдне — остана ѝ единствено да вика, да хлипа и да се мъчи да се освободи. Тримата замряха в тази поза около минута, като Лора шепнеше успокоително на детето; накрая Мелани престана да се съпротивлява. Отпусна се между двамата.

— Изчерпа ли се? — попита Ърл.

— Струва ми се, че да — кимна Лора.

— Горкото дете.

Мелани изглеждаше ужасяващо.

Ърл отстъпи.

Вече кротко, детето остави на Лора да го отведе до леглото и да го сложи да приседне на ръба му. Не бе спряло да хлипа.

— Малката ми? Наред ли е всичко? — попита Лора.

С премрежени очи момичето промълви:

— Отвори се. Отвори се отново... цялата. — Потръпна от отвращение.

— А петото момиче? — попита Дан. — Онова, което той е пребил и се е озовало в болницата. То как се казваше?

Психоложката отстъпи от притъмнелия прозорец, върна се до бюрото и се отпусна в стола си, като че ли неприятният разговор я бе изтощил повече, отколкото цял ден работа.

— Не съм сигурна, че е редно да ви кажа.

— Струва ми се, че трябва да го направите.

— А неприкосновеността на личността и така нататък?

— Това е полицейско разследване.

— А задълженията на лекаря към пациента му?

— О? Петото момиче е било ваша пациентка, правилно ли съм схванал?

— Посетих я няколко пъти в болницата.

— Това не е достатъчно основание, Мардж. Казахте го добре, но наистина не стига. Аз посещавах татко си всеки ден, докато лежеше в болницата, за да му направят троен байпас, но не мисля, че ежедневните посещения ми дават правото да се нарека негов лечител.

Мардж въздъхна:

— Работата е там, че горкото момиче се измъчи толкова, че да започнем да се ровим отново в това след четири години...

— Аз нямам никакво намерение да я търся и да се ровя в миналото — увери я Дан. — Може и да изглеждам едър, непохватен и груб, но всъщност умея да проявявам съчувствие и дискретност.

— Не изглеждате непохватен и груб.

— Благодаря.

— Но наистина изглеждате опасен.

— Стремя се да бъде така. Това е доста полезно в моята професия.

Тя се колеба още малко, после сви рамене:

— Името ѝ е Реджайна Савана.

— Не може да бъде.

— Би ли могла Ирматруд Гелкеншетъл да си прави шеги с имената на хората?

— Извинете. — Той записа „Реджайна Савана“ в тефтерчето си.

— Знаете ли адреса ѝ?

— Докато беше студентка, живееше под наем с още три момичета в един апартамент близо до университета. Сигурна съм, че отдавна вече не е там.

— Какво стана, след като я изписаха от болницата? Тя изостави ли следването си?

— Не. Завърши, дипломира се, макар че някои от колегите ми настояваха да се прехвърли другаде. Мислеха, че следването ѝ при нас ни поставя в неудобно положение.

Това съображение го изненада:

— В неудобно положение? Според мене всички би трябвало да са доволни, че се е оправила достатъчно — физически и психически, за да продължи нормалния си живот.

— Но не и да продължава да се среща с Хофриц, нали?

— Какво?

— Удивително, а?

— Искате да кажете, че е продължила да го вижда и след като я е пратил в болницата.

— Точно така. И още по-лошо — Реджайна ми написа писмо, в качеството ми на шеф на катедрата, в което защитаваше Хофриц.

— Боже мой!

— Писа освен това до ректора и до още някои членове на факултетския съвет. Направи всичко каквото можа, за да не загуби Хофриц работата си.

Дан отново го полазиха тръпки. По природа не беше склонен да действа или да разсъждава под напора на чувствата, но сега, по някакъв начин, самата мисъл за Хофриц караше кръвта му да изстива. Щом Хофриц е бил в състояние да влияе така силно върху мисленето на Реджайна, до какви ли големи открития са стигнали заедно с Дилан Маккафри, след като са обединили демоничните си заложби? С каква ли цел бяха превърнали Мелани в нещо, напомнящо на зеленчук?

Дан вече не можеше да стои на едно място. Изправи се. Но кабинетът беше малък, а той бе твърде едър — нямаше особено много място за разходки. Той просто застана до стола си, пъкна ръце в джобовете си и забеляза:

— Човек би могъл да си помисли, че след като е пребил Реджайна, тя би искала да се откъсне от него.

Мардж поклати глава:

— След изгонването на Уили Хофриц от факултета, Реджайна успя да го доведе тук отново като свой приятел. Той беше и единственият ѝ гост при защитата на дипломната работа.

— Господи!

— И на двамата им доставяше удоволствие да ни натриват носовете с това.

— Момичето е трябвало да се лекува при психиатър. Да бъде препрограмирано.

Милото лице на психоложката стана тъжно. Тя свали очилата си, които като че ли изведнъж бяха станали непоносимо тежки. Потри уморените си очи. Дан имаше доста точна представа за настроението ѝ. Тя обичаше професията си и явно се справяше добре с работата; имаше свои критерии, скрупули и идеали. Чувството за отговорност сигурно я караше да мисли, че човек като Хофриц посрамва не само професията, а и лично нея.

— Опитахме се да осигурим на Реджайна необходимата помощ. Но тя не пожела да се възползва.

Жълтата светлина от уличните лампи без особен успех се бореше с падащия мрак.

— Очевидно — подхвана Дан — Реджайна не се е обърнала срещу Хофриц, защото ѝ е харесвало да бъде бита от него.

— Очевидно.

— Той я е програмирал това да ѝ харесва.

— Така е.

— Взел си е поука от първите четири момичета.

— Да.

— Тях ги е изпуснал, но си е взел поука от грешките си и когато се е заел с Реджайна, вече е съумял да я държи здраво.

Дан имаше нужда да се движи, да изразходва част от енергията си. Направи пет крачки към лавиците с книги, върна се до стола си и

хвана облегалката му.

— Никога вече няма да мога да срещна израза „бихейвиористична модификация“, без нещо у мен да възроптае.

Мардж обаче възрази:

— Защо? Изследванията в тази област са оправдани и представляват сериозно направление в психологията. Чрез бихейвиористичните модификации можем по-резултатно да обучаваме децата и да ги накараме да запомнят много по-надеждно получените знания. Чрез тях можем да ограничим ръста на престъпността, да помогнем на болните да оздравеят и може би дори да създадем един по-мирен свят.

Докато на Дан все повече му се искаше да се залови с нещо, Мардж — напротив — изглежда, намираще успокоение в летаргията; отпускането се все повече в стола си. Тя беше човек, за когото захващането със сериозна работа е навик, беше енергична и готова на всичко, но и за нея бе непосилна задачата да се справи с необясними чудовища като Хофриц. Попаднеше ли на проблем, който ѝ бе трудно да обхване и да подчини, губеше част от внушителната осанка на офицер от женския военен корпус и заприличваше на нечия баба, за която повече прилягат люлеещият се стол и чашата чай с мед. Тази нейна уязвимост караше Дан да я харесва още повече.

Гласът ѝ прозвуча отпаднало:

— Бихейвиористичните модификации и промиването на мозъци просто са две различни неща, съвършено различни. Промиването на мозъци е злокачествената издънка, изкривено подобие точно както Хофриц не беше нито обикновен човек, нито обикновен учен, а болна имитация на двете.

— Реджайна още ли е с него?

— Не знам. За последен път я видях преди повече от две години и тогава бяха заедно.

— Щом не е пожелала да го напусне след нанесения ѝ бой, предполагам, че никое негово действие не е в състояние да я накара да го остави. Така че навярно още се вижда с него.

— Освен ако не му е омръзнала — добави Мардж.

— Моите впечатления са, че Хофриц никога не би се отказал от човек, когото може да командва и да държи в подчинено положение.

Мардж мрачно кимна.

Дан погледна часовника си — вече бързаше да се махне, искаше да се движи, да действа, да прави нещо.

— Споменахте, че Дилан Маккафри бил блестящ учен, направо гений. Може ли същото да се каже и за Хофриц?

— Навярно. Само че неговият гений е от по-мрачната и по-извратената разновидност.

— Такъв е бил горе-долу и Маккафри.

— Той не бе и наполовина извратен в сравнение с Хофриц — възрази тя.

— Но щом са започнали да работят заедно, със значителна — може би дори неограничена — финансова подкрепа, с жив човек като обект, без всякакви законови и морални задръжки, те биха се превърнали в опасен екип, нали?

— Да — съгласи се тя. После добави: — Направо безбожен.

Самата дума — „безбожен“ — прозвуча нетипично пресилена в устата на Мардж. Но Дан бе убеден, че тя я бе подбрала внимателно.

— Безбожен — повтори тя, като го остави без всякакви съмнение относно сериозната си тревога.

С малко йод и голям лейкопласт Лора дезинфектира и превърза в банята раничката върху ръката на Ърл Бентън, където Мелани го бе ухапала.

— Нищо ми няма — увери я той. — Не си губете времето с това.

Мелани бе седнала на ръба на ваната и се взираше в зелените плочки на стената. Едва ли би могъл да се намери човек, който по-малко да прилича на фурията, която се бе нахвърлила върху тях в спалнята преди няколко минути.

— От човешкото ухапване може по-лесно да се получи инфекция, отколкото ако ви е ухапало куче, котка или каквото и да е друго животно — обясни Лора.

— Вие много добре измихте раничката с йод и вече няма кръв. Ухапването беше съвсем слабо. Дори не ме боли — увери я той, макар тя да знаеше, че поне от йода трябва да му пари.

— Скоро ваксиниран ли сте срещу тетанус? — попита Лора.

— Да. Миналия месец търсех някакви хора за неплатени данъци. На един от типовете, които намерих, никак не му се хареса, че съм го

открил и ми извади нож. Не можа да ме пореже кой знае колко. Раната я затвориша със седем шева. Тогава ми биха и инжекцията против тетанус. Съвсем скоро.

— Съжалявам за това, което стана.

— Вече го казахте.

— Е, наистина съжалявам.

— Сигурен съм, че момичето не го е направило нарочно. Пък и това принадлежи към рисковете на професията.

Лора се приведе над Мелани и огледа драскотините по лявата буза на детето. През отворената яка на блузата се виждаха белезите по гърлото и гърдите ѝ. Устната, където се бе прехапала в края на хипнозата, още бе подпухнала.

С пресъхнала от страх и притеснение уста Лора се обърна към Ърл:

— Как бихме могли да я предпазим? Тук нямаме работа с някой безлик противник, който стои отвън и иска да ни я отнеме. Не само правителствените служители или руските агенти — тя самата също иска да се нарани. Как бихме могли да я защитим от нея самата?

— При Мелани трябва да стои човек, който да я наблюдава непрекъснато.

Лора сложи ръка под брадичката на дъщеря си и повдигна главата ѝ. Очите им се срещнаха.

— Това е твърде много, мила. Мама ще се опита да се справи с лошите хора отвън, които може би искат да те отвлекат. Мама ще се опита и да помогне на тебе, за да излезеш от това състояние. Но с това... Това е вече прекалено. Защо искаш да се нараниш, скъпа моя? Защо?

Мелани се размърда, като че ли гореше от желание да отговори, но някой ѝ пречеше. Устните мърдаха, движеха се, но беззвучно. Потръпна, тръсна глава и тихо изстена.

Лора почувства болка в сърцето, докато гледаше как дъщеря ѝ безуспешно се мъчи да отхвърли оковите на цял един свят.

Нед Ринк, бивше ченге и бивш федерален агент, когото бяха открили мъртъв в колата му днес рано сутринта, притежаваше малка и спретната вила, подобна на ранчо, в самия край на квартала Ван Найс. Дан отиде с колата си право там след разговора с Мардж Гелкеншетъл. Беше ниска къща с равен покрив, покрит с бели плочи. Разположена бе в средата на долината Сан Фернандо, на равна улица между други ниски постройки с плоски покриви. Околният буен храсталак — типичен за богатата на растителност Южна Калифорния, беше единственият фон, на който се открояваха резките линии на сградата и на целия парцел; вилата явно бе от края на петдесетте години.

В къщата беше тъмно. Мръсният глобус на уличната лампа не осветяваше кой знае колко. Черните прозорци без пердета и части от бледожълтата мазилка можеха да се видят покрай правите редове на декоративните храсти, хибискусите, високи метър и половина, миниатюрните портокалови дървета, едрите финикови палми и живия плет.

Колите бяха паркирани само от едната страна на тясната уличка и макар че немаркираната полицейска лимузина бе спряна в сянката между две улични лампи, под огромно спускащо се дафиново дърво, Дан я забеляза веднага. Зад кормилото седеше и наблюдаваше къщата на Ринк човек, така отпуснат в седалката, че трудно би могъл да бъде забелязан дори и ако някой го търсеше.

Дан мина покрай къщата, заобиколи квартала, върна се и паркира на половин пресечка зад лимузината от участъка. Излезе и отиде до форда. Стъклото откъм шофьора бе спуснато наполовина. Дан надникна вътре.

Цивилният полицаи, на когото бе възложено наблюдението, бе детектив от участъка Ийст Вали и Дан го познаваше. Казваше се Джордж Падракис и приличаше на Пери Комо.

Падракис спусна цялото стъкло на прозореца и попита:

— Дошъл си да ме смениш ли или какво? — И по гласа приличаше на Пери Комо — говореше меко, топло и малко сънено.

Погледна часовника си. — Остават ми още няколко часа. Рано е още за смяна.

— Дойдох само да погледна вътре — обясни Дан.

Падракис вдигна глава към него:

— Случаят е твой, нали?

— Мой е.

— Уекслърш и Мануело вече успяха да обърнат къщата наопаки.

Уекслърш и Мануело бяха дясната ръка на Рос Мондейл в участъка Ийст Вали — двама жадни за повишение детективи, които се бяха поставили напълно под негова власт и бяха готови да направят всичко, дори понякога да се поразминат със закона. Бяха подмазвачи и Дан не можеше да ги понася.

— И те ли са определени за тоя случай? — попита Дан.

— Ти да не мислиш, че ще го оставят единствено на теб? Прекалено объркан е, за да проявяваш индивидуализъм. Четирима убити. Единият е милионер от Ханкок Парк. При това много едър, за да се остави на самотен каубой.

— А тебе за какво са те оставили тук? — попита Халдейн и се наведе така, че се оказаха лице в лице с Падракис.

— Знам ли? Навярно мислят, че в къщата на Ринк е останало нещо, по което биха могли да разберат кой го е убил, а убиецът му ще знае, че е тук и ще дойде, за да се отърве от уликата.

— И тогава ти ще го пипнеш.

— Смешна работа, нали? — сънено подметна Падракис.

— И на кого му хрумна това?

— А ти на кого си мислиш, че може да му хрумне?

— На Мондейл — отсече Дан.

— Печелиш препарирано животно по свой избор.

Студеният бриз изведнъж се превърна в студен вятър, от който листата на дафиновото дърво зашумяха.

— Трябва да си се скапал от бачкане, щом си бил и в къщата в Студио Сити снощи — подметна Падракис.

— Горедолу е така.

— Тогава какво правиш тук? Би трябвало да си вкъщи, да си налееш една бира, да си подпреш някъде краката. Аз на твое място бих направил точно това.

— Обичам работата си — обясни Дан. — Кажу ми, оставиха ли ти ключ от къщата, Джордж?

— Ти наистина си работохолик, Дан, ако съдя по онова, което се говори.

— Психоанализа ли си решил да ми правиш, или ще ми кажеш дали са ти оставили ключ?

— Оставиха ми. Ала не знам дали е редно да ти го давам.

— Но случаят е мой.

— Къщата вече е претърсена.

— Не и от мене. Хайде, Джордж, защо се правиш на магаре?

Без особено желание Падракис бръкна в джоба на палтото си за ключа от къщата на Нед Ринк.

— Мондейл много настоява да говори с теб.

— Вероятно защото съм много интересен събеседник — кимна Дан.

Падракис откри ключа, но не му го подаде веднага.

— Прави опити да се свърже с тебе цял ден.

— Нали си вярва, че е детектив — засмя се Дан и протегна ръка.

— Търси те цял ден, а ти идваш тук, вместо да се върнеш в участъка, както си му обещал. Аз пък ти давам ключа... На него това няма да му се хареса.

— А мислиш ли, че ще бъде по-щастлив, ако ти откажеш да ми дадеш ключа и аз разбия някой прозорец, за да вляза в къщата?

— Не би го направил.

— Какво, да строша един прозорец?

Падракис му подаде ключа. Дан прекоси улицата и влезе през портата, като усещаше болката в коляното си. Отключи вратата и се огледа. Намираше се в миниатюрно фоайе. Холът вдясно от него беше тъмен, ако се изключат далечните отблясъци от уличните лампи през прозорците. Вляво, по-навътре по тесния коридор, имаше запалена лампа в някакъв кабинет или спалня. От улицата светлината не се виждаше. Уекслърш и Мануело явно бяха забравили да я изключат, когато са завършили претърсването, което беше типично за тях — бяха немарливи.

Той включи осветлението в коридора, премина надясно в тъмното, откри лампата и огледа първо хола. Беше доста странен. Непретенциозната къща бе разположена в скромен квартал, но бе

обзаведена като че ли е тайно убежище на някой от фамилията Рокфелер. Холът бе застлан с разкошен китайски килим, изпъстрен с дракони и черешови цветчета. Имаше френски столове от средата на деветнайсети век с крака ръчна изработка и подходящо канапе, тапицирано с пищна матова дамаска, чийто цвят съвършено съвпаднаше с неизрисуваните участъци на килима. Двете бронзови лампи с майсторски изработени поставки имаха абажури от австрийски кристал. Масичката за кафе бе истинско произведение на изкуството — беше много голяма, изработена изцяло от бронз, на повърхността ѝ бе гравирана изкусно някаква ориенталска сцена. Горната част с плавна извивка преминаваше в страните, които пък постепенно се източваха и се превръщаха в крака, така че цялата мебел напомняше изделие от неразрязан скален къс. Натюрмортите по стените, поставени в луксозни рамки, явно бяха дело на голям майстор. Върху старинния френски шкаф в ъгъла имаше зашеметяваща кристална колекция от фигурки, вази и купи. Само мебелите в хола струваха повече от цялата скромна къща. Нед Ринк очевидно бе печелил добре като наемен убиец. И бе разбирал в какво да вложи парите си — ако си бе купил голяма къща в някой от луксозните квартали, данъчните служби неминуемо щяха да я забележат и биха си задали въпроса откъде идват парите, докато тук стопанинът външно бе живял скромно, а всъщност е тънел в разкош.

Дан се опита да си представи Ринк в тази стая. Той беше нисък, дебел и определено грозен. Желанието на Ринк да се обгради с прекрасни неща бе обяснимо, макар че сигурно е изглеждал като хлебарка върху торта за рожден ден. Халдейн забеляза, че в хола нямаше нито едно огледало; спомни си, че не бе забелязал огледала и във фойето; допусна, че няма да намери никъде, освен в банята.

Той изумен тръгна по коридора, за да огледа и останалата част от къщата. Първо отиде в стаята, в която Уекслърш и Мануело бяха забравили лампата запалена. Прекрачи прага и изведнъж мисълта, че може би не те са виновни за светлината, проряза съзнанието му. Може би в къщата и в този момент имаше друг човек, проникнал някак, въпреки че Джордж Падракис наблюдаваше входната врата, и докато влизаше, усети движение с ъгълчето на окоото си, но бе прекалено късно. Обърна се и видя дръжката на пистолет, която летеше към него.

Ударът попадна право върху челото му и той се свлече на пода. Удари се лошо.

Лампата над него изгасна.

Имаше чувството, че черепът му е строшен, но беше в съзнание.

Чу шум и се досети, че нападателят му го подминава и върви към вратата. В коридора имаше светлина, но пред очите на Дан играеха кръгове и той успя да различи само една безформена фигура. Стори му се, че силуетът се плъзга нагоре-надолу и се движи в кръг, като че ли е фигура от въртележка; Дан почувства, че губи съзнание. Въпреки това се раздвижи на пода, като изстена, когато болката от главата премина в раменете и гърба му. Пресегна се към изчезващия фантом, грабна парче от панталон и го дръпна с всички сили.

Непознатият се препъна, блъсна се в рамката на вратата и изруга:
— Майната му!

Дан не го пускаше.

Натрапникът продължи да ругае и го ритна в рамото.

После още веднъж.

Детективът вече бе хванал с две ръце крака му и се мъчеше да го свали на земята, където биха били по-равностойни противници, но онзи се държеше за рамката и се мъчеше да се отърве от него. Дан се почувства като куче, нападнало пощаджия.

Нападателят отново го ритна, този път в дясната ръка, която веднага изтръпна. Силата, с която държеше крака, намаля.

Зрението му се замъгли и светлината като че изчезна. Очите му пареха. Скръцна със зъби, сякаш можеше да ухапе съзнанието си и да го задържи с челюсти. Непознатият, все още черно очертание на фона на слабата светлина от коридора, се наведе и отново стовари върху му дръжката на пистолета, този път по рамото, после по гърба и отново по рамото.

Като мигаше и се мъчеше да проясни погледа в парещите си очи, Дан пусна крака, но замахна със здравата си лява ръка в опит да сграбчи врата или лицето на мръсника. Достигна едно ухо и го дръпна силно.

Непознатият изпищя.

Ръката на Дан се плъзна от окървавеното ухо и се вкопчи здраво в яката на ризата.

Изтръпването в дясната му ръка бе започнало да намалява и той успя да се подпре на нея. Извъртя се и оттласна коленете си, стъпвайки с единия крак на пода; после се изправи и бутна човека към коридора, където направиха две-три крачки и се завъртяха като двойка непохватни танцьори. Стовариха се на пода, но този път и двамата.

Сега вече бе върху другия, но все още не можеше да различи лицето му. Зрението му не се избистряше, а светецата лампа все още не бе толкова силна, колкото трябваше да бъде. Очите му горяха от потта и кръвта, които се стичаха от раната на челото му.

Бръкна под самото си и извади от кобура своя „Полис спешъл“ 38-и калибър, но не можа да види как другият замахва към ръката му и да избегне последвалия удар. Нещо твърдо смаза кокалчетата му и пистолетът излетя от дланта му. Все така вкопчени един в друг, двамата се търкулнаха към стената и Дан се опита да стовари здравето си коляно между краката на непознатия, но мръсникът го парира. Той изрита болното коляно. Свиреп спазъм от болка премина по хълбока и започна да кръжи из стомаха му. Ударът му заприлича на ритник в тестисите и това така блокира сетивата му, че той почти пусна противника си. Почти.

Онзи се покачи отгоре и се опита да се измъкне към кухнята, но Дан се бе вкопчил в самото му. Непознатият запълзя и Дан го последва, пълзейки и влачейки се зад него и навярно би било смешно, ако и двамата не изпитваха болка и не дишаха като коне след дълъг преход в галоп. Дан се хвърли напред с последно отчаяно усилие да се качи отгоре и да обездвижи противника си. Но другият явно бе решил да се придържа към доброто старо правило, че най-добрата защита е нападението и престана с опитите да се измъкне, а се обърна към Дан и се разпсува така здраво, че от устата му полетяха слюнки, размаха ръце, които изглеждаха поне четири-пет на брой. Двамата се претърколиха в коридора и накрая спряха с натрапника отгоре. До зъбите на Дан се опря нещо студено и твърдо. Той знаеше какво е то.

— Какви, по дяволите, ги вършиш, гадняр такъв! — викна му непознатият.

С вибриращо до зъбите дуло Дан отвърна:

— Ако смяташе да ме убиеш, вече да си го направил.

— Пробваш си късмета, а? — В гласа на натрапника се чувстваше такава ярост, че той явно бе в състояние да дръпне спусъка

независимо дали е искал, или не.

Дан ядосано замига и това донякъде възвърна зрението му — достатъчно, за да види пистолета, зацапан и огромен като топ, заврян в лицето му. Видя и човека зад оръжието, но не достатъчно отчетливо. Лампата от тавана на коридора беше над и зад мръсника, така че той оставаше в сянка. Лявото му ухо бе увиснало странно и кървеше.

Халдейн осъзна, че собствените му мигли са слепени от кръв.

Спря да се боричка.

— Пусни ме... псе... такова... говедо! — процеди натрапникът, коленичил върху него, като отронваше всяка дума със значително усилие.

— Добре — съгласи се Дан и го пусна.

— Абе ти луд ли си?

— Добре — повтори Дан.

— Почти ми откъсна ухото, майната ти!

— Добре де, добре.

— Не знаеш ли кога трябва да мируваш, лайнар такъв?

— В момента ли?

— Да, в момента!

— Добре.

Натрапникът се отдръпна, като още държеше насочен пистолета, но вече не го опираше в зъбите му. Огледа предпазливо Дан за миг, после се изправи. С треперене.

Сега Дан го виждаше по-добре, но това нямаше особено значение — никога преди това не го бе срещал.

Онзи се отдръпна още към кухнята. С едната си ръка държеше пистолета, а с другата — кървящото си ухо.

Беззащитен и без да смее да помръдне, Дан легна по гръб върху пода на коридора с вдигната глава и стичаща се в очите му кръв — миришеше му на кръв, усещаше вкуса на кръвта, сърцето му биеше лудо; искаше му се да се нахвърли, по дяволите, искаше му се да се метне върху тази гад въпреки пистолета, но трябваше да се въздържа, защото не можеше да направи нищо, освен да гледа как онзи ще избяга. Това направо го влудяваше.

Непознатият достигна кухнята, чиято врата бе отворена, отстъпи с гръб към нея, поколеба се за миг, после се обърна и побягна.

Дан прилази към своя пистолет, който лежеше на пода до вратата на стаята, в която бе нападнат. Взе го, но се изправи с вик, когато взрив от болка избухна в нараненото му коляно; някак отпрати болката в малка кутийка от съзнанието си, заключи я там и скочи към кухнята. Когато достигна задната врата на къщата и усети хладния вечерен въздух, натрапникът беше изчезнал и нямаше по какво да разбере от коя страна бе прескочил дъсчената ограда.

Изми си лицето в банята на Ринк. Челото му бе наранено и ожулено. Зрението му се бе фокусирало и станало нормално. Макар да чувстваше главата си като наковалня, знаеше, че няма сътресение на мозъка. Но главата не бе единственото нещо, което го болеше. Вратът, раменете, гърбът и лявото му коляно пулсираха и прищракваха. В аптечката над умивалника откри опаковка марля и си приготви компрес. Намери и антибиотичен спрей, с който напръска раните по челото си, попи мястото внимателно и отново го напръска. Взе готовия компрес и го притисна силно към челото си с дясната ръка, като се надяваше да спре напълно кръвотечението, докато броди из къщата.

Отиде в стаята, където го бяха нападнали, и запали лампата. Беше кабинет, не толкова елегантен, но също скъпо обзаведен като хола. Около телевизора и видеомагнетофона, закрепени за стената, цялата страна на стаята представляваше библиотека. Половината от рафтовете бяха заети с книги, а другата половина — с видеокасети.

Огледа първо касетите и видя някои познати заглавия на филми: „Сребърната жила“, „Артър“, всички филми на Абът и Костело, „Тутси“, „Момичето за сбогом“, „Измама“, няколко филма на Чарли Чаплин, два филма на братята Маркс. Всичките бяха комедии — изглежда, и наемният убиец изпитваше нужда от малко смях, когато се прибереше вкъщи след тежък ден, в който е пръскал главите на хората. Но повечето касети бяха с порнофилми.

Книгите бяха най-интересни, защото явно из тях беше ровил натрапникът. На пода пред библиотеката имаше кашон, а няколко тома бяха извадени от лавиците и изтърсени вътре. Дан първо огледа лавиците и видя, че всички томове бяха повече или по-малко сериозни научни изследвания върху окултното. После, без да маха марлята от

челото си, той прегледа седемте книги от кашона и видя, че са от един и същи автор — Албърт Юландър.

Юландър?

Бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади оттам малкото тефтерче, което бе взел от къщата в Студио Сити снощи, от съсипания кабинет на Дилан Маккафри. Обърна на думите, започващи с Ю, и откри само едно име. Юландър.

Маккафри, който се бе интересувал от окултното, се е познавал с Юландър. Ринк, който също се е интересувал от окултното, поне беше чел Юландър, а може и да го е познавал. Вече имаше нещо, което свързваше Маккафри и Нед Ринк. Но дали двамата стояха от една и съща страна на барикадата?

И какво общо би могло да има между окултното и всичко това? Мислите в главата му се въртяха шеметно и това не се дължеше единствено на удара по челото.

Така или иначе Юландър явно представляваше ключ към много от събитията. Очевидно натрапникът се бе вмъкнал в къщата само за да изнесе тези книги от къщата, да прикрие връзката с Юландър.

Дан излезе от кабинета. Болката от главата му, изглежда, протичаше през марлята, минаваше през дланта, ръката, дясното рамо, врата и бузата му и завършваше цикъла отново на челото, за да го завърти отново. Дан внимаваше да не удари лявото си коляно, преглеждаше нещата само с една ръка и се чувстваше като голям осакатен бръмбар; той огледа кабинета отгоре-отгоре и не откри нищо особено. Ринк все пак беше наеман убиец, а наемните убийци не са склонни да подпомагат полицейските разследвания чрез удобни тефтерчета с адреси или дневници за дейността си.

Дан се върна отново в банята, свали компреса и видя, че кръвотечението наистина е спряло.

Изглеждаше ужасно. Но това беше естествено — той самият се чувстваше ужасно.

Когато Халдейн докуцука до тротоара, носейки кашона книги, Джордж Падракис седеше все така зад волана на лимузината без отличителни знаци, с полуотворен прозорец. Отново го свали, щом видя Дан и започна:

— Току-що говорих по УКВ-то. Мондейл настоява... Хей, какво ти е станало на челото?

Дан му разказа за натрапника.

Падракис отвори вратата и слезе от колата. Изглеждаше и говореше като Пери Комо, а и се движеше като него — мързеливо, небрежно, с неосъзнато изящество. Беше небрежен дори когато бръкна под сакото си и извади пистолета.

— Онзи си отиде — обясни му Дан, когато Падракис пристъпи към къщата на Ринк. — Отдавна.

— Но как се е вмъкнал там?

— Отзад.

— Но по улицата беше тихо — възнегодува Падракис. — Не съм чул нито стъпки, нито чупене на стъкло.

— И аз не видях счупен прозорец — съгласи се Дан. — Мисля, че е влязъл през кухненската врата, навярно с ключ.

— Е, по дяволите, не могат да обвинят мене за това — ядосано каза Падракис, като прибираше пистолета си. — Просто не мога да бъда на две места едновременно. Ако са искали да се наблюдава и задната страна на къщата, би трябвало да изпратят двама души. Ти добре ли огледа гадината, която те нападна?

— Не особено добре. — Дан върна на Падракис ключа от къщата. — Но ако видиш човек с наистина зле наранено ухо, ще бъде нашият.

— Моля?

— Аз почти му откъснах ухото.

— Какво се случи?

— Искаше да ми пръсне главата — припряно обясни Дан. — Освен това съм като матадор — искам винаги да си оставя някакъв

трофей, а този тип нямаше опашка.

Падракис го изгледа недоумяващо.

От ъгъла се показва гигантски трактор и с гърмящ мотор мина по улицата като динозавър.

Падракис се загледа в кашона, който Дан държеше, и се опита да надвика рева на мотора:

— Какво си взел?

— Книги. Листове хартия с напечатани думи, които би трябвало да те осведомят за нещо или да те развеселят. Кажете сега за УКВ-то. Какво иска Мондейл?

— Ти ще прибереш ли тези книги?

— Да.

— Не съм сигурен, че можеш да го направиш.

— Не се тревожи — ще се справя, не са особено тежки. Какво искаше Мондейл?

Като гледаше с нещастно изражение кашона в ръцете на Дан, Падракис изчака бронтозавърът да отmine, запътил се към праисторическото си блато, докато оставяше дим от ауспуха след себе си. После обясни:

— Обадох се да съобщя на Мондейл, че си тук. Той смятал да отиде при „Знака на пентаграмата“ на „Вентура“ и иска ти да бъдеш там заедно с него.

— Какво, по дяволите, значи „Знак на пентаграмата“?

— Мисля, че е някаква книжарница — предположи Падракис, който все още се мръщеше за книгите. — Там убили някакъв тип.

— Какъв тип?

— Мисля, че е бил собственикът. Казва се Скалдоне. Според Мондейл изглеждал като труповете от Студио Сити.

— Отиде си вечерята — въздъхна Дан. После закуцука към колата си по тротоара, през редуващите се участъци от лилаво-черни сенки и бледа кехлибарена светлина.

Падракис тръгна след него:

— Хей, а тези книги...

— Ти четеш ли, Джордж?

— ... са притежание на покойния...

— Много хубаво е човек да си легне с прилична книга до леглото си.

— ... и въпреки че не е самото местопрестъпление, откъдето човек не бива да взема нищо, което би могло да е доказателство...

Дан закрепил кашона върху калника на колата си, отключил багажника и го прибрал вътре.

— „Човек, който не чете хубави книги, с нищо не е по-добър от онзи, който не може да ги чете.“ Това го е казал Марк Твен, Джордж.

— ... така че докато не се открие член на семейството му и не се вземе разрешение от него, не мисля, че би трябвало...

Дан треснал капака на багажника и продължил:

— „В книгите има повече съкровища, отколкото в цялата плячка на пиратите от Острова на съкровищата.“ Уолт Дисни. И е бил прав, Джордж. Би трябвало повече да четеш.

— Но...

— „Книгите не са само парчета безжизнена хартия, а живи умове върху лавицата.“ Гилбърт Хайът. — Той потупа Падракис по рамото.

— Разшири кръгозора на ограничения си живот, Джордж. Дай цвят на скучното си ежедневие като детектив. Чети, Джордж, чети!

— Но...

Дан влезе в колата, хлопнал вратата и запали мотора.

Падракис се мръщеше обидено.

Дан му помаха, докато потегляше.

След като зави зад ъгъла и отмина няколко пресечки, той спря до бордюра. Извади тефтерчето на Дилан Маккафри. При думите, започващи със С, откри някакъв Джоузеф Скалдоне, а след името му бе написано „Пентаграма“, имаше телефонен номер и адрес на „Вентура“.

Убийствата в Студио Сити, смъртта на Нед Ринк и покушението над Скалдоне почти сигурно бяха свързани едно с друго. Изглеждаше като че ли някой отчаяно се опитва да прикрие странно съзаклятие и да елиминира всеки, който е участвал в него. Рано или късно щяха или да елиминират и Мелани Маккафри, или да я отвлекат от майка ѝ. И ако тези безлики противници се доберяха отново до момичето, тя завинаги щеше да изчезне; нямаше да има щастието да я спасят повторно.

В седем и пет Лора бе в кухнята и приготвяше вечеря за себе си, Мелани и Ърл. На печката беше оставена да заври голяма тенджерка

вода за спагети, в по-малък съд се топлеха кюфтета със сос. Помещението бе изпълнено със съблазнителни аромати — на чесън, лук, домати, босилек, сирене. Лора отърси от водата малко маслини и ги добави към голямата купа със салата.

Мелани седеше на масата тиха и неподвижна, като се взираше в отпуснатите в скута си ръце. Очите ѝ бяха затворени. Или бе заспала, или се бе оттеглила дълбоко в собствения си таен свят; трудно беше да се каже. Това беше първият път, когато Лора сядаше на масата с дъщеря си от шест години насам и дори потискащото състояние на Мелани не можеше изцяло да помрачи момента. Лора се чувстваше пълноценна майка и домакиня. От много време не бе проявявала нито едно от тези си качества и бе забравила, че да бъдеш майка би могло да е по-важно и да носи повече удовлетворение от който и да е неин професионален успех.

Ърл бе сложил на масата чинии, чаши, прибори и салфетки. Сега седеше точно срещу Мелани по риза — и кобур през рамото — и четеше вестник. Когато попаднеше на нещо изненадващо, шокиращо или смешно в колоните за хрониката, той го прочиташе на глас, за да го чуе и Лора.

Котаракът Пепър се бе настанил удобно в ъгъла до хладилника, където бръмченето и вибрациите от електромотора му действаха приспивно. Животното знаеше, че няма право да се качва по кухненските маси и рафтове и обикновено се държеше прилично в това помещение, за да не бъде изгонено най-позорно. Сега обаче котаракът рязко измяука и скочи на крака. Гърбът му се наежи, козината му настръхна. Огледа се с див поглед и ядно измяука.

Ърл остави вестника и попита:

— Какво има, коте?

Лора се извърна от плота, където приготвяше салата, и забеляза, че Пепър е смущаващо възбуден. Ушите на котарака се бяха прилепили към черепа, зъбеше се свирепо.

— Какво ти е, Пепър?

Очите на котарака, които сега изглеждаха изпъкнали от ужас, се спряха за миг на Лора, но в тях не бе останало нищо от домашния любимец — имаше само ужас.

— Пепър!

Животното изскочи от ъгъла, като изпищя от страх, от ужас или от двете заедно, втурна се към редицата шкафове, но изведнъж рязко смени посоката, като че ли бе видяло нещо чудовищно, спусна се към умивалника и задраска с нокти по плочките на пода. Усука се пет-шест пъти около собствената си опашка, после като ужилен подскочи високо във въздуха, задраска с предните си нокти по нищото, без да спира да върти задни лапи, приземи се, но бе започнал да бяга още докато летеше, шмугна се под масата, сякаш спасяваше живота си, мушна се между столовете, изхвърча от кухненската врата към трапезарията и изчезна. Беше невероятен спектакъл. Лора никога не бе виждала подобно нещо.

Изпълнението на котарака обаче не направи никакво впечатление на Мелани. Тя си остана все така с ръце в скута, с наведена глава и затворени очи.

Ърл бе изпуснал вестника и бе станал от стола.

Отнякъде Пепър нададе ужасяващ писък. После настъпи тишина.

„Пентаграмът“ бе малък магазин, разположен в многолюден квартал, който сякаш олицетворяваше всички надежди и стремежи на южнокалифорнийците. Снимки от точно тази част на булевард „Вентура“ биха могли да се използват в енциклопедиите като илюстрация на „първичния капитализъм“. Малки ресторантчета работеха едно до друго, имаше множество увеселителни заведения на собственици от всяка възможна възраст и националност; намираха се екзотични и светски обекти за всеки възможен интерес и вкус — корейски ресторант с около петнайсет маси, книжарница за феминистки, магазин за ръчно изработени ножове, нещо, което се наричаше Увеселителен център за хомосексуалисти, ателиета за химическо чистене, за резервни части и за поставяне на рамки, няколко магазина за деликатеси и за луксозни и екзотични подправки; банката на братя Чинг, „Заеми за надеждни клиенти“, малък ресторант, който предлагаше „американизирана нигерийска кухня“, друг с „китайска и френско-китайска кухня“, търговец, предлагащ всякакви военни стоки, но не и оръжие. Някои от тези продавачи забогатяваха, други оставаха все така бедни, но всички имаха някаква мечта; в тази ранна вечер на

Дан му се струваше, че булевард „Вентура“ е почти толкова добре осветен от надеждата, колкото и от уличните лампи.

Спря колата си на една пряка от „Пентаграма“, мина покрай разпространителски микробус на „Очевидец“, покрай подобни возила на лосанджелиското радио и телевизия, полицейски коли, линейка. На тротоара имаше навалица — любопитни местни жители, пънкари, които искаха да изглеждат като хора от улицата, но най-вероятно живееха заедно с родителите си в скъпо струващи къщи във Вали, гладни за сензации журналисти с шарещи наоколо очи, които винаги му напомняха за чакали. Дан си проби път през тълпата, видя репортера от „Лос Анджелис Таймс“, опита се да не попадне в обсега на миникамерите, пред които Пийт Пепър правеше снимки за новините в единайсет часа на Четвърти телевизионен канал. Дан подмина и младо момиче, чиято синьо-зелена коса бе вдигната в пънкарски стил — носеше високи черни ботуши, червена минипола и бял пуловер със странни изображения на мъртви бебета. Цялата фасада на магазина бе покрита с любителски изработени окултни и астрологически картини; униформен полицай от лосанджелиската полиция беше застанал точно под червения знак на „Пентаграма“ и охраняваше входа. Дан му показа служебната си карта и влезе.

Видът на разрушенията му бе познат. Откаченият гигант, чието дело бяха снощните поражения в Студио Сити, бе посетил и това място, бе съсипал и него. Електронният касов апарат изглеждаше като разбиван с парен чук, но въпреки това в съсипаната му електрическа система бе останал някакъв живот. Над изпотрошената клавиатура светеше червена цифра — мигаща шестица — която сякаш беше последната дума на умираща жертва, като че ли машината се опитваше да съобщи на ченгетата нещо за унищожителя си. Лавиците бяха изпотрошени и книгите оттам бяха пръснати по пода с разкъсани подвързии и отпрани листове. Но в предлаганата от „Пентаграма“ стока не бе имало само книги, затова и по пода бяха разхвърляни свещи във всякакви форми, размери и цветове, тестета карти, табла за предсказания, два препарирани бухала, амулети, талисмани и стотици шишенца с редки прахове и помади. Миришеше на розово масло, на ягодов тамян, на смърт.

Сред ченгетата и помощния персонал Дан разпозна инспекторите Уекслърш и Мануело, а те също го забелязаха веднага и

тръгнаха към него. Промъкваха се през безпорядъка с еднакви хладни усмивки по лицата си. Израженията им накараха Дан да си спомни за някогашната телевизионна програма „Сатърди Найт Лайв“, в която Чеве Чейс използваше кадри от филма „Челюсти“ и се представяше за сухоземна акула. Уекслърш и Мануело наистина бяха сухоземни акули, макар и не така забавни като Чеве Чейс. Уекслърш беше нисък с бледосиви очи и восъчнобяло лице и изглеждаше чуждоземен в Калифорния дори през зимата. Запита:

— Какво е станало с главата ти?

— Паднах в един храсталак — отвърна Дан.

— А на мен ми се струва, че си нанасял побой на някой заподозрян и си нарушавал гражданските му права, а горкият е имал глупостта да ти окаже съпротива.

— Вие по този начин ли се отнасяте със заподозрените в Ийст Вали?

— А може и да е била някоя проститутка, която е отказала да ти демонстрира уменията си само защото си се опитал да я стреснеш със служебната си карта — с широка усмивка предположи Уекслърш.

— Няма нужда да се правиш на остроумен — измърмори Дан. — Акълът ти е плосък като клозетна дъска.

Уекслърш продължи да се усмихва, но сивите му очи бяха станали недружелюбни:

— Халдейн, с какъв тип маниак мислиш, че си имаме работа тук?

Мануело, въпреки името си, нямаше латиноамерикански вид, а бе висок, рус, с ъгловати черти на лицето и с трапчинка върху брадичката като на Кърк Дъглас. Подхвърли:

— Да, Халдейн, сподели с нас мъдростта от своя опит.

Уекслърш добави:

— Да. Ти си нашият лейтенант. Ние сме само жалки инспектори.

— Очакваме твоите наблюдения и прозрения относно това гадно престъпление — заяви Мануело. — Просто сме останали без дъх — от нетърпение.

Макар Дан да бе старши по чин, на двамата можеше да им се размине дребното неподчинение, тъй като бяха от участъка Ийст Вали, а не от Централното управление, където бе редовното работно място

на Дан, но главно защото бяха от любимците на Рос Мондейл и защото знаеха, че капитанът би ги защитил. Дан реши да продължи:

— Знаете ли, вие двамата нещо сте сбъркали. Сигурен съм, че бихте били по-щастливи да нарушавате закона, отколкото да го защитавате.

— Това е забавно — усмихна се Уекслърш. — Но вече сериозно, лейтенанте, би трябвало да имате някаква теория. Какъв би трябвало да бъде маниакът, който кръжи и превръща хората в ягодово желе от бой?

— Впрочем — обади се Мануело, — какъв точно тип маниак е била тази жертва?

— Джоузеф Скалдоне ли? — вдигна вежди Дан. — Той е бил управителят тук. Защо мислиш, че е бил маниак?

— Е — поклати глава Уекслърш, — не може да се каже, че той е типичен бизнесмен.

— И аз не мисля, че биха го приели на работа в Министерството на търговията — поклати глава Мануело.

— Нито в Отдела за подобряване на бизнеса — добави Уекслърш.

— Бил е съвършено луд — продължаваше Мануело.

— Какви ги дрънкате вие двамата? — зачуди се Дан.

Като се хилеше злобно като някой от мрачните пирати на Питър Бенчли, Мануело запита:

— Не мислиш ли, че само ненормален би се съгласил да държи магазин... — Пресегна се към вътрешния си джоб и измъкна оттам шишенце като за маслини: — ... в който се продават такива неща?

В началото му се стори, че в шишенцето наистина има маслини, дребни маслини, но после Дан осъзна, че са очи. Но не човешки очи. По-дребни. И странни. Мамка му! Някои от ирисите бяха жълти, други зелени, трети оранжеви, но — независимо от различната им форма — всички бяха с един размер; за разлика от човешките и повечето животински очи тези бяха продълговати и елипсовидни, изглеждаха зли.

— Змийски очи. — Мануело посочи етикета.

— А какво ще кажеш за това? — Уекслърш извади друго шишенце от вътрешния си джоб.

В него имаше сивкав прах. На етикетчето пишеше „Bat Guano“.

— Лайно от прилеп — обясни Уекслърш.

— Лайно от прилеп — подхвана Мануело, — змийски очи, саламандрови езици, чеснови огърлици, мускалчета с биволска кръв, талисмани, амулети против уроки и всякакви други странни джунджурии. Какви ли хора са идвали тук, за да си купят това, лейтенанте?

— Магьосници — отвърна Уекслърш, преди Дан да успее да отвори уста.

— Хора, които си мислят, че са магьосници — допусна Мануело.

— Вълшебници — отсече Уекслърш.

— Хора, които си мислят, че са вълшебници.

— Маниаци — измърмори Мануело.

— Къде е жертвата? — прекъсна ги Дан.

Уекслърш посочи с палец към задната част на магазина:

— Там отзад е, пробва се за роля в сериала „Тексаското масово убийство“.

— Надявам се, че вие от Централното управление имате здрави нерви — подвикна Мануело към Дан, който вече им бе обърнал гръб.

— Не се бъркай в това — предупреди го Уекслърш.

— Така де, никой съдия няма да позволи полицаи да дава показания, ако се е забъркал в нещо.

Дан не им обърна внимание. Ако му се набъркваше в нещо, би се набъркал в живота на Уекслърш и Мануело.

Прекрачи купчината пръснати книги, поръсени с жасминово масло, и премина към помощника на съдебния медик, който се бе привел над нещо безформено и кърваво, което явно бяха последните останки от Джоузеф Скалдоне.

Като разсъждаваше върху теорията, че котката би могла да долови някой звук, прекалено слаб за човешкото ухо, а би могла и да се уплаши от присъствието на чужд човек в дома, Ърл Бентън обходи всички стаи, провери вратите и прозорците им, погледна в гардеробите и зад по-масивните мебели. Но всичко в дома беше наред.

След това откри Пепър в хола — котаракът вече не бе уплашен, а само малко напрегнат. Беше се излегнал върху телевизора. Позволи да бъде погален и започна да мърка.

— Какво ти стана, коте? — попита го той.

След като Ърл го погали малко, Пепър спусна единия си крак покрай телевизора, протегна лапа към копчетата и сякаш се интересуваше дали Ърл не би бил така любезен да включи говора и картината, така че избраното от котката леговище да се затопли малко.

Ърл не включи телевизора, а се върна в кухнята. Мелани още седеше на масата съвсем неподвижна. А майка ѝ бе зад масата, където Ърл я бе оставил, още с ножа в ръка, но не изглеждаше да е готвила нещо в негово отсъствие. Просто бе стояла така с ножа, за да не би вместо Ърл да влезе друг.

Когато го видя, по лицето ѝ се изписа облекчение. Остави ножа на масата.

— Е?

— Няма нищо.

В този миг хладилникът сам се отвори. Буркани, шишета и други кутии, поставени върху стъклените му полици, се залюляха и задрънчаха.

Сякаш докоснати от невидима ръка, няколко от вратите на шкафовете също се отвориха.

Лора изстена.

Ърл инстинктивно посегна към пистолета в презраменния си кобур, но явно нямаше по какво да стреля и дланта му остана върху дръжката на оръжието, а той се почувства глупаво и доста объркан.

Чиниите дрънчаха и подскачаха по полиците. Закаченият до задната врата календар падна на пода с шум като от бясно размахани криле.

Изминаха петнайсетина секунди, дълги цяла вечност, и чините престанаха да дрънчат, вратите на бюфета вече не се въртяха на пантите си, а и хладилникът също утихна.

— Земетресение — предположи Ърл.

— Така ли? — усъмни се Лора Маккафри.

Ърл знаеше какво има предвид тя. Приличаше наистина на земетресение от средна сила, но беше... различно. Имаше странно атмосферно налягане и някакво внезапно охлаждане, което трудно би могло да се обясни единствено с отворената врата на хладилника.

Но ако не е било земетресение, какво е било? Някаква силна звукова вълна? С нея не биха могли да се обяснят студът и промените в

атмосферното налягане. Не е било и призрак. Той и не вярваше в призраци. Пък откъде, по дяволите, му бе хрумнало това? Снощи бе изгледал Спилбърговия „Полтъргайт“ на видеото си — навярно такъв бе и случаят тук, но той реши, че е глупаво да търси свръхестествено обяснение, когато бяха налице явни признаци за значително по-малко екзотични причини.

— Обикновено земетресение — увери я той, макар че съвсем не бе убеден в правдивостта на думите си.

Мислеха, че убитият е собственикът Джоузеф Скалдоне, защото всички документи в портфейла му бяха на това име, но докато не получеха потвърждение от сравнението на зъбите или на пръстовите отпечатъци, можеха да разчитат единствено на портфейла. Никой от хората, които познаваха Скалдоне, не би могъл да го идентифицира визуално, защото на горкия нещастник не му бе останало лице. Нямаше особена надежда да бъде разпознат и чрез други опознавателни белези, тъй като трупът бе така наранен, разкъсан, одран и остърган, че никакви рождени петна не можеха да се открият под кървавите останки. Строшени ребра стърчаха от дупките на ризата му, а щръкнали кости бяха пробили панталоните му. Изглеждаше просто... като размазан.

Като се отвърна от трупа, Дан се сблъска с човек, чийто биологичен часовник явно бе повреден. Имаше гладко и лишено от бръчки, открито лице на трийсетгодишен мъж, сивеещата коса на петдесетгодишен и заоблени рамене като на пенсионер. Носеше добре ушит тъмносин костюм, бяла риза, тъмносиня вратовръзка и златна верижка около врата си. Попита:

— Вие ли сте Халдейн?

— Аз съм.

— Майкъл Сиймс, ФБР.

Ръкуваха се. Дланите на Сиймс бяха студени и леко изпотени. Отместиха се от трупа и отидоха в ъгъл, в който нямаше остатъци от престъплението.

— Вие ли сте се заели с този случай? — попита Дан.

— Не искаме да ви отстраним — увери го Сиймс. — Просто ще участваме. Като наблюдатели... засега. Вече говорих с всички

останали, които работят по случая, така че искам само да ви кажа онова, за което помолих и тях. Осведомявайте ме. Каквото и развитие да има, колкото и незначително да изглежда то, искам да бъде осведомяван.

— Но какви основания изобщо има ФБР да се намесва в случая?

— Основания? Вие на чия страна сте, лейтенанте?

— Искам да кажа — нарушени ли са някакви федерални разпореждания?

— Нека приемем засега, че въпросът опира до националната сигурност.

Очите, които гледаха от младоликкия образ на Сиймс, бяха напрегнати, стари и наблюдателни като очите на звяр, останал от праисторически времена; звяр, на когото всички номера са известни.

Дан реши да съобщи:

— Хофриц е работил и за Пентагона. Правил е проучвания за Военното министерство.

— Така е.

— Още ли се е занимавал с отбранителна дейност, когато е бил убит?

— Не.

Гласът на специалния агент бе така равен, така лишен от каквото и да е чувство или ангажираност, че Дан просто не можеше да прецени дали го лъжеше, или казваше истината.

— А Маккафри? — продължи да пита Дан. — Той занимаваше ли се с отбранителна дейност?

— Не и за нас — поклати глава Сиймс.

— За другиго? За руснаците?

— Не знаем — подхвърли Сиймс със същия равен глас. — Тъкмо затова случаят ни интересува. Маккафри работеше по един проект на Пентагона, когато изчезна заедно с дъщеря си. Разгледахме събитието още тогава по молба на Министерството на отбраната и решихме, че не е избягал с някаква нова и ценна информация, свързана с изследванията му. За нас случаят си беше, какъвто и изглеждаше — изцяло личен въпрос във връзка със съдебен спор около настояничеството на детето.

— Може и да е било тъкмо така.

— Да, може би — съгласи се Сиймс. — Поне в началото. Но след известно време Маккафри явно е започнал някакви интересни проучвания... а може би и опасни. Поне такава впечатление оставя огледът на сивата стая в онази сграда в Студио Сити. Колкото до Уили Хофриц... осемнайсет месеца, след като Маккафри изчезна, Хофриц завърши работата си по голям и дългосрочен проект на Пентагона и не пожела да се заеме с нови отбранителни изследвания. Твърдеше, че този тип работа е започнал да тревожи съвестта му. Тогава военните се опитаха да го принудят да промени решението си, но накрая се съгласиха с отказа му.

— От онова, което съм чувал за него — отбеляза Дан, — не мисля, че Хофриц е имал каквато и да е съвест.

Бдителните, ястребови очи на Сиймс и за миг не се отделяха от лицето на Дан.

— Мисля, че сте прав за това. По времето, когато Хофриц изпълни своя номер *mea culpa*^[1], Министерството на отбраната не поиска от нас да разследваме внезапния му поврат към пацифизъм. От там го приеха за чиста монета. Но днес, като се занимавам по-отблизо с Уили Хофриц, вече съм убеден, че той е прекъснал работата си към Пентагона само защото вече не е искал да бъде обект на периодически проверки от органите на сигурността. Не е искал да го безпокои ничие наблюдение. Нужна му е била анонимност за някакъв негов си проект.

— Като мъчението на деветгодишно момиче — подхвърли Дан.

— Да. Бях в Студио Сити преди няколко часа и огледах къщата. Противно.

Но ако се съдеше по думите му, сивата стая за Сиймс е била по-скоро интересна, отколкото противна.

Дан продължи:

— А защо според вас са вършили онези неща с Мелани Маккафри?

— Не знам. — Невинният израз на лицето на Сиймс обаче изглеждаше преднамерен.

— Какво изобщо са се надявали да постигнат?

— Не знам.

— Все пак не са се занимавали единствено с бихейвиористични модификации там.

Агентът сви рамене.

А Дан отново подхвана:

— Занимавали са се с „промиване на мозъка“, с упражняване на тотален контрол върху мозъка... с нещо друго... нещо по-лошо.

Сиймс вече изглеждаше отегчен, очите му се отделиха от лицето на Дан и се спряха върху полицаите, които се ровеха из окървавените предмети.

— Но защо? — настояваше Дан.

— Не знам — отново заяви Сиймс, но този път в гласа му пролича раздразнение. — Аз само...

— Но вие отчаяно се мъчите да разберете кой е финансирал целия дяволски проект — прекъсна го Дан.

— Тогава сигурно знаете нещо за подбудите им. Нещо, което кара вас да работите доста упорито...

— За бога, Халдейн — сърдито го прекъсна Сиймс, но и гневът му изглеждаше пресметнат — като някаква хитрост, опит за отвлечане на вниманието. — Сам сте видели в какво състояние са трупите. Известни учени, които някога са работили в Пентагона, са убити по необясним начин... е, по дяволите, това наистина ни интересува!

— Необясним начин? — вдигна рамене Дан. — Не е необясним. Просто са били пребити.

— Хайде стига, Халдейн. Не е толкова просто. Ако сте говорили със съдебния медик от полицията, вече би трябвало да знаете, че не му е ясно какво оръжие е било използвано. Трябва да знаете и че жертвите не са имали възможност да окажат съпротива — под ноктите им няма нито кръв, нито кожа, нито косми. Би трябвало да сте научили и че повечето удари е невъзможно да са били нанесени от човек с палка — няма мъж с необходимата сила да смаже костите на другото. Силата там ще е била огромна... невъзможна... нечовешка. Те не са само пребити до смърт, смазани са като насекоми! А какво мислите за вратите тук?

— Какви врати? — намръщи се Дан.

— Тук, в тоя магазин — предната и задната врата.

— Какво им е?

— Значи не знаете?

— Че аз току-що дойдох. Още не съм говорил с никого.

Сиймс нервно нагласи вратовръзката си, а Дан се притесни от вида на нервен агент от ФБР — такова нещо досега не бе виждал. А

това дотук бе единственото нещо, което Сиймс явно не вършеше изкуствено.

— Вратите бяха заключени, когато вашите полицаи пристигнаха. Скалдоне е бил затворил тъкмо преди да го убият. Задната врата навярно си е стояла заключена през целия ден, но малко преди да го убият, той явно е затворил и предната, сложил е резето и е спуснал щорите. Навярно е смятал да си тръгне през задната врата — колата му беше паркирана отзад — след като обобщи сметките за деня. Но не ги е обобщил. Бил е ударен при все още заключени врати. Първият полицаи на местопроизшествието е трябвало да разбие бравата на предната врата.

— И какво от това?

— Вътре е бил единствено трупът — обясни Сиймс. — И двете врати са били заключени, но убиецът не е бил в магазина.

— И какво толкова чудно има тук? — запита Дан. — Значи убиецът е имал ключ.

— И се е спрял да заключи след себе си, преди да си тръгне?

— Възможно е.

Сиймс поклати глава:

— Не, ако човек знае как бяха заключени вратите. Освен двете нормални секретни ключалки имаше и ръчно задействано резе, което може да се затваря само отвътре.

— И на двете врати ли имаше резета? — попита Дан.

— Да. А магазинът има само два прозореца. Витрината отпред, която е укрепена така здраво, че човек може да мине през нея само ако хвърли тухла. А другият прозорец е в задната стая, в канцеларията, помощен отвор за вентилация.

— През него може ли да премине човек?

— Да — кимна Сиймс. — Само че е преграден с решетки.

— Решетки ли?

— Правилно ме чухте — решетки.

— Тогава значи има и друг изход.

— Намерете го — посъветва го Сиймс с ехидна усмивка.

Дан отново огледа преобърнатото с краката нагоре помещение, сложи длани върху лицето си, като че ли би могъл да прогони умората, намръщи се, когато пръстите му допряха все още лепкавата рана на челото.

— Значи твърдите, че Скалдоне е бил пребит в заключена стая?

— Убит е в заключена стая. Още не съм сигурен за пребиването.

— И няма как убиецът да се е измъкнал оттук преди пристигането на първата патрулна кола?

— Няма как, да.

— И все пак сега го няма тук?

— Точно така. — Контрастът между младежкото лице и посивялата коса на Сиймс изведнъж бе изчезнал — сякаш бе остарял с няколко години в последните минути. — Сега разбирате защо работя доста упорито, лейтенант Халдейн! Упорит съм, защото двама от най-важните някогашни изследователи от сферата на отбраната са убити от неизвестни лица или сили, с оръжие, което може да прониква през заключени врати или солидни стени и срещу което, изглежда, не може да се окаже абсолютно никаква съпротива.

Явно не беше истинско земетресение, но Лора не можеше да определи съвсем точно разликата. Е, наистина прозорците не бяха дрънчали, но при земен трясък, който е толкова силен, че да отвори вратите на бюфета, всички стъкла би трябвало направо да подскачат. Не би имало и усещане за движение; разбира се, ако са били достатъчно далече от епицентъра, движението на земята не би се усетило така отчетливо. Във въздуха бе имало нещо странно и потискащо, различно от обикновената непроветреност или влажност... да, нещо по-различно. Тя бе виждала доста земетресения в живота си, но не си спомняше въздухът някога да е бил такъв. Имаше и нещо друго, което бе в разрез с обяснението за земетресение, нещо важно, но тя не можеше да го определи точно.

Ърл се върна към вестника си на масата, а Мелани продължаваше да се взира в дланите си. Лора довърши приготвянето на салатата. Сложи я в хладилника да поизстине, докато станат спагетите.

Водата бе завряла и пускаше пара, а Лора вече бе взела кутията с макароните, когато Ърл вдигна глава от вестника и възкликна:

— Я, с това човек може да си обясни поведението на котката!

Лора не разбираше за какво става дума:

— Моля?

— Нали се говори, че животните обикновено предусещат земетресенията. Изнервят се и се държат странно. Може би тъкмо затова Пепър изпадна в истерия и преследваше духове из цялата кухня.

Преди Лора дори да успее да помисли върху думите на Ърл, радиото се включи, като че ли невидима ръка бе завъртяла копчето. Тъй като бе живяла сама повече от шест години, тя понякога намираще тишината и празнотата на къщата направо непоносими и затова бе поставила радиоапарати в няколко от стаите. Онзи в кухнята, до кутията за хляба, само на метър от Лора, беше радиочасовник „Сони“ с УКВ и средни вълни. Когато се включи сам, бе настроен на КРЛА, една от по-големите местни станции. Бони Тейлър пееше „Пълно затъмнение на сърцето“.

Ърл захвърли вестника и се изправи.

Лора изумена гледаше радиото.

Потенциометърът по собствено желание бе започнал да се върти наляво. Тя ясно виждаше движението му. Гърленият глас на Бони Тейлър ставаше все по-силен.

— Какво става, по дяволите! — възкликна Ърл.

Мелани се бе оттеглила още по-навътре в собствения си мрак и сякаш не забелязваше нищо.

Гласът на Бони Тейлър и акомпаниращата музика вече се блъскаха в стените на кухнята и караха прозорците да дрънчат, което не бе станало при „земетресението“. Лора усети, че студът отново бе проникнал в стаята и пристъпи към радиото.

Някъде другаде в къщата Пепър отново пицеше.

Дан се канеше да се отдалечи от Майкъл Сиймс, когато агентът на ФБР запита:

— Между другото, какво ви е станало на челото?

— Пробвах нови шапки — отвърна Дан.

— Шегувате се, нали?

— Пробвах една, която ми беше много малка. С голяма мъка я свалих. С нея отиде и част от кожата ми.

Преди Сиймс да успее да каже нещо, Рос Мондейл се показа от задната врата на магазина, забеляза Дан и нареди:

— Халдейн, ела насам.

- Какво има, шефе?
- Искам да говоря с теб.
- За какво, шефе?
- Насаме — ядосано уточни Мондейл.
- Идвам, шефе.

Като остави Сиймс да мига озадачен, той прекрачи разхвърляните вещи, трупа и заобиколи щанда. Мондейл му посочи задната врата и го последва през нея.

Задната стая, със стените си от гол бетон, имаше ширината на магазина, но бе дълга само три метра. Бе предназначена да служи като канцелария, но се използваше и за склад. Вляво имаше натрупани кутии, очевидно пълни със стока. Вдясно беше бюрото с компютър IBM, няколко шкафчета за папки, малък хладилник отстрани и масичка с еспreso машинка. Тук нямаше следи от насилие — всичко бе прибрано и подредено.

Мондейл бе преглеждал чекмеджетата на бюрото. На плота бяха извадени няколко предмета, сред тях и тефтерче с адреси и телефони. Докато капитанът затваряше вратата, Дан заобиколи бюрото и се настани на стола.

- И какво си намислил сега? — попита Мондейл.
- Да отморя малко краката си. Денят ми беше доста тежък.
- Знаеш, че нямам това предвид.
- А какво по-точно?

Както винаги, Мондейл бе облечен с кафяв костюм, бежова риза, кафява вратовръзка, кафяви чорапи и обувки. Кафявите му очи проблясваха яростно и приличаха на блестящия му рубинен пръстен.

- Бях наредил да се обадиш в кабинета ми в два и половина.
- Никой не ми е казал.
- Напълно сигурен съм, че си знаел.

Дан го наблюдаваше.

Капитанът пристъпи няколко крачки зад бюрото с наведена глава, стегнати рамене, спуснати ръце, свиващи се и отпуснащи се юмруци — сякаш се бореше с желанието да се нахвърли върху Халдейн.

- Какво прави цял ден?
- Размишлявах върху смисъла на живота.
- Бил си в къщата на Ринк. Не съм те пращал у тях.

— Аз съм съвсем редовен детектив лейтенант. Обикновено се осланям на собствените си инстинкти при разследването.

— Но не и при това. Това е голямо. В сегашния случай ти си просто част от отбора. Ще правиш каквото аз ти кажа и ще ходиш където ти наредя. Няма дори да ходиш в клозета, ако не съм ти разрешил.

— Внимавай, Рос. Шефското място ти е взело акъла.

— Какво ти е станало на главата?

— Вземем уроци по карате.

— Престани!

— Опитвах се да строша една дъска с главата си.

— Как не!

— Добре, всъщност, когато Джордж Падракис ми каза, че си искал да ме видиш тук, при споменаването на името ти така бързо коленичих на тротоара, че одрах челото си на плочника.

За миг Рос млъкна. Кафявото му лице се бе зачервило. Дишаше тежко. Дан по-внимателно огледа вещите, които Мондейл бе извадил от чекмеджетата и бе наредил на плота — тефтерче с адреси, по-голям тефтер за сметки на „Пентаграма“, календар за срещи, дебела купчина фактури, и взе тефтерчето с адреси.

— Остави това и ме изслушай. — Мондейл изрече фразата рязко.

Дан го удостои със сладък и невинен поглед.

— Но тук може да има някакви улики, капитане. Все пак съм натоварен със случая и не бих си вършил работата добре, ако не държах сметка за всичко.

Мондейл вбесен се приближи към бюрото. Ръцете му бяха образували двойки чукове от плът и кости.

„О — помисли си Дан, — дойде време за спектакъла, който двамата очакваме от години.“

Лора стоеше пред радиоапарата вцепенена, гледаше го, боеше се да го докосне и трепереше от студения въздух. Студ, изглежда, се излъчваше и от радиото, носеше се от бледозелената светлинка, която стоеше на скалата.

Това, разбира се, е лудост.

Беше си просто радио, а не климатична инсталация. Не беше. Нищо. Просто радио.

Обикновено радио, което можеше да се пусне, без някой да се приближи към него.

Песента на Бони Тейлър бе заменена с нова. Една от неувяхващите стари песни — „По-бледо от бялото“ на Прокъл Харъм. И сега радиото звучеше с максимална мощност, вибрираше над плота, отекуваше в прозорците, причиняваше болка в ушите на Лора.

Ърл се бе придвижил зад нея.

Дори и Пепър още да мяукаше в някоя част от къщата, не биха могли да го чуят от ужасно силната музика.

Лора с колебание приближи ръка към копчето за усилване. Беше като парче лед. Потръпна и за малко не отдръпна пръстите си само защото пластмасата бе изключително студена, а и защото беше различен тип хлад, който не само изстудяваше кожата, а също — някак си — ума и душата. Въпреки това тя се опита да намали звука, но копчето не се поддаваше. Не можеше да намали децибелите, но не можеше да спре и радиото, защото то се изключваше и включваше от същото копче. Напрегна се и усети, че мускулите ѝ сякаш се вцепеняват от напрежение, но копчето не се помръдваше.

Сега вече трепереше цялата.

Пусна копчето.

Макар песента да бе винаги мелодична и приятна, сега звучеше рязко и някак зловещо. Всеки удар на палката по барабаните бе като приближаващи се стъпки на някакво застрашително същество, а духовите инструменти виеха като смъртно ранен звяр.

Тя сграбчи кабела за захранването и го дръпна. Той изхвърча от контакта в стената.

Музиката веднага престана.

Лора се боеше, че песента ще продължи дори и без захранване.

Тъй като Дан не остави тефтерчето с адреси на Джоузеф Скалдоне — по-скоро тетрадка джобен формат — Мондейл се пресегна през бюрото, стовари ръката си върху тази на Дан и силно я стисна, като се опита да го принуди да пусне тефтерчето. Мондейл не бе висок човек, но имаше широки рамене и гръден кош, мощни,

непропорционални спрямо тялото му ръце, дебели китки, масивни длани и беше силен. Дан обаче бе по-бърз. Не пусна тефтерчето. С втрещен в очите на Мондейл поглед, той грабна китката му с лявата си ръка и се опита да отстрани пръстите на гадното копеле.

Беше направо абсурдно. Двата приличаха на малоумни тийнейджъри, които искат да изглеждат като мъже.

Дан успя да докопа един от пръстите на Мондейл и започна да го извива. Мондейл щракна със зъби, а мускулите му затрепераха и се надигнаха.

Пръстът се извиваше все по-назад. Мондейл се опитваше да се противопостави на натиска, като стискаше още по-силно дясната ръка на Дан, но Дан не се предаваше.

Челото на Мондейл блесна от ситни капчици пот.

„Моето куче е по-силно от твоето, мама е по-хубава от твоята — помисли си Дан. — Боже! На колко ли години сме все пак? На четиринайсет? Дванайсет?“

Но държеше погледа си впит в очите на Мондейл и не даваше на капитана да разбере, че му причинява болка, навеждаше все повече проклетия му пръст, чак до точката, откъдето знаеше, че трябва да се прекърши, но продължи. Мондейл изведнъж го пусна със стон.

Дан все още държеше тефтерчето с адресите.

Задържа пръста на Мондейл още секунда-две — колкото да стане ясно кой се е предал първи. Това мерене на сили беше глупаво и момчешко, но по нищо не личеше Рос Мондейл да не го е приел сериозно. Напротив, беше страшно сериозен. И ако капитанът бе мислил да даде на Дан урок с физическа сила, тогава може би — само може би — сам бе научил нещо полезно по същия начин.

* * *

За миг останаха така в утихналата кухня и гледаха радиото, после Ърл започна:

— Как е възможно...

— Не знам — прекъсна го Лора.

— Случвало ли се е някога преди?

— Никога.

Радиото вече не приличаше на безвреден уред. Сега в него имаше нещо ужасяващо и заплашително.

— Включете го пак — предложи Ърл.

На Лора изведнъж ѝ хрумна, че ако включи радиото отново, на него ще му поникнат рачешки пластмасови крачета и то ще запълзи по плота. За нея това бе нетипична, странна мисъл и тя сама се зачуди на себе си, изненада се от внезапния прилив на свръхестествен страх, защото се мислеше за учен, което предполагаше да е логична и разумна. Но не можеше да се отърве от чувството, че в радиото още има зложелателна сила, която само чака контактът отново да бъде включен.

Глупости.

Запита все така разколебана:

— Да го включа? Защо?

— Ами — замисли се Ърл, — просто искам да видя какво ще направи още. Не можем просто да го оставим така. Прекалено странно е. Трябва да разберем какво става.

Лора бе сигурна, че той има право. Посегна колебливо към кабела. Очакваше той да се сгърчи в ръката ѝ и да се заувива като змиорка. Но си беше обикновен кабел — безжизнен, без никакви особености.

Докосна и копчето за усилване — сега то се движеше. Завъртя го наляво и го щракна в положение „изключване“. Върна много внимателно щепсела в контакта.

Нищо.

Пет секунди. Десет. Петнайсет.

Ърл се обади:

— Е, каквото и да е било...

Радиото се включи.

Скалата светна.

Въздухът отново затрептя от студ.

Лора отстъпи от плота и се оттегли към маса почти уплашена, че радиото ще ѝ се нахвърли. Спря до Мелани, сложи ръка върху рамото ѝ, за да я успокои, но Мелани не бе обърнала никакво внимание на тези странни събития, както и на всичко останало.

Копчето се завъртя и Лора чу последното парче на Брус Спрингстийн. Този път силата не достигна връхната си точка, а спря до

половината — музиката беше силна, но не непоносима.

Започна да се върти ново копче, като че ли намествано от невидима ръка. Беше това за избиране на честоти. Червената светлина на индикатора бързо се придвижи по яркозелената скала, напусна предаването с Брус Спрингстийн, пробяга бързо до десния край, като остави да се чуят само части от песни, реклами, новини и гласовете на водещите от десетина други станции. Достигна края на скалата и тръгна отново наляво, до края, после се отпрати отново надясно, побързо, така че отекващите различни радиопредавания се сляха в зловещо електронно виене.

Ърл се приближи към „Сони“-то.

— Внимавайте — предупреди го Лора, макар да й беше ясно колко смешно е да го предупреждава за най-обикновено радио.

Беше неодушевен предмет, за бога, а не нещо живо. Имаше го вече от три-четири години. Беше й доставяло удоволствие, беше й правило компания. Беше само радио.

Щом Мондейл успя да прибере ръката си, той нито я разтри, нито се опита да притъпи болката. Като тъп училищен спортист продължи да се прави, че е най-добрият. Някак естествено пъкна дланта в джоба си, като че ли търсеше монети или ключ, и я остави там.

Насочи другата си ръка към Дан и протегна назидателно пръст:

— Не ми създавай трудности при този случай, Халдейн. Прекалено важен е. Ще има напрежение, много напрежение. Ще ни накара да се чувстваме като че ли работим в пещ. По петите ми вече са тръгнали журналисти, а и ФБР се катери по гърба ми; обаждана ми се кметът и шефът на полицията Келзи — всички искат конкретни резултати. Не смятам да оплескам този случай. Може би кариерата ми зависи от него. Контролирам всичко съвсем отблизо, Халдейн. Няма да оставя някой самотен каубой да изложи задника ми на опасност. А ако бъде изложен, то ще е, защото аз съм го поставил там. Това е работа за екип, нали, а аз съм капитанът, треньорът и полузащитникът едновременно. Всеки, който не може да играе, просто няма да бъде допуснат на терена. Разбра ли ме?

Значи това все пак нямаше да е заключителният спектакъл. Рос просто щеше да побеснее и да пусне театрален дим. Чувстваше се достатъчно важен, когато можеше да насочи пръста си към някой подчинен и да го посдъвче.

Дан въздъхна с известно разочарование, облегна се в стола зад бюрото и сложи ръце зад главата си:

— Пещи, футболни терени... Рос, метафорите ти са почнали да се объркват. Приеми го, стари приятелю — никога няма да станеш вдъхновен оратор... нито поддръжник на строга дисциплина. Не си генерал Патън^[2].

Мондейл го изгледа мрачно.

— По настояване на шефа Келзи съставям специална оперативна група за този случай, както бяха направили и за Хилсайдския удушвач преди няколко години. Всички назначения сега ще идват лично от мен и затова назначавам тебе на канцеларска работа в участъка до края на случая. Задачата ти ще бъде да координираш преписките по някои от аспектите на разследването.

— Аз не съм канцеларска мишка, Рос.

— Е, сега вече си.

— Мислех си още утре сутринта да започна работа по групата „Свобода сега“ и...

— Уекслърш и Мануело ще се погрижат за това — поклати глава Мондейл. — Ще говорят и с шефа на Лосанджелиската университетска клиника. Но ти ще бъдеш на бюрото си и ще си гледаш работата само оттам...

Дан не разкри, че вече е бил в отдела по психология на Лосанджелиската университетска клиника и бе говорил с Ирматруд Хайди Гелкеншетъл. В момента не смяташе да споделя нищо с Мондейл. Вместо това подхвърли:

— Уекслърш не е никакъв детектив. По дяволите, той трябва да боядиса пишката си в яркожълто, за да може да я открие, когато му се пикае. А Мануело е пияница.

— Как не! — рязко подхвърли Мондейл.

— Пие дори когато е на работа.

— Но той е прекрасен детектив — не отстъпваше Мондейл.

— Твоята дефиниция на „прекрасен“ е същата като за „послушен“. Харесваш го, защото не ти „мърда“. Допада ти

послушанието му. Ти много искаш да си направиш самореклама, Рос, но си некадърен полицай и още по-кофти началник. Дори и само заради тебе ще трябва да отхвърля канцеларската служба, която ми отреждаш, и да се захвана с разследването по своя си начин.

— Това беше всичко, гадно копеле. Всичко! С тебе е свършено. Тук нямаш повече работа. Ще звънна на шефа ти, ще звънна и на Темпълтън и ще го накарам да замъкне задника ти обратно в Централното управление, където ти е мястото!

Капитанът се извърна и тръгна към вратата.

Дан се провикна:

— Ако накараш Темпълтън да ме изтегли от този случай, ще трябва да кажа на него — и на всички останали — за Синди Лейки.

Мондейл задъхан се спря с ръка на бравата, но не се обърна, не застана лице в лице с Дан.

Дан продължи безмилостно:

— Ще се наложи да им разкажа как малката Синди Лейки, онова нещастно осемгодишно момиченце, би било живо и днес, вече щеше да е млада жена, а може би щеше да е женена и да има собствено момиченце, ако не беше ти.

Лора стоеше до Мелани, държеше рамото ѝ и беше готова да я грабне и да побегне, ако се наложи.

Ърл Бентън се бе привел над радиото и изглеждаше омагьосан от въртящото се копче, от плуващия червен индикатор за честотите, който се мяташе из осветения екран.

Червената точка изведнъж спря, но само за миг, само колкото водещият диджей да произнесе една дума:

— ... нещо...

После пробяга през скалата и се спря на друга честота, но отново подбра само една дума от речта на говорителя:

— ... идва...

След това се замята през светещия зелен екран и се задържа, като отскубна само една дума от средата на някаква песен:

— ... нещо...

Измести се на нова станция и от някаква глупава реклама изрецитира:

— ... идва...

И тръгна отново по скалата.

Лора изведнъж осъзна, че в прескоците на индикатора за честотата има някакъв разум.

„Изпращат ни съобщение“ мислеше си тя.

Нещо идва.

Но от кого беше съобщението? Откъде пристигаше?

Ърл я погледна и от учудването по лицето му тя разбра, че същият въпрос вълнува и него. Искаше ѝ се да се движи, да хукне, да избяга оттук. Не можеше обаче да мръдне краката си. Чувстваше скелета си скован, а мускулите вкаменени. Лора разпозна мелодията, от която думата изскочи. Пееха Бийтълс, а думата, която долетя от говорителя, преди индикаторът да се премести, съвпаднаше със заглавието на песента:

— Нещо...

Стрелката пробяга през няколко станции и се спря на:

— ... идва...

Въздухът отново се изпълни с мъртвешки студ, но Лора трепереше не само заради това.

Нещо... идва...

Това не бе само послание. Беше предупреждение.

Мондейл се извърна от вратата между кабинета на покойния Джоузеф Скалдоне и търговското помещение на „Пентаграма“, преди да я отвори. Обърна се към Дан, но този път и гневът, и възмущението му бяха отстъпили пред някакво по-основно чувство. Чертите на лицето му се бяха заострили, а очите му излъчваха страшна омраза. Дан бе споменал Синди Лейки за първи път от тринайсет години насам. Това беше мръсната тайна, която двамата споделяха — злокачественият тумор във връзките им. Сега, след като бе направил това, Халдейн бе въодушевен от перспективата да принуди Мондейл да се изправи пред последствията от делата си.

Капитанът промълви с напрегнат глас:

— Аз не убих Синди Лейки, по дяволите!

— Но допусна това да стане, въпреки че можеше да го предотвратиш.

— Не съм Господ. — В гласа му имаше горчивина.

— Все пак си полицай, а това е свързано с отговорности.

— Ти си самодоволен мръсник.

— Заклел си се да защитаваш обществото.

— Така ли? Добре, но проклетото общество и пет пари не дава, когато убият някое ченге. — Мондейл изрече това тихо, въпреки гнева си, защото не искаше разговорът да достигне до ушите на хората отгатак.

— Твое задължение е да предпазиш колегата си, да защитиш гърба му.

— Като че ли ми говори някой начинаещ бойскаут — с пренебрежение заяви Мондейл. — *Esprit de corps.*^[3] Един за всички и всички за един. Глупости! Когато опре до грозната действителност, всеки гледа да отърве собствената си кожа и ти много добре го знаеш.

Дан вече съжаляваше, че изобщо му беше хрумвало да спомене за Синди Лейки. Опиянението, което бе изпитвал само допреди минута, бе изчезнало. Всъщност настроението му се бе влошило. Чувстваше се направо грохнал. Възнамеряваше да принуди Мондейл да си даде сметка за отговорността си след всички тия години, но беше прекалено късно. Винаги е било прекалено късно. Мондейл никога не е бил човек, способен да признае слабостта или грешките си. Винаги е успявал да се измъкне от прегрешенията си или е откривал начин други да отговарят за тях. Досието му бе чисто и безукорно и навярно винаги щеше да си остане такова — не само в очите на всички останали, но и в неговите собствени. Не бе в състояние да признае слабостта и грешките си дори пред себе си. Мондейл бе неспособен да изпита чувство за вина или самокритичност. И в момента единственото завладяло го чувство бе на омраза, на безумна омраза към Дан.

Мондейл безцеремонно обобщи:

— Ако някой е виновен за смъртта на онова момиче, това е собствената му майка.

Дан нямаше желание да продължава повече разговора. Чувстваше се като развалина.

Мондейл настояваше:

— Разпъвай на кръст проклетата му майка, а не мене.

Дан мълчеше.

— Тъкмо майка ѝ беше започнала да излиза с Филикс Дънбар.

Дан се взираше в капитана като в купчина мръсни парцали върху тротоара.

— И ти твърдиш, че Фран Лейки е трябвало да знае, че на Дънбар не може да се разчита?

— Да, по дяволите.

— Но по мнението на всички той беше добро момче.

— Затова я простреля в идиотската глава, нали? — разярено изкрещя Мондейл.

— Беше собственик на магазина си. Обличаше се добре. Нямаше полицейско досие. Ходеше на черква. Всички говореха, че е почтен гражданин.

— Почтените граждани не прострелват хората в главите. Фран Лейки е ходела с несретник, подлец и луд човек. От онова, което разбрах по-късно, тя е излиerala с много хора и те всички са били от един дол дренки. Тя е поставила живота на дъщеря си в опасност, а не аз.

Дан гледаше Мондейл като някое особено отвратително насекомо, лазещо по масата му:

— А тя трябвало ли е да знае какво крие бъдещето? Трябвало ли е да предвиди, че приятелят ѝ ще откачи, когато скъса с него? От къде на къде е можела да мисли, че Дънбар ще отиде у тях с пистолет в ръка и ще се опита да застреля нея и дъщеря ѝ само защото не е пожелала да отиде на кино с него? Ако е можела да прозре в бъдещето така, Рос, тя би била най-добрата пророчица. Би станала известна. — Наведе се над бюрото и продължи със затихващ глас: — Ако е виждала така ясно бъдещето, щеше да знае, че няма никакъв смисъл да се обръща към полицията онази вечер. Щеше да знае, че ти ще бъдеш един от служителите, които ще се отзоват на обаждането ѝ и че ще си направиш оглушки...

— Не съм си правил оглушки — спря го Мондейл. Пристъпи към бюрото, но застрашителното му движение не постигна желанния ефект.

Нещо... идва...

Ърл гледаше радиото като хипнотизиран.

Лора обърна глава към вратата, която водеше към вътрешния двор и градината. Беше заключена. Затворени, със спуснати щори, бяха и прозорците.

Ако нещо бе дошло отвън, откъде ли е влязло? И какво, за бога, е то?

Радиото предупреди:

— Пази... се!

Лора се взря в отворената врата към трапезарията. Каквото и да се приближаваше, вече би могло да е в къщата. Можеше да се появи отвсякъде...

Индикаторът за честотите отново се спря и през говорителя отекна гласът на някакъв диджей — бърз брътвеж с единствената цел да запълни паузата между две мелодии, но жената и в това долови нещо зловещо: „По-добре внимавайте, мои рокендрол приятели, по-добре внимавайте, защото нашият свят е странен и студен: в него има неща, които ви връхлитат през нощта, а единственият, който може да ви защити, е братовчедът Франки, тоест аз, така че ако не задържите стрелката на скалата, ако смените станцията сега, по-добре внимавайте, пазете се от таласъмните, които живеят под леглата, онези, които се боят единствено от гласа на чичо Франки — по-добре внимавайте!“.

Ърл постави едната си длан върху радиото, а Лора нямаше да се изненада, ако пластмасата отвори уста и отхапе пръстите му.

— Студено е — съобщи той, докато въртящото се копче настройваше апарата на друга станция.

Лора разтърси Мелани.

— Скъпа, хайде, ставай.

Момичето не помръдна.

Една отчетлива дума проехтя по радиото, когато копчето се миг се спря в средата на някаква емисия с новини:

— ... убийство...

Дан би искал сега да е в ресторантчето на Сол, да яде огромен сандвич и да пие тъмна бира. Ако не можеше при Сол, би се задоволил с всяко място за бързо сервиране, с всяка квартална гостилница, би желал да е вкъщи и да мие останалите в умивалника мръсни чинии.

Навсякъде, но не и тук. Всичко, но не и това. Бе така безсмислено и потискащо.

Но вече беше прекалено късно за спиране. Трябваше да говорят отново за случая с убийството на Лейки, да го разнищят целия, да го белят, скубят и заглаждат, за да видят дали раната отдолу е зараснала напълно. А това, разбира се, е загуба на време и чувства, защото двамата и така знаеха, че раната не е заздравяла и никога няма да спре да кърви.

Дан започна:

— След като Дънбар стреля по мен на моравата пред къщата на Лейки...

— Навярно и това е било мое провинение — изсъска Мондейл.

— Не — поклати глава Дан. — Аз не трябваше така да се нахвърлям върху него. Не мислех, че ще се реши да използва пистолета си, но сгреших. След като произведе изстрела обаче, той за миг се вцепени от постъпката си и стана уязвим...

— Глупости. Той беше уязвим, колкото е уязвим един танк. Беше маниак, лунатик и имаше най-големия идиотски пистолет...

— Калибър 32 — поправи го Дан. — Има къде-къде по-големи пистолети. Всяко ченге всеки ден се сблъсква с по-големи пистолети. И беше уязвим за известно време — достатъчно дълго, за да можеш ти да хванеш мръсника.

— Знаеш ли какво съм мразел винаги у теб, Халдейн?

Дан не му обърна внимание.

— Но ти се обърна и побягна.

— Винаги съм ненавиждал огромното ти чувство за превъзходство.

— Ако само беше поискал, Дънбар можеше да запрати още един куршум в мене. Нямахме какво да го спре, щом ти избяга и се скри зад къщата.

— Като че ли ти никога не си правил грешки в шибаната ти кариера!

И двамата почти шептяха.

— Но вместо това той се извърна от мен...

— Като че ли тебе никога не те е било страх.

— ... и простреля бравата на входната врата...

— Щом искаш да се правиш на герой, давай. Ти си супермен. Ти си Исус Христос.

— ... той влезе вътре и удари с дръжката на пистолета си Фран Лейки...

— Не мога да те понасям.

— ... а после я накара да гледа...

— Става ми лошо от тебе.

— ... как убива единственото същество на света, което тя наистина е обичала — завърши Дан.

Беше станал неотстъпчив, тъй като нямаше как да се спре, докато не каже всичко. Искаше му се да не беше започвал, да беше оставил всичко погребано, но сега трябваше да завърши. Защото беше като стария моряк от онази известна поема^[4]. Защото трябваше да отърве съзнанието си от този кошмар. Защото беше принуден да завърши описанието си. Защото ако спреше по средата, неизреченото щеше да остане като цирей в тялото му. Защото — и това бе същината, това бе истината, без каквито и да е евфемизми — след всички тия години в собствената му душа още се таеше голяма буца вина заради смъртта на малката Лейки. Може би, ако накрая поговореше за това с Рос, би открил ключ, който да го освободи от тези дрънчащи в подсъзнанието му окови.

Радиото отново звучеше с пълна сила; всяка дума избухваше от говорителя като оръдеен изстрел.

— ... кръв...

— ... идва...

— ... бягай...

По-настойчиво от предния път, уплашена от онова, което може би предстоеше, Лора разтърси Мелани:

— Скъпа, хайде, ставай.

Гласът от радиото:

— ... скрий се...

И:

— ... то...

И:

— ... идва...

Силата нарасна още повече.

— ... то...

Гръмовито, разтърсващо, пронизващо ушите:

— ... приближава...

Ърл сложи ръка върху копчето за усилване.

— ... то...

Ърл дръпна ръка от копчето, като че ли го бе поразил електрошок, а когато погледна Лора, по лицето му се четеше ужас. Избърса ръка в ризата си, започна да я търка и Лора разбра, че това не е било шок, а той е усетил нещо странно, когато е докоснал копчето, нещо отвратително и отблъскващо.

Радиото изстреля:

— ... смърт...

Омразата на Мондейл се превръщаше в мрачно и огромно блато, когато неудобните истини за Синди Лейки започваха да го преследват. Започнеше ли истината да се приближава и да го притиска все по-настойчиво, той се оттегляше във всеобхватната си черна омраза и се скриваше сред змиите, буболечките и мръсотията на душата си.

Продължаваше да гледа Дан с ненавист, да се надвесва застрашително над бюрото, но нямаше опасност да направи каквото и да било. Нямаше да отпрати нито един удар. Нямаше желание да се облекчи от омразата си чрез удари по Дан. Имаше нужда да подхранва тази омраза, тъй като тя му помагаше да намери заслон от отговорността. Тя представляваше воал между него и истината и колкото по-плътен бе този воал, толкова по-добре се чувстваше той.

Така работеше умът на Мондейл. Дан го познаваше, известни му бяха мислите му, чувствата му, действията му.

Но макар че Рос би искал да се прикрие от нея, истината беше, че Филикс Дънбар бе прострелял Дан — и Мондейл бе прекалено уплашен, за да отвърне на огъня. Истината беше, че после Дънбар бе влязъл в къщата на семейство Лейки, бе ударил Фран Лейки с дръжката на пистолета си и бе пронизал осемгодишната Синди с три куршума, докато Рос Мондейл се намираше бог знае къде и вършеше бог знае какво. Истината също беше, че ранен и кървящ, Дан се бе добрал до собствения си пистолет, бе пропълзлял до къщата и бе убил

Филикс Дънбар преди другият да успее да пръсне и главата на Фран Лейки. А през цялото време Рос Мондейл навярно е повръщал в къпинажа, облекчавал е пикочния си мехур или е лежал по гръб върху моравата в задния двор, като се е опитвал усилено да изглежда като естествена част от общия пейзаж. Беше се върнал, когато всичко свърши подгизнал от пот и с вид на болник, на когото току-що са връчили здравеца.

Без да става от бюрото на Джоузеф Скалдоне, Дан упорстваше:

— Ако сега се опиташ да ме отстраниш от случая или да ме държиш встрани от действията, ще разкажа цялата гадна история за стрелбата при къщата на Лейки; самата истина на всеки, който би я изслушал и това ще бъде краят на бляскавата ти кариера.

Със самодоволство, което би могло да те вбеси, ако не беше толкова отегчително предсказуемо, Мондейл отвърна:

— Ако смяташе да казваш на някого, би го направил още преди години.

— Това сигурно ти звучи утешително — поклати глава Дан, — но не е вярно. Тогавя те прикрих, защото ми беше колега, а и си мислех, че на всекиго може да се случи да сбърка веднъж. Но стана така, че доживях да съжалявам за постъпката си, така че ако ми поднесеш добро оправдание, ще се радвам да погребя нещата.

— Но тази история се случи толкова, толкова отдавна — въздъхна Мондейл.

— Мислиш си, че никой не би се интересувал от неизпълнение на служебните задължения, само защото се е случило преди тринайсет години?

— Никой няма да ти повярва. Ще си кажат, че просто ми завиждаш. Аз съм се издигнал, имам много приятели. А ти... ти винаги си бил самотник. И всезнайко. Има хора, които ще се обединят около мен. Никой няма да повярва на глупостите, които ще дрънкаш по мой адрес. Във всеки случай не на такъв като тебе. Бъди реалист, Дан.

— Тед Гиърви ще ми повярва. — Ако Халдейн го беше казал още по-тихо, едва ли би се чуло нещо.

Но въпреки тихия тон, той със същия успех би могъл да запрати чук по Мондейл, вместо тези пет думи. Капитанът изглеждаше сразен.

Гиърви, десет години по-възрастен от тях, беше ветеран сред патрулиращите полицаи и партньор на Мондейл по време на

изпитателната първа стажантска година. Бе видял Мондейл да допуска някои грешки — макар не така сериозни както събитията в къщата на семейство Лейки по-късно. След Гиърви партньор на Мондейл бе станал Дан. Беше видял смущаващо погрешни оценки. Прекалено малко чувство за лична отговорност. Гиърви смяташе, че е открил и страхливост у Рос, но го беше прикривал, както и Дан щеше да направи това по-късно. Гиърви беше едър, навъсен, но сговорчив човек, три четвърти ирландец, с неприкрита симпатия към новациите. Не бе дал особено добра оценка за стажантската година на Мондейл — ирландецът беше добродушен и състрадателен, но не и безотговорен — не беше дал обаче и истински лоша оценка за Мондейл, тъй като беше с добро сърце.

Няколко месеца след произшествието с Лейки, когато Дан започна работа с нов партньор, Тед Гиърви го бе посетил, бе го поразпитал, като правеше отделни намеци, явно разтревожен, че сериозно е сбъркал с прикриването на Рос. Накрая си разказаха това-онова и решиха, че и двамата са сбъркали. Осъзнаха, че служебните прегрешения на Мондейл не са били нито рядко, нито изолирано явление. Но тогава вече им се струваше, че е прекалено късно да заявят каква е истината. В очите на шефовете от отдела пропускът на Гиърви и Дан да съобщят за служебните грешки на Мондейл би изглеждал почти толкова лош, колкото и самите грешки. Гиърви и Дан щяха да се изправят на подсъдимата скамейка също както и Мондейл. А те не бяха подготвени да рискуват или дори да пожертват собствената си кариера. Освен това Мондейл си бе изпросил назначение в Отдела за връзки с обществеността и вече не се занимаваше с патрулна дейност. Гиърви и Дан сметнаха, че Рос ще се справи добре с работата в общественения сектор и никога няма да се върне към патрулната работа, никога вече няма да държи живота на друго в ръцете си. Изглеждаше най-добре — и най-безопасно — да бъде оставен на мира.

Никой от тях не бе смятал, че ще дойде ден, когато Мондейл ще бъде основен претендент за мястото на самия шеф. Може би биха предприели нещо, ако можеха да предвидят развитието на събитията. Тази грешка бе и за двамата най-големият повод за съжаление през цялата им служба.

Сега Мондейл явно за първи път научаваше, че Гиърви и Дан са сравнявали впечатленията си. За него това беше тежък удар.

Радиото гърмеше:

— То!

— Идва!

— *Скрийте се! Идва!*

Несвързаните думи, които апаратът бълваше, бяха с невъобразима мощност. Гръмотевични. Разтърсващи стените. Говорителите би трябвало да се разпаднат или да се запалят от масивните звукови изригвания, които се провираха през тях, но те някак продължаваха да действат. Радиото се тресеше върху плота.

— *Приближава*

— *Идва!*

Всяка дума се разбиваше о Лора и отнемаше все повече от самоконтрола ѝ. Паника и страх бушуваха в цялото ѝ същество.

Лампите в кухнята примигнаха. В същото време зеленото сияние, което осветяваше скалата, стана необичайно ярко, като че ли радиото бе придобило едновременно и съзнание, и алчна жажда за електричество и извличаше цялата налична енергия за себе си. Беше безсмислено, но реално. Докато лампите на тавана ставаха все по-слаби, заслепяващите смарагдовозелени лъчи проникваха през плексигласовата рамка, оцветяваха лицето на Ърл, блестяха по хромираните плоскости на печката и хладилника. Въздухът в стаята сякаш се надипли и не достигаше. После заблъска с някакъв подводен ореол.

— ... *раздира...*

— ... *на две...*

Помещението изтръпна от прииждащ студ.

— ... *разкъсва...*

— ... *наполовина...*

Лора не разбираше тази част от съобщението — освен ако не беше заплаха за физическо насилие.

„Сони“-то се разтресе още повече — скоро щеше да заподскача по плота.

— *Разцепва се... на... две...*

Дан продължи:

— Ако реша да направя обществено достойние мнението си за теб, Тед Гиърви навярно ще ме подкрепи. А може би някъде има и други хора, които са свидетели на некадърността ти, Рос. Може би и те ще се обадят, когато видят нашите материали, може би и те имат съвест.

Видът на Мондейл явно подкрепяше и предположенията на Дан. Вече не беше толкова самодоволен:

— Ченгето никога не предава другаря си, по дяволите!

— Глупости! Ако някой от нас стане убиец, ние трябва ли да го защитим?

— Никога не съм откраднал и цент.

— Не става дума за това, Рос. Ако някой от нас е страхливец и се докопа до шефско място... само за да задоволи личните си амбиции, а след това започне да се разпорежда с живота на хората по свое усмотрение и да отстранява неудобните, ние трябва ли да мълчим?

— Вече се самозабрави! Ти си най-нахалният и най-самонадеяният мръсник, когото съм виждал.

— Приемам го като комплимент, щом ти го казваш.

— Знаеш какво е законът. От едната страна сме ние, от другата те!

— Но защо, Рос, нали само преди минутка ми говореше, че всеки човек е сам за себе си.

Като продължаваше неразумните си опити да отдели собственото си поведение в къщата на семейство Лейки от закона на честта, който сега твърдеше, че е негово верую, Мондейл успя единствено да повтори:

— От едната страна сме ние, от другата те, по дяволите!

Дан кимна:

— Да, но като кажа „ние“, не мога да включа и теб. Ти и аз не бихме могли да принадлежим към една и съща категория.

— Ти ще съсипеш собствената си кариера — изръмжа Мондейл.

— Може би.

— Съвсем сигурно е. Отделът по вътрешни разследвания определено ще се интересува защо си прикривал това така наречено изпълнение на служебните задължения.

— Неразумна лоялност към колега.

— Това няма да мине. Просто ще ти съдерат задника.

Дан отвърна:

— Ти си единственият, който активно е виновен за нещо. Моята морална безотговорност е пасивен акт, пасивен грях. Заради това няма да ме изхвърлят от полицията.

— Може би няма. Но и никога няма да бъдеш повишен.

Дан сви рамене:

— Това е без значение. Стигнал съм точно дотам, докъдето наистина бих искал да стигна. Амбицията не ме гони като тебе, Рос.

— Но... никой няма да ти има доверие, след като постъпиш по този начин.

— А, напротив.

— Не и след като предадеш друго ченге.

— Ако ченгето е който и да е друг, може и да си прав.

Мондейл се наежи:

— Но аз имам приятели!

— Големите шефове те харесват доста — кимна Дан, — защото винаги им казваш онова, което им се иска да чуят, а и знаеш как да ги манипулираш. Но за средния патрулен полицай винаги ще си бъдеш отрепка.

— Глупости. Аз имам приятели навсякъде. А ти ще бъдеш запрятен в глуха линия, изолиран и отхвърлен.

— Дори и да е така — а не го вярвам, какво от това? Аз съм си самотник по съдба. Спомняш ли си? Ти сам го каза. Каза, че съм самотник. Не плащам данък обществено мнение, Рос.

За първи път по лицето на Мондейл се четеше повече тревога, отколкото омраза.

— Виждаш ли? — Дан отново се усмихна — този път по-широко. — Нямах никакъв избор. По-добре ме остави да работя по случая така, както аз искам — без намеса, колкото и време да ми отнеме. Ако ми се бъркаш, ще те унищожа. Бог ми е свидетел, дори това да създаде проблеми и на мене.

Лампите на тавана запремигнаха начесто.

Зловещата зелена светлина от радиото бе станала така ярка, че Лора притисна очите си с длани.

— ... *стои... помощ... бягай... скрий се... помощ...*

Плексигласът, който предпазваше скалата, изведнъж се сцеди в средата.

Уредът се затресе и завибрира така яростно, че започна да се движи по плота, а Лора си спомни кошмарното си видение отпреди няколко минути — рачешки крачка, подаващи се от пластмасовата кутия...

Вратата на хладилника се отвори сама. Всички вратички на бюфетите рязко и едновременно зейнаха широко със съскане и скрибуцане на пантите. Една от тях се тресна в крака на Ърл и той политна.

Радиото престана да излъчва подобрани думи от различни станции и сега просто бълваше остър електронен шум с по-голяма сила, отколкото мощността му позволяваше, като че ли се опитваше да строши плътта и костите им — както съвършено изпятото горно „до“ би разбило финия кристал.

Рос Мондейл седна върху сандъка за входящи стоки и зарови лице в шепите си, като че ли плачеше.

Това стресна и разтревожи Дан Халдейн. Досега беше сигурен, че Мондейл не е човек, способен на такива чувства.

Капитанът не хлипаше, не хриптеше, не издаваше никакъв звук, а когато след около минута отново вдигна глава, очите му бяха съвършено сухи. Не беше плакал — само беше размишлявал. Размишлявал бе отчаяно. Освен това беше сменил изражението си — съзнателно действие, което напомняше смяната на една маска с друга. Страхът, безпокойството и гневът вече бяха отлетели. Дори омразата беше доста добре прикрита, макар някаква мрачна сянка да оставяше следи в очите му като коричка лед върху плитка локва в края на зимата. Лицето му беше приятелско и смирено, но искреността в изражението му — като зле изработен фалшификат.

— Добре, Дан. Добре. Някога бяхме приятели, а може би пак ще бъдем.

„Някога не сме били приятели“ помисли си Дан. Но не каза нищо. Любопитно му беше да види доколко Мондейл можеше да се престори, че е примирен.

Мондейл подхвана:

— Можем поне да започнем, като се опитаме да работим заедно. Трябва да призная, че ти си адски добър детектив. Методичен си, а и имаш интуиция; аз не би трябвало да те задържам, защото все едно да пречиш на природно надарено ловно куче да следва обонянieto си. Добре. Ще си работиш сам по този случай. Ходи където пожелаеш, срещай се с когото искаш и когато искаш. Само се опитай да осведомяваш и мене от време на време. Ще съм ти благодарен за това. Може би, ако и дамата направим по някоя малка отстъпка, ще установим, че не само можем да работим заедно, но че отново ще се сприятелим.

Дан реши, че гневът и неприкритата омраза на Мондейл му харесват повече от подмазването му. Най-честното нещо у капитана беше омразата му. Благият му тон и фалшивата любезност не успокояваха Дан — караха го да настръхне.

— Може ли обаче да те помоля за едно нещо? — попита Мондейл, като се наклони от мястото си върху сандъка — изглеждаше добронамерен и искрен.

— За какво точно?

— Защо тъкмо този случай? Защо си така страстно заинтересуван от него?

— Просто си върша работата, Рос.

— Не, има нещо повече. Жената ли е?

— Не.

— Тя е много хубава.

— Не е жената — отсече Дан, макар че хубостта на Лора Маккафри не бе убягнала от вниманието му и наистина имаше поне малка роля в решението му да продължи да се занимава със случая.

— А детето ли е?

— Може би.

— Винаги си работил най-усърдно върху случаи, при които някое дете е малтретирано или заплашвано.

— Невинаги.

— Да, винаги — натърти Мондейл. — Дали е... заради онова, което се е случило с брат ти и сестра ти?

Радиото вибрираше по-силно и все по-бързо, тракаше по плота — изведнъж се озова във въздуха и увисна там; люлееше се на кабела си също като привързан с въженце балон. Вече нищо не можеше да учуди Лора. Просто гледаше неподвижна и в захлас, дори не се страхуваше; просто беше изтръпнала от студ и изумление.

Електронният вой се изостри, изтъни се и започна да се вие като звука от падаща бомба, пуснат на обратен ход.

Лора погледна към Мелани и видя, че момичето най-последно започнало да идва на себе си. Не беше отворила очи още — всъщност сега ги стискаше силно — но бе вдигнала ръчички към ушите си, а и устните ѝ се мърдаха. Чудотворно повесеното радио запуши. После гръмна. Точно когато апаратът се взривяваше, Лора затвори очи и наведе глава. Усети, че върху ѝ заваляха парченца строшена пластмаса — удряха ръцете, дланите и главата ѝ. Няколко големи отломки от радиото, все още свързани с кабела, паднаха право на пода — невидимите ръце вече не ги поддържаха — удариха се в плочките с дрънчене. Щепселът бе изтръгнат от стената, кабелът се плъзна по плота, падна на пода и остана неподвижен.

При избухването на радиото Мелани реагира силно на заобикалящия я хаос. Изскочи от стола си и още преди да завалят парчетата, бързо пропъзля в ъгъла до задната врата. Сега седеше свита там — беше скрила главата си с ръце — и хлипаше.

В тишината, последвала неистовия вой на радиото, детското хлипане тласкаше Лора ту към отчаяние, ту към ужас.

Дан не отговори и Мондейл повтори въпроса си с привидна невинност, зад която се криеха лукавство и злоба:

— Дали работиш по-усърдно върху случаите с насилие над деца заради онова, което се е случило с брат ти и сестра ти?

— Може би. — Дан съжаляваше, че изобщо бе разказал на Мондейл за това. Но когато двама млади полицаи патрулират с една и съща кола, те обикновено разказват и за майчиното си мляко по време на дългите нощни дежурства. Той бе споделил прекалено много преди да осъзнае, че не харесва Рос Мондейл и никога няма да го хареса. — Може би това е част от основанията ми да не искам да се махна от този случай. Но това не е всичко. Дължи се и на Синди Лейки. Не разбираш

ли, Рос? Това е друг случай, при който жена и дете са в опасност, майка и дъщеря са заплашени от някакъв маниак, а може би не само от един. Също като семейство Лейки. Може би това е възможността да изкупя грешката си. Възможност да направя компенсация за неумението си да спася Синди Лейки и накрая да се отърва от чувството си за вина.

Мондейл изненадан се вторачи в него:

— Ти се чувстваш виновен, че са убили онова хлапе Лейки?

Дан кимна:

— Трябваше да застрелям Дънбар в мига, когато се обърна към мен с пистолета си. Не беше нужно да се колебая, да му давам възможност да го свали. Ако го бях очистил веднага, той никога не би се добрал до къщата.

Мондейл ахна удивен:

— Но, по дяволите, знаеш какво беше тогава. По-лошо и от сега. Областните съдилища разглеждаха по пет-шест обвинения за полицейско насилие на месец, независимо дали имаше нещо в тях, или не. Всеки новоизлюпен политически активист беше настроен да разгроми цялата полиция. Да, беше по-лошо. Дори когато ченге застреляше някого при очевидна самоотбрана, те надаваха вой за главата му. Тогава всеки имаше права, освен ченгетата. За полицаите се мислеше, че просто трябва да стоят и да поемат куршумите в гърдите си. Журналистите, политиците и разните му организации — всички говореха за нас като че ли сме кръвожадни фашисти или нещо подобно. Майната му, помниш го!

— Помня — призна си Дан. — Тъкмо затова не застрелях Дънбар, когато му беше времето. Усещах, че този тип е нестабилен и опасен. Знаех, по интуиция, че той ще убие някого онази нощ, но някъде в подсъзнанието ми минаваше мисълта за целия натиск, на който сме подложени, за обвиненията, че ние обичаме само да стреляме; знаех и че ако го застрелям, ще трябва да отговарям за това, а в тогавашната обстановка бях сигурен, че никой няма да ме изслуша и просто ще си изгоря. Тревожех се да не си загубя работата, да не ме изхвърлят от полицията. Изобщо, боях се за кариерата си. Така че го изчаках да извади пистолета си, да го насочи право към мен. Но му оставих една секунда в повече и той ме удари, а само защото не послушах инстинкта или интелекта си, можа да убие и Синди Лейки.

Мондейл непреклонно завъртя глава:

— Ти за нищо не си виновен. Обвинявай гадните социални реформатори, които вземат една или друга страна, без да разбират шибаните проблеми, без да знаят какво е навън. Тях обвинявай. Не себе си. Не мен.

Дан го изгледа мрачно:

— Не смей да се поставяш редом с мен. Не смей, копеле такова. Ти избяга, Рос. Аз оплесках нещата, защото мислех за себе си — за пенсията си — а не трябваше да мисля за нищо друго, освен да си върша работата по най-добрия начин. Затова съм принуден да живея с вината си. Но не смей да намекваш, че товарът е еднакъв. Не е истина. Това са глупости и ти го знаеш.

Мондейл се мъчеше да изглежда сериозен и загрижен, но явно му ставаше все по-трудно да скрива омразата си.

— А може би ти не го знаеш — продължи Дан. — Това е още по-ужасно. Може би си мислиш, че да станеш първи е единствената морална позиция, в която има смисъл.

Без да отговори, Мондейл стана и тръгна към вратата.

Дан попита:

— Съвестта ти абсолютно чиста ли е, Рос? Бог да ти е на помощ, мисля, че е така.

Мондейл се извърна.

— Прави каквото искаш по този случай, но недей да ме безпокоиш.

— И една нощ не си будувал заради Синди Лейки, нали, Рос?

— Казах ти — недей да ме безпокоиш.

— С удоволствие.

— Не е нужно да ме заливаш повече с твоите помии.

— Ти си невероятен.

Без да отговори, Мондейл отвори вратата.

— От коя планета си ти, Рос?

Мондейл излезе.

— Бас държа, че на неговата планета има само един цвят — събщи Дан на празната стая. — Кафяв. В неговия свят всичко трябва да е кафяво. Затова и дрехите му са кафяви — напомнят му за дома.

Смешката беше кофти. Може би затова той не се усмихна. Кой знае...

В кухнята беше спокойно. Тишината се проточи. Въздухът отново се затопли.

— Свърши се — отрони Ърл.

Лора усети, че обзелата я парализа я напуска. Някаква платка от съсипаното радио изщрака под петата ѝ, когато прекоси кухнята и коленичи до Мелани.

С утешителни думи, с много галене, тя успокои момиченцето си и изтри сълзите от детското личице.

Ърл започна да изследва останките — разглеждаше частите от „Сони“-то и си мърмореше смаян.

Както си седеше на пода с Мелани — притегляше момичето в скута си, прегръщаше го, люлееше го и много се радваше, че детето е тук и трябва да бъде успокоено — Лора би искала събитията от последните няколко минути да не бяха се случвали, би дала всичко, за да отрече реалността на току-що видяното. Но беше прекалено добър психолог, за да си позволи да се впусне в мисловни игрички, които омаловажаваха странните събития, нито пък можеше да си ги обясни със стандартния психоложки жаргон. Не бе халюцинирала. Този паранормален епизод — свръхестествено явление? — не би могло да се обясни и с някакво объркване на сетивата. Възприятията ѝ бяха нормални и на тях можеше да се разчита, въпреки абсурдността на онова, което бяха приели. Не бе прибавяла допълнителни факти и не бе усложнявала събитията чрез нелогична и субективна фантазия, както биха направили определен тип шизофреници. А и Ърл бе тук. Това не бе споделена халюцинация, някаква масова заблуда. Беше шантаво, невъзможно... но действително. Радиото бе... обладано.

Част от отломките на апарата още димяха. Въздухът бе изпълнен с острия мирис на овъглена пластмаса.

Мелани тихо изстена. Трепна.

— Не се тревожи, скъпа, бъди спокойна.

Момичето погледна майка си и Лора се потресе от този зрителен контакт. Мелани вече не гледаше през нея. Отново се беше завърнала от тъмния си свят. Лора се помоли наум това да бъде завинаги, макар че едва ли можеше да се надява.

— Аз... искам — изрече детето.

— Какво има, скъпа? Какво искаш?

Погледът на момичето потърси очите на Лора:

— Имам... нужда...

— Каквото кажеш, Мелани. Всичко, което искаш. Само ми кажи. Кажи на мама какво ти трябва.

— Това ще стане с всички тях. — В гласа на Мелани пропълзя огромна омраза.

Ърл бе отместил вниманието си от димящите останки и ги гледаше внимателно.

— Какво? — попита Лора. — Какво ще стане с тях, скъпа?

— Но тогава, това ще стане... и с мен... — промълви момичето.

— Не — бързо я прекъсна Лора. — Нищо няма да стане с теб. Ще се погрижа за теб. Аз...

— То... ще дойде... отвътре...

— Къде отвътре?

— ... отвътре...

— Какво е то, скъпа? От какво се боиш? Какво е то?

— ... то... ще дойде... ще ме изяде...

— Не.

— ... ще ме изяде... цялата... — Момичето се разтрепери.

— Не, Мелани. Не се тревожи. Недей... — Лора се спря, защото видя някаква промяна в очите на детето. Не бяха изцяло разфокусирани, но вече гледаха през Лора.

Мелани въздъхна и дишането ѝ се промени. Беше се върнала на тайното си място.

Ърл попита:

— Докторке, ясно ли ви е изобщо какво става?

— Не.

— Защото аз нямам никаква престава.

— Нито пък аз.

Преди това, докато приготвяше вечерята, беше започнала да се чувства по-сигурна за Мелани и бъдещето ѝ. Струваше ѝ се, че всичко ще бъде нормално. Но положението се бе влошило и нервите ѝ отново бяха опънати. Явно в този град имаше хора, които искаха да отвлекат Мелани, за да продължат експериментите с нея. Лора не знаеше какви са целите им и защо се бяха спрели тъкмо на Мелани, но беше сигурна, че ги има. Дори ФБР мислеше така.

А имаше и хора, които искаха смъртта на момичето. Трупът на Нед Ринк ѝ показваше, че животът на Мелани е в опасност. Сега обаче имаше и друг враг. В това беше същината на предупреждението, което бяха чули по радиото.

Но от кого или от какво бе контролирано радиото? И как? Кой или какво бяха пратили съобщението? И защо?

Още по-важно, кой е новият враг?

„То“, беше изрекло радиото, а от това се подразбираше, че този враг е по-застрашителен и по-опасен от всички останали, взети заедно. „То“ е на свобода. „То“ идва. И трябваше да бягат. Налагаше се да се скрият. От „него“.

— Мамо? Мамичко?

— Веднага идвам, скъпа.

— Мамоооо!

— Ето ме. Всичко е наред. Тук съм.

— Аз съм... аз съм... аз съм... уплашена — заяви Мелани, но не говореше нито на Лора, нито на Ърл. Изглежда, не беше чула утешителните думи на Лора — сега говореше само на себе си с глас, от който пищеше самота, с гласа на забравените и изоставените. — Страх ме е. Страх ме е.

---

[1] Mea culpa (лат.) — вината е моя. — Б.пр. ↑

[2] Джордж Смит Патън (1885–1945) — американски генерал, командвал Седма и Трета армия на САЩ през Втората световна война. — Б.пр. ↑

[3] Esprit de corps (фр.) — дух на взаимопомощ, на вярност към групата и идеалите ѝ. — Б.пр. ↑

[4] „Поема за стария моряк“ от английския поет Самуел Колридж (1772–1834). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ. ПРЕСЛЕДВАНИТЕ
СРЯДА, 22:00 Ч. — ЧЕТВЪРТЪК 6:00 Ч.

Без да става от бюрото на Джоузеф Скалдоне, Дан Халдейн прегледа дискетите, наредени зад компютъра. Прочете етикетите им и видя, че в повечето нямаше нищо интересно за него. На една от тях обаче пишеше „Адреси на редовните клиенти“, а това определено си заслужаваше да се види.

Пусна компютъра, изчака монитора да светне, намери необходимата програма, зареди я и постави дискетата с адресите във флопито. Поиска необходимите указания за системата и успя да изкара на екрана адресите. Имаше двайсет и шест файла — по един за всяка буква от азбуката.

Изведе файла „М“ и го прегледа, като търсеше името и адреса на Дилан Маккафри. Откри ги.

Изведе и файла „Х“, където намери Уили Хофриц.

Във файла „К“ видя Ърнест Андрю Купър, милионера, чийто обезобразен труп също бяха намерили в оная къща в Студио Сити снощи, заедно с Маккафри и Хофриц.

Дан се замисли, после набра кода за файла „Р“. Там бе вписан Нед Ринк.

Беше намерил нишка, свързваща четирите жертви — интерес към окултното и най-вече принадлежността им към клиентите на странния магазин на Джоузеф Скалдоне.

Провери и буквата „Ю“. Беше даден адрес в Оджай и телефонът на Албърт Юландър, автора на томовете по окултни въпроси, които някой се бе опитвал да изнесе от къщата на Нед Ринк и които сега бяха прибрани добре в служебната лимузина, карана от Дан.

Кой друг?

Замисли се за миг, после въведе файла „С“, за да види има ли я Реджайна Савана — момичето, контролирано изцяло от Хофриц.

Името ѝ го нямаше сред клиентите на Скалдоне.

Файлт „Г“. За всеки случай. Там не бе записана Ирматруд Гелкеншетъл. Но той и не бе очаквал да я има. Почувства дори известен срам, че се сети за нея. Но добрият детектив от отдела по

убийствата не би трябвало да вярва на никого. Повика файла „О“ и потърси името на Мери Катерин О'Хара от Бърбанк, секретарката на „Свобода сега“, организацията, на която Купър и Хофриц са били съответно президент и ковчезник. Явно Мери О'Хара не споделяше ентузиазма на колегите си към окултната литература и окултните принадлежности.

Дан не можа да се сети за други имена, които да потърси, но навярно би имало още много интересни находки, ако прочетеше целия списък. Отмести се от компютъра и включи принтера върху масичката зад бюрото. После се върна към клавиатурата и екрана и натисна команда за отпечатване на списъка.

Принтерът беше последна дума на техниката и първата страница се отпечата за по-малко от минута. Дан измъкна готовия лист и го зачете, докато печатането на втория продължаваше. Имаше двайсет имена и адреси, подредени в две колони по десет. Не позна нито едно име в този списък.

Взе и втория лист. Към края на втората колона забеляза нещо, което го стресна. Палмър Бут. Собственик на „Лос Анжелис Джърнал“, наследник на огромно богатство, а също и един от най-находчивите бизнесмени в страната, Палмър Бут бе увеличил многократно оставеното му наследство. Имаше пръст не само във вестникарската индустрия, а и в недвижимите имоти, в bankerството, в производството на филми, транспорта, индустрията с всякакъв вид електроника, селското стопанство, отглеждането на състезателни коне и изобщо сигурно във всичко, от което можеше да се правят пари. Репутацията му бе безупречна, беше фактор в щатската политика, филантроп, спечелил си добро име с благотворителността си, човек, известен с прагматичното си отношение към живота. Но така ли беше? Как се съчетаваше прагматичното отношение с интереса към окултното? Как можеше изпеченият бизнесмен, с доброто си познание на безпощадните методи и закони на капитализма, да бъде клиент на странно магазинче като „Пентаграма“.

Бяха наистина интересна групичка. Какво ли правеха, като се съберяха? Дали сравняваха типове прилепски лайна? Или готвеха вкусни гозби със змийски очи? Или разискваха по мегаломански въпроси, като как да промият мозъците на всички, за да могат да управляват света?

Как да измъчват малки момиченца?

Принтерът отпечата и последната, петнайseta страница на списъка, а Дан продължаваше да чете в захлас. Събра листовете, сложи им кламер и ги пхна в джоба си. Имената бяха поне триста и на него му се искаше да ги прегледа, когато е сам вкъщи, сипал си е бира и е в състояние да се концентрира по-добре.

Откри празна канцеларска кутия и сложи в нея тефтерчето на Дилан Маккафри, по-малкото тефтерче на Скалдоне, както и още няколко неща. Изнесе кутията от кабинета, премина през магазина, където съдебните медици вече опаковаха зловещо обезобразения труп на Джоузеф Скалдоне, и излезе навън. Тълпата от зяпачи бе понамаляла, навярно защото вечерта бе студена. Няколко репортери още се мотаеха около окултния магазин — стояха със свити рамене, с ръце в джобовете и трепереха. Студеният вятър виеше по булевард „Вентура“ и изсмукваше топлината отвсякъде. Въздухът беше тежък и влажен. Изглежда, щеше отново да завали, преди да се съмне.

Нолан Суейзи, млад патрулиращ полицаи, който често бе обект на подигравки, дежуреше на пост пред „Пентаграма“. Дан му даде кутията.

— Отнеси това в участъка Ийст Вали и го предай в канцеларията. Вътре има две тефтерчета с адреси. Искам до утре сутринта всеки детектив от оперативната група да има копие от тях, преди да застъпи на работа.

— Готово — съгласи се Суейзи.

— Има и една компютърна дискета. Искам съдържанието ѝ да се изкопира и всеки да получи по един екземпляр. Там има и разписание на предстоящите срещи.

— Копия за всички ли?

— Правилно си схванал.

Суейзи кимна.

— И аз смятам някой ден да стана началник.

— Това е добре.

— Майка ми ще се радва.

— Има също и кочан с квитанции...

— И искате информация от тях, преписана в по-достъпен вид.

— Точно така.

— С екземпляри за всички.

- Ти може дори и кмета да бутнеш.
- А този кочан...
- Това са квитанции от издадените чекове — обясни Дан.
- И искате данните да се препишат и да има екземпляр за всекиго? Може дори и губернатор да стана.
- Не, няма да ти се хареса работата.
- Защо не?
- Ще се наложи да живееш в Сакраменто.
- Боже, така си е. Предпочитам цивилизацията.

Вечерята се забави, защото трябваше да почистят кухнята. Водата за спагетите трябваше да се излее, защото в нея плуваха парченца от унищоженото радио. Лора изстърга тенджерата, напълни я отново и я сложи на печката да заври.

Но когато седнаха да хапнат, тя вече не бе гладна. Все си мислеше за радиото, надарено със странен и загадъчен свой живот.

Във въздуха се носеше приятният мирис на сос с чесън и домати, на сирене, но имаше и натрапчива миризма на изгоряла пластмаса и горещ метал — беше безумно, но вярно. Господ да ни е на помощ, като остатък от зложелателно духовно присъствие.

Ърл Бентън яде повече от нея, но пак не много. А и не говореше. Взираше се в чинията си, дори когато правеше дълги паузи между отделните хапки, и вдигаше глава от време на време, за да погледне към ъгъла на кухнята, където беше стояло радиото. Изчезнало бе обичайното му делово и сериозно държание. Погледът му беше някак замислен.

Очите на Мелани все още бяха зареяни някъде надалече, но детето се храни повече и от Лора, и от Ърл Бентън. Понякога дъвчеше бавно и разсеяно, а после нагъваше по четири-пет хапки много бързо с вълчи апетит, понякога пък изобщо забравяше, че е на масата и трябваше да я подканят.

Докато хранеше дъщеря си и бършеше соса от спагетите от брадичката ѝ, у Лора непрекъснато изплуваше спомена за собственото си погубено детство. Майка ѝ Биатрис беше фанатичка на тема религия, която не разрешаваше да се пее, да се танцува и да се четат други книги освен Библията и някои богословски трактати. Саможива,

с мания за преследване, Биатрис се бе потрудила сериозно Лора да стане притеснителна, откъсната и уплашена от света и ако Лора се бе превърнала в това, което в момента представляваше Мелани, Биатрис със сигурност би била много доволна. Тя би приела шизофреничната кататония като отрицание на злия плътски свят, би погледнала на това като на някакво дълбоко единение с Бога. Биатрис не само не би могла, но и не би поискала да помогне на Лора да се върне в истинския свят.

Но мога ли аз да помогна на тебе, скъпа, помисли си Лора, докато изтриваше капчица сос от бузата на дъщеря си. Мога и искам да ти помогна да се завърнеш обратно, Мелани, но само ако и ти ми помогнеш.

Мелани сведе глава, очите ѝ се затвориха.

Лора нави още спагети на вилицата и я сложи в устата на момичето, но детето, изглежда, бе преминало в състояние, надхвърлящо апатията, може би дори бе заспало.

— Хайде, Мелани, хапни още малко. Трябва да наддадеш малко, скъпа.

Нещо изтрака силно.

Ърл Бентън вдигна глава от чинията си:

— Какво беше това?

Преди Лора да успее да отговори, задната врата се откъсна с такава огромна сила, че оттам долетя само звукът на разцепващо се дърво.

Чу се щракане на отварящото се резе.

Ърл скочи и преобърна стола си.

От вътрешния двор, откъм мрака и вятъра, нещо влезе през вратата.

В девет и петнайсет, след като бе говорил със собственика на съседния на „Пентаграма“ магазин и не бе научил нищо интересно, Дан спря в една закусвалня, за да вечеря. Взе си два големи сандвича, голяма порция пържени картопки и ги изяде в колата, докато се опитваше да открие по компютърния радиотелефон Реджайна Савана.

Мониторът бе поставен в таблото — извит и наклонен нагоре, така че не се налагаше да се навежда, за да го гледа. А клавиатурата бе на поставка между двете предни седалки. През последните две години

на всички патрулни коли бяха поставени компютри, а и около половината немаркирани служебни коли също притежаваха такава футуристична екипировка. Подвижните компютри чрез микровълнова връзка бяха съединени с подземния и добре охраняван полицейски комуникационен център, който пък от своя страна бе свързан чрез модем с множество държавни и частни източници на информация.

Дан отхапа от сандвича си, запали двигателя на колата, после включи компютъра, набра личния си код и се свърза с телефонния указател на градските телефони. Поиска да научи номера на Реджайна Савана и адреса ѝ в Лос Анджелис или околностите му.

След няколко секунди на екрана се появиха ярки зелени букви:

НЕ Е ОТБЕЛЯЗАНА: САВАНА, РЕДЖАЙНА
НЕ Е ОТБЕЛЯЗАНА: САВАНА, Р.

Набра на клавиатурата молба за каквито и да е невписани в указателя номера с титул Р, или Реджайна Савана, но и от това нищо не излезе.

Схруска няколко пържени картофа.

Екранът на таблото светеше търпеливо.

Свърза се със службата за регистриране на моторни превозни средства и поиска да се издири Реджайна Савана. И тук резултатът бе отрицателен.

Докато се чудеше какво още да направи, дояде първия сандвич и наблюдаваше минаващите по ветровитата улица автомобили.

После отново се включи в компютърните файлове и им постави задачата да потърсят шофьорско свидетелство на човек с лично име Реджайна и второ име Савана. Може и да се е женила, но да си е запазила моминското име.

Трудът си струваше. След около три минути на екрана се появиха думите:

РЕДЖАЙНА САВАНА ХОФРИЦ

Дан невярващ заби поглед в екрана. Хофриц! Мардж Гелкеншетъл не бе споменала за това. Наистина ли момичето се бе омъжило за човека, който го бе пребил до безпаметство, и го бе пратил в болница?

Не. Доколкото Дан знаеше, Уилям Хофриц не беше женен. Дан още не беше посетил къщата на Хофриц, но бе чел всички необходими данни, а в тях не се споменаваха нито жена, нито семейство. Други служители бяха проучили семейството — единствено сестра, която бе долетяла отнякъде, Детройт или Чикаго — за да се заеме с погребението.

Мардж Гелкеншетъл би му казала, ако Реджайна и Хофриц са се оженили. Освен ако не е знаела.

Според файловете Реджайна Савана Хофриц бе жена с черна коса и кафяви очи. Висока метър и шейсет и седем, тежи 56 килограма. Родена на 3 юли 1961 г. Това, горе-долу, отговаряше на данните за студентката, спомената от Мардж. Адресът на свидетелството ѝ за правоуправление беше някъде в Холивуд — Дан го записа в тефтера си. А Уилям Хофриц бе живял в Уестууд. Ако е бил женен за Реджайна Савана, защо е било нужно да държат две къщи?

Развод? Да, това е възможно обяснение.

Така или иначе, макар и завършил с развод, самият брак изглеждаше странен. Какъв ли е бил животът ѝ — женена за садист, който е промивал мозъка ѝ, който напълно я е контролирал, а и веднъж така я е пребил, че едва е спасила живота си? Ако Хофриц е проявил грубата си бруталност по отношение на Реджайна, когато тя му е била студентка, тогава колко по-лошо би се държал той с жена си, когато са били заедно — сами и в неприкосновения си дом? Дан изтръпна от тая мисъл.

Ърл Бентън стискаше пистолета си в ръка, но онова, което се вмъкна в кухнята от мрака, не беше нещо, което може да се застреля с няколко добре прицелени куршума. Вратата изхвърча към стената с трясък, а в кухнята нахлу студен ръмжащ вихър — като неприятен и скоклив звяр. И ако тялото на звяра бе от вятър, наметката му беше сякаш от цветя, защото въздухът изведнъж се изпълни с цветя — жълти и бели рози, рози от всички багри; десетки цветя от градината

зад къщата, които се мятаха в зловец вихрен танц. Ветреният звяр се разтресе, цветното му наметало затрептя и поръси из стаята листа, смачкани стебла и полепнала по корените пръст. Календарът падна от стената и прелетя през половината стая, преди да падне на пода. С тихо шумолене, което приличаше на пърхащи криле, пердетата се изнизаха от задържащите ги корнизи, защото изпитваха силно желание да се присъединят към този демоничен танц на неодушевени предмети. Върху Ърл се посипа вар от тавана, някаква роза го удари през лицето — усещаше как тръните леко бодат врата му, докато накрая цветето се махна от него. Видя как Лора Маккафри пази дъщеря си, почувства се безсилен и тъп пред лицето на тази неопикуема заплаха.

Вратата се затвори така силно, както се бе отворила. Но нестройната колона от цветя продължаваше да се върти, като че ли вятърът не бе част от онзи по-голям вихър, който фучеше отвън, а представляваше самозахранващ се негов израстък. Това беше невъзможно. Шантаво. Немислимо. Но факт, шушкащото въртене виеше, съскаше и изплюваше нови цветове и откъртени корени, изтърсваше още пръст, пъпки и ярки цветове. В своето пъстро наметало от въртяща се растителност съществото-вятър се бе спряло пред самата врата (макар духът му да се чувстваше във всеки ъгъл) и си стоеше там, като че ли ги наблюдаваше, като че ли се чудеше какво да предприеме след това... и после просто изчезна. Вятърът не изчезна бавно — просто отведнъж спря. Цветята, които още не бе успял да разпръсне, се струпаха върху кухненските плочки — безформена купчина, която сякаш връщаше духа си с едно протяжно шшшш...

Последва тишина и спокойствие.

Щом достигна паркинга на близката закувалня, Дан прекъсна връзката си с полицейския компютър и отново се свърза със справочника на телефонната компания. Оттам взе телефонния номер и адреса на Реджайна Хофриц. Съвпаднаше точно с компютърните данни. Погледна часовника си — 9:32. Бил е във връзка с компютърния терминал около десет минути. Някога, преди въвеждането на мобилна компютърна връзка, би загубил поне два часа за събиране на тази

информация. Изключи екрана и в колата се възцари още по-пълн мрак.

Довършваше втория си сандвич, пиеше безалкохолната си напитка и си мислеше за бързо променящия се свят наоколо. Нов свят, като взет от научна фантастика, израстваше около него с обезпокояваща бързина и ярост. Беше и възбуждащо, и плашещо да живееш в такова време. Човечеството наистина е успяло да стигне звездите, да отскочи гигантски от нашия свят и да се разпростре във Вселената... но в същото време можеше и да унищожи цялото земно население, преди то да съумее да избяга някъде. Новата технология като компютърната например освобождава хората от робски труд, спестява им много време. И все пак... И все пак спестеното време, изглежда, не им осигурява възможност за допълнително развлечение, за размисъл и разсъждения. Вместо това, с всеки нов технологичен успех, ритъмът на живота става по-забързан — можем да правим повече неща, да избираме от повече възможности, към които се устремяваме яростно, изпълваме часовете си, а току-що преминалите часове ни изглеждат празни. Всяка година от живота сякаш ни подминава с далеч по-голяма скорост от предишната, като че ли Бог е включил времето ни на по-висока скорост. Но ако и това не е така — може би самата ни представа за Бога е остаряла и безнадеждно фантастична в нашата епоха, принудена да се прощава с идеалите си почти всеки ден. Днес единствените ценности са науката, техниката и промяната, новото триединство; но без да са съзнателно жестоки и осъждащи като старите богове, те са хладно безразлични към болните, самотните и загубените.

Как би могъл магазин като „Пентаграма“ да просперира в света на компютрите, на хапчетата за всичко и на космическите кораби? Кой би могъл да се обърне към окултното, за да търси отговори там, след като физиците, биохимиците и генетиците всеки ден дават повече отговори от всички предсказатели и спиритуалисти от началото на века насам?

А защо ли хора на науката като Дилан Маккафри и Уилям Хофриц биха се свързали с продавач на прилепски лайна и още куп глупости?

Е, ясно, не са вярвали, че всичко там са глупости. Някои аспекти на окултното и някои свръхестествени явления очевидно са

занимавали Маккафри и Хофриц, а и би трябвало да имат някакво отношение към техните проучвания. По определен начин са искали да свържат науката с вълшебството. Но как? И защо?

Когато довърши напитката си, Дан си спомни част от стихотворение:

*Щом Рогатият сграбчи ума ни,
ще потънем във мрака
и ръцете на злото.*

Не можеше да си спомни откъде го е научил, но си мислеше, че е част от някаква песен, навярно старо парче от дните, когато редовно бе слушал рокмузика. Опита се доста усилено да си помни и замалко да успее — стори му се, че бе някакъв протестен шлагер срещу атомната война и разрушението — не успя обаче да се досети за повече подробности.

Щом Рогатият сграбчи ума ни.

Изразът бе наивен, дори простоват. Песента трябва да е била само пропаганда за новите лудити в желанието им да разрушат цивилизацията и да върна човечеството към живота в колиби. Дан не уважаваше тази идея. Знаеше, че в колибите духа и е влажно. Но по някаква причина изразът тази вечер му действаше силно — полазиха го тръпки.

Изведнъж загуби всякакво желание да посети Реджайна Савана Хофриц. Този ден се бе оказал за него много, много дълъг. Време бе да се прибира вкъщи. Мястото на челото, където го бяха ударили, го болеше, а и другите наранявания по тялото пулсираха. Усецаше, че в ставите му сякаш гори огън. Очите му пареха, сълзяха и сърбяха. Нужно му бе да изпие една-две бири и да спи десет часа.

Имаше обаче още работа.

Лора се озърна удивена и невярваща.

По кухненската маса и по недоядената вечеря имаше пръст, цветя и листа. По пода и в ъглите бяха пръснати смачкани рози. Изкривени и счупени клончета от трепетлика се подаваха от умивалника. Върху

дръжката на хладилника имаше бяла роза, а шума и стотици венчелистчета се бяха полепили върху пердетата, стените и вратите към коридора. На пода имаше куп разхвърляна зеленина, както и изсушени от вятъра цветчета — мястото, където бе спряла вихрушката.

— Да се махаме оттук — предложи Ърл, все още с пистолет в ръка.

— Но безпорядъка... — започна Лора.

— После — отсече той и отиде при Мелани, дръпна сънливото дете от стола му.

Лора замаяно изрече:

— Трябва да почистя...

— Хайде, хайде. — Ърл бе нетърпелив. Руменото му като на селянче лице бе изчезнало — сега изглеждаше много блед, въсьчен. — Да идем в хола.

Тя се поколеба, огледа хаоса.

— Хайде — повтори Ърл, — преди нещо по-лошо да ни посети.

Реджайна Савана Хофриц живееше на по-малко изискана холивудска улица. Домът ѝ бе типичен пример за еkleктичната, анахронична архитектура, която всъщност рядко се срещаше в Калифорния, но редовно бе сочена от нюйоркчаните шовинисти като пример за типична безвкусица от западното крайбрежие. Като съдеше по неизмазаните тухли и видимите греди по външните стени, Дан допусна, че на къщата са мислели да придадат тюдориански стил, но имаше и старателно изработени викториански корнизи, капаци на прозорците в американски колониален стил, медни външни лампи до входната врата и гаража. Двата пиластѐра по алеята бяха с гипсова замазка, украсени с плочки в мексикански стил, имаха съвсем различни лампи от ковано желязо. Отпред бе паркирано черно порше. Под бледите отблясъци на лампите очертанятията и блясъкът на колата напомняха за хралупа на бръмбари.

Дан натисна звънеца, извади служебната си карта, загърна се плътно срещу студения вятър, после звънна отново. Вратата леко се откряна, тъй като не бе свалена вътрешната верижка. Половинка от някакво красиво лице надникна към него — лъскава черна коса, порцеланова кожа, голямо кафяво око с ясен поглед, част от чудесен нос, чиято лява ноздра бе оформена като произведение на изкуството, част от сочна, привлекателна уста.

Жената попита:

— Какво има? — Гласът ѝ бе тих и гърлен. Може и да е била родена с този глас, но сега звучеше някак фалшиво, преднамерено.

Дан попита на свой ред:

— Реджайна Хофриц?

— Да.

— Лейтенант Халдейн. Полиция. Бих искал да поговоря с вас. За съпруга ви.

Тя погледна набързо картата му.

— Какъв съпруг?

Но той чу и нещо друго в гласа ѝ, отстъпчивост, мекота, колеблива и податлива мекота — изглеждаше, че просто чака заповед, която да я доведе до пълно подчинение.

Стори му се, че в интонацията ѝ не пролича нещо като страх от ченге. Помисли си, че тя навярно винаги е такава, с всекиго. Или — по-вероятно — станала е такава, откакто Хофриц я е променил.

— Съпругът ви — повтори той. — Уили Хофриц.

— О, само секунда.

Затвори вратата — тя стоя така десет, двајсет секунди, половин минута, повече. Дан тъкмо се канеше отново да позвъни, когато чу, че верижката се сваля.

Вратата се отвори. Реджайна отстъпи, Дан влезе и подмина три куфара, които бяха подредени отстрани. Влезе в хола, седна на един стол, а тя избра някакво тъмнокафяво канапе. Стойката и поведението ѝ бяха скромни, но Реджайна безспорно бе прелъстителна.

Макар че бе изключително красива, нещо у нея не бе съвсем наред. Излъчваната женственост изглеждаше отработена и преувеличена. Косата ѝ бе съвършено фризирана и така подредена, сякаш всеки момент имаше участие в телевизионна реклама. Носеше кремав копринен пенъоар, дълъг до земята и стегнат така, че да очертае едрите гърди, плоския корем и ослепителните бедра. Пенъоарът ѝ бе твърде накъдрен — с копринени воланчета край реверите и маншетите, та чак до долния край. Върху нежната си шия бе поставила златна кучешка верижка — украшение, популярно преди десет години — но днес това бижу се приемаше за обикновена декорация, освен при някой садомазохист — те още търсят такива предмети като символ на сексуалното подчинение. И макар Дан да бе срещнал Реджайна само преди минута, той усещаше, че тя носи верижката си точно по такива съображения — израз на сломения ѝ, послушен дух, който си личеше по извъръщането на главата, по внимателния и все пак покорен начин, по който ходеше (като че ли предусещаше юмрук, плесница, жестоко ощипване), а избягваше и директния поглед в очите.

Чакаше той да започне разговора.

За миг Дан не каза нищо — вслушваше се в звуците от къщата. Бавният начин, по който бе отстранила верижката, го бе накарал да подозира, че не е сама. Бързо се е посъветвала с някого и е получила

разрешение да пусне Дан в къщата си. Но в къщата бе тихо и очевидно нямаше други хора. На масичката имаше пет-шест снимки — всички бяха на Уили Хофриц. Или поне трите срещу Дан бяха негови, затова той помисли, че и останалите снимки са на Хофриц. Същото не особено забележимо лице, същите раздалечени очи и малко свинския нос, които бе видял снощи на снимката в портфейла на един от мъртъвците в Студио Сити.

Накрая Дан започна:

— Убеден съм — знаете, че съпругът ви е мъртъв.

— Уили ли? Да.

— Бих искал да ви задам няколко въпроса.

— Сигурна съм, че не бих могла да ви помогна — промълви тя, като гледаше дланите си.

— Кога видяхте Уили за последен път?

— Преди повече от година.

— Разведени ли сте?

— Е...

— Разделени?

— Да, но не... в смисъла, който имате предвид.

Той я изчака да го погледне:

— А какъв смисъл имате предвид вие?

Реджайна нервно се размърда на канапето:

— Ние никога... не сме били официално женени.

— Така ли? Но сега носите името му.

Тя не вдигна поглед от дланите си, но кимна:

— Той ми разреши да си го променя.

— Били сте в съда и сте променили името си на Хофриц? Кога и защо?

— Преди две години. Защото... защото... вие няма да го разберете.

— Все пак опитайте.

Тя не отговори веднага, а той, докато я чакаше да намери подходящите думи, огледа стаята. На полица над бялата тухлена камина стояха още осем снимки на Уили Хофриц. Въпреки че вътре бе топло, през тялото на Дан мина тръпка, докато гледаше внимателно подредените, поставени в сребърни рамки образи на мъртвия психолог.

Жената обясни:

— Искаше ми се да покажа на Уили, че съм негова — напълно негова.

— И той не възрази да приемете името му? Не помисли, че това би представлявало бъдеща съдебна опасност?

— Не, не. Никога не бих направила това на Уили. И той знаеше, че никога не бих го направила. О, не. Това е невъзможно.

— Щом е искал да приемете името му, защо не се е оженил за вас?

— Нямахше желание да се жени — промълви тя. В гласа ѝ безпогрешно се усещаха разочарование и тъга.

Макар главата на Реджайна да бе още наведена, Дан усети как тъгата опъва чертите ѝ.

Той я попита учуден:

— А щом не е искал да се ожени за вас, защо е пожелал да носите името му? За да покаже... че му принадлежите?

— Да.

— Да приемете името му е било... като някаква дамба ли?

— О, да — дрезгаво прошепна тя, а по лицето ѝ личеше истински удовлетворена усмивка от спомена за този странен акт на подчинение. — Да. Беше като дамгосване.

— Звучи като коментар на влюбена жена — подхвърли Дан. Тя обаче не почувства иронията в гласа му и той реши някак да се промъкне през бронята ѝ на бито куче. — Господи, той наистина е бил влюбен единствено в себе си!

Тя вдигна глава и очите ѝ срещнаха неговите:

— О, не — намръщи се тя. Но не говореше с гняв или с раздражение, а топло — искаше ѝ се да очисти петната от паметта на мъртвеца. — О, не, в никакъв случай не и Уили. Като него нямахше друг. Беше чудесен. Всичко бях готова да направя за Уили. Не, не всичко. Той беше специален. Ако го познавахте, не бихте казали и дума срещу него. Не бихте могли. В случай че го познавахте.

— Има хора, които са го познавали, а те не го хвалят толкова.

Тя отново сведе глава.

— Те са просто завистливи, ревниви и лъжливи гадове. — Каза го по същия тих, сладък и задъхано женствен начин, като че ли някой ѝ бе забранил да накърнява свършената си женственост чрез остър тон или чрез други прояви на гняв.

— Изгонили са го от лосанджелиската университетска клиника.
Тя не каза нищо.

— Заради онова, което ви е причинил ли?

Реджайна все още не отговаряше, продължаваше да извърща глава, но пак се премести неловко. Пеньоарът ѝ се поотвори и разкри тънък, съвършено оформен прасец. Върху кадифената ѝ кожа се виждаше следа от нараняване, не по-голяма от монета. На глезена ѝ личаха две по-малки рани.

— Искате ли да ми кажете нещо за Уили.

— Няма.

— Какво е правил с Дилан Маккафри в Студио Сити?

— Никога няма да изрека дума срещу Уили. Не ме интересува какво ще ми направите. Хвърлете ме в затвора, ако искате. Не ме интересува. Не ме интересува. — Това също бе казано тихо, но пролича огромно чувство. — Прекалено много лоши неща вече са казани за Уили от хора, недостойни и да оближат обувките му.

Дан настоя.

— Реджайна, погледнете ме.

Тя поднесе ръка към устата си, пхна кокалче между зъбите си и внимателно го засмука.

— Реджайна? Погледнете ме, Реджайна.

Тя продължаваше нервно да смуче и да предъвква кокалчето, вдигна глава, но не го погледна. Взираше се някъде покрай рамото му.

— Реджайна, той ви е пребил. Заради това сте били в болница.

— Обичах го. — Тя бе започнала да обръща все повече и повече внимание на кокалчето в устата си.

— Използвал е изтънчени похвати за промиване на мозъка ви, Реджайна. Някак е влязъл в съзнанието ви, изменил ви е, а това не може да направи сладък и чудесен човек.

От очите ѝ рiekнаха сълзи, стекоха се по бузите, лицето ѝ се изкриви от скръб:

— Толкова го обичах.

Ръкавът на пеньоара ѝ се бе вдигнал по ръката, когато тя пак я поднесе към устата си. Дан забеляза дребен белег под лакътя ѝ и нещо по-лошо — протритото от въже място на китката. Реджайна му бе споменала, че не е виждала Уили Хофриц цяла година, но явно някой друг наскоро я бе връзвал.

Дан погледна към фино поставените в рамка снимки на масичката, към слабата усмивка върху лицето на покойния психолог и въздухът в стаята изведнъж му се стори застоял, мазен и нечист. Нуждата му от чист въздух едва не го накара да скочи от стола, едва не го накара да се затътри към вратата.

Остана обаче на мястото си.

— И как сте могли да обичате човек, който ви е наранил така?

— Даде ми свободата да бъда...

— Какво да бъдете?

— Онова, за което съм предназначена.

— А за какво сте били предназначена?

— За това, което съм.

— И какво е то?

— Каквото се иска от мен.

Сълзите ѝ бяха спрели.

Докато обмисляше думите си, по ъгълчетата на устата ѝ се мярна нещо като усмивка:

— Каквото се иска от мен. — Потрепна, сякаш самата мисъл за робството и унижението ѝ доставяше удоволствие.

С растящо чувство за безизходица и гняв Дан попита:

— Да не би да твърдите, че сте родена да бъдете само онова, което Уили Хофриц е искал да бъдете, родена да изпълните всяко негово желание?

— Каквото се иска — повтори тя и вече го погледна в очите.

Някак му се искаше да бе продължила да се взира в пространството около него, защото видя — или си представи, че вижда — нещастие, самоненавист и отчаяние със сила, която сви сърцето му. Нещастна душа, разбит, орфан и омърсен дух. В съвършеното, изключително чувствено тяло на тая жена, а и извън видимия образ на дете-жена, имаше друга Реджайна, по-добра Реджайна — пленена, заровена жива, която съществува и извън психологическите прегради, въведени от Хофриц, без да може да избяга от тях, без да вижда дори и надежда. По време на краткия им разговор Дан успя да долови онази истинска жена, която бе съществувала преди появата на Хофриц — сега бе като повехнала сламена кукла, изсушена от толкова години злоупотреба, безформено и нещастно същество, принудено само да

пламти от кошмара на унижението и мъченията; жадуваше за човек, който отново би я запалил, а после би я изгасил.

Ужасен, той не можа да отмести глава.

Тя първа сведе очи.

Той изпита облекчение. И отвращение.

Устните му бяха пресъхнали, а езикът — прилепнал към небцето.

— Знаете ли с какво се е занимавал Уили, след като са го изгонили от Лосанджелиската университетска болница?

— Не.

— Върху какво са работили той и Дилан Маккафри?

— Не знам.

— Някога виждали ли сте сивата стая в Студио Сити?

— Не.

— Познавате ли някой си Ърнест Андрю Купър?

— Не.

— А Джоузеф Скалдоне? Нед Ринк?

— Не.

— Какво биха искали те да причинят на Мелани Маккафри? За какво им е била нужна тя?

— Не знам.

— А кой е финансирал изследванията им?

— Не знам.

Дан бе убеден, че тя лъже. Заедно със самочувствието, самоуважението и независимостта си бе загубила и способността убедително да лъже. След като бе видял Реджайна и знаеше за отвратителната, чудовищна постъпка спрямо нея, Дан не можеше да уважава Хофриц като човек, но повече от всякога се боеше от уменията му да манипулира хората, от безскрупулната му жестокост, от ума му — повече от всякога почувства, че е нужно този случай да се изясни бързо. Ако Хофриц бе преобразил така пълно Реджайна, какво ли би могъл да постигне при работата си с Дилан Маккафри, за която е имал повече време и средства?

Дан почувства, че му липсва време. Беше неспокоен. Усещаше, че Хофриц по някакъв начин е задвижил ужасна машина, а тя скоро щеше да унищожи много хора — освен ако не я открият и спрат. Реджайна го лъжеше, а той нямаше как да позволи това. Трябваше

бързо да открие отговорите на някои въпроси, преди да стане прекалено късно да се помогне на Мелани.

Излязоха от посипаната с мъртви цветя и отломки кухня, но Лора не се почувства по-добре. Криза след криза се бяха редували, откакто се прибраха вкъщи днес следобед. Първо, Мелани се бе събудила от следобедния си сън ужасена, бе започнала да се дере и блъска в гърдите като религиозен фанатик, който се опитва да изтръгне злото от плътта си. След това радиото бе оживяло и бе последвано от вихрушката, нахлула през задната врата. Ако сега някой ѝ кажеше, че къщата е обладана от зли демони, тя не би го отрекла.

Смяната на обстановката явно не бе помогнала и на Ърл да се чувства по-спокоен, защото изшътка на Лора, когато тя се опита да каже нещо, заведе нея и Мелани в кабинета, намери хартия и химикалка в чекмеджето на бюрото и бързо драсна нещо.

Объркана от странното му поведение, Лора стоеше до него, докато Ърл изписваше: „Напускаме къщата“.

Без особени усилия се съгласи с намерението му. Спомни си за предупреждението, което бяха чули по радиото — „то“ пристига. А изпълнената с цветя вихрушка приличаше на друго съобщение със същото значение. То идваше. И искаше Мелани, то знаеше, че са в къщата.

Ърл добави: „Вземете в един куфар дрехи за себе си, а в друг — за Мелани“.

Очевидно се опасяваше, че в къщата е инсталирана подслушвателна уредба.

Смяташе и че няма да успее да изведе лесно Лора и Мелани, ако подслушвачите знаеха, че ще тръгнат.

В това имаше смисъл. Който и да бе финансирал Дилан и Хофриц, би искал да знае по всяко време къде се намира детето, така че евентуално да има възможността да я измъкне или да я убие. А и ФБР би могло да се интересува от местонахождението на Мелани по всяко време, за да арестува похитителите ѝ. Освен ако на ФБР не им трябваше първо тя.

Лора отново почувства някакво кошмарно изтръпване. Може би съвсем не всички ги преследваха, но в момента наистина изглеждаше, че е така. Още по-лошо, като че ли не само ги преследваше някой — а и нещо.

Да се скрият. Само това им оставаше. Трябваше да отидат на място, до което нямаше да ги проследят и където никой не би ги открил. Лора сграбчи химикалката и написа: „Къде ще отидем?“.

— Ще видим — промълви Ърл. — Но сега трябва да побързаме. „То“ идваше.

Мъжът помогна на Лора да подреди в спалнята два куфара — единият за Мелани, другият за нея.

„То“ идваше. А фактът, че не знаеше какво представлява — дори се чувстваше глупаво от убедеността си в съществуването му — изобщо не намаляваше страха ѝ от „него“.

Щом стегнаха куфарите и вече бяха облекли палтата си, Лора няколко пъти повика Пепър, но котаракът не се появи. Бързо обиколи всички помещения, но не успя да го открие. Явно се криеше, както всяка самоуважаваща се котка би постъпила при такива обстоятелства.

— Оставете го — прошепна Ърл. — Утре някой от нас може да дойде и да го нахрани.

Минаха през пералното помещение и слязоха в гаража. Не палиха никакви лампи, защото това би издало намеренията им. Ърл намести куфарите на Лора в багажника на синьото камаро. Беше съвсем ясно защо вземат нейната кола, а не неговата. Той бе паркирал отвън, до тротоара и ако настанените от другата страна на улицата агенти на ФБР видеха как Лора и Мелани се отправят към нея, биха се заинтересували къде отиват и защо; биха могли дори да ги спрат.

Това прибързано бягство може би беше грешка, тъй като ФБР навярно искаше единствено да им помогне. Или не. И в двата случая най-добрата им надежда, изглежда, беше Ърл Бентън.

Той настани Мелани на задната седалка. Постави ѝ предпазния колан.

Лора се извърна и се изуми от вида на дъщеря си. В полутъмния гараж измъченото лице на момичето бе изглеждало по-добре благодарение на сенките — резките черти и острите линии се изравняваха от лунното сияние. За първи път Лора осъзна колко красиво щеше да стане момиченцето ѝ, ако наддаде някое и друго

кило. Мелани щеше напълно и чудотворно да се преобрази и от душевното спокойствие, което също щеше да дойде с течение на времето. Лора изведнъж съзря потенциала, който се криеше под опустошената външност. Времето, подобно четката на художник, би наложило други преживявания върху сегашната явна агония на Мелани, а когато спомените от ужасните експерименти с баща ѝ избледнеят, вече няма да е слабо, ъгловато и странно същество, така мъртвешки бледо и с болка в очите; щеше да се превърне в прекрасно момиче. Мисълта за това накара Лора да затаи дъх, да подхрани надеждите си.

Още по-важно — галещата светлина и приятните сенки ѝ позволиха да открие повече от себе си у дъщеря си, а това ѝ оказа силно въздействие. С разума си бе знаела, че Мелани прилича на нея — доказателства за това личаха и сега по измъченото детско лице, въпреки че изтезанията го бяха превърнали в изкривена гримаса — но досега някак не бе възприемала приликата така дълбоко емоционално. Като виждаше себе си в дъщеря си, почувства още по-остро, че детското страдание е и нейно собствено, че бъдещето на детето е и нейно собствено, че тя самата няма да бъде щастлива, докато и Мелани не стане щастлива. И докато усещането за скритата красота на дъщеря ѝ бе подновило надеждите на Лора, втората представа възвърна решителността да открие истината и да победи противниците — дори ако целият проклет свят се беше съюзил срещу нея и Мелани.

Ърл се настани зад кормилото. Обърна се към Лора:

— Мисля, че следващите няколко минути ще бъдат малко необичайни.

— Всичко е необичайно — отвърна тя, докато стягаше колана си.

— Минал съм курс за измъкване от терористи и похитители, така че всъщност няма да съм така безразсъден, както ще изглежда отстрани.

— Безразсъдността няма да ме разтревожи — успокои го тя. — Особено след като видях как онова нещо се втурва с трясък в кухнята ми. Освен това винаги съм си мислила, че ще ми бъде забавно да участвам в малко преследване а ла Джеймс Бонд.

Бентън се усмихна.

— Вие сте жена с характер.

Докато той палеше двигателя, Лора взе дистанционното управление за отваряне на гаражната врата, което стоеше между предните седалки.

— Хайде — подкани я той.

Лора натисна бутона и вратата на гаража започна да се вдига. Още преди да бе стигнала горния си край, Ърл много бързо потегли на заден ход и мина само на сантиметър-два под нея. Лора очакваше да се блъснат във вдигащата се врата, но някак се измъкнаха и с висока скорост се отдалечиха от къщата. Намалиха малко на мястото, където алеята излизаше на улицата, Ърл рязко завъртя волана, така че се обърнаха към наклона на дългия хълм. Хората от ФБР с лъжливата си камионетка от телефонната компания бяха успели да реагират.

Ърл удари спирачките, обърна камарото на преден ход и натисна докрай педала на газта. Гумите изсвириха, колата сякаш за миг залепна за настилката, после се стрелна напред, по тъмната спускаща се надолу улица.

След две пресечки Ърл погледна в огледалото за обратно виждане.

— Идват.

Лора се обърна и видя през задния прозорец как камионетката се отделяше от тротоара.

Ърл леко натисна спирачката, силно изви кормилото вдясно и камарото наполовина зави, наполовина се плъзна рязко в напречната улица. На следващата пресечка зави наляво, после отново вдясно в края на улицата, като набираше скорост и лъкатушеше из тихия жилищен квартал. Накрая излезе от Шърман Оукс, стигна до най-високия край на долината, премина билото към Бенедикт Каниън и се спусна в тъмнината към залесените склонове, към далечните светлини на Бевърли Хилс.

— Измъкнахме се — щастливо въздъхна той.

Лора не споделяше задоволството му. Не беше убедена, че могат да избягат от нечовешкия си враг — невидимото „то“ — с лекотата, с която се бяха отървали от камионетката на ФБР.

Дан внимателно наблюдаваше Реджайна и се мъчеше да измисли как да я принуди да му разкаже онова, което знае. Беше толкова податлива, че положително би могъл да я накара да го послуша, само ако успееше да установи как и къде да упражни натиск.

Тя вече не хапеше кокалчето си. Сега беше пъхнала палец в устата си и кротко го смучеше. Позата бе така провокативна — невинност, която очаква да бъде покварена — че нямаше място за съмнение — Хофриц я бе научил на това. Дали я бе програмирал да го прави? Ясно бе също, че смукането на палеца я успокояваше, вътрешният ѝ тормоз бе така жесток, че я бе накарал да търси утеха в най-простите, най-детинските ритуали за самоуспокоение.

От мига, когато бе пъхнала палец в устата си, бе престанала да седи изправена като дама. Сега се бе смъкнала в ъгъла на канапето. Яката на пенъора леко се бе разтворила и разкриваше дълбоката, гладка и сенчеста цепка на бюста.

Дан знаеше как да я накара да говори, но начинът никак не му се нравеше, правеше го с нежелание.

Тя измъкна палеца от устата си, колкото да заяви:

— Наистина не мога да ви помогна. Наистина. Бихте ли си тръгнали сега? Моля ви.

Той не отговори. Стана от стола, заобиколи масичката, надвеси се над нея и я загледа втренчено.

Тя остана с наведена глава.

Той ѝ нареди сурово, почти рязко:

— Погледнете ме!

Реджайна обърна глава към него. С разтреперан глас промълви:

— Бихте ли си тръгнали? Моля ви. Идете си.

— Ще отговорите на въпросите ми, Реджайна — намръщен упорстваше той. — И няма да ме лъжете. Ако не ми отговорите или ако ме излъжете...

— Ще ме биете ли?

Сега пред него вече не стоеше жена, а болно, загубено и нещастно същество. Не обаче и уплашено.

Вероятността да бъде ударена не я изпълваше с ужас. Напротив. Беше болна, загубена, нещастна и гладна. Гладна за радостта от предстоящите удари, жадна за удоволствието от болката.

Като потисна отвращението си и усили хладните нотки в гласа си, Дан отвърна:

— Няма да ви бия. Няма дори да ви докосна. Но вие ще ми кажете каквото ме интересува, защото това е причината да съществувате в този момент. Винаги правите каквото се иска от вас, нали? Представявате онова, което се очаква да бъдете. Очаквам да бъдете общителна с мен, Реджайна. Искам да отговорите на въпросите ми и ще го направите, защото това е единственото шибано нещо, на което сте способна — да отговаряте на въпроси.

Тя очаквателно се вторачи в него.

— Срецали ли сте се с Ърнест Андрю Купър?

— Не.

— Лъжете.

— Лъжа ли?

Като сдържаше съчувствието и жалостта, които изпитваше към нея, той накара гласа си да звучи още по-сурово. Вдигна юмрук над главата ѝ, макар да нямаше намерение да го използва.

— Познавате ли Купър?

Тя не отговори, но очите ѝ се заковаха върху юмрука му със закачлив поглед, за значението на който просто не му се искаше да размишлява. В резултат на внезапен импулс Халдейн се престори на вбесен и изкрещя:

— Отговаряй, кучко!

Тя трепна от унижителното обръщение, но не защото то я обиди или учуди. Трепна като човек, изпитал известно удоволствие. Това дребно словесно насилие се оказа ключът към откровеността ѝ.

— Не ми казват презимената си. Познавам някакъв Анди, но не знаех, че е Купър.

Той ѝ описа мъртвия милионер.

— Да — кимна тя. — Същият е.

— Чрез Уили ли се срещнахте с него?

— Да.

— А Джоузеф Скалдоне?

Дан описа Джоузеф Скалдоне. Тя кимна:

— Същият е.

— А Нед Ринк?

— Мисля, че с него не съм се срещала.

— Нисък, набит, доста грозен човек.

Той започна да описва и него, но Реджайна тръсна глава:

— Не. Този никога не съм виждала.

— Били ли сте в сивата стая?

— Да. Е, но това беше преди няколко години, когато я боядисаха и монтираха апаратурата...

— А какво правеха с Мелани Маккафри?

— Не знам.

— Не ме лъжете, по дяволите. Винаги сте правила онова, което се иска от вас, така че престанете с глупостите и ми отговорете.

— Не, наистина не знам — кротко настоя тя. — Уили никога не ми е казал. Беше тайна. Важна тайна. Твърдеше, че това щяло да промени света. Знам само това. Той не ме замесваше особено в тези неща. Животът му с мен беше отделен от живота му с другите.

Дан стоеше все така надвесен над нея, а тя продължаваше да се свива в ъгълчето на канапето и макар заплахата му към нея да бе толкова театрална, на него му беше неприятна ролята на грубиян.

— Каква връзка имаше окултното с експериментите им?

— Нямам представа.

— Уили вярваше ли в свръхестественото?

— Не.

— Защо мислите така?

— Ами... защото Дилан Маккафри вярваше безразборно — във всичко: духове, спиритуалистични сеанси, дори в таласъми, ако питате мен — а Уили му се подиграваше за това, твърдеше, че е наивен.

— Тогава защо са работили заедно?

— Според Уили Дилан беше гений.

— Въпреки суеверията си?

— Да.

— Кой ги финансираше, Реджайна?

— Не знам.

— Хайде де! Кой им плащаше сметките? Кой?

— Кълна се, не знам.

Той седна на канапето до нея. Хвана първо брадичката, после лицето ѝ, но не нежно, лишено от еротични намерения, а като продължение на заплахата. Колкото и безсмислена да беше, все пак подейства. Това беше желанието ѝ — да бъде унижавана и командвана, да се подчинява.

— Кой? — повтори Дан.

— Не знам — смънка тя. — Щях да ви кажа, ако знаех. Кълна се. Този път ѝ повярва. Но не пусна лицето ѝ.

— Знам, че Мелани Маккафри е понесла много психически и физически насилия в тази сива стая. Искам да знам обаче... Боже, не само искам да знам, трябва да знам... имало ли е и сексуално насилие?

Устата ѝ се беше поизкривила от притиснатата брадичка, така че гласът излезе малко насила:

— Откъде бих могла да знам?

— Би трябвало да знаете — настояваше той. — По един или друг начин бихте усетили такова нещо, дори и ако Хофриц не ви е говорил много за дейността им в Студио Сити. Може и да не е разказвал за онова, което е искал да постигне с момичето, но непременно би се похвалил за контрола си върху него. Сигурен съм. Никога не съм го виждал, но знам достатъчно много за него, за да не се съмнявам в това.

— Не вярвам там да е имало нещо сексуално — поклати глава Реджайна.

Той стисна лицето ѝ, тя се намръщи, но той видя (с изумление), че това все пак ѝ хареса, затова разхлаби пръстите си, без да я пуска:

— Сигурна ли сте?

— Почти сигурна съм. Мисля, че имате право — щеше да ми каже за това.

— Не е ли намеквал за нещо подобно?

— Не.

Дан изпита огромно облекчение. Дори се усмихна. Детето поне не е било подложено на това унижение. Но после се сети за другите унижения, които бе понесло, и усмивката му бързо изчезна.

Пусна лицето на Реджайна, но остана седнал до нея на канапето. Постепенно избеляващи червени петънца показваха местата, където пръстите му бяха притискали кожата.

— Споменахте, че не сте се виждали с Уили повече от година. Защо стана така?

Тя сведе очи, наведе глава. Раменете ѝ се отпуснаха още повече и се сви по-нататък в ъгълчето на канапето.

— Защо? — повтори той.

— На Уили... му омръзнах.

— Господи!

— Вече не ме искаше. — Като че ли съобщаваше, че е болна от рак и скоро ще умре. Това, че Уили се бе отказал от нея, явно беше най-лошото и най-опустошителното събитие, което тя можеше да си представи.

— Просто така си е отишъл, равнодушно?

— Е, повече не сме се виждали, след като ме... отпрати. Но говорехме по телефона от време на време. Налагаше се.

— Налагаше се да говорите по телефона? За какво?

Тя прошепна отговора:

— За другите, които изпращаше при мен.

— Какви други?

— Приятелите му. Другите... мъже.

— Изпращал е при вас мъже?

— Да.

— За секс?

— За секс. За всичко, каквото искаха.

Образът на Уилям Хофриц ставаше в съзнанието на Дан все по-чудовищен и отвратителен с всяка изминала минута. Този човек е бил истински мръсник. Не само е промил мозъка и е установил контрол върху Реджайна заради собствените си плътски извратености, но и след като вече не я е искал, е продължил контрола си като я е малтретирал чрез други хора. Самият факт, че злоупотребите с нея са продължили дори и без контакт с него са му доставяли удовлетворение — измъченото ѝ съзнание е било стиснато с желязна ръка. Хофриц определено е бил болен човек. Не само болен — побъркан, луд.

Реджайна вдигна глава и попита не без ентузиазъм:

— Искате ли да ви разкажа някои от нещата, които те ме караха да правя?

Онемял от отвращение, Дан не сваляше очи от нея.

— Нямам нищо против — увери го тя. — Тези неща не ми бяха неприятни и нямам нищо против да ви разкажа точно какво правех.

— Не — дрезгаво отвърна той.

— Може да ви е приятно да ги чуете.

— Не.

Тя тихичко се изкикоти:

— Възможно е и да се научите на нещо.

— Млъкни! — извика той и едва не я зашлеви.

Тя наведе глава като виновно куче, сгълчано от сърдития си господар.

Той смени малко темата:

— Мъжете, които Хофриц ви изпращаше — кои бяха те?

— Знам само първите им имена. Единият беше Анди, а вие ми казахте, че презимето му било Купър. Имаше и един Джо.

— Скалдоне? Кои още?

— Хауард, Шелби... Еди...

— Еди кой?

— Нали ви казах, не знам фамилиите им.

— И колко често идваха?

— Повечето... един-два пъти седмично.

— А още ли идват?

— Разбира се. Имаше само един, който дойде веднъж и вече не се върна.

— Как се казваше?

— Албърт.

— Албърт Юландър?

— Не знам.

— Висок, слаб, с... кокалесто лице. Би могло да се каже, че донякъде прилича на ястреб... има изострени черти.

Дан не бе успял да разгледа снимката на автора върху книгите в багажника на колата си, но смяташе да го направи, щом излезе оттук.

Изброи ги:

— Албърт, Хауард, Шелби, Еди... има ли други?

— Е, както ви казах, Анди и Джо. Но те вече са мъртви, нали?

— Съвсем мъртви.

— Има и още един... Идва непрекъснато, но не знам дори и малкото му име.

— Как изглежда?

— Около метър и осемдесет е, изискан на вид. С прекрасна бяла коса. Страхотни дрехи. Не е красив, но е елегантен. Поведението му е много изискано и говори съвсем правилно. Той е... културен. — Тя се захили. — О, той уточни това веднага. Искаше да го наричам само по един начин. — Тя закачливо намигна на Дан. — Татко.

— Как?

— Наричам го „татко“. Винаги. Преструвам се, че наистина ми е татко, разбирате ли, а той се преструва, че съм му истинска дъщеря; сядам в скута му и...

— Достатъчно — отсече той с чувството, че е попаднал в някой от ъглите на ада, където познаването на местните обичаи означава задължение да живееш според тях. Предпочиташе да не ги знае.

Искаше му се да помете снимките от масата, да строши стъклата им, да грабне останалите от полицата, да ги хвърли в камината и да им драсне клечка кибрит. Знаеше обаче, че с нищо не би помогнал на Реджайна, ако унищожи тези остатъци от Хофриц — извергът наистина бе мъртъв, но щеше да живее години наред в съзнанието на тази жена като зло джудже в тайната си пещера.

Дан отново докосна лицето ѝ, но този път нежно:

— Реджайна, какво правите с времето, с дните, с живота си?

Тя само сви рамене.

— Ходите ли на кино, танцувате ли, излизате ли на вечеря с приятели... или само си седите тук и чакате някой да изпита нужда от вас?

— Най-вече си седя тук — отвърна тя. — Тук ми харесва. А и Уили така искаше.

— А с какво изкарвате прехраната си?

— Правя каквото те искат.

— Но вие сте завършили психология, за бога.

Тя не отвърна.

— Защо е трябвало да завършвате, след като не сте имали намерение да използвате специалността си?

— Уили настояваше да завърша. Беше смешно, разбирате ли? Ония мръсници от лосанджелиската университетска клиника го изхвърлиха, но мене не можеха да изхвърлят така лесно. Останах там,

за да им напомням за Уили. Това му доставяше удоволствие. Намираше го за страхотна смешка.

— Но вие бихте могли да вършите важна и интересна работа.

— Правя това, за което съм създадена.

— Правите онова, за което Хофриц твърди, че сте създадена. Има голяма разлика.

— Уили знаеше — задъха се тя. — Уили знаеше всичко. — В очите ѝ отново се появиха сълзи.

— Значи са идвали тук, за да ви използват, да ви нараняват. — Грабна ръката ѝ и издърпа ръкава на пенъоара — загледа се в белега, който бе мярнал преди това, протриванията от въже на китката ѝ. — Наранявали са ви, нали?

— Да, по един или друг начин, някои повече от останалите.

— А защо се примирявате с това?

— Харесва ми.

Въздухът сякаш стана по-потискащ, отколкото преди няколко минути. Тежък, влажен, изпълнен с невидима смрад, мръсотия, която оставаше не само по кожата, а и по душата. Просто не му се искаше да я вдъхва. Всичко изглеждаше тревожно покваряващо.

— Кой плаща наема ви? — попита я.

— Няма наем.

— Чия е къщата?

— На една компания.

— Коя компания?

— Предприятието „Джон Уилкс“.

— Кой е Джон Уилкс?

— Не знам.

— При вас не е ли идвал някой Джон?

— Не.

— Откъде знаете за това предприятие „Джон Уилкс“?

— Получавам всеки месец чек от тях. Много приличен чек.

Той се изправи.

Тя изглеждаше явно разочарована.

Огледа се, погледна куфарите до вратата, които беше забелязал още с влизането си:

— Заминавате ли?

— За няколко дена.

— За къде?

— За Вегас.

— Бягате ли от нещо, Реджайна?

— От какво бих могла да бягам?

— Някои хора вече са убити заради онова, което стана в сивата стая.

— Но аз не знам какво е станало в сивата стая, а и не ме интересува — тръсна глава тя. — Така че нищо не ме заплашва.

Докато я гледаше все така отгоре, Дан осъзна, че тя си има собствена сива стая, която носи навсякъде със себе си. В тази сива стая истинската Реджайна бе заключена, хваната като в капан.

— Имате нужда от помощ, Реджайна — започна той.

— Всичко ми е наред.

— Имате нужда от съвети.

— Аз съм свободна. Уили ме научи как да бъда свободна.

— Свободна от какво?

— От отговорността. От страха. От надеждата. Свободна от всичко.

— Уили не ви е освободил. Той ви е заробил.

— Вие не го разбирате.

— Бил е садист.

— В това няма нищо лошо.

— Вмъкнал се е в съзнанието ви. Извъртял го е. Ние не говорим за някой новоизлюпен професор по психология, Реджайна. Този ненормалник е бил тежка категория. Става дума за човек, работил за Пентагона, където е изследвал бихейвиористичните модификации и е разработвал нови методи за промиване на мозъци. Опиати за потискане на личността, Реджайна. Бил е нещо като магьосникът Мерлин за крал Артур. Само че неговата магия е била зла, Реджайна. Превърнал ви е в мазохистка, по дяволите!

— И точно по този начин ме освободи — ведро обясни тя. — Знаете ли, човек не се плаши от болката, щом се научи да я обича. Тогава вече не се бои от нищо. Ето затова съм свободна.

Искаше му се да я хване и да я разтърси. Знаеше обаче, че това нямаше да помогне. Искаше му се да я изправи пред някой нормален човечен съдия, за да може да ѝ се осигури психиатрично лечение. Но не ѝ беше роднина, всъщност ѝ беше свършено чужд, а никой съдия

не би се съгласил да предприеме нещо по негово предложение — нещата просто не ставаха така. За нея, изглежда, не можеше да се направи нищо.

Тя прекъсна мислите му:

— Да ви кажа нещо интересно. Мисля, че Уили всъщност не е наистина мъртъв.

— А, това е вън от всякакво съмнение. Видях трупа му. Получихме положителна идентификация от зъбите и отпечатъците на пръстите му.

— Може би — поклати глава тя. — Но... е, аз имам чувството, че е още жив. Понякога го усещам някъде там... чувствам го. Знам, че е странно. Не мога да го обясня. Но тъкмо затова не съм така съсипана, както би трябвало да бъда. Защото не съм убедена, че е мъртъв. По някакъв начин той още е... някъде там.

Представата ѝ за собствено „аз“ и основната причина да продължи да живее дотолкова зависеха от Уили Хофриц, от възможността да получава възхвалите и одобрението му или поне да чува гласа му по телефона от време на време, че тя явно никога нямаше да е в състояние да приеме смъртта му. Дан допускаше, че би могъл да я заведе в моргата, да я изправи пред окървавения труп, да я накара да докосне студената плът, да се взре в ужасно обезобразеното лице, да пъхне доклада на съдебния лекар под носа ѝ — и пак да не успее да я убеди, че Хофриц е мъртъв. Хофриц бе проникнал в нея, бе разчленил душата ѝ, а после бе събрал парчетата по начин, който да го удовлетворява повече и при който той самият е спойващото вещество. Ако тя приемеше реалността на смъртта му, вече нямаше да съществува лепилото, което да я свързва; най-вероятно би полудяла. Единствената ѝ надежда — или поне за нея сигурно беше така — бе да вярва, че Уили е още жив.

— Някъде там е — повтори тя. — Чувствам го. Някак и някъде, но е там.

Дан се усети победен и това го изпълни с омраза. Завъртя се и тръгна към вратата.

Реджайна стана бързо зад гърба му.

— Почакайте.

Той обърна глава.

— Можете да... разполагате с мен — заяви тя.

— Не, Реджайна.

— Да ми направите всичко.

— Не.

— Ще бъда вашето животно.

Той отново пое към вратата.

— Малкото ви животно — продължи тя.

Дан едва се сдържаше да не затича.

Достигна го, когато беше сложил ръка на бравата. Парфюмът ѝ бе лек, но изискан. Сложи ръка на рамото му.

— Харесвам ви.

— Къде са роднините ви, Реджайна?

— Възбуждате ме.

— Майка ви и баща ви? Къде живеят?

Тя спря нежните си пръсти до устните му. Бяха топли. Проследи очертанията на устата му.

Той отблъсна ръката ѝ.

— Наистина, наистина ви харесвам — настоя тя.

— Може би родителите ще ви помогнат да се измъкнете от всичко това.

— Харесвам ви.

— Реджайна...

— Причинете ми болка.

Той я отблъсна от себе си както някой хипохондрик би отблъснал прокажен — с отвращение, със страх от зараза, но и с разбиране за деликатното ѝ положение.

Тя започна:

— Когато постъпих в болницата заради Уили, той идваше на свиждане всеки ден. Беше ме настанил в самостоятелна стая и винаги затваряше вратата след себе си, за да можем да останем сами. А когато никой не ни безпокоеше, целуваше раните ми. Не можете да си представите колко приятни бяха устните му там, господин лейтенант. Само една целувка и във всяко болезнено място, във всяка болезнена драскотина вместо страдание се възцаряваше удоволствие. Беше като че ли... като че ли на мястото на всеки белег се появяваше клитор, така че когато ме целуваше, аз получавах оргазъм след оргазъм...

Дан побягна навън и тресна вратата зад гърба си.

Отвън студеният и напорист вятър завихряше сметта от нощните улици и усещане за дъжд се носеше из въздуха. Ърл отведе Лора и Мелани на първия етаж в триетажна постройка в Уестууд, на юг от булевард „Уилшир“. Жилището се състоеше само от хол с трапезария, кухня и една спалня, но въпреки скромните си размери не бе съвсем малко. Имаше големи прозорци, обърнати към богато озеленен вътрешен двор, в който по това време на нощта светеха сини и зелени светлинки, скрити сред храстите.

Ърл обясни на Лора, че апартаментът е собственост на фирмата „Паладин“ и се използва като „тайна служебна квартира“. На агенцията от време на време се налагало да спасява деца от фанатизирани религиозни култове и тъкмо тук ги водели, след като успели да ги измъкнат; тук те изслушвали и някои указания за нормалния живот, преди да ги върнат при родителите им. Апартаментът се използвал и като убежище за заплашени от изоставените си съпрузи жени, а няколко пъти тук се събирали за по няколко дни високопоставени служители от различни промишлени отрасли, за да обсъдят как да се справят с конкуренцията, защото това жилище било защитено от електронни подслушвателни средства. Агенцията укривала за известно време дори един баптистки свещеник, след като една младежка банда от Източен Лос Анджелис пушнала убийци по следите му заради свидетелстване срещу член на братството им. Оттук минала и звезда на рокмузиката, за да се изплъзне от особено неприятна призовка за някакво сложно гражданско дело. А и на една много известна актриса ѝ трябвала точно такава пълна изолация, за да се възстанови след извършена тайно операция от рак, която — ако се разчуело — би ѝ коствала ролите в следващи филми: продуцентите не са склонни да наемат актьори, за които е съмнително дали ще изпълнят договорите си. А сега Мелани и Лора щяха да използват същите скромни и тихи стаи поне за тази вечер с надеждата, че това убежище ще ги защити добре от неизвестната сила, която ги преследваше.

Ърл пусна отоплението и отиде в кухнята да направи кафе. Лора се опита да приобщи Мелани с чаша какао, но не успя. Момичето се насочи като сомнамбул към най-големия фотьойл в стаята, покатери се на него, сви крака под себе си и седна загледана в дланите си, които бавно потриваше, драскаше и масажираше една о друга. Пръстите се сплитаха и свиваха, после пак се отделяха. Наблюдаваше ги така съсредоточено и започна да изглежда, че ги възприема не като част от себе си, а като малки, пъргави животинчета, заиграли се в скута ѝ. Кафето донякъде прогони студа, който подгони Лора и Ърл, докато преминаваха от обветрения паркинг към апартамента, но не успя да се пребори с другата им тръпка — онази, която беше предизвикана от неочаквания и нежелан сблъсък с непознатото.

Докато Ърл се обаждаше в агенцията си, за да съобщи, че са се преместили от къщата в Шърман Оукс, Лора стоеше до прозореца на хола, топлейки ръцете си с голямата чаша кафе, вдишваше приятния му мирис и се взираше в сенките, които обграждаха синьо-зелените лъчи от лампите сред храстите; забеляза как първите едри капки дъжд започнаха да се стичат по палмовите листа. Там, някъде в нощта, нещо дебнеше Мелани; нещо, което надхвърляше човешкия разум, някакво неуязвимо същество, което караше жертвите си да изглеждат като преминали през пресите на боклукчийски камион, преди някой да се сети (и защо ли?) да дръпне аварийната спирачка. Университетското образование на Лора, научната ѝ степен по психология биха ѝ помогнали да изтръгне Мелани от обятията на изолираността, но нищо нямаше да ѝ помогне да се пребори с „него“. Дали беше демон, дух, някакво телепатично явление? Но, по дяволите, такива неща не съществуват. Нали? Не съществуват. И все пак... какво бяха пуснали на свобода Дилан и Хофриц и защо? Дилан вярваше в свръхестественото. В различни периоди от живота си биваше обладан от една или друга окултна идея и в тези моменти беше по-напрегнат и нервен, по-заядлив.

Всъщност при тези случаи той напомняше на Лора за майка ѝ — това досущ приличаше на религиозния фанатизъм и маниите по свръхестественото, които бяха превърнали Биатрис в такъв кошмар. А тези периодични залитания, заедно с всичко останало, бяха тласнали Лора към развода — просто не можеше да понася нещо, което да ѝ напомня за изпълненото със страх детство. Сега се опитваше да си

спомни за някой от конкретните пристъпи на ентузиазирано настроение, обладало Дилан, за теориите, чиито пленник се оказваше; мъчеше се да възстанови в паметта си някой факт, който би обяснил сегашните събития, но не успяваше, защото винаги бе отказвала да го слуша, когато ѝ проповядваше за тези неща; винаги ги бе смятала за фантазмагории... или лудост.

Като реакция на майчината си нерационалност и лековерие Лора бе изградила живота си опряна на логиката, здравия разум и доверие само към нещата, които можеше да види, да чуе, да докосне, да помирише, да усети. Не споделяше убеждението, че счупеното огледало е предвестник на седем нещастни години, никога не се връщаше, ако черна котка ѝ пресечеше пътя — така доказваше пред себе си, че не е наследила нищо от майка си. Не вярваше в дяволи, демони, проклетия и заклинания. Дълбоко в сърцето си чувстваше, че има Бог, но не ходеше на черква и не се числеше формално към никое вероизповедание. Не четеше истории за духове, не се интересуваше от филми за вампири и върколаци. Не вярваше в телепатия, предчувствия и ясновидство.

Затова бе неподготвена за събитията от последните двацет и четири часа.

Разбираше — логиката и здравият разум са най-добрата основа, върху която човек може да изгради живота си. Но животът имаше и своите нюанси, чувството на удивление, уважението и непредубедеността към неизвестното. Иначе основите биха били трошливи и сухи, биха се напукали и срутили. Майчиното ѝ упование в религията и суеверията бяха безспорно болестна проява, но може би бе също така неразумно човек да се придържа единствено към другата крайност на философския спектър. Вселената явно бе значително по-сложна, отколкото ѝ бе изглеждала преди.

Нещо витаеше наблизко.

Нещо, което не можеше да разбере.

И то искаше да ѝ отнеме Мелани.

Но дори както стоеше до прозореца и се взираше в дъждовната нощ с нарасналото си уважение към мистериозните и загадъчните неща, умът ѝ търсеше рационално обяснение на случилото се. Чу как Ърл разговаря с някого от канцеларията си и изведнъж се сети, че никой не знае къде се намират тя и Мелани, освен агенцията

„Паладин“. За миг през ума ѝ премина мисълта, че е направила нещо много неправилно и много глупаво, като се е оставила да бъде отвлечена от зоркото око на ФБР, от контактите си с приятели, съседи и от полицията. Към Мелани бяха насочени интересите не само на невидимото То, което вече бе знаело за себе си, а на истински хора като наемния убиец, открит в болничния паркинг. Ами ако тези хора имат връзка с агенцията „Паладин“? Ами ако самият Ърл е ексекюторът?

Стига!

Тя пое дълбоко дъх. Направи го още веднъж.

Стоеше на ръба на опасни чувства, откъдето можеше да се плъзне към истерията. Заради Мелани, не заради себе си, трябваше да се овладее.

Дан изскочи от къщата на Реджайна и тресна вратата зад гърба си, но не тръгна по алеята. Изчака заслушан пред вратата — подозренията му се потвърдиха, когато чу мъжки глас; момичето не е било само.

Човекът вътре беше разгневен. Крещеше, а Реджайна му отговаряше смирено. Последва резкият звук от плесница, от която тя извика — в гласа ѝ имаше болка, страх, но и удоволствие и възбуда. Около Дан вятърът фучеше силно, клоните на дърветата се извиваха, така че не можеше да се чуе какво точно говорят, но той долови достатъчно, за да схване, че Еди ѝ е сърдит, защото се бе разприказвала толкова много. С нещастен и умилкващ се глас тя се опитваше да обясни, че не е могла да постъпи иначе, освен да разкаже на Дан всичко — той не я бе молил да му отговори, а бе настоявал за това; нещо повече — бе настоявал така, че да задейства всичките ѝ импулси, а тя е смирено същество, за което смисълът, целта и радостта в живота се състоят единствено в изпълнението на онова, което се иска от нея. Еди и приятелите му я харесвали такава, искали я такава, а за нея било невъзможно да се държи по един начин с тях и по друг — с останалите.

— Нима не разбираш, Еди? Нима не разбираш?

Той може би разбираше, но обяснението ѝ не намали ни най-малко гнева му. Заудря я отново и отново, а измъчените ѝ, но жадни писъци не можеха да се опишат.

Дан се отмести тихо от вратата и отиде до първия прозорец. Искаше му се да зърне Еди. През пролука между пердетата видя част от хола и мъж на около четиридесет и пет години, червенокос, мустакат, с отпуснато лице; облечен беше с черни панталони, бяла риза, сиво спортно сако и папийонка. Нещо у него напомняше за разглезено дете, от чертите му лъхаше умора; сновеше наперен като петел, което явно не му беше присъщо — навярно смяташе, че човек винаги трябва да изглежда властен, като пъчи гърди, изправя рамене и се държи високомерно. Въпреки напъванията си изглеждаше слаб и

немошен като кекав учител по английски, на когото е трудно да поддържа реда в клас. Изобщо не беше типът, който би си позволил да удари жена и най-вероятно не би ударил и Реджайна, ако тя беше някоя друга, защото тогава щеше да получи плесница в отговор.

Еди беше разтревожен най-вече от това, че Реджайна бе споменала за „Джон Уилкс“ — компанията, която притежаваше къщата и която ѝ изпращаше всеки месец чекове. Реджайна бе коленичила пред него с наведена глава като васал, молец за прошка феодала си, а той се бе надвесил отгоре ѝ, пристъпяше от крак на крак, жестикулираше нервно и гневно я укоряваше за словоохотливостта ѝ.

Компанията „Джон Уилкс“ беше ключът за разгадаване на тази оплетена история — Дан разбираше добре това.

Отдалечи се от къщата и се върна на улицата, където бе паркирал колата си. Отвори багажника и извади една от седемте книги на Албърт Юландър от кашона, който бе взел от къщата на Нед Ринк тази вечер. Реджайна му бе казала, че мъж на име Албърт я бе посетил веднъж и — за разлика от останалите, които са я използвали редовно — вече не е идвал. Имал кокалесто лице с остри черти, приличал на ястреб. Сега, под примигващата светлина на уличната лампа и под слабите отблясъци от крушката в багажника, Дан разгледа снимката на автора върху обложката на книгата. Лицето на Юландър бе дълго и тясно, почти мъртвешко, с изпъкнали вежди, скули и челюсти; имаше нещо хладно и хищно в очите му, което — особено в комбинация с извития му, подобен на клон нос — наистина му придаваше вид на ястреб.

Значи тъкмо Юландър е посетил Реджайна само веднъж, без да е бил мотивиран от завладяващи и извратени сексуални нужди като останалите, а (може би) от любопитство; като че ли е трябвало сам да се убеди, че тя е истинска и че Хофриц наистина я е поробил. Навярно Юландър е искал да получи солидно доказателство за гения на Хофриц, преди да се присъедини към него и Маккафри в експериментите с Мелани, каквито и да са били те. Дан мислено прибави Юландър към списъка на хора за разпит — там вече бяха включени Мери О'Хара, жената на Ърнест Андрю Купър, жената на Джоузеф Скалдоне (ако е бил женен), управителят или притежателят на компанията „Джон Уилкс“, среброкосият и изискан извратен тип, който редовно е посещавал Реджайна и е настоявал тя да го нарича

„татко“, както и останалите мъже, които са я използвали — Еди, Шелби и Хауард.

Пусна книгата в кашона, затвори багажника и се качи в колата тъкмо когато първите едри капки дъжд забарабаниха по покрива. Списъкът с адресите на Скалдоне още беше в джоба му и той бе уверен, че ще открие фамилиите на Еди, Шелби и Хауард сред тристата клиенти на „Пентаграма“; сега обаче светлината бе слаба, чувстваше се уморен, очите му пареха, а искаше да се види с Лора Маккафри, преди да е станало съвсем късно, така че остави списъка да си стои в джоба, запали мотора и се спусна по холивудските възвишения. Беше 22:44 ч., когато стигна до къщата на Лора на „Шърман Оукс“, а студеният дъжд се бе усилил. Макар и да светеше в някои от стаите, никой не му отвори. Звънна няколко пъти, почука, после затропа по вратата, но без резултат. Къде ли беше Ърл Бентън? Трябваше да стои тук до полунощ, когато щеше да го смени друг агент от „Паладин“.

Дан си спомни за снощните смазани и обезобразени трупове от Студио Сити, помисли си за мъртвия наемен убиец, Нед Ринк, и с нарастващо безпокойство се дръпна от вратата, прегази през мократа морава, мина между два разцъфтели хибискуса и надникна в най-близкия прозорец. Не видя нищо необикновено — нямаше трупове, кръв и разрушения, същата бе картината и от следващия прозорец, така че забърза към страничната врата на оградата и достигна задния вход на къщата. Сърцето му биеше учестено, стомахът му се свиваше болезнено.

Вратата към кухнята не беше заключена. Когато я отвори, забеляза, че рамката ѝ е разбита, а скъсаната предпазна верижка висеше от касата. После видя бъркотията в стаята — скъсаните и прекършени цветя, окапалите листа, буците влажна пръст.

Никаква кръв.

На масата имаше три недоядени порции спагети, поръсени с пръст и смет.

Един стол бе съборен.

От умивалника стърчаха стебла от папрат.

Но нямаше кръв. Слава богу. Без кръв. Засега.

Извади пистолета си.

С нарастващ ужас, с внезапно споходило го мъчително предчувствие за смазани трупове, които би могъл да намери някъде из къщата, Дан излезе от кухнята и тръгна внимателно от стая в стая. Откри само една уплашена котка, която веднага избяга от него. Погледна в гаража и видя, че синьото камаро на Лора Маккафри го няма, но не знаеше как да си обясни това.

Като не видя никакви трупове, изпита неопишуемо облекчение — като че бе плувал по океанското дъно, притиснат от милиони тонове вода, и изведнъж се бе измъкнал на сушата, където се усеща само лекотата на вятъра. Изпита огромно облекчение и въодушевление, които го накараха да осъзнае, че чувствата му към тази жена и към детето ѝ са съвсем различни от отношението му към всички останали жертви, с които бе имал контакт през четиринайсетте си години полицейска работа. Тази необичайна привързаност и съпричастие не бяха плод на далечни паралели с трагедията на Фран и Синди Лейки; Лора Маккафри не го привличаше единствено защото като спаси нея и Мелани, би могъл донякъде да компенсира неуспеха си при случая с малката Лейки. Това, разбира се, го имаше, но преди всичко самата Лора бе привлекателна за него. Влиянието ѝ върху него не приличаше на нищо преживяно досега; привличаше го не само красотата ѝ, която бе безспорна, но и интелигентността ѝ, също така важна за Дан, тъй като не споделяше опиянението на повечето мъже от глупави блондинки и празноглави брюнетки; той ценеше невероятната ѝ женска сила и решителност в дадена ситуация.

„Но дори тя и Мелани да се измъкнеха от тази опасност живи — разсъждаваше Дан, — не бих могъл да храня особена надежда за някаква по-интимна връзка с нея. Тя е доктор на психологическите науки, а аз, за бога, съм само едно ченге. Има по-добро образование от моето. И печели много повече от мен. Така че забрави за това, Халдейн. Надхвърляш класата си.“

И въпреки всичко в сърцето му лумна такава радост, че жената и детето са се спасили, каквато не би изпитал, ако други хора се бяха избавили от смъртта.

Когато се върна в кухнята, за да огледа по-добре бъркотията, откри, че вече не е сам. Майкъл Сиймс, агентът от ФБР, с когото бяха говорили преди няколко часа в „Пентаграма“, стоеше до масата с ръце в джобовете на шлифера и оглеждаше цветната смет, пръсната из

стаята. Под посивяващата му коса и раменете му на възрастен човек изразът върху взетото сякаш назаем младежко лице беше разтревожен и озадачен.

— Къде ли са отишли? — попита Дан.

— Надявах се вие да ми кажете — отвърна Сиймс.

— По мое предложение тя си бе наела денонощна охрана...

— Агенцията „Паладин“...

— Точно така. Но, доколкото знам, те нямаха за задача да се крият някъде или нещо подобно, просто щяха да стоят тук при нея.

— Един от тях е бил тук. Някой си Ърл Бентън...

— Да. Познавам го.

— До преди около час. После, без предупреждение, се е измъкнал с Лора Маккафри и момичето, излетял е отгук като прилеп от ада. Имаме камионетка с наблюдатели от другата страна на улицата.

— Така ли?

— Нашите хора се опитали да проследят Бентън, но той карал бясно. — Сиймс се намръщи. — Всъщност е направил всичко възможно да избяга от нас. Имате ли представа защо е постъпил така?

— Може би не ви вярва.

— Ние сме тук, за да пазим детето.

— И сте сигурен, че правителството иска да разкрие какво са правили с него Маккафри и Хофриц в онази сива стая?

— Вероятно е така — призна Сиймс. — Но още нищо не е решено. Това все пак е Америка. Не бихме отвлекли момичето. Бихме поискали разрешение от майка му за експериментите си, каквито и да са те.

Дан въздъхна, без да е сигурен дали да му вярва.

— Сигурно е така.

— Вие не сте уговаряли Бентън да ги измъкне от нас, нали?

— Защо би трябвало да го правя? И аз съм държавен служител, също като вас.

— И винаги работите толкова много — ден и нощ — при всеки от случаите, с които се занимавате?

— Не при всеки случай.

— При повечето случаи?

Дан чистосърдечно отвърна:

— Да, при повечето случаи работя много. Разследването започва, едни неща те отвеждат към други и невинаги е възможно да спреш работата си в пет часа всеки ден. Повечето детективи работят по-дълго и не спазват работното време. Вие би трябвало да го знаете.

— Струва ми се, че работите по-напрегнато от повечето ченгета.
Дан сви рамене.

— Казват, че сте като булдог — продължи Сиймс, — че обичате работата си и когато захапете някой случай, просто не го изпускате.

— Сигурно. Но нали знаете, в отдела за убийства следите изстиват бързо. Ако не намериш някоя улика срещу убиеца в първите три-четири дена, разследването обикновено пропада.

— Но вие се занимавате с този случай с прекалена амбиция. Така ли е, лейтенант?

— Може би.

— Чувствам, че е точно така.

— Предполагам, че просто се чувствам по-ангажиран.

— Тук има и друго — поклати глава Сиймс. — Залогът за вас в този случай е специален.

— Нима?

— Не е ли така?

— Аз поне не го съзнавам. — Прекрасното лице на Лора Маккафри неканено изплува в съзнанието на Дан.

Сиймс го изгледа подозрително.

— Вижте какво, Халдейн, ако някой е снабдявал с пари Маккафри и Хофриц заради военния аспект на проекта им, тогава този човек — нека го наречем *финансист* — този финансист би пръснал доста пари, за да измъкне отново момичето. Но това ще бъдат мръсни, ужасно мръсни пари. И всеки, който би ги взел, навярно би се заразил от тях. Разбирате ли ме?

Дан си помисли отначало, че Сиймс по някакъв начин се е досетил за романтичните му чувства към Лора. Но нещо по-важно тревожеше агента.

„За бога, помисли си Дан, той се пита дали не съм се продал на руснаците или на някой друг!“

— Господи, Сиймс, винаги ли вървите все така по погрешна следа!

— Възможно е да са склонни да платят голяма сума, за да я приберат и макар полицейският детектив да е добре платен в този град, той никога няма да забогатее — освен ако не си изкара нещо допълнително.

— Обиждате ме.

— Съжалявам, че не го отричате направо.

— Не съм се продал на никого. Отговорът ми е категорично „не“. Това достатъчно ли е?

Сиймс не отговори. Вместо това подхвана:

— Както и да е, когато хората от екипа по проследяването изпуснали Бентън, те се върнали тук, за да разберат дали жената и момичето няма да се приберат тайно и дали някой друг няма да се появи. Заобиколили къщата и тогава открили, също като вас, тази врата и бъркотията вътре.

— А този хаос? Какво мислите за него?

— Цветята са от градината в двора — обясни Сиймс.

— Но какво правят тук? Кой ги е вкарал?

— Не можем да си го обясним.

— И защо предпазната верижка е била изтръгната от вратата?

— Изглежда, някой е влязъл насила — допусна Сиймс.

— Сериозно? Виж ти, Бюрото не пропуска нито една възможност! — Дан отиде при телефона. Сиймс го попита какво се кани да прави и Дан отвърна: — Ще се обадя в „Паладин“. Ако Ърл е решил, че нещо застрашава Лора и Мелани тук, може да ги е извел набързо, както вие казвате, но после непременно би се обадил в агенцията да съобщи къде са.

Нощният дежурен в „Паладин“, Лони Биймър, познаваше Дан достатъчно добре, за да го познае по гласа:

— Да, лейтенанте, Ърл ги е отвел в секретна служебна квартира.

Лони, изглежда, си мислеше, че Дан знае адреса. Ърл беше говорил за нея няколко пъти, когато му беше разказвал за различни случаи, но дори и да го бе направил, Дан бе забравил. Не можеше да пита Лони Биймър за адреса, без да привлече вниманието на Сиймс, който и без това не го изпускаше от очи. Налагаше се да се обади на нощния дежурен пак, но от друг телефон, след като се отърве от агента на ФБР.

Лони продължи:

— Сигурно няма да останат там още дълго.

— Защо не?

— Не сте ли чули още? На госпожа Маккафри и детето вече няма да им е нужна нашата защита — макар тя още да не е решила да ни освободи. Може би ще иска да я наглеждаме, но вашите хора поемат основната работа. Осигуряват им полицейска защита.

— Сериозно ли говорите?

— Да — потвърди Лони. — Денонощна полицейска защита. В момента Ърл е в служебната квартира, и чака неколцина полицаи, които ще отидат там и ще поемат двете Маккафри. Навярно всяка минута ще пристигнат.

— Кой са те?

— Ммм... дай да видя... Капитан Мондейл е издал нареждане за защитата, а на Ърл му е наредено да предаде клиентите ни на детективите Уекслърш и Мануело.

Тук нещо не беше наред. Отделът разполагаше с твърде малко хора, за да осигури денонощна полицейска защита дори и за случай като този. А и Рос не би се обадил сам в „Паладин“ — такива неща винаги се възлагаха на помощниците му. Освен това, ако се предлагаше защита, тя би се състояла от униформени полицаи, а не от двама жизненоважни цивилни детективи, които бяха по-ценни дори от патрулиращите ченгета. И защо точно Уекслърш и Мануело?

— Вие можете и да си останете на Шърман Оукс — заключи Лони, — защото според мен вашите хора ще доведат двете Маккафри право там.

Дан искаше да разбере още нещо, но не можеше да говори свободно в присъствието на Сиймс.

— Е, благодаря, Лони. Мисля все пак, че е непростимо да не знаете къде е собственият ви оперативен работник и какво става с клиентите ви.

— Хм. Но нали току-що казах...

— Винаги съм мислил, че в „Паладин“ работят най-добрите, но ако загубвате следите на собствените си агенти и клиенти, особено на клиенти, чийто живот навярно е в опасност...

Лони го прекъсна:

— Какво ви става, Халдейн?

— Добре, добре — завърши Дан заради Сиймс, — навярно са въвн от опасност. Знам, че на Ърл може да се разчита и съм сигурен, че няма да допусне нещо да се случи с тях, но вие най-добре се стегнете там, защото рано или късно нещо наистина ще се случи с някой от клиентите ви и това ще коства разрешителното на цялата агенция.

Лони започна да обяснява нещо, но Дан окачи слушалката. Изпитваше отчаяна необходимост да се измъкне оттук, да се свърже отново с Лони и да научи повече подробности. Не му се искаше обаче да показва прекалено голямо желание да си тръгне веднага, тъй като Сиймс щеше да се лепне за него, ако заподозреше, че той знае къде са Лора и Мелани. Нямаше начин да се измъкне оттук сам и без затруднения.

Агентът на ФБР се беше вторачил в него.

Дан обясни:

— В „Паладин“ нищо не знаят.

— Това ли ви съобщи служителят на агенцията?

— Да.

— А за какво още ви говори?

На Дан му се искаше да има доверие в Сиймс и в Бюрото. Все пак той сам си бе избрал професията на полицаи, вярваше във властта, в системата на закона и пазителите му. При нормални обстоятелства би се доверил на Сиймс автоматично и без да се замисли. Но не и този път. Случаят бе ужасно странен, толкова странен, че обикновените правила не важаха за него.

— Не ми каза нищо повече — отвърна той. — Какво имате предвид?

— Че изведнъж много се уплашихте.

— Така ви се струва.

— Целият се изпотихте.

Дан усещаше лицето си хладно и влажно. Размисли бързо и отвърна:

— Това е от удара по челото. Не ме боли и го забравям, но после изведнъж болката отново се появява и се чувствам много зле.

— Шапките — досети се Сиймс.

— Какво?

— В „Пентаграма“ ми казахте, че сте се наранили, докато сте пробвали нови шапки.

— Така ли казах? Е, просто се пошегувах.

— Тогава... какво всъщност ви се е случило?

— Ами вижте, обикновено не ми се налага да мисля много. Не съм свикнал. Голямо и тъпо ченге съм. Но днес ми се наложи да мисля така усилено, че главата ми направо се пръсна.

— Според мен, вие непрекъснато мислите сериозно, Халдейн. Всяка минута.

— Ласкаете ме прекалено много.

— А искам и да ви предупредя да се замислите сериозно за още нещо — вие сте само градско ченге, докато аз съм федерален агент и макар че не мога да се меся в работата ви директно, мога да ви контролирам така, че да ви се стъжни.

— Никога не бих направил нещо нередно, господине. Кълна се. Сиймс само го наблюдаваше.

Дан смънка:

— Е, аз да си тръгвам вече.

— Къде отивате?

— Най-добре е да се прибера вкъщи — излъга Дан. — Денят ми беше безкраен. И вие сте прав — работя прекалено много. А и главата страшно ме боли. Трябва да взема няколко аспирина и да си сложа малко лед на челото.

— Изведнъж се разбързахте — питам се защо.

— *Загрижен* съм за тях — сви рамене Дан, — но в момента нищо повече не може да се направи. Струва ми се, че бъркотията тук наистина е малко подозрителна, но не свидетелства непременно за насилие, нали? Предполагам, че с Ърл Бентън могат да са спокойни. Той е много добър. Освен това, господин Сиймс, полицаят от отдела за убийства трябва да е малко дебелокож. Ние не трябва да се идентифицираме с жертвите. В противен случай няма да можем да си гледаме работата. Вярно ли е?

Сиймс го гледаше, без да мига.

Дан се прозя:

— Ами време е да изпия една бира и да си легна. — Тръгна към вратата.

Чувстваше, че неискреността му се носи като облак около него — нямаше дарба да лъже и съжаляваше за това.

Сиймс заговори тъкмо когато се канеше да прекрачи прага:

— Ако двете Маккафри ги грози опасност, лейтенанте, и ако наистина искате да им помогнете, по-разумно би било да си сътрудничите с мен.

— Нали ви казах, доколкото си спомням, че не са в опасност точно сега. — Въпреки увереността в тона, Дан чувстваше как потта отново се стича по лицето му, сърцето му прескача лудо, а стомахът отново се бе свил на топка.

— Защо сте такъв инат? — укори го Сиймс. — Защо не искате да си сътрудничим, лейтенанте?

Дан срещна погледа му:

— Припомнете си, че вие едва не ме обвинихте, че съм се продал, като съм оставил някой да отведе двете Маккафри.

— Част от работата ми е да бъда подозрителен — призна Сиймс.

— И от моята също.

— Искате да кажете... че подозирате мене за някакви намерения, които не са в интерес на момичето.

— Господин Сиймс, извинявам се, но непременно ангелското ви лице не означава, че имате и добро сърце.

Той напусна къщата, отиде до колата си и потегли. Отказаха се да го проследят — навярно защото знаеха, че нищо няма да излезе.

Първият телефон, който попадна пред погледа на Дан, беше едно от онези вече рядко срещани творения, чието изчезване, изглежда, символизираше упадъка на съвременната цивилизация — напълно закрыта стъклена телефонна будка.

Когато забеляза телефона и паркира до него, вече трепереше — не беше в паника, но съвсем близо до нея, което не беше в стила му. При нормални обстоятелства бе спокоен и се владееше. Колкото по-зле вървяха нещата, толкова по-хладнокръвен ставаше. Но не и този път. Това навярно се дължеше на спомена му за Синди Лейки — не можеше да забрави онзи трагичен провал — а може би и убийството на собствените му брат и сестра изплуваше прекалено често в съзнанието му през последните двацет и четири часа или пък въздействието на Лора Маккафри върху него бе далеч по-голямо, отколкото му се искаше да признае. Да я загуби, за него би било твърде тежко. Но

каквато и да бе причината за люшканията в самоконтрола му, неспокойствието не го напускаше.

Уекслърш. Мануело.

Защо изведнъж светна червената лампичка? Разбира се, никога не бе харесвал нито единия, нито другия. По-рано бяха работили в централния отдел за борба с пороците и се говореше, че са били от най-поқварените служители там, което навярно е било причината Рос Мондейл да ги прехвърли при себе си в Ийст Вали — той винаги искаше близките му сътрудници да не задават излишни въпроси; да изпълняват онова, което им се каже, а предаността им към него да бъде непоклатима. Дан знаеше, че двамата са лакеи на Мондейл; използвачи, които не уважават работата си, а още по-малко понятия като „дълг“ или „задължения към обществото“, но все пак бяха ченгета, некадърни и мързеливи може би, но не наемни убийци като Нед Ринк. Определено не представляваха опасност за Лора или Мелани. И все пак...

Нещо не беше наред. Това бе само предчувствие. Не можеше да си обясни силата на обзелия го страх, не можеше и да посочи конкретни причини за него, но в течение на годините бе свикнал да се доверява на инстинкта си.

В телефонната будка нервно затърси по джобовете си монети, намери няколко и набра номера на агенция „Паладин“. Дъхът му запотпяваше вътрешната страна на стъклената преграда, докато дъждът я охлаждаше отвън. Сребристите отблясъци на близкия автосервиз се отразяваха в дъждовните струи. Тези трептящи светлини заедно със странното виене на бурята създаваха у него необикновеното чувство, че е захвърлен някъде в пустошта и се носи извън времето и пространството. Докато набираше последните две цифри от номера на „Паладин“, го споходи странната мисъл, че вратата на будката е зазидана зад него, че няма да успее да излезе навън дори и със сила, че никога вече няма да види, да чуе или да докосне отново друго човешко същество и ще остане завинаги на произвола на съдбата в този квадратен затвор в Зоната на здрача, без да може да предупреди Лора и Мелани, без да им помогне, без да е в състояние да даде сигнал на Ърл за опасността, без да успее дори да спаси и себе си. И друг път го бяха спохождали кошмари за пълна безпомощност, за безсилие и парализа, когато неясно по форма чудовищно същество измъчваше и убиваше

любими хора в сънищата му; сега за първи път подобен кошмар се опитваше да го завладее наяве.

Набра целия номер и след няколко електронни изщраквания чу сигнала, че линията е свободна. Имаше смътното чувство, че звъненето ще продължи до безкрай, защото известно е, че няма телефонна връзка между реалността и Зоната на здрача. Но след третия сигнал Лони Биймър се обади: Агенция „Паладин“ — и Дан едва сдържа въздишката на облекчение.

— Лони, отново е Дан Халдейн.

— Дойдохте ли на себе си?

— Всичко, което ти казах преди малко... беше само заради някакъв тип, който ми дишаше във врата.

— След като затворихте и аз така си помислих.

— Виж какво, веднага след като затворя телефона, те моля да се обадиш на Ърл и да му кажеш, че има нещо съмнително около тези глупости за полицейската защита.

— За какво става дума?

— Кажи му, че е възможно хората, които ще се явят при него, да не са ченгета и да не им отваря.

— Това са пълни безсмислици. Разбира се, че ще бъдат ченгета.

— Лони, ще стане нещо лошо. Не знам точно какво или защо...

— Но аз знам, че говорих с Рос Мондейл. Искам да кажа, че разпознах гласа му и все пак набрах отново участъка за още една проверка, преди да му кажа мястото, където са Ърл и двете Маккафри.

— Добре — нервно се намеси Дан, — дори самите Уекслърш и Мануело да се появят, кажи на Ърл, че има нещо съмнително. Кажи му, че ще го загази здравата, ако ги пусне да влязат.

— Боже, да не би да очаквате да му наредя да започне престрелка с полицаи?

— Не е нужно да стреля. Просто му кажи да не ги пуска. Кажи му, че тръгвам натам и трябва да задържи положението, докато пристигна. А сега какъв, по дяволите, беше адресът на оная секретна квартира?

— То всъщност е апартамент — обясни Лоно и даде на Дан адрес в Уестууд, южно от „Уилшир“. — Ама вие наистина ли мислите, че ги застрашава нещо?

— Обади се на Ърл! — извика Дан.

Тресна слушалката, блъсна изпотената врата на телефонната будка и изтича към колата си.

— Арестувани? — повтори Ърл, като примигваше към Уекслърш и се мръщеше на Мануело.

Ърл изглеждаше смаян и объркан. По същия начин се чувстваше и Лора. Тя седеше с Мелани на канапето и тъкмо натам се бяха насочили детективите още с влизането си в стаята. Чувстваше се ужасно беззащитна и се чудеше защо ли изпитва подобно усещане, след като това бяха само двама детективи, които твърдяха, че са дошли, за да ѝ помогнат. Беше видяла служебните им удостоверения, а и Ърл явно се бе срещал с тях и преди (макар, изглежда, да не ги познаваше особено добре), така че всичко говореше, че са онези, за които се представяха. И все пак мрачната сянка на съмнението и страхът у нея нарастваха; тук нещо не беше както трябва.

Не ѝ харесваше и видът на двете ченгета. Очите на Мануело бяха зли, а мазната му усмивка — високомерна. Движеше се бабайтски, като че ли просто чакаше някой да го предизвика, за да може да го срита и да го смачка. А от Уекслърш, с восьчнобялата му кожа и безизразния поглед, я побиваха тръпки.

Обади се:

— Но какво става? Господин Бентън работи за мен. Ползвам услугите на компанията му. — После ѝ дойде наум шантава мисъл, която се изплъзна от устните ѝ: — Господи, да не би да мислите, че ни е задържал насила?

Без да ѝ обръща внимание, детектив Мануело се обърна към Ърл Бентън:

— Носиш ли някакво оръжие?

— Разбира се, но имам разрешително — отвърна Ърл.

— Дай ми го.

— Разрешителното?

— *Пистолета.*

Уекслърш извади собствения си револвер и предупреди:

— И бъди много внимателен, докато го подаваш.

Учуден от тона и от подозрението в гласа на Уекслърш, Ърл попита:

— Да не би да мислите, че съм опасен, по дяволите?

— Просто внимавай — хладно предупреди Уекслърш.

Докато подаваше пистолета си на Мануело, Ърл попита:

— И защо мислите, че ще извадя пистолет срещу полицаи?

Мануело пхна оръжието в колана на панталона си.

Телефонът иззвъня.

Лора се надигна, но Мануело я спря:

— Нека си звъни.

— Но...

— Нека си звъни! — рязко повтори Мануело.

Телефонът отново иззвъня.

Лицето на Ърл помръкна и се изопна. Телефонът звънеше и всички изглеждаха стреснати от звука му.

Ърл се обади:

— Вижте какво, тук има някаква сериозна грешка.

Телефонът продължаваше да звъни.

Дан бе сложил подвижната полицейска сигнална лампа на покрива на лимузината и я бе включил. Макар да беше без отличителни знаци, колата имаше сирена, която той сега използваше заедно с мигащата лампа, за да си проправя път. Другите коли послушно се отдръпваха. Дъждът се лееше като из ведро, пътната настилка бе като пързалка, но Дан фучеше към Уестууд с нетипично за себе си безразсъдство.

Ако някой беше подкупил Рос Мондейл — а такава възможност далеч не можеше да се изключи — и беше уредил да му предадат Мелани, Мондейл без всякакво усилие би склонил Уекслърш и Мануело да му съдействат. Щяха да отидат в служебната квартира, да влязат с полицейските си удостоверения и да отведат детето. Навярно ще им се наложи да убият Лора и Ърл, за да прикрият предателството си; и колкото повече Дан си мислеше за това, толкова по-малко се съмняваше, че биха изпитали угризения от убийството. А и не рискуваха особено, защото винаги биха могли да заявят, че са открили труповете при пристигането си, а детето вече е било изчезнало.

Стигна кръстовище, където улицата минаваше под магистралата; дупките в настилката бяха пълни с вода и не позволяваха да продължи. Една кола стоеше заклещена сред водовъртежа, беше изпълнена до половината с кал, а няколко други превозни средства бяха спрели на ръба на наводнения участък. Току-що бе пристигнал камион от градската служба по поддържане на улиците, а трима работници със светлоотразяващи оранжеви якета нагласяваха помпа, поставяха бариери и променяха посоката на движението. За минута-две Дан попадна сред задръстването въпреки светещата полицейска лампа.

Седеше безпомощен и ругаеше вбесен — пътят му отпред бе препречен от кола, а отзад от камион, а дъждът тропаше с монотонен ритъм по покрива на колата. Ударът на всяка капка отмерваше като по часовник изтичането на нова безценна секунда, времето течеше заедно с дъжда, незаменими минути се стичаха в каналите отстрани.

Мануело се приближи към Ърл с белезници в ръце и заповяда:

— Обърни се и сложи ръцете си зад гърба.

Ърл се поколеба. Погледна към Лора и Мелани. Обърна глава и към Уекслърш, който бе насочил към него полицейския си „Смит и Уесън спешъл“. Тези типове бяха ченгета, но Ърл изведнъж се почувства убеден, че не трябва да изпълнява разпорежданията им; не беше сигурен дори, че трябва да им предаде оръжието си, а и съвсем определено не искаше да му поставят белезници.

— Смятате ли да окажете съпротива при ареста? — властно попита Мануело.

Уекслърш добави:

— Нали знаеш, Бентън, оказването на съпротива при арест ще означава край на кариерата ти като частен детектив.

Ърл с нежелание се обърна и постави ръцете си зад гърба.

— Няма ли да ми съобщите поне и какви са правата ми?

— За това ще има достатъчно време в колата — смотолеви Мануело, докато щракваше белезниците около китките на Ърл.

Уекслърш се обърна към Лора и Мелани:

— По-добре е да си вземете палтата.

Ърл се обади:

— А моето палто? Трябваше да ме оставите да си го облека, преди да ми поставите бележниците.

— Ще минеш и без него — подигравателно подметна Уекслърш.

— Няма да се разтопиш, не си от захар — добави Мануело.

Телефонът отново зазвъня.

Както и преди, детективите не му обърнаха внимание.

Сирената заглъхна. Дан ритна педала, с който се включваше, щракна го един-два пъти, но сирената не работеше. За да си пробие път, вече можеше да разчита само на мигащата червена светлина и на клаксона си. Щеше да закъснее много. Отново. Както при Синди Лейки...

Дан бясно се прехвърляше от лента в лента, без да отпуска клаксона. Все повече го обземаше мисълта, че всички са мъртви, че е загубил приятел и невинно дете, което се бе надявал да предпази, както и жената, чието очарование — трябваше да го признае — бе покорило съзнанието му. Всички са мъртви.

Лора взе палтото на Мелани и започна да облича първо нея, а това беше сложна процедура, тъй като детето стоеше съвсем отпуснато.

Мануело попита:

— Какво ѝ е — бавноразвиваща ли е, що ли?

Смаяна и вбесена, Лора повиши глас:

— Не мога да повярвам, че наистина се изразихте така.

— Е, не се държи нормално — допълни Мануело.

— О, *не се ли държи*? — рязко попита Лора. — Господи. Тя е много болно момиченце. А с какво ще се оправдаете вие?

Докато Лора се суетеше около Мелани, избутаха Ърл да седне на канапето. Трябваше да се настани на самия ръб, тъй като стегнатите в бележници ръце зад гърба му пречеха.

Когато Лора закопча палтото на дъщеря си, взе и собствената си дреха, но Уекслърш ѝ нареди:

— Оставете това. Седнете на канапето до Бентън.

— Но...

— Седнете. — Уекслърш ѝ посочи канапето с пистолета, който още беше в ръката му.

От леденосивите му очи изобщо не личеше какво мисли. А може би Лора просто не искаше да разчете онова, което имаше в тях.

Тя погледна към Мануело. Той глупашки се хилеше. После се обърна въпросително към Ърл и видя, че той изглежда по-притеснен от всякога.

— Седнете — повтори Уекслърш, този път без да налага, почти шепнешком и все пак някак по-властно — и по-заплашително.

Стомахът на Лора се сви и стегна, през нея изведнъж премина сковаваща вълна на страх.

Щом Лора седна, Уекслърш отиде при Мелани, Пое ръката ѝ и я отдалечи от канапето, заведе я до мястото, където бе седял той, и я постави между себе си и Мануело.

— Не — нещастно изстена Лора, но двамата детективи не ѝ обърнаха внимание.

Мануело погледна въпросително Уекслърш:

— Сега ли?

— Сега — отвърна Уекслърш.

Мануело бръкна във вътрешния джоб на палтото си и извади пистолет. Не беше отнетото от Ърл оръжие, а на Лора ѝ се струваше, че не е и собственият му служебен пистолет. Мислеше, че полицаите обикновено използват револвери. Тъкмо това имаше в ръката на Уекслърш — револвер. В мига, когато видя новото оръжие, тя усети, че нещо лошо ще се случи. После Мануело извади лъскава метална тръбичка от джоба на палтото си и започна да я навива на дулото на пистолета. Лора се досети, че е заглушител.

— Какво, по дяволите, правите? — Устните ѝ бяха пресъхнали.

Уекслърш и Мануело мълчаха.

— Господи! — стреснат и ужасен изстена Ърл, когато се досети какво се канят да направят с тях.

— Млъквай! — разпореди се Уекслърш. — И да не си гъкнал!

Ърл скочи от канапето, запази равновесие и направи напразен опит да се освободи от белезниците.

Уекслърш се спусна към него и го удари с дръжката на пистолета — веднъж по рамото и веднъж през лицето.

Ърл падна обратно на канапето. Мануело беше завил накриво заглушителя към дулото на пистолета, така че трябваше да го развие и да опита отново. Все така надвесен над Ърл, Уекслърш погледна партньора си.

— Ще побързаш ли малко?

— Опитвам се, опитвам се — увери го Мануело, докато нервно нагласяше неподатливата тръбичка към оръжието.

— Искате да ни убиете — изръмжа Ърл през пукнатите си и окървавени устни.

Лора не се учуди, когато чу каква щеше да бъде съдбата им.

Осъзна, че ѝ е било ясно, макар и подсъзнателно, какво щеше да им се случи, беше го усетила още когато детективите влязоха в стаята, беше го почувствала още по-силно, щом поставиха белезниците на Ърл, а се бе убедила напълно, когато Уекслърш бе отстранил Мелани от нея, но не бе пожелала да приеме истината.

Мануело отново не беше уцелил нареза на дулото.

— Този пищов е пълен боклук.

— Ще пасне, ако го поставиш както трябва — посъветва го Уекслърш.

Лора се досети, че не искат да използват собствените си револвери, тъй като убийствата биха могли да се припишат на тях. А пък те не бяха склонни да използват пистолета без заглушител, тъй като изстрелите щяха да изкарат съседите по прозорците на близките апартаменти и някой би могъл да ги види как излизат заедно с Мелани. Момичето стоеше до Мануело и тихо стенеше. Очите ѝ бяха затворени, главата наведена; издаваше тихи, самотни и трогателни звуци. Дали знаеше какво щеше да се случи в стаята, дали подозираше, че майка ѝ всеки миг ще бъде убита или хленчеше за нещо друго, нещо в собствения ѝ свят от фантазии?

Ърл гневно извика:

— Вие сте ченгета, за бога, и въпреки това ще ни убиете!

Уекслърш му нареди:

— Стой там и мълчи!

Лора бе спряла поглед върху тежкия стъклен пепелник до нея. Ако го грабнеше и го запратеше по Уекслърш, ако успееше да го уцели в главата, би могла да го зашемети или поне да го принуди да изпусне пистолета си. Тогава би могла да се добере до него, преди той или

Мануело да успеят да реагират. Но трябваше да отклони вниманието им с нещо. Отчаяно се мъчеше да измисли с какво да залъже Уекслърш, когато Ърл явно реши, че няма какво да загубят, ако се съпротивляват, и отвлече вниманието на двамата детективи точно в подходящия момент.

Мануело продължаваше да се бори със зле пасващия заглушител, когато Ърл се обърна към Уекслърш:

— Каквото и да направим, колкото и да викаме, вие няма да използвате собствените си пистолети или моя. — И като изкрещя с всичка сила, той се хвърли към Уекслърш с главата напред като овен.

Уекслърш отстъпи две крачки, когато Ърл го блъсна в корема. Но не падна. Той стовари пистолета си върху главата на телохранителя и го просна на земята, като така рязко прекъсна и нападението, и крясъците.

Лора грабна пепелника още докато Ърл удряше Уекслърш, но Мануело я видя и извика „Хей“ точно когато тя пращаше пепелника по партньора му, което бе достатъчно той да се наведе и да остави тежкия предмет да прелети над него. Пепелникът се блъсна в стената и късметата се пръснаха по пода.

Уекслърш насочи служебния си пистолет право към Лора; дулото му изглеждаше като зейнало оръдие.

— Слушай, кучко, ако не седнеш веднага и не си държиш устата затворена, ще си изпатиш много по-лошо, отколкото предполагаш.

Мелани вече стенеше тихо и изглеждаше още по-разтревожена. Главата ѝ бе все така наведена, очите затворени, а жалните звуци излизаха от отворените ѝ отпуснати устни.

Ърл, вече кървящ и от раната на главата, се обърна по гръб, издърпа се към канапето и изгледа мрачно Уекслърш.

— Така ли? Какво, по дяволите, би могло да бъде по-лошо от онова, което сте ни намислили?

Уекслърш се захла. Безкръвните му устни и тебеширенобялото лице се сгърчиха в заплашителна гримаса.

— Бихме могли да ти запушим устата и да те поизмъчваме малко. Да поизмъчваме и оная кучка там.

Лора се разтрепери и отвърна поглед от сивите му очи. Сега стаята изглеждаше студена, по-студена отпреди.

— Мацето не е лошо — намеси се и Мануело.

— Да, бихме могли да се позабавляваме — съгласи се Уекслърш.

— Да оправим и хлапето — добави Мануело.

— Да, да — все така захилен продължаваше Уекслърш. — Точно така. Можем да оправим и детето.

— *Макар* и да е бавноразвиващо се. — След това Мануело изпсува пистолета и заглушителя, които все не искаха да паснат.

Уекслърш се обърна:

— Така че, ако не си седите там тихичко, ще ви запушим устите и ще изнасилим детето пред очите ви — а после, така или иначе, ще ви убием.

Лора се задави от внезапния пристъп на гадене. После се отпусна отмаляла и примирена пред новата заплаха.

Ърл също мълчеше.

— Добре — въздъхна Уекслърш, докато с едната си ръка разтриваше корема си на мястото, където Ърл го бе ударил. — Така е много по-добре.

Скимтенето на Мелани се усили и се различиха няколко думи:

— Отваря се... вратата, отваря се... — Това бе придружено от накъсано и тежко дишане.

— Млъквай, хлапе — нареди ѝ Уекслърш и леко я перна през лицето.

Хленченето ѝ престана, но тя не млъкна напълно.

Лора потисна желанието си да отиде при детето, да го прегърне и да го притисне към себе си. Съзнаваше добре, че е по-разумно да остане на мястото си.

Стаята вече бе определено студена и захладняваше все повече.

Лора трепетно си спомни как бе изстинала кухнята точно преди радиото да оживее и отново, преди вятърът да отвори вратата и да нахлуе вътре откъм мрака.

Уекслърш изруга:

— Че тия нямат ли отопление тук?

— *Готово!* — похвали се Мануело, който най-накрая беше успял да завие заглушителя за дулото на пистолета.

По-студено...

След като той бе вече готов, Уекслърш прибра собствения си револвер, грабна Мелани за едната ръка и я задърпа към входната врата на апартамента.

По-студено...

Лора се почувства като наелектризирана, обладана от напрежение и предчувствия. Нещо щеше да стане. Нещо необяснимо.

Мануело се приближи към Ърл, който го гледаше с омраза и ужас.

Температурата в апартамента вече наистина беше извънредно ниска, а входната врата при Уекслърш и Мелани изведнъж се отвори с трясък...

Но не беше нещо свръхестествено. Беше Дан Халдейн. Той влетя през вратата още с отварянето ѝ. Оцени бързо обстановката и заби пистолета си в гърба на Уекслърш още преди ченгето да се усети какво става.

Мануело се извърна, но Халдейн му кресна:

— Хвърли го! Хвърли пистолета, мръсно, или ще ти пръсна черепа!

Мануело се поколеба — навярно не защото се тревожеше да не убият партньора му, а защото първият му куршум, предназначен за Дан, щеше да попадне в тялото на Уекслърш. Стана му ясно, че няма да може да стреля повторно, тъй като Дан щеше вече да го е изпратил на оня свят.

Погледна и към Мелани, като че ли пресмяташе възможността да скочи към нея и да я грабне, но Дан отново викна:

— Хвърли го!

Мануело накрая призна поражението си и пистолетът със заглушителя тупна на земята.

— У него е и пистолетът на Ърл — предупреди Лора.

— Както и собствения му служебен револвер — добави Ърл.

Като държеше Уекслърш за яката и забиваше револвера си в гърба му, Дан нареди:

— Добре, Мануело, хвърли и другите две оръжия — бавно и спокойничко, без номера.

Мануело хвърли двата пистолета един по един, а после отстъпи заднешком през стаята и застана до стената, както му нареди Дан.

Лора пристъпи напред и прибра трите оръжия, докато Дан измъкваше служебния пистолет на Уекслърш.

— Защо, по дяволите, е толкова студено тук? — попита Дан.

Но още преди да бе довършил въпроса си, въздухът отново се стопли със скоростта, с която бе изстинал преди.

„Замалко да се случи нещо, помисли си Лора. Нещо, подобно на онова, което стана в кухнята.“

Но не смяташе, че щяха да станат свидетели само на ново предупреждение. Този път не. Щеше да е по-лошо.

Изпитваше тревожното чувство, че още малко и „то“ щеше да се появи.

Дан я изгледа странно, като че ли знаеше, че тя може да му даде някакъв отговор.

Но тя не можеше да говори. Не знаеше как да се изрази с думи така, че той да я разбере. Просто усещаше, че „то“ бе дошло и че клането щеше да бъде далеч по-страшно, отколкото двете гадни ченгета го замисляха. Ако „то“ беше дошло, може би всички щяха да се озоват в състоянието на смазаните, изподрани и обезобразени трупове от къщата в Студио Сити.

Ърл бе приет веднага за преглед в отделението за спешни случаи в медицинския център на лосанджелиската университетска клиника.

Лора и Мелани останаха в чакалнята пред гишето, а Дан отиде до най-близкия телефонен автомат. Набра номератора на участъка Ийст Вали и поиска вътрешния номер на Рос Мондейл.

— Значи работиш до късно, а, Рос?

— Ти ли си, Халдейн?

— Не мислех, че си толкова трудолюбив.

— Какво искаш, Халдейн?

— Световен мир не би било съвсем зле.

— Нямам настроение за...

— Но навярно бих се задоволил и с някакви резултати по моя случай.

— Виж, Халдейн, имам много работа и...

— Ще ти се струпа и още, защото ще трябва да отделиш доста време, за да си скалъпиш алиби.

— За какво говориш?

— За Уекслърш и Мануело.

Мондейл не реагира.

Дан продължи:

— Защо ги изпрати в Уестууд, Рос?

— Реших да осигуря полицейска защита за двете Маккафри.

— Дори и при сегашния недостиг на хора?

— Е, като се има предвид убийството на Скалдоне от тази вечер и необикновеното насилие при всички престъпления, струваше ми се разумно...

— Няма да ти стигнат всички лайна от градската клоака, за да си запушиш устата, гадно копеле.

— Какво?

— Знаеш, че са се готвили да убият Ърл и Лора...

— Ама какви ги приказваш?

— ... и да отмъкнат Мелани...

— Халдейн, ти да не си пиан?

— ... а после да се върнат и да докладват, че Ърл и Лора са били вече мъртви, когато са ги открили.

— Има ли нещо вярно в брътвежите ти?

— Недоумението ти изглежда почти истинско.

— Това са сериозни обвинения, Халдейн.

— О, ти си така уравновесен, Рос.

— Тези, за които спомена, са наши колеги. Те...

— На кого си се продал, Рос?

— Халдейн, съветвам те...

— И каква е била цената ти? Това е големият въпрос. Чакай, чакай, изслушай ме, нека се опитам да си го обясня, става ли? Ти не би се продал само за пари. Не би заложил цялата си кариера на карта единствено за парите. Не би го направил, освен ако не става дума за няколко милиона, а никой не би ти дал толкова пари за работа като тази. Двайсет и пет хиляди. Най-много. Навярно дори петнайсет. Това изглежда по-вероятно. Мога да повярвам, че Уекслърш и Мануело биха го направили за толкова, но никой от тях не би се осмелил, ако няма твоето одобрение и гаранцията, че ще ги защитиш. Така че, според мен, те са получили парите, а за теб е имало нещо друго. Какво би могло да е това друго, Рос? Ти би се продал за власт, заради наистина сериозно повишение, навярно с гаранция, че ще получиш мястото шеф на полицията, дори и номинация за кмет. Значи онзи, който те е купил, упражнява контрол върху политическите машинации. Налучквам ли нещо, Рос? Наистина ли продаде Лора и Мелани Маккафри за тази цена?

Мондейл мълчеше.

— Така ли беше, Рос?

— Ти изглеждаш не само пиан, Дан. Има и друго. Може би си взел наркотици.

— А ти, Рос?

— Откъде се обаждаш?

Дан не обърна внимание на въпроса.

— Мануело и Уекслърш в момента са в оня апартамент в Уестууд, със запушени уста и завързани здраво — единият е върху шкафа в хола, а другият във ваната. Ако бяха оказали съпротива, щях да ги хвърля и двамата в клозета и щях да пусна водата.

— За бога, ти си си изгубил ума!

— Успокой се, Рос. От агенция „Паладин“ вече тръгнаха няколко души да побавят момчетата ти, а аз пък звъннах на един репортер от „Таймс“ и на друг от „Джърнал“. Обадих се и в Централното управление, за да им съобщя, че е извършен опит за убийство, така че и те изпращат няколко униформени служители. Ще падне голяма веселба.

— Госпожа Маккафри има ли намерение да даде показания, с които да обвини Уекслърш и Мануело в опит за убийство?

— Започваш да се тревожиш, а, Рос?

— Те са мои служители — отвърна Мондейл. — Отговарям за тях. Ако наистина са извършили това, в което ги обвиняваш, искам да им се потърси отговорност и да бъдат осъдени. Не ми трябва гнили ябълки в моята кошница. Не съм склонен да прикривам хората си от някакво зле разбрано чувство за полицейска солидарност.

— Какво ти става, Рос? Да не мислиш, че правя запис на разговора ни? Или че някой го подслушва? Успокой се, никой не ни слуша, така че можеш да престанеш с рецитациите.

— Не разбирам отношението ти, Дан. Не знам на какво се опират подозренията ти, че мога да съм замесен. — Беше лош актьор; неискреността му си личеше като фъфлене или заекване. — И не отговори на въпроса ми — госпожа Маккафри кани ли се да даде показания, с които да обвини Уекслърш и Мануело в опит за убийство или не?

Дан отвърна:

— Тази вечер не. Отведох Лора и Мелани другаде — държа ги засега добре скрити далеч от лапите ти. Знам, че за теб това е разочарование. Биха могли лесно да попаднат на мушката на някой снайперист, ако просто се мотаеха така, нали? Но нямам намерение да кажа на никого къде са. Няма да им позволя да се срещат с някое ченге от участъка, нито да дават показания, нито да идентифицират Уекслърш и Мануело сред други заподозрени. Вече на никого не вярвам.

— Сега не говориш като полицай с чувство за отговорност, Халдейн. По дяволите, ти нямаш право лично да отговаряш за тях.

— Ще оставя времето да те убеди в противното.

— Ако им е нужна защита, трябва да я организиращ чрез участъка, което аз самият мислех, че правя, когато изпратих Уекслърш и Мануело там. Няма да можеш сам да се справиш. Господи, а и те все пак не са собственото ти семейство. Не можеш да поемеш цялата отговорност за тях като свое правило или морално задължение.

— Мога, ако те го искат. Не са мое семейство — тук си прав, но все пак... аз също съм заложил нещо в случая.

— За какво говориш?

— Ти сам го каза. Тази вечер в „Пентаграма“. За мен това не е обикновен случай. Ето защо го вземам така присърце. Лора е привлекателна. Жал ми е за момиченцето. Чувствата ми към тях са по-силни от онова, което някога съм изпитвал към останалите жертви.

— И точно това е причина да не се занимаваш повече със случая. Престанал си да бъдеш обективен пазител на закона.

— Майната ти.

— А с това могат да се обяснят враждебността и истерията ти, параноичните ти теории за разни заговори.

— Това не е параноя. Истина е и ти много добре го знаеш.

— Вече ми е ясно. Ти просто си объркан.

— Само те предупреждавам, Рос. Отдръпни се. Единствено това е причината да си направя труда да ти се обадя. Само тези две думи — отдръпни се. — Мондейл мълчеше, така че Дан продължи: — Тази жена и детето ѝ са много важни за мен.

Мондейл дишаше учестено в слушалката, без да обели и дума.

Дан отново подхвана:

— Кълна се, че ще унищожа всеки, който се опита да ги нарани.

Мълчание.

Дан продължи:

— Може би ще съумееш да накараш Уекслърш и Мануело да не си признаят нищо. Възможно е дори да намериш начин обвиненията към тях да бъдат оттеглени и цялата работа да се потули. Но ако продължиш да преследваш двете Маккафри, ще намеря начин да ти строша краката. Кълна се в това, Рос.

Накрая Мондейл заговори, но не по въпроса, като че ли не бе чул изобщо предупреждението на Дан:

— Е, щом няма да оставиш госпожа Маккафри да даде показания, Уекслърш и Мануело не могат да бъдат арестувани.

— Напротив, могат. Показания ще даде Ърл Бентън. Бил е бит с дръжката на пистолет. От Уекслърш. Ърл сега е в болница, там го закърпват...

— Коя болница?

— Я не се занасяй, Рос.

От притеснение Мондейл прояви и нещо от истинските си чувства. Бентът наистина не се срути, но в него се появи тъничка пукнатина.

— Гаден мръсник. До гуша ми дойде от тебе, от заплахите ти, до гуша ми дойде да висиш над мен като идиотски Дамоклев меч.

— Това е добре. Кажы си го, Рос. Облекчи си душата.

Мондейл отново млъкна.

Дан продължи:

— Както и да е, ако пуснат Ърл от болницата, той ще се върне в оня апартамент да разговаря с униформените полицаи, на които се обадох, да даде показанията си, да се погрижи Уекслърш и Мануело да бъдат обвинени за нахълтване в чужда собственост, за побой и физическо насилие с опит за убийство.

Мондейл вече се бе овладял и нямаше да избухне отново.

Дан не спираше:

— Лекарите ще го задържат в болницата за наблюдение, ако сметнат за необходимо, и тогава полицията ще отиде да вземе показанията му оттам. При всяко положение Уекслърш и Мануело няма да се отърват този път... освен ако ти не измислиш нещо, което да ги оневини. Което навярно трябва да направиш, за да не се разприказват.

Нямаше отговор. Само тежко дишане.

— Ако накрая все пак успееш да замажеш нещата и убедиш шефа, че ти, Уекслърш и Мануело не сте участвали в заговор за отвличане на детето и убийство на майка му, журналистите ще продължат да се съмняват, че има нещо гнило в цялата работа и вече никога няма да ти вярват. Журналистите ще слухтят около тебе до края на кариерата ти и ще чакат да им падне възможност да те уличат в нещо.

Тишина.

— Слушаш ли ме, Рос?

Тишина.

— В най-добрия случай може би ще си останеш капитан, но никога няма да се озовеш в списъка на кмета с кандидати за шефове на полицията. Никога вече. И виж, Рос, това е предупреждение. Слушай внимателно и си го набий в главата. Ако продължиш да преследваш двете Маккафри, ще бъдеш напълно съсипан. Ще се погрижа за това. Гарантирам ти го лично. И сега доста ще пострадаш, но ако продължиш да ги преследваш, ще загубиш дори и капитанското си звание. Ще те навра в калта, без значение кой стои зад теб в тая афера, и колко силен и влиятелен е той. Няма да успее да те измъкне, ако се опиташ отново да ги докоснеш. Няма да се спасиш от мене. Ясно ли ти е?

Тишина, която излъчваше омраза.

Дан продължи:

— Все още имам да мисля за отношението на ФБР, а се тревожа и за човека, който е финансирал Дилан Маккафри и Уили Хофриц, защото някой стръвно се опитва да докопа момиченцето, но да бъде проклет, ако престана да мисля и за тебе, Рос. Тази вечер ще отстъпиш мястото си в специалната оперативна група и ще предадеш целия случай в ръцете на друг, докато не се разсеят подозренията около Уекслърш и Мануело. Ясно ли е? Не ти го предлагам, Рос, нареждам ти.

— Лайнар такъв.

— Ако не кажеш онова, което искам да чуя, Рос, сега ще затворя, а затворя ли, ще бъде прекалено късно да променяш становището си.

Тишина.

— Е... довиждане, Рос.

— Почакай.

— Съжалявам, имам работа.

— Добре, добре. Съгласен съм. С всичко.

— Кажи го по-ясно.

— Ще отстъпя случая на друг.

— Това е разумно.

— Дори ще си взема и една седмица отпуска по болест.

— А май не се чувстваш добре, а, Рос?

Мондейл продължи:

— Ще изляза от всичко това, ще се отдалеча, но искам нещо в замяна.

— Какво е то?

— Не искам Бентън, ти или двете Маккафри да дават показания срещу Уекслърш и Мануело.

— Глупости. Единственият начин да те държим мирен е като депозираме обвинения срещу двамата мръсници за опит за убийство.

— Добре. Нека Бентън даде показанията си, но след няколко дни, когато се убедиш, че двете Маккафри са в безопасност, да си ги оттегли.

— Тогава ще изглежда като глупак.

— Не, не. Може да каже, че някой друг го е пребил, че е ударен лошо по главата и се е объркал — затова погрешно е обвинил Уекслърш и Мануело. След няколко дни може да заяви, че съзнанието му се е избистрило и че си е спомнил какво наистина е станало. Може да заяви, че някой нехранимайко го е цапардосал по главата; Уекслърш и Мануело всъщност са го спасили.

— Ти не си в състояние да ми налагаш каквото и да е, Рос.

— По дяволите, ако не ми осигуриш някакъв изход, някакъв лъч светлина, за мене няма никакво основание да ти играя по свирката.

— Може би... Но щом се пазарим, искам и още нещо от теб. Искам името на човека, който се е свързал с теб, Рос.

— Не.

— На кого му трябва момиченцето, Рос? Каж ми това и ще сме квит.

— Не.

— Кой те уговори да използваш Уекслърш и Мануело по този начин?

— Невъзможно ми е да ти кажа. Ако го направя, тогава наистина съм свършен. Ще съм за кофата с боклук. Предпочитам да пропадна сега, отколкото да се разприказвам за някого и да се окажа в положението на ония трупове от Студио Сити — ако не и по-зле. Давам ти двете Маккафри, а след няколко дни ти ми връщаш Уекслърш и Мануело. Това е сделката.

— Трябва поне да ми кажеш дали е същият, който е финансирал работата в сивата стая.

— Мисля, че да.

— В правителството ли е?

— Може би.

— Трябва да добавиш и още нещичко.

— Просто не знам. Той е от хората, които е възможно да са свързани с правителството, но може и сам да е осигурил средствата.

— Богат ли е?

— Няма да ти кажа името му, а и няма да ти дам детайли, чрез които би могъл да се досетиш кой е. Така бих подписал смъртната си присъда.

Дан се замисли за миг.

— Каза ли ти какво са се опитвали да докажат в оная сива стая?

— Не.

— Този тип, който се е свързал с теб и който е финансирал това откачено изследване... той ли е извършил и убийствата, Рос?

Тишина.

— Той ли е, Рос? Хайде. Не се страхувай толкова. И без това вече каза много. Не настоявам за името му, но трябва да съм наясно с това. Той ли е отговорен за Скалдоне и за труповете в Студио Сити?

— Не, не. Напротив. Бои се, че следващата жетва може да е той самият.

— А от кого се бои?

— Не мисля, че става дума за някой.

— Какво?

— Всичко това е шантаво... но тия хора говорят така, уплашени са, като че ли ги преследва самият Дракула. Съдя по нещата, които съм чул — имам чувството, че не се страхуват от човек, а от нещо. Всички, които имат отношение към сивата стая, са убити от нещо. Знам, че това звучи като пълна глупост, но просто такава чувство изпитвам. Сега, по дяволите, споразумяхме ли се или не? Аз се оттеглям от случая, оставям ти двете Маккафри, а ти ми връщаш Уекслърш и Мануело. Става ли?

Дан се престори на замислен.

— Добре.

— Разбрахме се значи?

— Да.

Мондейл се изсмя нервно, в тона му обаче имаше и нещо мръсничко:

— Но ти е ясно какво означава това, нали, Халдейн?

— Какво означава?

— Щом правиш такава сделка и снемаш обвиненията срещу хора, които според теб са замисляли убийство... е, тогава и ти си толкова мръсен, колкото са всички останали.

— Не съм мръсен колкото теб. Аз мога цял месец да плувам сред отходни води и да ям всичко около себе си и пак няма да се оцапам и наполовина колкото теб, Рос.

Затвори телефона. Едната заплаха бе премахната. Вече никой нямаше да използва полицейски удостоверения, за да се приближи към Мелани. Наоколо все още имаше врагове, но вече бяха по-малко.

А най-хубавото беше, че с нищо не бе заплатил оттеглянето на Рос Мондейл, не бе омърсил и ръцете си, защото не смяташе да спази обещанието си в сделката. Никога не би помолил Ърл да оттегли обвинението си срещу Уекслърш и Мануело. Всъщност, когато случаят накрая се изяснеше, когато Лора и Мелани спокойно можеха да се появят на обществени места, той щеше да убеди и тях да свидетелстват срещу двамата детективи, а би прибавил и собствените си показания. Песента на Мануело и Уекслърш беше изпята, а това несъмнено щеше да повлече и Рос Мондейл.

Освободиха Ърл Бентън от болницата двацет и пет минути след полунощ.

Лора се стресна, като видя колко зле изглежда той, въпреки че кръвта бе почистена от лицето му.

От едната страна на главата лекарите бяха обръснали участък колкото човешка длан и бяха затворили раната с много шевове. Отгоре бе закрепена марля. Устните му бяха лилави и подути, изкривени на една страна. Около едното му око имаше синина. Изглеждаше като блъснат от камион.

Видът му подейства и на Мелани. Погледът ѝ се избистри. Сякаш излезе от транса си, за да го огледа по-добре, като риба, изплувала от дълбините на повърхността, за да проучи застаналото на брега странно същество.

— Ааа — тъжно изстена тя.

Изглежда, искаше да каже нещо на Ърл, затова той се приближи към нея. Тя докосна с ръка израненото му лице, погледът ѝ бавно се премести от издраната брадичка и счепената устна към синината около окото и марлята на главата. Оглеждаше го и притеснено хапеше долната си устна. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Опита се да каже нещо, но не излезе и звук.

— Какво има, Мелани? — попита Ърл.

Лора се наведе до дъщеря си и я прегърна.

— Какво се мъчиш да му кажеш, мила? Мисли си го дума по дума. Не се притеснявай и не бързай. Ще го произнесеш. Можеш да го направиш, малката ми.

Дан, лекарят, който се бе погрижил за Ърл и младата медицинска сестра от мексикански произход следяха сцената напрегнато и в очакване.

Пълният със сълзи детски взор продължаваше да шари по лицето на Ърл, от един белег към друг, докато накрая промълви:

— 3-заради м-м-мен.

— Да — съгласи се Лора. — Точно така, мила. Ърл се би заради теб. Изложи живота си на риск заради теб.

— Заради мен — повтори Мелани с благоговение, като че ли да бъде обичана и защитавана бе изцяло ново и изумително преживяване за нея.

Развълнувана от пропукването в изолиращата броня на Мелани и с надежда дори напълно да я премахне, Лора продължи:

— Ние всички се борим за теб, мила. Искаме да ти помогнем. *И ще ти помогнем, ако ни позволиш.*

— Заради мен — отново изрече Мелани, но не добави нищо.

Макар Лора и Ърл да продължаваха да я придумват, Мелани не каза нищо повече. Сълзите ѝ пресъхнаха, тя наведе глава, престана да гледа раните на Ърл и отдалеченият поглед се върна в очите ѝ. Уморено отпусна глава.

Лора бе разочарована, но не и отчаяна. Детето поне направи опит да се върне от тъмния си и уединен свят, а щом искаше да се възстанови, рано или късно щеше да го направи.

Лекарят от спешното отделение предложи на Ърл да остане и през нощта за наблюдение, но въпреки тежките последици от боя, който бе отнесъл, Ърл отказа. Искаше да се върне в квартирата и да даде показания пред полицията, като ускори професионалната смърт на Уекслърш и Мануело.

Всички бяха дошли до болницата с колата на Дан, но сега на Халдейн не му се щеше да се връща в жилището, защото не искаше Лора и Мелани да се срещнат с други ченгета, затова повика такси за Ърл.

— Не изчаквайте колата заедно с мен — подкани ги Ърл. — Вие заминавайте.

— Можем и да почакаме — възрази Дан, — защото искам да си поговорим двамата за някои неща.

Без да са се наговаряли, тримата наобиколиха Мелани, за да я пазят от всички страни. Седнаха непосредствено до входа на медицинския център, откъдето виждаха обляната от дъжда нощ и мястото, където щеше да спре таксито. Половината от неоновите лампи във фойето бяха изключени, защото времето за посещение отдавна бе отминало, а другата половина разпръскваха студена и

неприятна светлина. Във въздуха се носеше боров аромат от някаква дезинфектираща течност. Нямахме други хора освен тях четиримата.

— Да не искаш да повикаш някого от „Паладин“, за да ме отведе оттук? — попита Ърл.

— Не — поклати глава Дан.

— И аз така си мислех.

— В „Паладин“ са много добри — махна с ръка Дан — и никога не съм имал основания да се съмнявам в почтеността им, но все пак не виждам причини...

— Да, в конкретния случай не вярваш на никого от „Паладин“, както не вярваш и на полицията — довърши мисълта му Ърл.

— Освен на теб — обади се Лора. — Знаем, че можем да ти вярваме, Ърл. Без теб Мелани и аз навярно щяхме да сме мъртви.

— Не ми приписвайте кой знае какъв героизъм — намръщи се Ърл. — Постъпих глупаво. Отворих вратата на Мануело.

— Но ти не би могъл да знаеш...

— Все пак отворих вратата. — Изразът на отвращение от самия себе си личеше по лицето му, въпреки че белезите бяха изкривили чертите.

Лора сега разбра защо Дан Халдейн и Ърл са приятели. И двамата обичаха безрезервно работата си, имаха еднакво чувство за отговорност, бяха еднакво самокритични. Тези качества ставаха все по-редки в свят, където се потъпкваха идеалите, поощряваха се самолюбието и егоизмът.

Дан се обърна към Ърл:

— Ще потърся някой отдалечен мотел, ще наема стая и ще прекарам там с Лора и Мелани останалата част от нощта. Мислех да ги отведа у нас, но някой може би очаква от мен да направя тъкмо това.

— А утре? — попита Ърл.

— Има няколко души, с които искам да се срещна...

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Ако имаш настроение за това, когато станеш сутринта.

— Ще имам настроение — отсече Ърл.

Дан продължи:

— Има една жена на име Мери Катрин О'Хара в Бърбанк. Секретарка на организация, която се нарича „Свобода сега“. — Даде на Ърл адреса ѝ и му каза накратко какво иска да научи от нея. —

Нужно ми е да разбера и някои подробности за компанията „Джон Уилкс“: какви са служителите ѝ, кой притежава най-много акции от нея.

— Калифорнийска корпорация ли е? — попита Ърл.

— Да, сигурно — кимна Дан. — Интересува ме също кога е основана компанията, къде и от кого се държат документите ѝ, с какъв бизнес се занимават.

— С какво точно свързваш компанията „Джон Уилкс“? — попита Ърл, а това бе въпрос, който и Лора си зададе.

— Ще ми отнеме доста време да ти обясня сега — отвърна Дан. — Ще ти разкажа утре. Какво ще кажеш да се видим някъде за обед към един часа и да се опитаме да измъкнем нещо полезно от данните, които сме събрали.

— Добре, дотогава ще съм успял да проуча това, което искаш — увери го Ърл. Предложи да се срещнат в едно ресторантче във Ван Найс, където според него служителите от „Паладин“ никога не ходели.

— Не е обичайно свърталище и за ченгета — добави Дан.

— Струва ми се, че там е добре.

— Ето го таксито ти — съобщи Лора, когато фаровете осветиха стъклените врати и блеснаха в капките, насъбрани по первазите.

Ърл се наведе към Мелани:

— Е, принцесо, ще ме удостоиш ли с една усмивка, преди да тръгна?

Момичето вдигна глава към него, но Лора видя, че погледът му е далечен и отчужден.

— Предупреждавам те — заплаши я на шега Ърл, — ще се въртя наоколо и ще те притеснявам, докато не ми се усмихнеш.

Мелани само гледаше безизразно.

Ърл се обърна към Лора:

— Горе главата. Всичко ще се оправи.

Лора кимна:

— И благодаря за...

— Няма за какво — махна с ръка Ърл. — Аз им отворих вратата. На мене ми предстои да си разчиствам сметките за това. Изчакай ме първо да свърша тази работа, а после ще ми благодариш. — Пристъпи към входната врата, откряна я, но после се обърна към Дан: — Между другото, какво, по дяволите, ти се е случило?

— Какво? — учуди се Дан.

— Какво ти е на челото?

— Ооо. — Дан хвърли поглед към Лора и тя позна по изражението му, че се е наранил, докато се е занимавал с нейния случай; отгатна и че не му се иска да го признае и по някакъв начин да я накара да се чувства отговорна. Той отвърна: — Имаше там една стара госпожичка... тя ме удари с бастуна си.

— Хм! — смънка Ърл.

— Помагах ѝ да пресече улицата.

— Но тогава защо ще те удря?

— Всъщност не искаше да пресича — обясни Дан.

Ърл се захили — от това израненото му лице придоби ужасен вид — бутна вратата, изтича през дъжда и се качи в таксито.

Лора вдигна ципа на дрехата на Мелани. Като притиснаха момиченцето помежду си, двамата бързо се отправиха към лимузината без отличителни знаци.

Беше станало доста хладно.

Дъждът бе студен.

Мракът като че ли дишаше зложелателно около тях.

„То“ дебнеше някъде наоколо.

В мотелската стая имаше две огромни двойни легла с лилаво-зелени кувертюри, които не се връзваха с ярките жълто-кафяви тапети. И тук, като в поне една четвърт от мотелите от Аляска до Флорида, обстановката дразнеше окото — странните и произволно подбрани мебели навеждаха Дан на мисълта, че един и същи некадърен вътрешен дизайнер е кръстосвал страната и е облепял стените, тапицирал е мебелите и е поставял пердета на прозорците с бракувани тъкани, залежали от години.

Матраците на леглата бяха прекалено меки, мебелите бяха поовехтели, но поне беше чисто. Освен това имаше и електрически чайник, както и безплатно нескафе, така че Дан приготви по чаша, докато Лора слагаше Мелани да си легне.

Макар детето да бе прекарало целия ден в някакво полусънно състояние и да бе изразходвало твърде малко енергия, заспа още докато майка му натъкмяваше завивките.

До единствения прозорец на стаята бе поставена масичка с два стола и Дан отнесе кафето там. Светлината бе твърде оскъдна, тъй като светеше само една малка лампа; през пролука в пердетата се виждаше и част от облениа с дъжд паркинг, където призрачно синкавата светлина от уличните лампи образуваше странни фигури върху стъклото и никелираните части на колите и се отразяваше от мокрия асфалт.

Дан изслуша с нарастващо учудване и безпокойство разказа, който Лора бе започнала в колата — за „духа“ в радиото, което, изглежда, ги бе предупреждавало за нещо; за вихрушката, понесла цветя, която бе нахлула през кухненската врата; явно и на нея ѝ беше трудно да повярва в тези свръхестествени явления, макар да бяха станали пред очите ѝ.

— И как си обясняваш всичко това? — попита я той след края на разказа.

— Надявах се ти да ми го обясниш.

Халдейн ѝ разказа как Джоузеф Скалдоне е бил убит в стая, в която всички врати и прозорци са били заключени отвътре.

— Като добавим и тази неправдоподобна случка към онова, което ми разказа за станалото у вас, предполагам трябва да приемем, че тук има нещо — някакво влияние, някаква сила — надхвърлящо човешките възприятия. Но какво, по дяволите, е *то*?

Тя отвърна:

— Цялата вечер мисля за това и ми се струва, че каквото... каквото и да бе облядало онова радио и да бе натрупало цветята в кухнята, не е същото, което убива. Като си мисля за случката сега, колкото и да плашеше, чуждото присъствие в кухнята ми всъщност не беше застрашаващо. И както вече казах, изглежда, ни предупреждаваше, че онова, което е убило Дилан, Хофриц и останалите, накрая ще се върне и за Мелани.

— Значи имаме добри и лоши духове — заключи Дан.

— Предполагам, че може да се нарекат и така.

— Добри духове и лоши духове.

— Не вярвам в духове — призна си тя.

— Нито пък аз. Но по някакъв начин при експериментите в сивата стая съпругът ти и Хофриц, изглежда, са се добрали, а после са освободили окултни сили, някои от които са смъртоносни, а някои —

доброжелателни, поне доколкото са в състояние да те предупредят за събратята си. И тъй като не мога да измисля нищо по-подходящо... е, „духове“, изглежда, е най-подходящата дума.

И двамата замълчаха за миг. Допиха кафето си.

Дъждът се бе усилил.

В другия край на стаята Мелани промърмори насън, размърда се под одеялото, после отново се успокои и утихна.

Накрая Лора се обади:

— Духове. Това е просто... шантаво.

— Лудост.

— Побъркано.

Дан запали матовата лампа над масичката. От джоба на самото си извади списъка с адресите от „Пентаграма“. Разгъна го и го постави пред нея:

— Освен съпруга ти, Ърнест Купър и Нед Ринк в този списък има ли някой друг, когото познаваш?

Тя проучва десетина минути адресите и откри още четирима, които познаваше.

— Този — посочи тя. — Едуин Коликников. Професор е по психология във федерална клиника. Често получава субсидии от Пентагона за различни проучвания; той помогна на Дилан да се свърже с Министерството на отбраната, Коликников е бихейвиорист, чиито специални интереси са насочени към детската психология.

Дан реши, че това е същият „Еди“, когото бе видял в холивудската къща на Реджайна и който сега би трябвало да я е отвел в Лас Вегас.

Тя продължи:

— Хауард Ренсвиър. Той е представител на някаква фондация, която разполага с много пари. Не съм сигурна с какво точно се занимава, но знам, че осигури финансова поддръжка за някои от експериментите на Хофриц и говори няколко пъти с Дилан за подпомагане и на неговите изследвания. Не го познавам особено добре, но изглежда противен, дистанциран и арогантен тип.

Дан бе сигурен, че става дума за споменатия от Реджайна „Хауард“.

— Този също. — Лора посочи още едно име от списъка. — Шелдън Толбек. Приятелите го наричат Шелби. Той е психолог и

невролог от голяма класа, негово дело е най-доброто проучване върху различните форми на отчуждено поведение.

— Какво е това? — попита Дан.

— Отчуждено поведение ли? Психологическо оттегляне, кататония, аутизъм — състояния от този вид.

— Като при Мелани?

— Да.

— Имам основания да мисля, че тя тримата са участвали в изследванията, правени от мъжа ти и Хофриц в оная сива стая.

Тя се намръщи.

— Бих могла да го допусна за Коликников и Ренсвиър, но не и за Шелдън Толбек. Репутацията му е безупречна. — Тя все още разглеждаше списъка. — Ето още един. Албърт Юландър. Той е писател, пише странни...

— Знам. Онзи кашон там е пълен с негови книги.

— Той и Дилан редовно си кореспондираха.

— За какво?

— За различните аспекти на окултното. Не съм съвсем сигурна.

Лора не откри други познати за нея имена в дългия списък, но беше разпознала всички заговорници освен високия, белокос, изискан на вид човек, когото Реджайна познаваше само като „татко“. Дан подозираше, че „татко“ е нещо повече от садистичен извратен тип, нещо повече от обикновен член на изследователския екип на Дилан Маккафри, че той е ключът за всичко това, основна фигура сред заговорниците.

Дан се замисли:

— Мисля, че тези хора — Коликников, Ренсвиър, Толбек и Юландър — всички ще умрат. Нещо методично убива всички, които са свързани с проучванията в оная сива стая; нещото, което ние наричаме „дух“, тъй като не знаем как точно да го наречем; нещото, което те самите са освободили, но не са били в състояние да контролират. Ако не греша, на тези четиримата не им остава да живеят още дълго.

— Тогава би трябвало да ги предупредим...

— Да ги предупредим? Но тъкмо те са отговорни за състоянието на Мелани.

— И все пак, колкото и да ми се иска да бъдат наказани...

— А аз съм сигурен: вече им е известно, че нещо върви по петите им — реши Дан. — Еди Коликников е отпътувал неизвестно къде тази вечер. Останалите навярно също ще се измъкнат, ако вече не са го направили.

Тя замълча за миг.

— А каквото преследва тях... след като ги настигне... ще се върне и за Мелани.

— И на мене така ми се струва, ако вярваме на съобщението, което сте чули по твоето радио.

— Можем да му вярваме — мрачно процеди тя.

Мелани отново замърмори и този път звуците бързо прераснаха в уплашени стенания.

Докато момичето се мятеше под одеялото си, Лора се изправи и пристъпи към леглото, но спря изведнъж и се огледа с мрачен и разтревожен вид.

— Какво има? — учуди се Дан.

— Въздухът...

Той също го почувства, докато тя му шепнеше.

Въздухът ставаше по-студен.

Самолетът на късния вечерен полет от Лос Анджелис до Лас Вегас се приземи малко преди полунощ. Реджайна и Еди продължиха направо към „Дезърт Ин“, където имаха запазена стая. Бяха ходили вече два пъти във Вегас заедно. Винаги се регистрираха на нейно име, така че тя така и не научи фамилията му — нито от регистратора, нито от пиколото.

Беше разбрала обаче, че във Вегас имаше нещо, което възбуждаше Еди — може би светлините и напрежението, може би гледката, мирисът и звукът на парите. Каквато и да бе причината, сексуалният му апетит нарастваше в Лас Вегас. Всяка вечер, когато отиваха на вечеря или на някакъв спектакъл, тя трябваше да си облича рокля с дълбоко деколте и той показваше Реджайна пред хората, но през останалото време я караше да си стои в стаята, така че винаги да му е под ръка, когато се връщаше от игрите си на зарове и карти. Прибираще се в стаята два-три пъти на ден, заключваше вратата, гледаше я неспокойно, беше напрегнат, но не и нервен; използваше я, за да изразходва излишната си енергия. Понякога просто заставаше с гръб към вратата, караше я да коленичи, пъхаше члена си в устата ѝ, а когато свършеше, я блъскаше, закопчаваше цепката на панталона си и отново излизаше, без да каже нищо. Друг път го правеха под душа, на пода или в леглото, но в странни пози, каквито при нормални обстоятелства не го интересуваха. Но във Вегас сексът винаги му доставяше по-голямо удовлетворение, той подходеше към него с бурно удоволствие, проявяваше изискана жестокост. Затова, когато се настаниха в стаята си в „Дезърт Ин“, Реджайна очакваше да ѝ се нахвърли, но, изглежда, той нямаше настроение тази вечер. Беше извънредно нервен още откакто бе дошъл в къщата ѝ преди няколко часа; после се бе отпуснал малко, след като самолетът им се отдели от лосанджелиското летище, но и това не трая дълго. Сега изглеждаше почти... обезумял. Тя знаеше, че бяга от някого, от този или от това, което бе убило останалите. Но тези негови чувства я учудваха. Доколкото го познаваше, той винаги се държеше спокойно,

дистанцирано и високомерно. Не бе мислила, че е податлив на силни чувства като радост или ужас. Щом Еди го беше страх, значи опасността е наистина изключително специална, нещо наистина потресаващо.

Но това нямаше значение. Нея не я бе страх. Дори някой да научеше, че Еди е отишъл да се скрие във Вегас, дори ако някой изменише целия този път по петите му и дори тя да се излагаше на опасност, докато е с него, не би се бояла. Тя бе освободена от всички страхове. Уили я бе освободил.

Но Еди не беше освободен — боеше се толкова, че не искаше нито да прави любов, нито да спи. Прищя му се да слезе в казиното и да поиграе комар, но — това бе необичайното — поиска и тя да го придружи. Не му се щеше да остане сам сред непознати хора, дори мястото да е така многолюдно. Той искаше от нея морална и емоционална поддръжка, нещо, което нито той, нито някой от приятелите му бяха пожелавали преди това, а и тя не бе подготвена да им го осигури — след промените, които Уили бе извършил в нея. Всъщност можеше да има отношения с Еди само когато той я използваше, когато злоупотребяваше с властта си и сега бе отвратена и отблъсната от проявата на слабост и нуждата от помощ.

Както и да е, в 1:15 ч. сутринта слезе в казиното с него. На Еди му беше нужна компанията ѝ, а тя винаги осигуряваше онова, което се иска от нея.

Казиното и сега бе сравнително многолюдно, но щеше наистина да се препълни след около половин час, когато залите на полунощните спектакли се изпразнеха. В момента стотици хора се тълпяха около блестящите монетни автомати, полукръглите маси за карти и масичките за зарове — облечени бяха с костюми и вечерни рокли, с всекидневни панталони и дънки, умишлено недодялани каубои и хора с вид на оцелели след експлозия във фабрика за паста за зъби; баби и млади уличници; японски туристи от чартърни полети, тълпа секретарки от Сан Диего; богати и не толкова богати; печелещи и губещи; губещи повече; сто и петдесет килограмова дама в яркожълта дълга туника и тюрбан, която залагаше по хиляда долара на раздаване, но дотолкова не познаваше правилата, че не знаеше на какво да заложи; пиян нефтодобивник от Хюстън, който залагаше по петдесет долара на раздаване за крупнето и само по двайсет и пет за себе си;

униформени служители от охраната, толкова огромни, че сигурно изяждаха мебелите на закуска, но с внимателен и безукорно учтив говор; крупната около масите за карти и зарове в черни панталони, бели ризи и тънки черни вратовръзки; облечен в смокинги екип около масите за бакара; собственици на петролни кладенци с помощниците си — всичките с черни костюми, с бърз, остър и подозрителен поглед. Беше направо рай за човек, който обича да наблюдава хората.

Като се придържаше към Еди, докато той неспокойно сновеше из огромното помещение, Реджайна реагира на ласвегаския шум като човек, който не е свикнал с него. Пулсът ѝ се учести, нивото на адреналина ѝ се повиши, от възбуда по кожата ѝ сякаш пролазиха искри, от които настръхна — всичко това я наведе на мисълта, че ще се случи нещо голямо. Не знаеше какво ще бъде, но бе сигурна, че приближава. Усещаше го. Може би тя щеше да спечели много пари. Може би тъкмо това имат предвид хората, когато говорят за „щастлив ден“. Тя никога не бе имала такъв ден досега. А възможно бе и тази вечер да не ѝ потръгне, но усещаше, че нещо ще се случи. Нещо голямо. И то скоро.

Въздухът в мотелската стая ставаше все по-студен. Макар че още спеше, Мелани се загърчи под одеялото и зарита. Изстена, захленчи тихо и промълви:

— Вратата... *вратата...*

Момичето усещаше, че нещо идва.

— ... не я *отваряйте!*

Температурата на въздуха падна още повече.

Мелани нареждаше тихо, но настоятелно:

— *Недейте... недейте... не го пускайте да излезе!*

Детето се мяташе, стенеше, тресеше се цялото, но не се събуждаше.

Потисната от чувството за пълна безпомощност, Лора огледа малката стая и се зачуди кой ли неодушевен предмет, подобно на радиото от кухнята ѝ, би могъл изведнъж да оживее. Или може би нещо ще разбие вратата и ще ги връхлети.

Дан Халдейн бе извадил револвера си.

Лора се обърна, защото очакваше прозорецът да се пръсне или вратата да се разхвърчи, или телевизорът да заработи с вдъхната отвън зложелателна сила.

Дан се насочи към вратата, като че ли очакваше опасност оттам.

Тогава рязко, както бе започнало, опасното напрежение изчезна.

Въздухът отново се затопли. Мелани спря да хленчи и стене, престана и да говори. Беше спокойна, свършено неподвижна върху леглото; дишането ѝ бе необикновено бавно и дълбоко.

— Какво стана? — попита Дан.

— Не знам — отвърна Лора.

В стаята сега беше топло колкото и преди.

— Дали е свършило? — удиви се Дан.

— Нямам представа.

Мелани лежеше мъртвобледа.

Реджайна носеше рокля с открити рамене и затова усети промяната във въздуха преди Еди. Бяха застанали при една маса за зарове и наблюдаваха играта; Еди се чудеше дали да заложи при сегашното хвърляне. Отвсякъде прииждаха хора и в казиното беше много топло — толкова топло, че на Реджайна ѝ се искаше да има ветрило, с което да се разхлади. После въздухът рязко се промени. Реджайна потръпна и забеляза, че кожата ѝ е настръхнала. За миг си помисли, че от управата са реагирали прекалено решително на жегата и са усилили повече от нужното климатичната инсталация.

И няколко други жени забелязаха промяната, после и Еди я долови — ефектът върху него бе поразителен. Извърна се от масата със заровете, обгърна се с ръце, разтрепери се, а на лицето му се появи ужасен израз. Кожата му заприлича на безкръвен алабастър, погледът му стана неспокоен. Огледа се наляво и надясно, после разблъска събралата се около масата тълпа с помощта на лактите си и се отправи към широката пътека между игралните маси — докато се отдалечаваше от Реджайна, в движенията му имаше някаква отчаяна напористост.

— Еди? — извика го тя.

Той не се обърна.

— Еди!

Беше станало изключително студено, поне около масите за зарове, и хората си говореха за внезапния и необясним мраз. Реджайна също заблъска тълпата, за да настигне Еди. Той бе достигнал главната пътека и сега се движеше спокойно. Въртеше се в кръг с вдигнати ръце, като че ли очакваше някой да го нападне и искаше да се защити. Но нападател нямаше и Реджайна се зачуди дали не се е побъркал.

Продължи да си проправя път към него. Сега забеляза, че и един служител от охраната бе отчел странното поведение на Еди и също бе тръгнал към него. Тя отново повика Еди, но дори и да я бе чул, той нямаше възможност да ѝ отговори, защото в този миг бе ударен така силно, че залитна настрани, блъсна се в хората около масите за карти и падна на колене.

Но кой го беше ударил? В момента той се намираше в средата на съвсем открито пространство сред стичащите се потоци от хора. На два, два и половина метра от него нямаше хора. Но беше ударен, това не можеше да се отрече — косата му бе разрошена, по лицето му се стичаше кръв.

Господи, толкова много кръв.

Започна да крещи.

В казиното се носеха множество различни звуци — щастливи викове на спечелилите от зарове, неизменните напеви на крупиятата и играчите около облите маси за карти, плющене на тестета, тракане на зарове, звукът *тика-тика-тика* от колелото на съдбата, на топчето в кръга на рулетката, смях, разочаровани възклицания заради някои неподходяща карта, шумни звънци, подвиквания и подсвирквания около монетните автомати, когато някоя печалба се изплащаше, шумна музика от квартета, който свиреше във фоайето — но цялата тази олелия секна, щом Еди закрещи. Крясъците му бяха сърцераздирателни, проникваха до мозъка като чудовищен вой от нечий кошмар. Тези необичайни писъци и воят и бездруго биха предизвикали внимание, но сега невидими усилватели — или някакво странно звукопреобразяващо устройство, вградено в студения и мъглив въздух — изглежда, поемаха писъците му, караха ги да отекват, удвояваха и утрояваха силата им. Сякаш някакво невидимо и чудовищно присъствие бе решило да му се подиграва, като препредава ужаса му в още по-истерична височина. Всички разговори спряха, последваха ги залаганията, спря и самият оркестър, докато

единственият звук, който остана — освен измъчените от болка и ужас викове на Еди — бе дрънченето на монетен автомат в отдалечен ъгъл на огромното помещение.

Хората се отдръпваха от Еди и оставиха около него още повече място. Реджайна също спря, когато го огледа по-внимателно. Дясното му ухо бе отпуснато и обезобразено, наполовина откъснато и кървящо. Цяла половина от лицето му бе ожулена и окървавена, откъм същата страна бе отскубната и част от косата му. Изглеждаше като пребит с тояга от страшно силен и разгневен противник, но не бе изгубил съзнание. Изхрачи малко кръв и няколко счупени зъба, започна да се изправя, но бе повален отново, и то така силно, че крясъците му изведнъж секнаха. Бе вдигнат от пода и запратен сред тълпа зяпачи около една от масите за карти. Хората се пръснаха и краткото свръхестествено мълчание бе раздрано от виковете и писъците на Еди, но дори и сега служителите от охраната стояха като заковани на местата си, смутени и объркани.

Направи няколко непохватни и колебливи крачки встрани от масите за зарове, извъртя се, обърна се, препъна се, помъкна се встрани, подскочи, сгърчи се, като че ли ужасни светкавици поразяваха невидимия кукловод отгоре, а после преминаваха през конците в кървавата марионетка и я караха да подскача спазматично.

Реджайна се отдръпна, когато Еди залитна към нея. Беше обезумял, махаше и пляскаше с ръце, като че ли водещите го конци се бяха заплели; дясното му око бе склопено от удар, а лявото мигаше, въртеше се и лудо търсеше бесния призрачен насилник. Блъсна се в празните столове около една маса за карти и преобърна един, а крупиято го погледна изумено и побягна нанякъде.

Докато някакъв собственик на петролен кладенец крещеше по телефона и настояваше да се изпрати допълнителна охрана, Еди се вкопчи в масата за карти, както удавник сграбчва ръба на сал посред бурно море; опитваше се да устои на неизвестното същество или сила, които го дърпаха. Но нещото бе далеч по-силно от него и отново го вдигна. Той увисна над масата за карти, като риташе и се гърчеше във въздуха, докато нещо го прикова сякаш по магически начин — гледката накара шума на тълпата да прерасне в рев от объркване, изненада и страх.

Изведнъж Еди бе запратен със сила надолу, върху масата за карти, като разпиля тестетата, чиповете и недопитите чаши, изоставени от играчите, които преди миг бяха побягнали оттам. Бе издигнат пак и отново запратен върху масата — този път с такава сила, че тя се срути под него и това навярно строши гръбнака му.

Но изпитанията явно не бяха свършили за него. Бе издърпан още веднъж на крака и бе запратен с главата напред по пътеката между масите за зарове и карти, към плетеницата от ярко осветени монетни автомати. Дрехите му бяха разкъсани и окървавени, а кръвта пръскаше на всички страни, докато се носеше против волята си през казиното. Вече беше в безсъзнание, а може би и мъртъв; не беше нещо повече от свръхестествено задвижена купчина строшени кости и раздрана плът.

Мрачното любопитство на тълпата вече отстъпи пред ужаса — хората хукнаха с блъскане и бутане — някои се отправиха направо към входните врати, други към изложбената зала или към луксозната сладкарница, към стълбите, водещи за приземния етаж; навсякъде другаде, но не и при кървавочервеното, изпотрошено и кошмарно подобие на човек, което сред тези вострастени поклонници на Дисниленд за възрастни напомняше неприятно за смъртта, за загадките и извратеностите на Вселената.

Замаяна и обладана от мрачна възбуда, която не би могла да обясни, но която не отслабваше от това, Реджайна следваше Еди в ужасното му придвижване към струпаните един до друг монетни автомати. Вървеше на пет метра зад него, а по петите я следваха служителите от охраната на казиното.

Единият от тях извика:

— Госпожо, спрете. Останете на мястото си.

Тя се обърна и ги изгледа. Трима едри мъже в униформа. Бяха извадили pistolетите си. И тримата изглеждаха бледи и объркани.

— Махнете се оттам — обади се и вторият, докато третият държеше pistolета си, насочен към нея.

Досети се — може би са решили, че тя по някакъв начин е свързана с ужасните неща, които се случиха с Еди. Но какво ли точно си мислеха? Че тя е надарена със свръхестествени възможности и сега е обладана от мания за убиване?

Спря, както ѝ бяха наредили, но отново се обърна към Еди. Той вече беше само на три метра от монетните автомати.

Точно пред Еди два̀сет хромирани едноръ̀ки бандити — една цяла редица — магически се задействаха. Два̀сет хоризонтални цилиндъ̀ра се завъртяха едновременно — череши, звъ̀нчета и лимони се завъртяха така бързо зад прозорчетата, че се виждаха само зацапани и безформени цветни ленти. Цилиндри́те се въртяха няколко секунди, след това два̀сетте автомата спряха едновременно и във всяко прозорче можеха да се видят единствено лимони.

Еди се стрелна напред с наведена глава — или по-скоро невидимото нещо бе навело главата му — и се стовари върху един светец автомат с такава сила, че черепът му бе строшен. Срути се на пода, но бе вдигнат веднага, изтеглен и запратен отново напред за втори път, за да се блъсне отново със сила в автомата. Строполи се. Вдигнат бе пак. Захвърлен бе още веднъж. Този път удари автомата така, че спуска плексигласовото му прозорче и го изкара от рамката му.

Мъртвецът се строполи на пода.

Остана там неподвижен и смазан.

Въздухът остана леденостуден още малко.

Реджайна обгърна раменете си с ръце.

Имаше чувството, че нещо я наблюдава.

После въздухът отново се затопли и Реджайна усети, че нещото, каквото и да бе то, си е отишло.

Погледна към Еди. Останките му бяха неузнаваеми. Реджайна успя да открие в сърцето си мъничко съжаление за него, но си мислеше най-вече каква ли е била смъртта му, как е изживял последните безмилостни минути на невъобразимо силна болка, на обгръщаща, остра и сладко удовлетворяваща болка.

Мелани остана тиха и спокойна през следващите няколко минути — достатъчно дълго, за да може Лора да реши, че най-лошото е отминало, а Дан Халдейн да прибере револвера си. Но двамата тъкмо се бяха запътили обратно към масичката до прозореца, когато момичето започна отново да се мята и да стене, стаята пак изстина, а сърцето на Лора запрепуска бясно. Върнаха се при леглото.

Чертите на лицето на Мелани бяха странно изкривени — не от болка, а от ужас. В момента тя изобщо не приличаше на дете. Изглеждаше... не точно стара, но... състарена, помъдряла без време от

неприятно и болезнено познание — познание, което ѝ причиняваше възбуда и страдание, познание за мрачни неща, от които е най-добре да се пазиш.

„То“ или идваше, или вече бе тук. Лора усещаше как някаква зложелателна сила им оказва натиск; долавяше я чрез примитивен инстинкт, който не можеше да осмисли. Косъмчетата по ръцете и по шията ѝ настръхнаха; разтрепери се не само от студа.

„То.“

Лора отчаяно се огледа из стаята. Не се виждаше никакво демонично същество, нямаше дяволско изчадие.

„Покажи се, проклето да си — сърдито си мислеше тя. — Който и да си, каквото и да си, откъдето и да идваш, дай ни нещо, в което да се прицелим, което да ударим или да застреляме.“ Но „то“ оставаше извън обсега на сетивата ѝ и единственото нещо, по което можеше да се съди за съществуването, бе студът, с който „то“ винаги се загръщаше.

Температурата на въздуха се понижаваше невероятно бързо, стана по-студено от всякога и накрая дъхът им започна да се превръща в пара, парата се преобрази в скреж, а после в лед. След не повече от минута въздухът отново се затопли, детето спря да стене и невидимият противник още веднъж си тръгна, без да му навреди.

Очите на Мелани изведнъж се отвориха, макар че още се взираше в нещо от съня си:

— То ще ги накаже.

Дан Халдейн се наведе над нея и сложи ръка на крехкото ѝ рамо.

— Какво има, Мелани?

— То. То ще ги накаже — повтори момичето, но не на него, а на себе си.

— Какво е това проклето нещо? — попита Дан.

— То ще ги накаже. — Този път момичето потръпна.

— Не се тревожи, мила — приласка я Лора.

— А после — добави Мелани — ще накаже и мен.

— Не — възрази Лора. — Ние ще се погрижим за теб, Мелани.

Ще го направим, кълна се.

Момичето пак подхвана:

— Ще дойде... от... отвътре... и ще ме... изяде...

— Не — поклати глава Лора. — Няма.

— Отвътре? — озадачи се Дан. — Отвътре на какво?

— Ще ме изяде — отчаяно промълви детето.

Дан настояваше:

— Но откъде идва то?

От устните на детето се изтръгна дълъг и постепенно заглъхващ стон, който приличаше повече на капитулация, отколкото на проява на страх.

— Имаше ли нещо тук току-що, Мелани? — попита я Дан. — Нещото, от което толкова те е страх... беше ли то в тази стая?

— То ме иска — обясни момичето.

— Ако те иска — разсъди той, — защо не те взе, докато беше тук?

Но момичето не го слушаше. С бавен и дрезгав глас проточи:

— Вратата...

— Каква врата?

— Вратата към декември.

— Какво значи това, Мелани?

— Вратата... — Тя затвори очи, дишането ѝ се промени и отново заспа.

Лора хвърли поглед към Дан през леглото:

— „То“ иска първо останалите, а те са хората, участвали в експеримента в оная сива стая.

Дан ги изброи:

— Еди Коликников, Хауард Ренсвиър, Шелдън Толбек, Албърт Юландър, а може би и други, за които още не сме чували.

— Да. И щом убие всички останали, тогава „то“... „То“ ще дойде и за Мелани. Тя каза същото и тази вечер у нас, след като радиото бе... обладано.

— Но откъде може тя да го знае?

Двамата се загледаха в спящото дете.

Накрая Дан прекъсна мълчанието:

— Трябва да разчупим този... този транс, в който тя се намира, така че да може да ни обясни онова, което ни интересува.

— Вече опитвах днес. Чрез регресивна хипнотична терапия. Но не постигнах кой знае какво.

— Можеш ли да направиш опита пак?

Лора кимна:

— Ще го направя сутринта — когато малко си е отпочинала.

- Не бива да губим време...
- На нея ѝ е нужна почивка.
- Добре — неохотно се съгласи той.

Тя отгатна мислите му — Дан се надяваше утре да не бъде прекалено късно.

Лора заспа заедно с Мелани, а Дан легна на леглото, което беше по-близо до вратата, по-близо до най-вероятния източник на неприятности. Легна си по риза, панталони, обувки и чорапи, за да бъде готов да действа веднага при нужда. Бяха оставили една от лампите запалена — след събитията от изминалия ден стана ясно, че няма защо да се страхуват от мрака, но и няма защо да му се доверяват. Дан долавяше дълбокото и равномерно дишане на майката и детето.

Не можеше да заспи. Мислеше си за ужасно обезобразения труп на Джоузеф Скалдоне, за всички мъртъвци от къщата в Студио Сити и за Реджайна Савана Хофриц, която физически и психически бе жива, но душата ѝ бе умъртвена. И както винаги, когато се замисляше прекалено дълго за убийството и безбройните му разновидности, за човешките „изобретения“ в това отношение, споменът за мъртвите му брат и сестра неумолимо връхлиташе в съзнанието му.

Той никога не ги бе познавал живи. Вече бяха убити, когато научи имената им и тръгна да ги търси.

Колкото до собственото му име, нито Дан, нито Халдейн му бяха дадени по рождение. Бил е осиновен от Пийт и Елси Халдейн на по-малко от едномесечна възраст.

Истинските му родители се казвали Лорета и Франк Детуайлър — двама бегълци от Оклахома, които дошли в Калифорния да търсят щастието си, но така и не го намерили. Вместо това, по време на третата бременност на Лорета, Франк бил убит при транспортно произшествие, а самата Лорета, която карала патологична бременност, умряла на втория ден след раждането на Дан. Била го нарекла Джеймс. Джеймс Детуайлър. Но тъй като нямали никакви роднини и никой не искал да прибере трите малки деца, те били разделени и дадени за осиновяване.

Питър и Елси Халдейн никога не бяха крили от Дан, че не са истинските му родители. Той ги обичаше и с гордост носеше името им, защото бяха добри хора и му бяха дали всичко. Същевременно винаги

си бе мислил за истинските си родители, бе жадувал да научи повече за тях.

Заради правилата, които действаха при работата на агенциите за осиновяване в ония дни, Елси и Пийт нямаха никаква информация за истинските родители на бебето им, освен че са мъртви. Това дори усили любопитството на Дан да разбере какви хора са били, защото не го бяха изоставили по свое желание, а по прищявка на съдбата.

По времето, когато постъпи в колежа, Дан вече бе започнал борба с бюрокрацията, свързана с осиновяването на деца, за да получи екземпляр от досието си. Отне му доста време, но след много усилия и известни разноски научи истинското си име, имената на кръвните си родители, както и поразителния факт, че има брат и сестра. Брат му Делмар е бил на четири години, когато Лорета Детуайлър е умряла, а сестра му Кари — на шест.

Като се опираше на преписките от агенцията по осиновяване, които частично бяха пострадали при пожар и не бяха достатъчно пълни, започна още по-усърдно да търси роднините си. Пийт и Елси Халдейн му бяха изградили дълбоко и трайно чувство за важността на семейството; той се отнасяше към братята и сестрите им като към истински чичовци и лели, смяташе родителите им за дядовци и баби, чувстваше, че им принадлежи. И все пак... е, усещаше особена празнота, смътно и неприятно чувство, че е изоставен на произвола на съдбата, което щеше да изчезне, когато откриеше кръвните си близки.

Хиляди пъти оттогава се бе проклинал, че изобщо е започнал да ги търси.

Като проследяваше оставените през годините следи, накрая той откри първо брат си Делмар. Или по-точно откри гроба му. Имената върху плочата не бяха нито Делмар, нито Детуайлър. Пишеше Руди Кесман. Това име бяха избрали осиновителите на Делмар.

Едва четиригодишен при смъртта на майка си, Делмар е бил много подходящ за осиновяване и затова е бил предаден бързо на една млада двойка — Пери и Джейн Кесман — във Фулъртън, Калифорния. Но агенцията по осиновяване не проучила достатъчно щателно младото семейство и не знаела за привързаността на Пери Кесман към нови, опасни, а понякога и противозаконни начинания. Пери Кесман карал състезателни коли, в което нямало нищо нередно. Бил запален мотоциклетист, което криело известна опасност, но не било забранено

от закона, разбира се. По документи бил католик, но често си правел експерименти с различни нови култове. По едно време посещавал в продължение на няколко месеца някаква пантеистична църква, а задълго бил член на секта почитатели на НЛО — макар че никой не би могъл да уличи в нещо човек, който търси Бога, дори ако го търси не където трябва. Кесман също пушел марихуана, което тогава се приемало за по-голямо правонарушение отколкото сега. После започнал да взема хашиш, медикаменти за повишаване и понижаване на настроението. И една нощ или халюцинирайки, или в предизвикана от наркотици шизофренична параноя, а може би и като кръвна жертва за някой нов бог, Пери Кесман убил жена си, осиновения си син и накрая се самоубил.

Руди-Делмар Кесман-Детуайлър бил седемгодишен, когато бил убит. Живял бе като Кесман по-кратко време, отколкото като Детуайлър.

Като лежеше върху мотелското легло под слабата светлина, Дан дори не трябваше да затваря очи, за да изплува в съзнанието му гробището, в което накрая бе открил по-големия си брат. Надгробните камъни бяха еднакви, легнали върху земята, за да не развалят прекрасните контури на хълмистата местност. Бяха едни и същи гранитни правоъгълници, в чийто център имаше полирана медна плочка с името на покойника, датите на раждането и смъртта му, а понякога и по някой ред от Евангелието. Върху гроба на Делмар нямаше цитат от Библията, нито някое хвалебствено слово — само студентите и безлични дати на раждането и смъртта. Дан и сега си спомняше мекия октомврийски ден на гробищата, приятния лек ветрец, брезовите и лавровите сенки, които се спускаха върху сочната зелена трева. Но най-ярък бе споменът за чувството, което го бе обзело, когато сложи ръка върху медната табелка, с която бе означено мястото за вечен покой на непознатия брат — остро, изгарящо усещане за загуба, което го остави без дъх.

Макар да бяха минали години, макар отдавна да се бе примирил с мисълта, че е имал брат, когото никога няма да познава, Дан и сега почувства, че устата му пресъхва, нещо стиска гърлото му и стяга като в обръч гърдите му.

Би могъл да си поплаче тихичко, както го бе правил и други нощи, когато неканеният спомен го навестяваше, а бе и достатъчно

уморен, за да даде воля на сълзите, но Мелани измърмори и издаде тихи уплашени звуци в съня си. Шумът го накара веднага да спусне крака от леглото. Момичето се замята под чаршафа, но не като преди, не с предишната енергия; простена ужасено, но тихичко, така че не събуди майка си. Мелани като че ли се бореше с нападател, но изглежда силите не ѝ достигаха да му се противопостави както трябва. Зачуди се какъв ли нощен звяр я бе подгонил.

После стаята изведнъж изстина и той разбра, че звярът може би я дебнеше не насън, а наяве.

Пристъпи бързо до леглото си и вдигна револвера от нощното шкафче.

Въздухът бе станал арктически.

Двамата мъже седяха край маса до прозореца, играеха карти и пиеха уиски. Вятърът фучеше в стряхата на хижата. Отвън бе извънредно студено и бурно, както и трябваше да бъде по това време в планините, но тази вечер поне нямаше да вали сняг. Отвъд големия прозорец огромната луна плуваше по обсипаното със звезди небе, като караше покритите със сняг борове и ели да проблясват върху снежната планинска поляна.

Беше наистина далече от многолюдните улици и ярките светлини на „Биг Ориндж“.

Шелдън Толбек бе напуснал Лос Анджелис заедно с Хауард Ренсвиър с отчаяната надежда, че разстоянието ще им осигури безопасност. Не бяха казали на никого къде отиват със също така отчаяната надежда, че убийственият психогайст няма да успее да ги догони на място, което не му е известно.

Вчера следобед потеглиха с колата първо на север, после на североизток, навлязоха в планините и само преди няколко часа бяха пристигнали в хижата за ски близо до Мамът.

Къщичката бе собственост на брата на Хауард, но самият Хауард никога не я бе използвал досега, не бе свързан с нея и никой не би очаквал да го открие там.

„То“ пак ще ни намери — мислеше си отчаян Толбек. — Ще ни подуши някак.“

Не изрече мислите си, защото не му се искаше да ядосва Хауард Ренсвиър. Хауард, все още с някакво момчешко излъчване за своите четирийсет години, беше дружелюбен човек, доскоро убеден, че ще живее вечно. Той бягаше за здраве сутрин, внимаваше да не яде прекалено много мазнини и рафинирана захар, отдаваше се на медитация по половин час всеки ден; винаги очакваше най-хубавото от живота и обикновено го получаваше. И Хауард беше оптимистично настроен за шансовете им сега. Той беше — или поне така твърдеше — абсолютно убеден, че съществува, от което се страхуваха, не би предприело толкова далечно пътуване и не би ги последвало, ако се погрижеха да прикрият следите си. И все пак Толбек не можеше да не забележи, че Хауард нервно поглежда към прозореца всеки път, когато корнизите проскърцаха по-шумно от силния вятър, че подскачаше при всяко изпукване на горящите пънове в огнището. Така или иначе, самият факт, че будуваха в този мъртъв и мрачен утринен час достатъчно ясно му говореше, че показният оптимизъм на Хауард е чиста преструвка.

Толбек си наливаше още мляко с уиски, а Хауард Ренсвиър цепеше картите, когато стаята изстина. Погледнаха към огнището, но там пламъците не бяха намалели, перките в отоплителната уредба все така се въртяха и разпращаха из стаята горещия въздух от огнището. Вратата бе затворена, прозорците също. А след миг с тревожна яснота разбраха, че студът, който усещат, не се дължи на случайно течение, защото въздухът изстиваше все повече.

„То“ беше дошло. Причудливо, зложелателно нахлуване. В един миг не беше тук, а в следващия бе до тях — демонична и смъртоносна сплав от психична енергия.

Толбек се изправи.

Хауард Ренсвиър скочи така рязко, че преобърна чашата си, събори стола и изпусна тестето карти.

Вътрешността на хижата се бе превърнала във фризер, макар че огънят все така пламтеше в огнището.

Големият кръгъл килим, който лежеше на пода между двете канапета в ловджийско зелено, се вдигна във въздуха и се спря на два метра от пода. Висеше там, но не отпуснат и увиснал, какъвто трябва да бъде, а опънат и стегнат, после се завъртя — все по-бързо

и по-бързо, като огромна грамофонна плоча, поставена върху невидим апарат.

С трескаво намерение да се измъкне, което изглеждаше глупаво и безнадеждно още когато му хрумна, Толбек заотстъпва гърбом към задната врата на хижата.

Ренсвиър стоеше до масата, онемял от вида на въртящия се килим, и явно не можеше да помръдне.

Килимът изведнъж се спусна на пода в безжизнена купчина. Едно от канапетата бе запратено през стаята с такава сила, че преобърна масичката и лампата върху нея. Двата му крака се счупиха. „То“ смачка полицата със списания, като срути и завъртя по пода лъскавите издания — приличаха на птиче ято, неспособно да се вдигне във въздуха. Толбек се бе оттеглил от хола в кухненския бокс, който беше част от голямото помещение, което всъщност представляваше цялата хижа и почти достигна задната врата. Вече си мислеше, че ще успее. Като не смееше да застане с гръб към невидимото, но безспорно присъствие в хола, той протегна ръка зад себе си и я размаха в опит да напипа дръжката.

Разпръснатите около Ренсвиър карти сега се вдигнаха от пода и се завъртяха нагоре, като че ли някаква злокобна, злонамерена сила им бе вдъхнала живот и ги бе развъртяла с омагьосана метла. Рееха се около него като листа, понесени от бесен вятър, пляскаха и се блъскаха една в друга, докато изпълняваха шеметния си танц. Имаше нещо в издавания от тях звук, което напомни на Толбек звука от точене на ножчета за бръснене. Тази тревожна мисъл още не го бе напуснала, когато видя как Хауард Ренсвиър яростно се брани от вихрушката пластмасови четириъгълници — двете му ръце кървяха, порязана бе и цялата му глава. Наистина картите не бяха нито достатъчно твърди, нито достатъчно остри, за да го наранят... и все пак му нанасяха рани, а той пицеше от болка.

Ръката на Толбек накрая откри опипом бравата зад гърба му. Но тя не се отваряше. Бе заключена. Разбираше, че трябва да се обърне, да дръпне резето и да излезе от хижата за секунда, но продължаваше да наблюдава като хипнотизиран спектакъла в хола. Страхът едновременно му даваше енергия и го сковаваше, изпълваше го с желание да побегне, но заедно с това парализираше ума и краката му.

Сега и картите се срутиха безжизнени на пода както килимът преди тях. Върху ръцете на Ренсвиър сякаш имаше стегнати кървавочервени ръкавици.

Още докато картите падаха, нещо изтегли решетката под дървата в каменното огнище, а един горящ пън се отдели от събратята си, стрелна се през стаята и цапардоса Ренсвиър, който бе прекалено замаян, за да се дръпне от пътя му. Пънът бе погълнат от пламъците — снаряд, състоящ се от дърво, въглен, пепел и припламващ огън. Когато се блъсна в слабините на Ренсвиър, овъглените му и чупливи останки се превърнаха в черна, пушеца смет, която поръси обувките на Хауард. Другата част обаче — неизгорялата сърцевина на дървото — бе твърда и някак назъбена — примитивно и особено садистично копие, което пробиваше корема му и го ръгаше жестоко, като не само късаше кръвоносни съдове и органи по пътя си, а вкарваше огъня все по-навътре в него. Тази грозна и смразяваща кръвта гледка бе достатъчна, за да излекува Толбек от страховата парализа, която го бе държала при кухненската врата в течение на дълги и скъпоценни секунди. Той напипа резето, натисна дръжката, блъсна рязко вратата и излетя в нощта, вятъра и мрака; затича като обезумял, за да спаси живота си.

В мотелската стая температурата се бе вдигнала също така бързо, както и бе спаднала. Отново беше топло.

Дан Халдейн се чудеше какво ли, по дяволите, бе станало — или едва не бе станало. Какво означаваше промяната в температурата? Дали тук за няколко секунди бе имало някакво окултно присъствие? И ако е така, защо се бе появило, ако не да нападне Мелани? И какво го бе накарало да си тръгне?

Мелани, изглежда, усети, че заплахата се бе разсеяла, защото се успокои и утихна под завивките си.

Застанал до леглото, Дан Халдейн за първи път се взря в изпитото лице на детето и осъзна, че щом порасне, то ще стане красиво като майка си. Тази мисъл го накара да премести поглед към Лора, която бе заспала дълбоко до дъщеря си, без да я смути краткият изблик на сънливо бърборене и без да усети краткия остър мраз, преминал през стаята. Успокоено, прекрасното ѝ лице напомни на Дан изображенията на Мадоната, които бе виждал по картини из

изложбите. Пръснатата по възглавницата под бледата кехлибарена светлина гъста кестенява коса на Лора изглеждаше като изпредена от червено-златистото сияние на есенен залез и на него му се прииска да зарови ръка в нея и да я остави да се разлее по пръстите му.

Върна се в своето легло.

Лежеше по гръб и гледаше в тавана.

Помисли си за Синди Лейки. Умряла от ръката на ревнивия до лудост любовник на майка си.

Сети се и за брат си Делмар. Умрял от ръката на надрусания си и халюциниращ осиновител.

Помисли и за сестра си, разбира се. Това беше редовният маршрут на спомените му през всички нощи, когато не му се удаваше да заспи — Синди Лейки, Делмар, Кари. Накрая чрез досиетата на агенцията за осиновяване, която бе разделила тримата Детуайлър след смъртта на майка им, Дан бе открил и сестрата, от която е бил откъснат, когато е бил на един месец, а тя на шест години. Също като Делмар и тя почиваше в гроба.

Тъй като е била шестгодишна при смъртта на майка им, Кари не бе понесла добре внезапната и пълна раздяла на семейството си, нито се бе приспособила към новия живот. Цялото преживяване ѝ бе причинило емоционални и психологически поражения, а свързаните с това проблеми в поведението ѝ я бяха превърнали в труден кандидат за осиновяване. От сиропиталището я бяха местили няколко пъти в домове за малолетни, обратно в сиропиталището и отново по домовете — у нея явно бе нараствало чувството, че не е за никъде и че никой не я иска. Поведението ѝ се влошило и накрая започнала да бяга от домовете за малолетни, а с всяко бягство властите все по-трудно успявали да я открият и да я върнат. Когато станала на седемнайсет години, вече знаела как да се изплъзва от преследвачите си и те повече не успели да я заловят — останала съвсем свободна. Всички запазени снимки свидетелстваха за изключителната ѝ красота, но в училище не ѝ вървяло, нямала квалификация за никаква работа, затова — както и много други красиви момичета от разбити домове — избрала проституцията като най-добрия способ да се издържа — по-точно, проституцията е избрала нея, защото за нея изборът е бил нищожен или никакъв.

На дваайсет и осем години вече била високоплатено момиче на повикване по телефона, когато краткият ѝ нещастен живот завършил. Един от клиентите ѝ поискал нещо по-извратено, отколкото тя можела да предложи, и спорът помежду им бързо преминал в насилие. Била убита пет седмици, преди Дан да открие адреса ѝ, а се намирала под земята от месец, когато той бе решил да я посети. Дванайсет години го разделяха от възможна среща с брат му, което също бе тъжно, но не така болезнено като разминаването със сестра му — не му достигна само месец.

Успокояваше се, че тя би била като непозната за него. Биха имали съвсем малко или почти нищо общо помежду си. Възможно бе дори тя да не би се зарадвала да го види, след като той е полицаи, а тя проститутка. А и той самият би могъл да съжалява, че се е срещнал с жената, която сестра му бе станала. При тези обстоятелства срещата им и всяко по-нататъшно общуване би могло да е изпълнено с много страдание и малко радост. Но когато откри гроба ѝ, той бе едва дваайсет и две годишен стажант в полицията и на тази възраст не притежаваше сегашната си емоционална устойчивост — бе плакал искрено върху онази каменна плоча. По дяволите, дори сега, след повече от дваайсет години работа в полицията, петнайсет години на срещи с хора, срещу които са използвали нож и пистолет, които са били бити и душиени, след като бе душевно закоравял, пак му се случваше да си поплаче за Кари и за изгубения си брат — в най-тъмните часове на безсънните си нощи често размишляваше за миналото, което би могло да е така различно.

Донякъде обвиняваше себе си за смъртта на Кари. Имаше чувството, че е трябвало по-упорито да я търси — тогава би я открил по-рано, за да я спаси. От друга страна, му беше ясно, че вината не е негова. Дори да беше я открил навреме, думите и делата му нямаше да я променят и тя, така или иначе, щеше да се срещне с клиента убиец.

Угризенията на съвестта му не бяха заслужени; бяха просто още един пример за неговия „Атласов комплекс“ — склонен бе да поема тежестта на целия свят върху раменете си. Познаваше се добре; можеше дори да се надсмива над себе си и понякога се шегуваше, че (с такава склонност и ентузиазъм за поемане на вина) е трябвало да се роди еврейин. Но способността му да се иронизира ни най-малко не намаляваше чувството му за отговорност.

Затова, когато сънят оставаше за него примамливо недостъпен, Делмар, Кари и Синди Лейки се настаняваха в мислите му. В мрака често анализираше човешката склонност към убийство, преценяваше невъзможните обстоятелства от собствената си практика, когато нямаше начин да спаси живите, а рано или късно стигаше до мисълта, че е виновен и за смъртта на майка си, тъй като усложненията при раждането я бяха погребали. Безумие. Но тази тема винаги го побъркваше. Фактът на смъртта. Фактът на убийството. Фактът на насилственото и диво начало, каквото има у всеки мъж и жена. Не беше в състояние да приеме тези безспорни факти и навярно никога нямаше да бъде, защото упорито вярваше, че човекът и човечеството са благородни — или поне са създадени с благородни подбуди. От Делмар към Кари до Синди Лейки — по този път нормално преминаваха мрачните му спомени, а след това се залюляваше на ръба на бездна от нелогичност, вина и отчаяние и затова понякога — не много често, само понякога — ставаше, запалваше лампите и се напиваше до безсъзнание.

Делмар, Кари, Синди Лейки.

Ако не успееше да спаси двете Маккафри, и техните имена щяха да се прибавят към списъка и тогава нощните посещения на нежелани черни спомени щеше да се удължи — Делмар, Кари, Синди Лейки, Мелани и Лора.

Тогава вече не би могъл да живее със самия себе си. Ясно му беше, че е просто полицаи, човек като всички останали, а не рицар с блестящи доспехи, но някъде дълбоко в себе си част от него искаше да бъде този рицар; тъкмо тази част — на мечтателя, на благородния романтик — осмисляше живота му. И ако тази част някога изчезнеше, той не можеше да си представи как би продължил да живее. Тъкмо затова трябваше да защитава Лора и Мелани като свои собствени роднини. Трябваше да се грижи за тях и ако ги оставеше да умрат сега, нещо в него също щеше да умре.

Делмар, Кари, Синди Лейки... поредицата мрачни спомени се нижеше през съзнанието му и накрая сънят го понесе в обятията си. Тихото дишане на Мелани и Лора приличаше на лек ветреца, долетял от някое далечно море.

Шелдън Толбек се затича в нощта, пресече поляната, като на места нагазваше в дълбок до коленете сняг. Докато бягаше от хижата, дъхът му излизаше на облачета пара, а преспите се носеха като призраци зад него — странното излъчване на луната създаваше впечатлението, че от тях се излъчва ектоплазма^[1].

От хижата долитаха писъците на Ренсвиър, които ужасяващо отекваха в мрака. Писъците събудиха у Толбек боязънта от дяволи и той тичаше като че ли го е подгонил самият Сатана. Носеше ботуши, но беше без палто и отначало пронизващият студен вятър му причиняваше болка. Но после, докато продължаваше лудия си бяг към отдалечения край на поляната, започна да усеща вятъра като че хиляди иглички се забиваха безмилостно в плътта му.

Бръснещият вятър проникваше в пуловера и дънките му, а след малко той получи усещането, че са му инжектирали новокаин. Знаеше, че тази благодатна загуба на чувствата ще трае не по-дълго от две-три минути; дължеше се единствено на шока. Скоро болката щеше да се върне и студът да стане като пълзящ през костите му рак, който къса частици от костния мозък с ледените си щипки.

Без да се интересува от посоката, тласкан от ужаса си, той прегази преспата в края на поляната и навлезе в гората. Гигантски ели, смърчове и борове се надвесиха над него, а фосфоресциращата лунна светлина проникваше само през няколкото процепа сред огромните, сплетени едно в друго дървета. Проникналите тук-там лунни лъчи приличаха на светлина от слабо джобно фенерче; всичко, огряно от бледите светли снопове, изглеждаше нереално и извънземно. Мракът, който обгръщаше гората, искреше в многоцветни нюанси.

Толбек се препъваше, но вървеше с протегнати напред ръце. Навлезе сред дърветата. Камъни и открити корени затрудняваха движението му. Свлече се внезапно по ската на едно дърво, падна по лице, изправи се и продължи. Очите му твърде бавно привикваха с мрака и можеше да вижда съвсем малко от терена пред себе си, но той упорито бързаше и дори подтичваше, тъй като писците на Ренсвиър секнаха преди минута-две, което означаваше, че плячката сега е Толбек. Препъна се, падна и си удари лошо коленете. Изправи се. Продължи. Попадна в заледени храсти, които запукаха, започнаха безмилостно да го бодат и го издраскаха до кръв. Той продължи. Блъсна се в един увиснал боров клон, който издра челото му —

стичащата се по лицето му кръв изглеждаше гореща в сравнение с полузамръзналата му кожа.

Озова се в широко и плитко някогашно речно корито, затлачено с камъни, сухи клони и тук-там купчинки от клечки и наноси, останали от есенните дъждовни свлачища. Беше леко заледено с тук-там преспи сняг, пропуснати от пролуките между дърветата, но тук се вървеше по лесно и той се изкачва неколкостотин метра по речното корито, докато то се стесни съвсем и се загуби към върха на възвишението. Изкатери се по някакво било и навлезе в рядка гъста гора, като се залавяше за клони и оголени скали. Дланите му бяха така замръзнали и изтръпнали, че вече не усещаше раните и одраскванията, които непрекъснато получаваше. Но към върха на хълма пълното изтощение се оказа по-силно от страха и Толбек рухна на земята, без да е в състояние да направи и стъпка повече.

Тук, сред дърветата, вятърът пак се появи. След несполучлив опит да успокои дишането си, Толбек пропълзя до заслونا и сянката, които му осигуряваше близката гранитна скала. Подслони се там и огледа стената на клисурата, с мрачни предчувствия обърна поглед и към неосветените по-ниски части на речното корито, през което бе дошъл.

Чуваше единствено свистенето на вятъра, който съскаше в игличките на дърветата и шептеше по каменния скат на възвишението.

Това, разбира се, не означаваше, че психогайстът не го е последвал. Би могъл да е някъде долу и да се приближава през дърветата съвсем безшумно.

Нищо не се движеше, освен снежните вихрушки и боровите клони, разлюлени от вятъра.

Но докато се взираше в тъмнината под себе си, Толбек разбираше, че да се пази от врага си е безсмислено и глупаво, защото ако психогайстът вече идваше, не би го видял. Той нямаше форма, само сила. Нямаше тяло, само съзнание и воля... както и маниакална жажда за мъст и кръв.

Не би могъл да го забележи преди да се нахвърли върху него.

А ако психогайстът го откриеше, той с нищо не би могъл да му се противопостави. Толбек не беше от хората, които се предават лесно и не бе склонен да приеме безизходността на положението си... Като трепереше и се мъчеше да се стопли, потривайки ръцете си и

притискайки се към гранитната скала, Толбек напрегнато се взираше в гората под себе си, мъчеше се да долови звук, който не се дължи на вятъра, и непрекъснато си повтаряше, че „то“ няма да дойде, няма да го открие, няма да го разкъса на парченца.

След няколко минути студът го скова. Не можеше да спре треперенето, зъбите му тракаха, откри и че не е в състояние да разтвори свитите пръсти на ръцете си. Усещаше кожата си суха, устните му се бяха напукали и кървяха. Чувстваше се толкова зле, че не можа да удържи сълзите си — те се стекоха по мустаците и по наболата му брада и бързо замръзнаха. С цялото си сърце се проклинаше, че някога се е срещнал с Дилан Маккафри и Уили Хофриц, искаше му се никога да не бе виждал онази сива стая, искаше му се да не познава момиченцето, което бяха научили да търси вратата към безкрайното. Никой не си представяше, че експериментът ще излезе от контрол и че подобно нещо ще бъде пуснато на свобода!

Нещо се раздвижи долу.

Толбек изохка, вдиша режещо студения въздух рязко, който разрани гърлото и предизвика болка в гърдите му. Нещо изпука, тупна и се търкулна.

„Сърна е — помисли си. — В планините има сърни.“

Но не беше сърна.

Остана коленичил, свит до скалата, с надеждата че все още има възможност да оцелее, но знаеше, че се самозалъгва.

Нещо приближаваше. Звукът се усилваше. Малък и твърд предмет тупна в гърдите на Толбек, после се търкулна по замръзналата земя.

На лунната светлина го видя как се отдалечава и спира.

Камъче.

Злият и побъркан дух го бе измерил с камъче.

Тишина.

Играеше си с него.

Последва нов удар, но вече по-силен от първия път.

Видя как още едно каменно късче пада върху снега пред него.

Беше камъче с големината на топче за игра.

Шумът идваше от камъчетата, които се търкаляха, подскачаха и се плъзгаха по склона на клисурата, удряха се в по-едри камъни и рикошираха по пътя си надолу.

Психогайстът се прицелваше безпогрешно.

Толбек искаше да побегне. Но нямаше сили.

Огледа се панически. Дори да беше в състояние да избяга, нямаше къде да отиде.

Вдигна глава към нощното небе. Звездите светеха студено. Небето никога не му бе изглеждало така мрачно. Осъзна, че е започнал да се моли. На Бога. Не се бе молил от двайсет години.

Изведнъж шумът се усили и потокът от свличащи се камъчета рухна с пълна сила — десетки, стотици малки камъни почукваха като при градушка. Изведнъж вихрушката от камъни превали билото на възвишението откъм мрака и като вълна от лунни призраци бясно полетя към Толбек, удари го по главата, блъсна се в лицето, в ръцете и в тялото му. Летящите камъни не бяха смъртоносни, но всички му причиняваха силна болка. А сега като че ли камъчетата не се насочваха към него, а някой бе отменил законите на гравитацията по склона, поне по отношение на малките камъчета, защото те се движеха нагоре като истинска река — господи, бяха стотици, а той седеше в центъра на безмилостния порой. Вдигна колене, наведе главата си и я покри с ръце, опита се да се навре още по-навътре в гранитната ниша, но камъчетата го откриваха.

От време на време го удряха каменни късове. Малки скали. А някои не бяха чак толкова малки и той изкрещяваше от болка при всяко точно попадение.

Кървеше и целият бе издран, струваше му се, че една от скалите бе счупила лявата му китка.

Нещо невидимо го пребиваше до смърт с камъни; той вече не се молеше, а крещеше. Письците обаче не му попречиха да чуе ужасния далечен шум от неумолимо търкалящи се към върха на възвишението канари.

Целият склон отдолу, изглежда, се рушеше и се устремяваше нагоре, със силата на някакъв катаклизъм се отделяше от земната кора, като че ли по Божествен промисъл планетата трябваше да се разпръсне на малки късчета. Почувства, че земята се тресе при отскачането на всяка изкачваща се канара, отделяше се енергия, равностойна на експлозията на граната.

Вече крещеше с всички сили, но гръмотевичният рев на антигравитационната лавина не му позволяваше да се чуе. Канарите

прогърмяваха през билото и се изсипваха покрай него с непоносим трясък. Откъснати от тях каменни отломки го удряха, кръвта му струеше, но още не бе премазан, както очакваше. Две, три, пет, десет канари го заобиколиха и се натрупаха над него, макар че го удряха само по-дребни камъни.

После скалите застинаха. Той ужасено стаи дъх.

Постепенно отново усети студа. И вятъра. Установи, че канарите го бяха оградили отвсякъде и се бяха подредили като примитивен гроб. Бяха прекалено тежки, за да ги помести. В гроба имаше пролуки, стотици пролуки; през някои от тях се промъкваха лунните лъчи. През останалите пролуки вятърът свиреше, стенеше и съскаше, но нямаше достатъчно голяма дупка, през която Толбек да избяга.

Беше погребан жив. За миг го облада ужас, но после си помисли за съдбата на Маккафри, Хофриц, на някои от останалите и тази смърт му се видя почти милосърдна. Студът отново му причиняваше болка, като някакъв гризач с ледени зъби, който ръфа червата му и отхапва от костите. Но това скоро щеше да отмине. След още няколко минути щеше да дойде вцепенението — този път завинаги. Кръвта му вече бе започнала да се отдръпва, да бяга от замръзващата му кожа в отчаян опит да защити жизненоважните му органи. Оросяването на мозъка му също щеше да се намали, да се сведе до жизнения минимум, щеше да му се приспи... Щеше да заспи и никога да не се събуди. Не беше чак толкова зле. Не беше като онова, което се случи на Еди Купър и останалите. Примири се със смъртта и се отпусна — беше го страх, но искаше да я посрещне кротко, след като знаеше, че ще бъде безболезнена. Единственият шум в зимната нощ беше воят на вятъра. Уморен, Толбек се сви в гроба си и затвори очи.

Нещо сграбчи носа му, стисна го и го изви така силно, че от очите му потекоха сълзи.

Примигна и размаха ръце — срещна единствено въздух.

Нещо одра ухото му. Нещо невидимо.

— Не — помоли се той.

Нещо силно прободете дясното му око и болката бе така мъчителна, че го ослепи. Психогайстът бе се промъкнал през пролуките в примитивния му гроб от вледенени камъни.

Смъртта му все пак нямаше да бъде лека.

Лора се събуди неочаквано през нощта и в първия момент не знаеше къде се намира. Лампа със спуснат сенник хвърляше слаба кехлибарена светлина, от която се получаваха странни сенки. Видя друго легло до своето, а Дан Халдейн, напълно облечен, спеше в него. Сети се, че бяха в мотела. Криеха се в мотелска стая.

Все така сънено и като държеше с мъка очите си отворени, тя се обърна, погледна Мелани и тогава разбра защо се бе събудила. Температурата на въздуха бе спаднала рязко и Мелани леко се въртеше под завивките, хленчеше тихо, мърмореше уплашено.

В стаята сега имаше... някакво присъствие — нещо, което можеше да е човек или не, но безспорно бе чуждо, невидимо и все пак безспорно. Замаяна и в полусън, Лора по-добре усещаше присъствието сега, отколкото при двете му посещения в кухнята и при предишната му поява тук. Все още сънена, тя се опираше главно на подсъзнанието си, което бе далеч по-отворено за тези фантастични възприятия, отколкото нормалното ѝ логическо мислене, което беше тромаво и консервативно. Сега, макар и все още да не ѝ бе ясно какво е това нещо, някак го усещаше как се носи из стаята и как кръжи над Мелани.

За миг Лора си представи, че това нещо ще пребие дъщеря ѝ до смърт пред очите ѝ. Ужасена и паникьосана започна да се надига — трепереше, а всеки отделен дъх веднага се превръщаше в пара. Но още докато отмяташе завивките, въздухът отново се стопли, а дъщеря ѝ утихна. Лора се поколеба, наблюдаваше детето и оглеждаше стаята, но опасността — ако бе имало някаква опасност — изглежда, бе отминала.

Вече не усещаше зложелателното присъствие.

Къде ли беше отишло?

Защо ли бе дошло и си бе тръгнало само след секунди?

Пъхна се отново под завивките и се обърна към Мелани.

Момичето бе ужасно бледо, слабо, крехко.

„Ще я загубя“, помисли си Лора.

Не!

„То“ ще се върне за нея, рано или късно, ще я убие също както уби останалите, а аз няма да съм в състояние да го спра с нищо, защото

дори няма да мога да разбера откъде идва и защо, какво иска от нея или какво е то самото."

Остана известно време свита под завивките, обхваната от отчаяние. Не беше в природата ѝ обаче да се предава без бой пред някого или нещо, затова съумя да си внуши, че светът се управлява от здравия разум и че всички неща, колкото и да са загадъчни, могат да се изследват и накрая да се разберат, ако към тях се подходи с ум и логика.

Сутринта щеше да си послужи отново с регресивната хипнотична терапия при разговора с Мелани и щеше да окаже по-голям натиск върху детето, отколкото първия път. Съществуваше известна опасност Мелани да се разстрои напълно, ако бъде принудена да възстановява в паметта си болезнени спомени, преди да е в състояние да се справи с тях, но без рискове животът на детето едва ли би могъл да бъде спасен.

Какво беше „вратата към декември“? Какво се намираше от другата ѝ страна? И какво ли чудовищно същество излизаше от нея?

Повтаряше си непрекъснато тези въпроси, докато накрая заплуваха в съзнанието ѝ като безкрайно повтарян рефрен от приспивна песничка, която я люлееше в мрака.

Когато съмна, Лора спеше дълбоко и сънуваше. В съня си бе застанала пред огромна желязна врата, а над вратата имаше часовник, който скоро щеше да покаже дванайсет часа.

Оставаха само няколко секунди, преди трите му стрелки да се слеят (*тик*) — тогава вратата щеше да се отвори (*так*) и нещо жадно за кръв щеше да се нахвърли върху нея (*тик*), но тя не можеше да открие нищо, с което да залости вратата, а и не можеше да се отдръпне, оставаше ѝ единствено да чака (*так*); тогава чу как остри нокти драскат от вътрешната страна на вратата, чу се и някакво противно лигавене. *Тик*. Времето изтичаше.

---

[1] Ектоплазма (гр.), приписвано на спиритуалисти и на свръхестествени същества нематериално излъчване. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ. ТО
ЧЕТВЪРТЪК, 8:30 — 17:00 Ч.

Лора седна до масичката при прозореца, където снощи бяха разговаряли с Дан. Мелани се настани от другата ѝ страна. Момичето беше в състояние на хипноза и мислено се намираше отново в онази къща в Студио Сити.

Денят бе мрачен, но не валеше. Нощната мъгла не се бе вдигнала. Движението по улицата оттатък паркинга на мотела едва се забелязваше през носещите се сиви валма.

Лора погледна към Дан Халдейн, който бе приседнал на ръба на едно от леглата.

Той ѝ кимна.

Тя отново насочи вниманието си към Мелани:

— Къде се намираш, мила моя?

Момичето потръпна.

— В затвора — промълви тихо.

— Така ли наричаш сивата стая?

— В затвора.

— Огледай стаята.

Със затворени очи и в транс Мелани бавно обърна глава наляво, после надясно, като че ли разглеждаше мястото, където сега вярваше, че се намира.

— И какво виждаш?

— Стола.

— Онзи с жиците и с плочите за електрошок ли?

— Да.

— Понякога карат ли те да сядаш на стола?

Детето потрепери.

— Успокой се. Отпусни се. Вече никой не може да те нарани, Мелани.

Момичето утихна.

Засега сеансът вървеше далеч по-успешно от вчерашния. Този път Мелани отговаряше направо и без колебания. За първи път от

срещата им в болницата Лора бе убедена, че дъщеря ѝ я слуша, разговаря с нея и това я радваше.

— Понякога кара ли те да сядаш на стола? — повтори Лора.

Със затворени очи момичето сви в юмруци слабичките си ръце и прехапа устни.

— Мелани?

— Мразя ги.

— Понякога карат ли те да сядаш на стола?

— *Мразя ги.*

— Карат ли те да сядаш на стола?

В очите на момичето се появиха сълзи, макар тя да се мъчеше да ги задържи.

— Д-да. Карат ме... сядам... боли... толкова боли.

— И те свързват с биомашината, която е до него?

— Да.

— Защо?

— За да ме научат — прошепна момичето.

— Какво да те научат?

Тя трепна и извика:

— Боли! *Пари!*

— Сега не си на стола, Мелани. Сега само стоиш до него. В момента не ти правят електрошок. Не пари. Сега всичко е наред. Чуваш ли ме?

Агонията изчезна от лицето на детето.

Лора се чувстваше зле, но трябваше да продължи сеанса, колкото и болезнено да бе това за Мелани, защото от другата страна на страданието, отвъд кошмарните спомени се криеха отговори, обяснения, истини.

— И когато те карат да седнеш на стола, когато те... нараняват, какво точно се опитват да те научат, Мелани? С какво трябва да се запознаеш?

— С контрола.

— Контрол върху какво?

— Върху мислите ми — отвърна момичето.

— А какво очакват да мислиш?

— За празнотата.

— Какво искаш да кажеш?

— За нищото.

— Искат умът ти да е празен. Така ли е?

— И не искат да усещам.

— Какво да не усещаш?

— Нищо.

Лора погледна към Дан. Той изглеждаше мрачен и озадачен.

Обърна се отново към Мелани:

— И какво друго виждаш в сивата стая.

— Контейнера.

— Те карат ли те да влизаш в него?

— Да, гола.

В простичката дума „гола“ се съдържаше огромно чувство, нещо повече от обикновения срам и страх — някаква дълбоко преживяна безпомощност и уязвимост, които жегнаха Лора в сърцето. Искаше ѝ се да приключи сеанса, да заобиколи масата и да прегърне дъщеря си, да я притисне силно до себе си. Но за да имат някаква надежда за спасяване на Мелани, налагаше се да научат какво е преживяла и защо, а това беше — в момента — най-доброто средство да открият онова, което ги интересуваше.

— Мила, искам да се изкачиш по онези сиви стъпала и да влезеш в изолационния контейнер.

Момичето захленчи и яростно тръсна глава, но нито отвори очи, нито излезе от трансa, до който майка му го бе довела.

— Изкачи се по стъпалата, Мелани.

— Не.

— Трябва да ме послушаш.

— Не.

— Изкачи се по стъпалата.

— Моля...

Детето бе ужасно пребледняло. По челото му се появиха капчици пот. Кръговете под очите му сякаш ставаха по-големи и по-тъмни пред очите на Лора — цяла агония беше да се принуждава още веднъж да преживее мъченията си.

Но Лора нямаше избор.

— Изкачи се по стъпалата, Мелани.

Лицето на момичето се изкриви от болезнена гримаса.

Лора чу как Дан притеснено се премества по ръба на леглото, където седеше, но не обърна глава към него. Не можеше да отдели поглед от дъщеря си.

— Отвори капака на контейнера, Мелани.

— Мене... ме е страх.

— Не се страхувай. Този път няма да си сама. Аз ще съм с теб. Няма да позволя нищо лошо да ти се случи.

— Страх ме е — повтори Мелани и тези три думи прозвучаха за Лора като обвинение: „Не можа да ме защитиш преди, мамо. Защо трябва да ти вярвам, че ще ме опазиш сега?“.

— Отвори капака, Мелани.

— Той е вътре — с треперещ глас изрече момичето.

— Кой е вътре?

— Пътят за навън.

— Навън от какво?

— Пътят за навън от всичко.

— Не разбирам.

— Пътят... навън... от мене.

— Какво значи това?

— Пътят навън от мене — отчаяно повтори момичето.

Лора реши, че все още знае твърде малко, за да осмисли внезапния поврат в разпита. Ако продължеше, отговорите на детето щяха да стават все по-сюрреалистични. Трябваше първо да накара Мелани да влезе в контейнера и да открие какво е ставало там.

— Капакът е пред теб, мила. Виждаш ли го?

Момичето не отговори.

— Виждаш ли го?

То смънка с нежелание:

— Да.

— Отвори капака, Мелани. Престани да се колебаеш. Веднага го отвори.

Детето някак успя да предаде ужаса, нещастиято и омразата си само с няколко безсмислени срички, после вдигна ръце и отвори онова, което за него, в транса му, бе съвсем истинско, макар Лора и Дан да не можеха да го видят. Дръпна го, а когато го отвори, се обгърна с ръце и затрепери като че ли стои на студено течение.

— Аз... аз го отворих.

— Това вратата ли е, Мелани?
— Това е... капакът. Контейнерът.
— Но е също така и вратата към декември, нали?
— Не.
— Тогава какво е вратата към декември?
— Пътят навън.
— Пътят навън от какво?
— Навън... навън от... контейнера.
Лора се обърна и пое дълбоко дъх:

— Забрави сега за това. Искам да влезеш в контейнера.

Мелани се разплака.

— Влез вътре.

— Толкова... толкова ме е страх.

— Не се страхувай.

— Може...

— Какво?

— Ако вляза вътре... може...

— Какво може?

— Нещо...

— Каж ми.

— Ужасно. — Гласът на Мелани бе така тих, че едва се чуваше.

Без да е сигурна, че разбира, Лора попита:

— Мислиш, че там ще ти се случи нещо ужасно ли?

— Не. — Гласът бе още по-тих.

— Е, тогава...

— Да.

— Кой е все пак?

Вече съвсем тихо:

— Не... да...

— Скъпа?

Мълчание.

Детското лице се бе сбръчкало от страх и отчаяние.

Лора подхвана:

— Добре. Не се бой, успокой се. Отпусни се. Аз съм тук при теб.

Трябва да влезеш в контейнера. Трябва да влезеш, но всичко ще е наред.

Напрежението напусна Мелани и тя се отпусна в стола си, но лицето ѝ остана мрачно. Очите ѝ хлътнаха невероятно — като че ли в момента нещо дълбаеше черепа ѝ; не беше трудно човек да си представи как след няколко минути ще останат само две празни очни ябълки. Беше така бледа, че чертите ѝ приличаха на издялани от слонова кост, а устните ѝ бяха безкръвни почти като кожата. У нея имаше някаква изключителна уязвимост — като че бе направена не от плът и кръв, а от най-ефирна тъкан и лунен прах.

Дан Халдейн се обади:

— Може би я измъчихме достатъчно за един ден.

— Не — тръсна глава Лора. — Трябва да го направим. Това е най-бързият начин да разберем какво, по дяволите, е ставало. Мога да я превода през спомените, колкото и неприятни да са те. Правила съм това и преди. За мене не е трудно...

Но щом Лора погледна през масичката към бледата си и посърнала дъщеря, бе обхваната от съмнения и трябваше да се пребори с нов пристъп на прилошаване. Отпуснато в стола си, със затворени очи, детето изглеждаше безжизнено, чертите му бяха замръзнали в окончателна, болезнена смъртна маска.

Дали тези спомени можеха да се окажат толкова страшни, че да го убият, ако бъде принудено да ги сподели, преди да е подготвено за това?

Не. Определено не. Лора беше психолог и никога не бе чувала някой пациент да е умрял в резултат от регресивната хипнотична терапия.

И все пак... да бъде върнато в онази сива стая, да бъде принудено да разказва за стола, където му е правена терапия чрез отрицателни емоции с помощта на електрошокове, а после е било заставяно да влиза в изолационния контейнер... е, всичко това, изглежда, изсмукваше живота от детето. Ако съществуваха вампирски спомени, тези бяха тъкмо такива — лишаваха я от кръвта и жизнеността ѝ.

— Мелани?

— Ммм?

— Къде си сега?

— Плувам.

— В контейнера?

— Плувам.
— Какво усещаш?
— Вода. Но...
— Но какво?
— Тя също изчезва...
— Какво друго усещаш?
— Нищо.
— Какво виждаш?
— Тъмнина.
— Какво чуваш?
— Сърцето ми... бие, бие... Но... и това изчезва...
— Какво искаш да направиш?

Момичето мълчеше.

— Мелани?

Никакъв отговор.

Лора изведнъж повиши глас:

— Мелани, не се откъсвай от мен. Остани с мен!

Момичето се размърда, пое дъх едва-едва, сякаш се бе завърнало от далечен бряг на река, която се носеше печално между този свят и отвъдния:

— Ммм.

— С мен ли си?

— Да — отвърна момичето, но така тихо, че думата легна по-скоро като сянка върху устните му.

— Ти си в контейнера — продължи Лора. — Както всеки друг път е... само че този път аз съм спасителният ти пояс, ръката, която ще ти помогне. Разбира ли? Значи плуваш. Не чувстваш нищо, не виждаш нищо, не усещаш нищо... но защо си там?

— За да се науча... да се освободя.

— От какво да се освободиш?

— От всичко. От мене самата.

— Искат да те научат как да се освободиш от себе си. Какво по-точно значи това?

— Да изчезна.

— Къде?

— Надалече... надалече... надалече...

Лора въздъхна, чувстваше се безпомощна и реши да опита с нов подход:

— Какво си мислиш?

В гласа на детето прозвучаха още по-тъжни и по-уплашени нотки:

— Вратата...

— Вратата към декември?

— Да.

— *Какво* е вратата към декември?

— Не я отваряй! — извика детето. — Нека си стои *затворена!*

— Затворена е, мила.

— Не, не, не! Сега ще се отвори. Мразя я! О, моля ти се, моля ти се, Господи, мамо, помогни ми, татко, помогни ми, не го прави, моля ти се, помогни ми, мразя я, когато се отвори, *мразя я!*

Мелани сега крещеше, мускулите на шията ѝ бяха изопнати, а вените по слепоочията — издути и пулсираха, но въпреки възбудата лицето ѝ не поруменя; стана дори по-бледо.

Детето явно се ужасяваше от онова, което се намираще зад вратата, и този ужас се прехвърли върху Лора. Тя почувства как кожата по шията и по гърба ѝ настръхва.

Дан се възхищаваше от спокойствието на Лора, докато тя утешаваше уплашеното момиче. Сеансът бе опънал и неговите нерви — чувстваше, че би могъл да се разпадне като самоунищожаващ се механизъм. Дланите му бяха потни. Изтри ги в панталоните си.

Лора продължаваше:

— Добре. Сега... разкажи ми за вратата към декември. Какво представлява тя, Мелани? Опиши ми я.

Детето започна с приглушен глас:

— Тя е като... като прозорец към вчера.

— Не разбирам. Обясни ми.

— Тя е като... стъпала... които водят само настрани... нито нагоре, нито надолу...

Лора обърна глава към Дан.

Той сви рамене.

— Каж ми още за нея — настоя пак Лора.

С глас, който се усилваше и утихваше в някакъв странен ритъм, момичето започна:

— Тя е като... като котка... като гладната котка, която е изяла сама себе си. Умира от глад. Няма никаква храна. Така че... започва да гризе опашката си... по-нагоре... по-нагоре и по-бързо... докато опашката я няма. После... започва да яде задните си крака, след това корема. Продължава да яде, излапва се... докато вече е изяла всичко... докато изяжда дори зъбите си... и после просто... изчезва. Виждала ли си как изчезва? Как е възможно зъбите да се изядат? Няма ли да остане поне един зъб? Но не остава. Нито един зъб.

Озадачена, Лора попита:

— Значи това искат ти да си мислиш, когато си в изолационния контейнер?

— Някои дни — да. В други дни ми казват да мисля за прозореца към вчера, за нищо друго освен за прозореца към вчера, часове и часове, и часове наред... да се съсредоточавам само върху този прозорец... да го виждам... да вярвам в него... Но другото, което действа най-добре, е вратата.

— Към декември?

— Да.

— Разкажи ми за нея, мила.

— Лято е... юли... горещо и задушно. Толкова ми е горещо... бих дала всичко за... по-хладен въздух. Отварям входната врата на къщата... зад вратата виждам студен зимен ден. Вали сняг. Поглеждам през прозорците от двете страни на къщата... и през прозорците виждам, че е юли... и *знам*, че е юли... толкова е топло... навсякъде е юли... освен през вратата... от другата страна на вратата... тази врата към декември. И тогава...

— Тогава какво? — подкани я Лора.

— Стъпвам... през...

— Стъпваш през вратата ли?

Очите на Мелани се отвориха, тя скочи от стола си и изненада Дан, като започна да си нанася удари с всички сила.

Юмручетата ѝ удряха нежните гърди; блъскаше се отстрани, пляскаше се по бедрата и през цялото време викаше:

— Не, не, не, не!

— Спри я! — извика Лора.

Дан скочи от леглото и се спусна към момичето. Сграбчи ръцете му, но тя се освободи от него с удивителна лекота. Не можеше да е

толкова силна.

— Омраза! — изпищя Мелани и се удари през лицето.

Дан отново се пресегна към нея.

Тя му се изплъзна.

— Омраза!

Като че ли се опитваше да си изтръгне главата.

— Мелани, мила, спри!

Дан здраво стисна китките на момичето. Усещаше единствено костите му и се боеше да не я нарани. Но ако я пуснеше, тя щеше да продължи да се самобичува.

— Омраза! — пищеше детето, а от устата му хвърчаха слюнки.

Лора внимателно се приближи.

Мелани пусна косата си, която бе дърпала, опита се да издере Дан и да се освободи от него.

Той я задържа и най-сетне успя да прикове ръцете ѝ отстрани, но тя се извъртя вляво и вдясно и го ритна в пищялите.

— Омраза, омраза, омраза!

Лора постави длани от двете страни на лицето на момичето, притисна бузите му и се опита да привлече вниманието му.

— Мила, какво има? Какво мразиш така силно?

— Да минавам през вратата.

— Мразиш да минаваш през вратата ли?

— Мразя и тях.

— Кой са те?

— Мразя ги, мразя ги! Карат ме да... мисля за вратата, карат ме да *вярвам* във вратата и после ме карат да... минавам през нея — мразя ги!

— Мразиш ли татко си?

— Да!

— Защото те кара да минаваш през вратата към декември ли?

— Мразя я! — яростно и с болка изплака детето.

Дан се намеси:

— Какво става, когато минеш през вратата към декември?

Детето в транса си не можеше да чува други гласове освен своя собствен и гласа на майка си, затова Лора повтори въпроса:

— Какво става, когато минеш през вратата към декември?

На момичето явно му се гадеше. Още не беше закусило, така че в стомаха му нямаше нищо, което да повърне, и започна да се напъва толкова яростно, че Дан се уплаши. Докато го държеше, той усещаше всеки спазъм, разтърсващ тялото му — сякаш щеше да се саморазкъса, преди да спре пристъпът.

Ръцете на Лора още бяха върху лицето на момичето, но вече не го стискаха, а го галеха нежно, изглаждаха гънките по измъчените черти.

Накрая Мелани престана да се съпротивлява, отпусна се и Дан я остави.

Мелани потъна в прегръдките на майка си и с отчаяние, което потресе Дан, промълви:

— Мразя ги... всичките... татко... останалите...

— Знам — утешително прошепна Лора.

— Причиняват ми болка... причиняват ми такава болка... мразя ги...

— Знам.

— Но... но най-много...

Лора седна на пода и придърпа момичето в скута си.

— Най-много? Какво мразиш най-много, Мелани?

— Себе си.

— Не, не.

— Да — настояваше момичето. — Себе си. Мразя... мразя себе си.

— Защо, мъничката ми?

— Заради... заради нещата, които правя — проплака момичето.

— Какво правиш?

— Минавам... през вратата...

— И какво става тогава?

— Аз... минавам... през... вратата...

— И какво правиш от другата страна, какво виждаш и какво намиращ там? — настоя Лора.

Момичето замълча.

— Малка моя?

Нямаше отговор.

— Говори ми, Мелани.

Нищо.

Дан се приведе и погледна детското лице. Още откакто я бяха открили залутана по улиците и гола преди две нощи, очите на Мелани все бяха разфокусирани и отдалечени, но сега бяха по-празни и по-отчуждени от всякога. Вече дори не приличаха на очи; докато ги гледаше, Дан ги възприе като два овални прозореца, от които надничаше безкрайна пустота, празна като ледените космически дълбини. Седнала на пода в мотелската стая и притиснала дъщеря си, Лора беззвучно хлипаше. Отпуснатите ѝ устни трепереха. Люлееше малкото си момиченце, а сълзите се стичаха по бузите ѝ. Мъката ѝ бе мълчалива и затова изглеждаше още по-трогателна. Дан бе потресен от вида ѝ — искаше му се да я вземе на ръце и да я залюлее, както тя люлееше дъщеря си.

След малко, когато сълзите на Лора поспряха, Дан се обади:

— Мелани твърди, че мрази себе си заради онова, което е направила. Какво мислиш, че има предвид? Какво е направила?

— Нищо — отвърна Лора.

— Но тя явно се обвинява за нещо.

— Такъв синдром се среща често, има го при почти всички случаи на блудства с деца — обясни Лора.

Макар гласът ѝ да бе тих и равен, Дан усещаше, че зад него се крият напрежение и сериозни опасения. Тя явно полагаше големи усилия, за да сдържа душевните си тревоги, породени от влошаващото се състояние на Мелани.

— Тук има толкова много срам — продължи тя. — Просто не можеш да си представиш. Чувството им за срам е непреодолимо, и то не само в случаите със сексуално насилие, но и при другите злоупотреби. Насилваното дете често се срамува не от самото насилие, а изпитва и вина за него, като че ли по някакъв начин е отговорно. Тези деца са объркани и много разстроени от преживяното. Не знаят какво да чувстват, но съзнават, че случилото се с тях е срамно и по пътя на някаква своя изкривен логика започват да обвиняват себе си. Всички са свикнали с мисълта, че възрастните са по-мъдри и по-начетени от децата, че възрастните винаги имат право. Господи, няма да повярваш колко често не осъзнават, че са жертви и че няма от какво да се срамуват. Губят всякакво чувство за собствено достойнство. Започват да се мразят, защото мислят, че са отговорни за неща, които не са извършили и не са могли да предотвратят. И ако тази омраза е

достатъчно силна, те се затварят в себе си... все повече и повече... и за терапевта става изключително трудно да ги върне в нормално състояние.

Мелани изглеждаше съвършено безчувствена. Висеше отпусната и мълчалива, почти безжизнена в ръцете на майка си.

Дан уточни:

— Значи смяташ — когато твърди, че се мрази заради ужасните неща, които е извършила, тя просто обвинява себе си за нещата, които са *правени с нея*.

— Това е безспорно — натърти Лора. — Сега ми е ясно, че вината и омразата към себе си при нея ще са в по-остра форма, отколкото в повечето случаи. Все пак тя е била малтретирана — *измъчвана* — близо шест години. И това изключително интензивно и ексцентрично психологическо насилие ѝ е причинило много по-големи увреждания, отколкото при повечето деца — жертви.

Дан разбра всичко, което Лора му обясни — беше сигурен, че в него има много истина. Но преди минута-две, докато слушаше детето, чудовищно предположение се породило в мозъка му и сега не му даваше мира. Подозрението му беше невъзможно, абсурдно. И все пак...

Струваше му се, че знае какво е „то“.

Не беше нещо, за което си бе мислил преди. Бе далеч по-лошо от всички кошмарни създания, които досега си бе представял. Загледа се в момичето със смесица от съчувствие, състрадание, страхопочитание и дълбоко вкоренен страх.

След като Лора прекъсна сеанса и изведе Мелани от хипнотичния сън, състоянието на момичето не се промени. И в транс, и извън него отдръпването му от реалния свят бе пълно и не биха могли да извлекат повече сведения.

От безпокойство Лора изглеждаше като болна. Дан дълбоко ѝ съчувстваше.

Преместиха момичето върху едно от неоправените легла, където то се отпусна в кататонично състояние и единственото, което направи, бе да поднесе палеца на лявата си ръка към устата. Лора се обади в болницата, където работеше, за да се увери, че няма спешни случаи, които биха наложили да отиде там лично; свърза се и със секретарката

в кабинета си да провери дали всичките ѝ частни пациенти са насочени към други психолози за времето, докато тя беше в отпуска. После се досети, че още не си е взела душ.

— Ще съм готова след половин час. — Влезе в банята и затвори вратата.

Като хвърляше от време на време поглед към Мелани, Дан се настани до масичката и отвори кашона с книгите от Албърт Юландър. Всичките девет тома бяха свързани с окултното: „Съвременният дух“, „Полтъргайстите“, „Дванайсет изумителни случая“, „Вудуто днес“, „Биографии на медиуми“, „Съобщителният канал на Нострадамус“, „ОО-БЕ“, „Случай с астрална проекция“, „Странните сили в нас“. Едната публикувана от „Рандъм Хаус“, другата от „Харпър и Роу“ и за негово учудване, останалите пет от издателство „Джон Уилкс“, което положително бе подразделение на компанията „Джон Уилкс“ — собственик на къщата, която Реджайна Савана Хофриц сега обитаваше.

Първата му реакция към книгите беше да ги сметне за вретли-некипели и изпълнени с глупави разсъждения, адресирани към хората, които са ревностни читатели на списание „Фейт“^[1] и вярват на всякакви истории; същите, които участват в клубове за НЛО, мислят, че Бог е или астронавт, или половинметров син човек с очи, големи като чинии. Трябваше да си припомни обаче, че нещо нечовешко имаше и у експериментаторите от сивата стая и затова, въпреки всичките глупости, задръстващи ума им, редовните читатели на „Фейт“ по-добре биха ги разбрали от човек като него, който се отнасяше към поклонниците на окултното със снизхождение или направо с презрение. А сега, след като бе станал свидетел на хипнотичния сеанс с Мелани, бе си изградил собствена щура теория, която бе не по-малко фантастична от писанията в списание „Фейт“. Човек се учи, докато е жив.

Откри адреса на издателя на втората страница. Приемната беше на улица „Доухъни“ в Бевърли Хилс. Записа си го, за да го сравни с адреса на главната квартира на компанията „Джон Уилкс“, който Ърл Бентън имаше задачата да открие тази сутрин.

След това прегледа томовете, прочете посвещенията и благодарностите, с надеждата да попадне на познато име, чрез което да свърже Юландър още по-убедително с тайния експеримент Маккафри-

Хофриц, а може би и на други, непознати засега заговорници, но не откри нищо интересно.

Прехвърли още веднъж книгите и си избра една. Беше том, който на пръв поглед най-вероятно можеше да потвърди ужасната възможност, която му бе хрумнала, докато наблюдаваше Мелани. Докато Лора се справи и окъпа Мелани, преди да му каже, че е готова за излизане, той прелисти трийсетина страници и наистина попадна на доказателства за най-лошите си опасения.

Мъглата се пръскаше, загадката изчезваше. Почувства, че е застанал на ръба на познание, което щеше да осмисли събитията от последните два дена — сивата стая, отвратително обезобразените трупове, неспособността на хората от къщата в Студио Сити да се защитят, чудотворното измъкване на Мелани от касапницата, смъртта на Скалдоне в заключената стая — всички случки, които напомняха за дело на полтъргайт.

Беше направо лудост.

И все пак...

Обясняваше много неща.

Плашеше го до смърт.

Искаше да сподели хрумването си с Лора и да види какво е мнението ѝ като психолог, но онова, което би ѝ казал, щеше да е толкова ужасно и противно, толкова безнадеждно, че му се искаше да го разбере по-добре, да бъде съвсем сигурен в логиката на разсъжденията си, преди да постави въпроса. Ако подозренията му се окажеха верни, Лора трябваше да мобилизира всичките си физически, умствени и емоционални сили, за да намери изход.

Излязоха от мотела и се качиха в колата. Лора седна с Мелани на задната седалка, за да може да прегръща, да гали и да приласкава детето, а и заради компютъра на предната седалка се побираха само двама души.

Дан смяташе да спре за малко пред жилището си, за да се преоблече. Сакото, ризата и панталоните му бяха смачкани и провиснали, защото бе спал с тях. Опърпаният вид обаче вече не го тревожеше, след като реши, че е успял да проумее случая. Необходимо беше да открие Хауард Ренсвиър, Шелдън Толбек, както и други заговорници и да поговори с тях. Искаше да им съобщи теорията си и

да проследи реакциите им. Преди да потегли от мотелския паркинг, се обърна и погледна Мелани.

Беше се отпуснала в скута на майка си.

Очите ѝ бяха отворени, но безизразни.

„Дали съм прав, детенце — мислеше си той. — Наистина ли «то» е онова, за което си мисля?“

Сякаш очакваше Мелани да чуе неизказания му въпрос и да го погледне, но тя не го направи.

„Надявам се да греша — продължаваше да мисли той. — Защото ако това е убило всички тези хора и се насочи към теб, след като останалите са вече мъртви, тогава няма място на света, където можеш да се скриеш, така ли е? От такова нещо просто не можеш да се измъкнеш.“

Потръпна.

Запали колата и излезе от паркинга.

Нощната мъгла не се бе вдигнала още. Заваля отново. Всеки звук от потропващите върху предното стъкло ледени капки като че ли пронизваше колата, дрехите на Дан, костите и плътта му и отекваше в самата му душа.

---

[1] „Фейт“ (англ. Fate), съдба. — Б.пр. ↑

Дан и Лора не успяха да свършат нищо важно тази сутрин, макар че положиха много усилия. Завалелият отново дъжд също ги затрудняваше, защото колите в целия град едва пъплеква. Времето бе лошо, но истинският проблем бяха плъховете, от които можеха да получат някои отговори, а те всички напускаха потъващия кораб — Дан не успя да открие вкъщи или на работа нито Ренсвиър, нито Толбек и имаше достатъчно основания да мисли, че са заминали от града в неизвестна посока.

В един часа се срещнаха с Ърл Бентън в ресторантчето във Ван Найс, както се бяха разбрали снощи. За щастие раната, която му бе нанесъл Уекслърш, не го бе затруднила и сутрешните му занимания се оказаха далеч по-плодотворни от работата, свършена от Дан и Лора. Четиримата се настаняха в сепаре в дъното на ресторанта — далеч от джубокса и гърмящата кьнтри музика. Седяха до голям прозорец, по който дъждът се стичаше на сиви струи и замъгляваше всичко отвън. Ухаеше приятно на пържени картопки, топли хамбургери, бобена супа, бекон и кафе. Сервитьорката бе пьргава и весела и след като взе поръчката им, Ърл разказа на Дан и Лора всичко, което бе научил. Сутринта се бе свързал първо с Мери Катрин О'Хара, секретарката на „Свобода сега“, и си уредили среща за десет часа. Живеела в Бърбанк, в приятна малка къща, заобиколена от лози и така добре поддържана в стила на трийсетте години, че Ърл нямало да се учуди, ако видел някой пакард, паркиран в алеята.

— Госпожа О'Хара е на около шейсет години — продължи Ърл — и изглежда почти толкова добре, колкото и къщата ѝ. Много е хубава и сигурно е била красавица на младини. Занимавала се е с търговия на недвижими имоти и макар да не е богата, според мен, живее доста охолно. Разполага с всички удобства. Домът ѝ е много добре обзаведен, има и някои наистина скъпи антики.

— Как реагира на разговора за „Свобода сега“? — попита Дан. — С нежелание ли?

— Напротив. *Имаше желание* да говори за това. Полицейските ви досиета за нея са поостарели. Вече не работи там. Напуснала е по собствено желание преди няколко месеца.

— Така ли?

— Тя е убедена поддръжничка на движението за свобода на личността и членува в десетина свързани с това организации, така че когато Ърнест Купър я поканил да вземе участие в работата на основания от него Комитет за политически действия, тя с радост пожертвала свободното си време. Въпросът е, че Купър явно е имал нужда от името ѝ, за да може комитетът му да изглежда по-легитимен, а и е очаквал тя да бъде по-податлива на манипулации. Но да манипулираш Мери О'Хара е все едно да играеш футбол с жив таралеж и да не се убодеш.

Лора се засмя, а Дан се учуди и зарадва от смеха ѝ. Не бе съзнавал колко много може да го зарадва веселостта ѝ.

— Изглежда, че е много нахакана — забеляза Лора.

— И е умна — допълни Ърл. — Напомняше ми за теб.

— Нима съм нахакана? — учуди се Лора.

— Много повече, отколкото си мислиш — увери я Дан с възхищение, каквото явно и Ърл изпитваше.

Отвън гръмотевиците ехтяха като огромни, търкалящи се по небето камъни. Понесен от порив на вятъра, дъждът заплющя още по-силно по стъклата.

Ърл продължи:

— Госпожа О'Хара останала там почти година, но — подобно на други борци за свободата на личността преди нея — накрая напуснала, защото видяла, че организацията не се занимава с онова, заради което била създадена. Постъпвала е значителна финансова помощ, но почти не е била оказвана материална поддръжка нито на кандидатите, нито на програмите на движението. Всъщност повечето фондове се пренасочвали към някакъв уж свързан с движението проект, възглавяван от Дилан Маккафри.

— Сивата стая — подхвърли Дан.

Ърл кимна.

— Но какво общо са имали със свободата на личността онези експерименти? — зачуди се Лора.

— Навярно нищо — отвърна Ърл. — Движението им е било нужно само като удобно прикритие. До тази мисъл поне стигнала накрая Мери О'Хара.

— Прикритие за какво?

— И тя не знаеше.

Сервитьорката им поднесе три чаши кафе и една пепси-кола.

— Обедът ви ще бъде готов след няколко минути. — Огледа нараненото лице на Ърл, превръзката на главата му, после белега и ожулването по челото на Дан и попита: — Вие от някаква катастрофа ли се връщате или що?

— Паднахме нагоре по едни стълби — обясни Дан.

— Нагоре ли? — вдигна вежди тя.

— Четири етажа — кимна Ърл.

— О, будалките се.

Те се захилиха.

Тя също се усмихна и забърза към друга маса.

Докато Лора вадеше сламката от пликчето, поставяше я в пепсито и се опитваше да накара Мелани да пие, Дан се обърна към Ърл:

— Според твоето описание, от госпожа О'Хара можеше да се очаква повече — не просто да се измъкне от ситуацията, а и да пише до Федералната изборна комисия, за да закрийт този Комитет за политически действия.

— Тя го е направила — тръсна глава Ърл. — Писала им е два пъти.

— И?

— Не получила отговор.

Дан неловко се размърда върху стола си.

— Значи твърдиш, че хората от „Свобода сега“ държат в ръцете си Федералната изборна комисия?

— Нека кажем просто, че имат някакво влияние.

— Което значи, че това наистина е таен правителствен експеримент — замисли се Дан. — И сме постъпили умно, като се измъкнахме от ФБР.

— Не е задължително да е така.

— Само хора от правителството са в състояние да спасят някого от разследване на изборната комисия, а дори и на тях няма да им е

много лесно.

— Търпение — спокойно каза Ърл и взе кафето си.

— Знаеш ли нещо по този въпрос? — попита Дан.

— Аз винаги знам нещо. — Ърл се усмихна и отпи от кафето си.

Дан видя, че и Мелани е пийнала от чашата си, макар и с много убеждаване. Лора вече бе употребила едната салфетка, за да попие разлятата течност от брадичката на детето.

Ърл заговори пак:

— Нека започна първо с това, откъде „Свобода сега“ взема парите си. Госпожа О’Хара е била само секретарка, но когато започнала да усеща, че има нещо нередно, отишла и проверила документите на счетоводителя зад гърба на Купър и Маккафри. Деветдесет и пет процента от фондовете на Комитета за политически действия се получавали като помощи от други подобни фондации — „Честност в политиката“, „Гражданско движение за просветно правителство“ и „Група за двавет и втория век“. След това проучила и тези групи — оказало се, че Купър и Хофриц играели значителна роля и там, че и *трите* комитета не били основани, както човек би могъл да очаква, по инициатива на обикновени граждани, а от две други непечеливши организации, две други благотворителни институции.

— Благотворителни институции? На тях разрешено ли им е да се занимават с политика?

Ърл кимна.

— Да, ако действат внимателно и ако в устава им е записано, че „ще работят в служба на обществото и за по-съвършени правителствени програми“, какъвто е бил случаят с тези две организации.

— А откъде са вземали парите си те?

— Госпожа О’Хара спряла дотук с проучванията си, но аз се обадох в „Паладин“ от нейния телефон и помолих да ми направят справка. Двете организации черпели средствата си от друга, по-голяма благотворителна фондация.

Лора възкликна:

— Боже мой, това е цял заплетен ребус!

— Чакай да видя дали съм разбрал добре — въздъхна Дан. — Тази по-голяма благотворителна фондация е финансирала две по-дребни, а те са поддържали комитети за политически действия —

„Честност в политиката“ и „Гражданско движение за просветно правителство“ — а пък *тези организации* са издържали „Свобода сега“, чиято единствена цел била да снабдява с пари експериментите на Дилан Маккафри в Студио Сити.

— Точно така — кимна Ърл. — Изработили са сложна система за пране на пари, за да се запази в тайна първоначалният им източник и да се скрие връзката му с Дилан Маккафри, в случай че работите потръгнат зле и властите научат за серията от жестоки и противозаконни експерименти, които той е извършвал със собственото си дете.

Веселата млада сервитьорка пристигна с обяда им и те подхванаха безобиден разговор за времето, докато тя подреждаше чиниите.

Но след като тя се отдалечи, никой не докосна храната.

Дан се обърна към Ърл:

— Как се нарича благотворителната организация, която стои в центъра на целия ребус?

— Ще ти падне шапката.

— Нямам такава.

— Фондацията „Бут“^[1].

— Господи!

— Същата, която поддържа сиропиталища и организира социална помощ за самотни деца и възрастни ли? — попита Лора.

— Същата — потвърди Ърл.

Дан търсеше нещо в джоба на палтото си. Извади компютърната разпечатка на списъка с адреси на клиенти от „Пентаграма“. Разгърна го на трета страница и им показа — Палмър Бут, богатият наследник на Бут, глава на фамилията сега, собственик на „Лос Анджелис Джърнал“, един от най-видните граждани, движещата сила във фондацията „Бут“.

— Открих това снощи в кабинета на странния окултен магазин на Джоузеф Скалдоне и много се учудих, че закоравял бизнесмен като Бут би могъл да се интересува от свръхестественото. Разбира се, и най-твърдите глави си имат слабите места — у всички нас има нещо уязвимо и някаква доза глупост. Но като се има предвид името на Бут и уважението, с което се ползва... по дяволите, никога не би ми хрумнало, че той може да се окаже забъркан в нещо подобно.

— Дяволът има поддръжници и на най-неочакваните места — дълбокомислено заяви Ърл.

От джубокса се разнесе гласът на Брус Спрингстийн, а Дан хвърли поглед към леещия се зад прозореца дъжд.

— Преди два дена аз дори не вярвах в дявола.

— А сега?

— А сега... — повтори Дан.

Лора започна да реже сандвича на Мелани на хапки, за да я накара да хапне малко.

Момичето се взираше в лъкатушещите фигури, които дъждът рисуваше по стъклото — или в нещо на светлинни години отгук. В далечния край на ресторанта някой от помощниците или сервитьорка изпусна две-три чинии. Трясъкът бе последван от бурен смях.

— Както и да е — подхвана Ърл, — нали ти казах за двете писма, които Мери О'Хара е изпратила до Федералната изборна комисия? Е, не е особено загадъчно защо от тях нищо не е излязло. Палмър Бут е голям дарител и на двете политически партии — винаги малко пощедър към онази, която е на власт в момента — но сумите при всяко положение са значителни. Така че, когато преди няколко години комитетите за политически действия излязоха на мода, Бут явно е схванал колко полезни могат да му бъдат те за неща като косвеното финансиране за изследванията на Дилан Маккафри и е назначил един-двама от хората си в комисията, която ги контролира.

Лора доразрязва сандвича и се намеси:

— Вижте, аз не знам много за Федералната изборна комисия, но струва ми се, че членовете ѝ едва ли ги назначават с политическа поръчка.

— И не ги назначават — кимна Ърл. — Поне не пряко. Но хората, които движат бюрократичната машина на изборната комисия, са политически ангажирани. Ако човек пожелае достатъчно силно да назначи някого там, ако е достатъчно богат и решителен, може да го постигне по обиколен начин. Разбира се, няма да се измъкне, ако реши направо да подкупи комисията, защото и двете политически партии следят много строго за злоупотребите. Но ако намеренията му са поскромни — да кажем, комисията да се въздържа от прекален контрол върху работата на няколко комитета за политически действия, чиито цели не са съвсем законни — тогава никой няма да им обърне

внимание и да се разтревожи особено от това. А ако човек разполага с възможностите на Палмър Бут, няма да си служи с отявлени гангстери — напротив, ще изпрати добродетелни и уважавани служители на една от най-големите благотворителни организации и всички ще са доволни, че такива високообразовани и добронамерени кадри предлагат услугите си на правителството.

Дан отново въздъхна.

— Значи Палмър Бут, а не правителството, е осигурявал парите за експериментите на Маккафри и няма защо да се тревожим, че ФБР би спомогнало за едно повторно изчезване на Мелани.

— Не съм съвсем убеден в това — заяви Ърл. — Вярно е, че не правителството е плащало на Маккафри и Хофриц за проучванията в сивата стая. Но сега, след като са се запознали с мястото и са надникнали в книгата на Маккафри, не е изключено в правителствените служби да са стигнали до мисълта, че работата му там би могла да има отношение към националната отбрана и няма да е лошо да проучат Мелани и да пороботят с нея... без да им се пречи.

— Само през трупа ми — отсече Лора.

— Така че си оставаме сами — заключи Дан.

Ърл кимна.

— Освен това Бут явно е успял да се добере до Рос Мондейл и да накара полицейския участък да работи срещу нас.

— Не е целият участък — възрази Дан. — Само няколкото гнили ябълки в него.

— Да, но знае ли някой дали няма и приятели във ФБР? А и да можем някак да си върнем Мелани от хората на правителството, в случай че успеят да ни я измъкнат, навярно никога няма да я видим отново, ако Бут се добере до нея.

Замълчаха за няколко минути. Обядваха, Лора се опита да нахрани и Мелани, но не постигна кой знае какъв успех.

От джубокса долетяха финалните акорди на песен на Шийна Ийстън и отново започна трогателно парче на Брус Спрингстийн за това, как всичко умира, „но същите неща отново се връщат, бейби, така си е“.

И на тримата им се струваше, че има нещо подчертано мрачно и тревожно в текста на песента.

Дан се загледа в дъжда и се замисли доколко новите сведения за Бут са им полезни.

Вече разбраха, че противникът им е силен, но не чак толкова всемогъщ, колкото се бяха опасявали. А това все пак бе добре да се знае. Повдигаше малко самочувствието. По-добре е да си имаш работа със свръхбогат мегаломаниак — с един противник, колкото луд и влиятелен да е той — отколкото да се противопоставиш на монолитната бюрокрация, решена да изпълни задачата си, колкото и налудничав да е тя. Противникът все още бе силен, много силен, но можеше да бъде повален, ако срещу него се използва подходящо оръжие.

Сега Дан вече знаеше кой е „таткото“, белокосият и така изискан извратен тип, редовният посетител на Реджайна Савана Хофриц в холивудското ѝ жилище.

— А какво научи за компанията „Джон Уилкс“? — обърна се той към Ърл. Още докато задаваше въпроса си обаче, нещо му просветна: — Няма никакъв Джон Уилкс, нали? То си е просто едно добре измислено име. Джон Уилкс Бут. Убиецът на Линкълн, макар че, мисля, името му се пишеше другояче. Това е просто още една от компаниите на Палмър Бут и той я е нарекъл „Джон Уилкс“. Защо? На шега ли?

Ърл кимна.

— И на мен ми прилича на някаква шега между посветените, макар че трябва да питаш самия Бут, ако искаш по-пълно обяснение. Както и да е, от „Паладин“ проучиха корпорацията сутринта. Не е кой знае колко секретно. Бут е записан като единствен притежател на акции. Използва компанията „Джон Уилкс“ за някои дребни начинания, които обикновено не се вмести в задачите на останалите му корпорации и фондации, макар че и сред тях някои не носят печалба.

— Като издателството „Джон Уилкс“, нали? — обади се Дан.

Ърл го погледна учуден:

— Да, то е едно от тях. Публикуват само окултна литература и понякога се задържат на нулата, понякога губят по няколко долара. Компанията притежава и малък законен театър в Уестууд, верига от три магазина за домашен шоколад, една закусвалня и още няколко неща.

— В това число и къщата, където живее любовницата на Бут — обади се Лора.

— Не съм убеден, че я мисли за своя любовница — с гримаса на отвращение забеляза Дан. — По-скоро за домашно животно... животинче, което знае някои много интересни номера.

Довършиха обяда си.

Дъждът шибаше по прозореца.

Мелани все така мълчеше — с далечен и празен поглед.

Накрая Лора се обади:

— А сега?

— Сега ще отида при Палмър Бут — заяви Дан. — Ако и той не е побягнал нанякъде като останалите плъхове.

---

[1] По името на Уилям Бут (1829–1912), основателя на Армията на спасението. — Б.пр. ↑

Преди да си платят сметката и да излязат от ресторантчето, решиха Ърл да заведе Лора и Мелани на кино. Трябваше да се скрият за няколко часа, докато Дан успее да говори с Палмър Бут, лично или по телефона. Да търсят укритие и анонимност в друга мотелска стая, изглеждаше прекалено потискащо. Нито ФБР, нито полицията, нито служителите на Бут щяха да се сетят да ги потърсят на кинопрожекция, а и бе почти невъзможно някой да ги забележи в тъмнината на салона. Освен това Лора смяташе, че един подходящ филм би оказал и лечебно въздействие върху Мелани — дванайсетметровите фигури и завладяващият звук на филма понякога по-добре от всичко останало можеха да привлекат вниманието на изолиралото се дете.

Пред ресторанта имаше автомат за вестници — Дан затича през дъжда и взе един „Джърнал“, за да видят програмата на кината. Имаше нещо комично в това, че използваха изданието на самия Бут, за да решат къде да се скрият от него. Спряха се на последния филм на Стивън Спилбърг и на едно кино в Уестууд. Беше цял увеселителен комплекс, където даваха и втори филм, подходящ за Мелани, така че след филма на Спилбърг биха могли да видят и него, като така прекарат там останалата част от следобеда и дори началото на вечерта. Имаха намерение да останат там, докато Дан намери Бут или се откаже да го търси — тогава той щеше да се върне и да смени Ърл.

Щом се качиха в колата на Ърл, Дан се настани за малко при тях, за да се скрие от дъжда, който мътносивото небе изливаше, и се обърна към Лора:

— Искам да те помоля да направиш нещо... Докато сте в салона, наблюдавай Мелани по-внимателно от друг път. Каквото и да се случи, не я оставяй да заспи. Ако затвори очи дори за миг, раздрусай я, ощипи я, прави каквото ти хрумне, за да остане будна.

Лора се намръщи:

— Но защо?

Той продължи, без да ѝ отговори:

— А дори само да изглежда, че е будна, но да затъва по-дълбоко в кататоничното си състояние, направи каквото можеш, за да я измъкнеш. Говори й, гали я, настоявай за повече внимание. Разбирам, че това, което искам от теб, не е лесно. Горкото дете е вече изключително изтощено и не знае кой свят обитава. Няма да ти бъде лесно да усетиш кога се отдалечава още повече, и то в тъмния салон, но направи каквото можеш.

Ърл се намеси:

— Имаш нещо наум, нали?

— Може би — призна Дан.

— Подозираш какво е станало в онази сива стая.

— *Не знам.* Имам някои... смътни догадки.

— Какво? — Лора развълнувано се приведе от задната седалка. Отчаяно искаше да разбере какво е станало, страшно й се искаше да научи каквото и да е, стига да има отношение към страданията на Мелани, не се замисляше, че познанието би могло да е далеч по-лошо от неизвестността, че фактите може да са по-страшни от загадката. — Какви са подозренията ти? Защо е толкова важно тя да остане будна и в пълно съзнание?

— В момента обяснението ще ни отнеме много време — излъга той. Не бе сигурен, че и на самия него всичко му е ясно, а и не искаше да я тревожи допълнително. Пък и нямаше никакво съмнение, че ако й разкажеше за внезапно връхлетелите го мисли, щеше да я разтревожи още повече. — Вижте какво, трябва да тръгвам и да видя дали Бут не е напуснал града. Ти просто гледай Мелани да не заспива и да не се отнася.

— Когато спи или е в дълбоко кататонично състояние — замисли се Лора, — тя е по-уязвима, така ли? По някакъв начин е по-уязвима. Може би, може би „то“ е в състояние да усети кога е заспала, за да дойде при нея. Имам предвид, че снощи, в мотела, докато тя спеше, в стаята стана студено и нещо дойде, нали? А предишната вечер, у дома, когато радиото бе... обладано, когато вихрушката с цветя нахлу през вратата, тя също бе със затворени очи и не спеше, но беше в по-дълбока кататония от обикновено. Спомняш ли си, Ърл? Държеше очите си затворени и сякаш не усещаше хаоса около себе си. По някакъв начин „то“ знае кога Мелани е най-уязвима и може да бъде атакувана. Така ли е? Затова ли трябва да я държа будна?

— Да — пак излъга Дан. — Това е една от причините. А сега наистина трябва да тръгвам, Лора. — Искаше му се да докосне лицето ѝ. Искаше му се да целуне ъгълчетата на устните ѝ, да ѝ каже довиждане с повече чувство, отколкото имаше право да изрази. Вместо това се обърна към Ърл: — Грижи се добре за тях.

— Като за собственото си семейство — увери го Ърл.

Дан слезе от колата, тресна вратата и се затича през ометения от бурята паркинг към лимузината си, която бе оставил от другата страна на ресторанта. Когато стигна до нея, запали мотора и включи чистачките, забеляза, че Ърл вече излиза от ограденото място и се присъединява към движението по дъждовната улица.

Зачуди се дали ще ги види пак.

Делмар, Кари, Синди Лейки...

Омразната и незабравима, прогонваща съня му поредица от провали закръжи в ума му за пореден път.

Делмар, Кари, Синди Лейки... Лора... Мелани.

Не.

Този път провал нямаше да има.

Всъщност Дан навярно бе единственият полицай, единственият човек в града, за когото убийството и убийците криеха такова очарование, а същевременно бе така добре запознат с ненормалното им поведение и шибаната им психика, че да проникне до самата същина на този особен случай; навярно бе единственият, който имаше възможност да го разреши успешно. Знаеше повече за убийствата, отколкото останалите, защото не само бе мислил за тях много позадълбочено от всичките си познати, а и защото бяха играли такава важна роля и в личния, и в професионалния му живот. Размишленията му по въпроса отдавна го бяха накарали да осъзнае, че всеки е способен да извърши убийство, затова и без учудване понякога тръгваше към най-немислимите заподозрени; затова и не се изненада от подозренията си, които бяха започнали да добиват по-конкретна форма през последните няколко часа, макар че те не само биха учудили Лора и Ърл, а и навярно биха ги сломили.

Делмар, Кари, Синди Лейки...

С тези имена провалите му би трябвало да свършат.

Отдалечи се от ресторанта и макар да си внушаваше увереност, настроението му не се различаваше особено много от сивия дъждовен

ден, през който си пробиваше път.

Бяха пуснали филма на Спилбърг няколко седмици преди Коледа, но и сега, почти три месеца по-късно, интересът към него бе достатъчно голям, така че големият салон бе наполовина пълен дори на дневната прожекция. Пет минути преди началото на филма публиката в радостно очакване бърбеше и се смееше.

Лора, Мелани и Ърл заеха три места в дясната страна на залата. Мелани, седнала между Ърл и Лора, се взираше в огромния бял екран безизразно, без да се движи или да говори, с отпуснати в скута ръце; поне изглеждаше будна.

Макар че в мрака щеше да ѝ е по-трудно да следи детето, Лора искаше светлините да угаснат и филмът да започне. Чувстваше се уязвима на светло, гола и видима сред всички непознати. Знаеше, че е глупаво да се тревожи — тук бе невъзможно враговете им да ги открият. ФБР, подкупните ченгета, Палмър Бут и служителите му можеха да ги търсят под дърво и камък, което значеше, че ще ги търсят, а няма да отидат на кино. Ако имаше безопасно място на този свят, това бе обикновеният киносалон в мрачния следобед.

Макар от доста време да бе разбрала, че за тях безопасно място вече няма никъде по света.

Когато разбра, че най-добър резултат ще получи, ако подходи към Палмър Бут директно, безкомпромисно и без предварителна уговорка, Дан тръгна право към сградата на „Джърнал“ на булевард „Уилшир“, само на няколко преки източно от мястото, където Бевърли Хилс отстъпваха пред разпрострения, подобен на октопод Лос Анджелис. Дори не знаеше дали Бут е още в града, а камо ли в кабинета си, но оттук бе най-добре да започне.

Остави колата в подземния гараж под сградата и взе асансьора до осемнайсетия етаж, където бяха кабинетите на шефовете на осведомителната империя, свързана с „Джърнал“ — към нея се числяха още деветнайсет вестника, две списания, две телевизионни и три радиостанции. Вратата на асансьора се отвори и откри разкошна

приемна с дебел персийски килим и две оригинални картини с маслени бои на експресиониста Ротко.

Смаян от великолепието и изискаността на обстановката, Дан не съумя да се намъкне изведнъж в костюма на сразяващ събеседника си детектив от отдела за убийства съвсем гладко и пълно, както бе замислил. Все пак успя, благодарение на служебната карта и авторитета си, да мине през служителя от въоръжената охрана и хладно любезната, изключително делова регистраторка. Учтив млад човек, който би могъл да бъде изпълнителен секретар, стажант при някой от редакторите или телохранител, обучен да убива — или и трите неща едновременно — бе повикан от регистраторката и преведе Дан през дълъг коридор, в който цареше такава тишина, като че ли се намираще дълбоко в космоса сред далечните звезди, а не в самия център на огромния град. Коридорът ги изведе в друга приемна зала за психическо адаптиране пред самата светая светих — командира на целия космически кораб Палмър Бут.

Младежът представи Дан на госпожа Хъдспет, личната секретарка на Бут, и си тръгна. Госпожа Хъдспет бе хубава и елегантна жена на средна възраст; носеше тъмнолилав плетен костюм и пастелна блуза с тъмновиолетова папийонка. Макар да беше висока, слаба и изящна, а и очевидно се гордееше с изтънчеността си, у нея имаше някаква рязкост и деловитост, които му напомниха за Ирматруд Гелкеншетъл.

— О, господин лейтенант — започна направо тя. — Съжалявам, но господин Бут в момента не е в сградата. Изпуснахте го за десетина минути. Трябваше да отиде на едно заседание. Днес денят му е много натоварен, както, разбира се, са повечето му дни.

Новината, че Бут си гледа работата по обичайния начин разтревожи Дан. Ако теорията му беше вярна, ако наистина знаеше какво е „то“, Палмър Бут би трябвало отчаяно да се бои за живота си, да е побягнал или да се е барикадирал в мазето на някой здраво укрепен замък — навярно в Югославия, швейцарските Алпи или в някой друг трудно достъпен край на света. Но щом Бут ходеше на заседания и вършеше нормалната си делова работа, това означаваше, че не се страхува, а ако не се страхуваше, теорията на Дан за сивата стая щеше да се окаже погрешна.

Той настоя пред госпожа Хъдспет:

— Абсолютно наложително е да говоря с господин Бут. Случаят е неотложен. Може да се каже, че е въпрос на живот и смърт.

— Е, и той, разбира се, държи много да поговори с вас — увери го тя. — Сигурна съм, че това личи и от бележката му.

Дан примигна:

— Каква бележка?

— Не е ли това причината да сте тук? Не сте ли получили бележката, която той остави в участъка?

— Участъка Ийст Вали?

— Да, първото, което направи тая сутрин, беше да се обади там — искаше много да се свърже с вас. Но още ви нямаше. Опитахме се да ви намерим на домашния ви телефон, но никой не ни отговори и там.

— Днес не ходих в участъка — обясни той. — И не съм получил бележката. Дойдох тук, защото трябва да говоря с господин Бут възможно най-скоро.

— О, сигурна съм, че и той много държи да се срещнете — увери го тя. — Остави ми дори екземпляр от разписанието си за деня с всички места, където ще ходи и времето, през което ще можете да го намерите. Помоли ме да ви го дам, ако се появите, и да настоя да го видите в удобно за вас време.

Добре. Така нещата се изясняваха. Бут все пак бе отчаян и се надяваше или че Дан също е подкупен, или че ще се съгласи да действа като посредник между него самия и разбеснелия се дявол, който преследваше хората от сивата стая. Не беше избягал и не се криеше на отдалечено място, защото знаеше прекалено добре, че това не би му помогнало. Занимаваше се с бизнеса си както винаги, защото алтернативата — да се взира в стените и да чака „то“ да дойде — бе ужасна.

Госпожа Хъдспет отиде до огромното си бюро, отвори една кожена папка и издърпа най-горния лист — разписанието на шефа ѝ за деня. Загледа се за миг в него.

— За съжаление едва ли ще го сварите в мястото, където е в момента, а после известно време ще пътува — с лимузината, разбира се — така че според мен ще можете да се свържете с него най-рано в четири часа.

— Но това е след повече от час. Сигурна ли сте, че не мога да го открия преди това?

— Уверете се сам. — Тя му подаде разписанието.

Имаше право. Ако се опиташе да кара из града по петите на Бут, щеше непрекъснато да го изпуска — издателят бе зает човек. Но точно в 16:00 часа трябваше да си е вкъщи — или така поне пишеше в разписанието.

— Къде живее господин Бут?

Госпожа Хъдспет даде адреса на Дан и той си го записа. Беше в квартала Белеър.

Когато вдигна глава от тефтерчето си, видя, че тя внимателно го наблюдава. Очите ѝ излъчваха жадно любопитство — беше ясно, че става нещо необикновено, но Бут този път не ѝ се бе доверил. Личеше, че е впрегнала цялата си изтънченост и самоконтрол, за да се въздържа да не разпита Дан. Но си личеше още, че е разтревожена до смърт — досега бе успявала да го прикрие, но то сега се показва като подпухнал труп, изплувал в тъмни води. Бе притеснена, защото знаеше, че и самият Бут е разтревожен, а той би ѝ показал собствените си чувства, само ако са прекалено непреодолими, за да се скрият — за опитен бизнесмен като него това би се наложило единствено ако тревогата е съвсем близко до паниката.

Младият изпълнителен секретар — или човешкото съответствие на бойно куче, което и от двете неща да беше — се върна и придружи Дан до приемната. Въръженият пазач още охраняваше бдително изхода на асансьора. Красивата, но хладна регистраторка пишеше върху компютърна клавиатура; от клавишите долиташе само леко щракане, което в тихата стая се стори на Дан като звука на удряци се парчета лед.

Филмът, за голямо облекчение на Лора, бе започнал преди десетина минути и те можаха да минат за обикновени зрители.

Мелани се взираше напред със същото изражение, което бе имала и когато екранът бе празен. Отразената светлина огряваше лицето ѝ, изкривените образи се местеха по чертите ѝ и понякога ги оцветяваха изкуствено, но през повечето време странните лъчи правеха лицето ѝ да изглежда дори по-бледо.

„Поне е будна“, мислеше си Лора; после се зачуди какво ли знаеше Дан Халдейн. Във всеки случай повече, отколкото ѝ бе казал. Това бе сигурно.

От другата страна на Мелани Ърл Бентън бръкна под сакото си и Лора разбра — иска да се увери, че револверът му е в презраменния кобур и може да го извади с едно движение. Вече го бе проверявал два пъти от началото на филма, а тя бе сигурна, че ще повтори движението си след няколко минути. Това бе проява на някаква нервност, а за човек, който не се поддава на нервни пристъпи, говореше за голямо притеснение.

Разбира се, ако „то“ ги бе последвало в киносалона и ако „то“ накрая бе решило да им вземе Мелани, револверът не би помогнал с нищо, колкото и бързо да можеше да го изважда от кобура Ърл Бентън.

Тъй като разполагаше с час и четвърт, преди да потърси Палмър Бут в Белеър, Дан реши да се отбие в уестуудския участък, където беше депозирано оплакването срещу Уекслърш и Мануело. Двата детективи бяха задържани единствено въз основа на показанията на Ърл Бентън, а на Дан му се искаше да добави и собствените си показания като още една стъпка към вкарването им зад решетките. Бе оставил у Рос Мондейл впечатлението, че самият той няма да обвини Уекслърш и Мануело в нападение и предумишлено убийство. Бе му обещал, че Ърл ще оттегли своите показания след няколко дена, когато двете Маккафри са вече в безопасност, но го бе излъгал. И нищо друго да не постигнеше в разследването, и да не успееше да спаси Мелани и Лора, поне щеше да има удоволствието да види Уекслърш и Мануело зад решетките и да сложи край на кариерата на Мондейл.

Натовареният да разследва случая в участъка, някой си Хърман Дорфт, му се зарадва. Единственото нещо, което на Дорфт му трябваше повече от показанията на Дан, бяха показанията от Лора Маккафри и той явно се разочарова, че госпожа Маккафри няма да му се представи скоро. Заведе Дан в стаята за разпити с бюро в ъгъла, пишеща машина, маса и пет стола; предложи му да извика стенограф или да осигури магнетофон.

— Цялата процедура ми е толкова добре известна — увери го Дан, — че просто ще седна да съчиня показанията си сам. Онази

пищеща машина ще ми свърши работа, ако ми донесете листове за нея.

Дорфт изпълни желанието му и след няколко минути Дан остана сам с клавиатурата, с острата флуоресцентна светлина, с тропането на дъжда по покрива и със застоялия, кисел мирис от цигарен дим, който бе полепнал като тънка жълтеникава ципа по стените след последното им боядисване.

Когато след двацет минути завърши писането и се канеше да потърси полицейския нотариус, пред когото да сложи подписа си, вратата се отвори и влезе Майкъл Сиймс, агента от ФБР.

— Хей, здравейте.

На Дан отново му се стори, че Сиймс е някаква хронологична грешка — лицето му бе трийсетгодишно, сивата му коса бе доста побеляла, като че ли бе на петдесет, петдесет и пет, а отпуснатите рамене и скованите бавни движения го караха да изглежда като стар клиент на службите за социално слаби. Но силният му глас бе по-младежки и от лицето му.

— Търсех ви.

— Хубав ден за лов на патици, а? — Дан се изправи зад бюрото.

— Къде са госпожа Маккафри и Мелани? — попита го Сиймс.

— Трудно е да повярваш, че само преди няколко години всички се тревожеха за засушаванията. Сега с всяка година дъждовете през зимата стават все повече.

— Двама детективи са заподозрени в опит за убийство, в полицейско нарушаване на гражданските права — това са възможности за накърняване на националните интереси и ФБР сега има много основания да се намеси в случая, Халдейн.

— Колкото до мене, аз съм започнал да си строя Ноев ковчег. — Дан вдигна напечатаните листове и тръгна към вратата.

Сиймс не му направи път.

— Вече се *намесихме*. Не сме само наблюдатели. Упражняваме правата си за федерално правораздаване по отношение на тези убийства.

— Много добре.

— И вие естествено сте длъжен да ни сътрудничите.

— Изглежда, ще бъде много забавно. — На Дан му се искаше Сиймс да се махне от пътя му.

— Къде са госпожа Маккафри и Мелани?

— Може да са отишли на кино — допусна Дан.

— По дяволите, Халдейн...

— Е, в такова отвратително време едва ли са отишли на плажа или на пикник в парка Грифит, така че защо да не са на кино?

— Вие затруднявате...

— Не, вие ме затруднявате — прекъсна го Дан. — Препречили сте ми пътя. — Докато го казваше, заобиколи Сиймс и излезе.

Агентът на ФБР го последва по коридора към многолюдното работно помещение, където Дан успя да намери нотариус.

— Халдейн, не можете да ги защитите съвсем сам. Ако продължавате така, ще ги отвлекат или ще ги убият и отговорността ще носите само и единствено вие.

Докато се подписваше пред нотариуса, Дан отсече:

— Може би. *Може би* ще ги убият. Но ако ви ги предам, тогава със сигурност ще бъдат убити.

Сиймс зяпна:

— Да не би да намеквате, че аз... ФБР... правителството бихме убили това момиченце? Защото може да е замесено в съветски експерименти? А може би защото е наш обект за изследване, а знае прекалено много и ние искаме да му затворим устата, преди да се раздрънка? Това ли мислите?

— Минавало ми е през ума.

Като запелтечи от гняв — явно беше вбесен или пък съвършено се преструваше — Сиймс последва Дан от нотариуса до друго бюро, където Хърман Дорфт пиеше кафето си и преглеждаше купчина фотографии.

— Вие луд ли сте, Халдейн, или какво? — не спираше агентът. — Ние представляваме правителството, по дяволите. Правителството на Съединените щати. Това не е Съветският съюз, където от името на народа се чука на неколкостотин врати всяка вечер и неколкостотин души просто изчезват. Това не е Иран, Никарагуа или Салвадор. Ние не сме убийци. Работата ни е да защитаваме хората, а не да ги убиваме.

Дан подаде заверените си показания на Дорфт и се обърна към Сиймс:

— Добре, значи самото правителство, институцията на правителството не убива хората — освен може би с данъците и с безкрайната бумащина. Но правителството се състои от хора, от

отделни личности, вашето Бюро също се състои от индивиди, и не започвайте да ме убеждавате сега, че сред тях няма хора, способни да убият двете Маккафри за пари, от политически подбуди, зле разбран идеализъм и поради хиляди други причини. Не ми казвайте и че всички в Бюрото ви са такива ангелски души, че никога не им е хрумвала мисълта да отнемат живота на друг.

Дорфт стреснат ги гледаше, а Сиймс яростно тръсна глава:

— Агентите на ФБР са...

— ... всеотдайни професионалисти, които вършат много добре работата си — довърши Дан. — Но склонността към убийство не е чужда и на най-добрите сред нас, господин Сиймс. Има я и сред ония, които смятаме за най-надеждни, най-невинни и най-кротки. Повярвайте ми, знам го. Знам всичко за убийството, за убийците сред нас, за убийството вътре в нас. Знам повече, отколкото бих искал. Майки убиват децата си. Съпрузи се напиват и убиват жените си; понякога не е необходимо да са пияни, достатъчно е любимият им отбор да се е провалил в първенството по бейзбол. Обикновени секретарки убиват гаджетата си от ревност. Миналото лято тук, в самия Лос Анджелис, посред бял ден, един дребен търговец уби съседа си заради някакъв спор около градинската косачка. Ние сме извратени същества, Сиймс. Имаме най-добри намерения. Искаме да вършим добро един на друг и се опитваме, бог ни е свидетел, че се опитваме. Но у нас действат мрачни сили, носители сме на зараза и трябва да се борим с нея непрекъснато, да не позволяваме да се разпростре и да ни залее. Но понякога губим в битката. Убиваме от ревност, лакомия, завист, гордост... за да си отмъстим. Политическите идеалисти не прекъсват безумствата си и превръщат живота в ад за самите избиратели, а се кълнат, че искат да го подобрят.

Религиозните фанатици се избиват в името на Бога. Домакини, свещеници, бизнесмени, водопроводчици, борци за мир, поети, лекари, адвокати, баби и малолетни пънкари — те всички са способни да убиват, когато са налице подходящи условия, настроение и мотивировка. Тези, на които трябва да се вярва най-малко, са хората с претенции, че са миротворци, че нямат абсолютно никаква склонност към насилие, защото те или лъжат, или чакат да се възползват — в противния случай самата им наивност е опасна, тъй като не знаят нищо за себе си. И сега — животът на хората, за които се грижа, за

които бих направил всичко на света, е поставен в опасност и аз няма да оставя безопасността им в ничии ръце освен в моите. В никакъв случай. И дума да не става. Всеки, който се опита да ме спре, ще получи поне едно кроше в мутрата. А всеки, който се опита да им навреди, да ги докосне с пръст... е, по дяволите, ще му видя сметката, защото, по отношение на собствената си способност да убива, ако се наложи, не храня никакви илюзии.

Дан се извърна разтреперан и се отдалечи към вратата за паркинга на участъка. Докато вървеше, забеляза, че в голямата стая всички бяха утихнали и го гледаха — бе говорил не само сърдито и разпалено, но и твърде гръмогласно. Тресеше го. Лицето му се бе овлажнило от пот. Хората се отдръпваха от пътя му.

Беше с ръка на бравата, когато Сиймс успя да се съвземе от емоционалния изблик и го последва.

— Почакай, Халдейн, за бога, така няма да стане. Не можем да те оставим да си играеш на самотен каубой. Помисли си, човече. Имаме осем убити за два дена, което превръща случая в прекалено голямо нещо, за да...

Дан се спря, преди да отвори, обърна се рязко и го прекъсна:

— Осем? Това ли каза? Осем убити? Дилан Маккафри, Уили Хофриц, Купър, Ринк и Скалдоне. Станаха пет. А не осем. Само пет. Какво е станало от снощи насам? Кой друг е опънал петалата след Джоузеф Скалдоне?

— Нима не знаеш?

— Кой друг? — настоя Дан.

— Едуин Коликников.

— Но той се измъкна. Замина за Лас Вегас.

Сиймс се ядоса:

— Значи си знаел за Коликников! Знаел си, че е свързан с Хофриц и че е бил замесен с опитите в сивата стая?

— Да.

— Ние не знаехме чак до смъртта му, по дяволите! Ти укриваш важни сведения от разследването, Халдейн, и полицейската ти карта ще изгърми!

— Какво е станало с Коликников?

Сиймс му разказа за смразяващата публична екзекуция в ласвегаското казино.

— Било е като полтъргайт — натърти агентът. — Нещо невидимо. Непозната, невъобразима сила, която се е вмъкнала в казиното и е смазала Коликников до смърт пред очите на стотици очевидци! Вече няма съмнение, че Хофриц и Маккафри са разработвали нещо от голямо значение за националната отбрана и ние твърдо сме решили да разберем какво е било.

— Имате книгата, дневниците и бележките от къщата в Студио Сити...

— Имахме ги — прекъсна го Сиймс — Но който е успял да види сметката на Коликников в онова казино, се е добрал и до доказателствения материал по случая и е запалил всичките книжа на Маккафри.

Дан бе наистина изненадан:

— Какво? Кога е станало това?

— Снощи. Шибан неочакван пожар — изруга Сиймс. Сега стана ясно, че той едва се крепи на ръба на сляпата си ярост, защото за федералните агенти не е прието да крещят с пълен глас такива думи на обществени места — не беше добре за авторитета му, а за служителите на Бюрото авторитетът е по-важен дори от работата им.

— Каза осем — подсети го Дан. — Осем убити. Кои са останалите?

— Хауард Ренсвиър бе открит тази сутрин мъртъв в скиорската хижа на брат си в курорта Мамът. Предполагам, че и той ти е известен.

— Не — излъга Дан, уплаши се да не разгневи Сиймс дотолкова, че той да го арестува. — Харолд Ренсвиър?

— Хауард — поправи го Сиймс, но с подигравателна нотка, загатваща съмнението му, че Дан не знае добре името. — Още един от сътрудниците на Уили Хофриц и Дилан Маккафри. Явно е отишъл да се скрие там. Хората от една съседна вила чули писъци през нощта и повикали шерифа. Когато пристигнали там, се ужасили от това, което намерили. А имало и още един човек с Ренсвиър. Шелдън Толбек.

— Толбек ли? А той кой е? — Дан отново се направи на глупак, за да не пострада.

— Още един от психолозите, свързани с Хофриц и Маккафри. Има данни, че Толбек е бил в хижата, когато това нещо... тази сила се появила и започнала да смазва мозъка на Ренсвиър. Толбек избягал в гората. Още не са го открили. И сигурно никога няма да го открият, а

ако това стане... е, в най-добрия случай може да се надяваме, че е умрял от премръзване.

Това беше лошо. Ужасно. Най-лошото.

Дан знаеше — минутата изтичаше, но не подозираше, че това ставаше с космическа скорост. Мислеше, че поне още петима експериментатори от сивата стая трябва да намерят смъртта си, преди „то“ да насочи вниманието си към Мелани. Но за това щяха да отидат още два-три дена. Надяваше се за това време подозренията му около случая да се изяснят и той да открие начин да спре касапницата и да спаси детето. Може би щеше да спаси и един-двама от тези фанатизирани и аморални типове, макар че те едва ли го заслужаваха. Но изведнъж шансовете му започваха да клонят към нула, защото „онова нещо“ го изпреварваше. Доколкото му бе известно, оставаха още само двама заговорници — Албърт Юландър и Палмър Бут. След като видеше и тяхната сметка, „то“ щеше да се насочи към Мелани с особено настървение. Щеше да я разкъса на парченца. Щеше да раздроби главата ѝ, да изсмуче и последната искрица живот от мозъка ѝ, преди да я „освободи“. Между Мелани и смъртта сега стояха само Бут и Юландър, а и в този миг издателят или писателят — а защо не и двамата — можеха да са в безмилостната хватка на невидимия си, но ужасно силен противник.

Дан обърна гръб на Сиймс, отвори рязко вратата и се затича към паркинга, където студеният вятър и рано падналата мъгла разсейваха илюзията за Южна Калифорния, създавана от туристическите диплянки. Усети как обувките му подгизнаха от водата, която заливаше асфалта.

Чу как Сиймс го вика отзад, но не се обърна.

Извърна се едва когато се вмъкна в колата, мокър и разтреперан, и с учудване установи, че Сиймс го е оставил да си тръгне. Залогът беше голям, навярно въпросът бе от национално значение — имаше осем трупа и ФБР вече официално участваше в разследването. Сиймс би могъл спокойно да го арестува и сегашното му пасивно отношение донякъде представляваше неизпълнение на служебните задължения.

Сега разговорът с Бут бе наистина по-важен от всякога. Ако животът на Мелани до този момент бе разменна монета, вече висеше на косъм, а времето като неумолим бръснач режеше и тази незначителна нишка.

Делмар, Кари, Синди Лейки...

Не.

Този път не.

Щеше да спаси и жената, и детето. Този път провал нямаше да има.

Не усети кога достигна „Уилшир“, зави наляво към булевард „Уестууд“, откъдето пое към „Сънсет“ и след това към Белеър. Щеше да пристигне в дома на Бут малко преди четири, но бе възможно и той да се е прибрал по-рано.

Беше отминал три от преките в квартала, когато му дойде наум, че Сиймс може да е поставил устройство за проследяване в колата му, докато той пишеше показанията си срещу Уекслърш и Мануело в участъка. Затова и не го бяха задържали за разпит, нито го бяха арестували за затрудняване на работата на федерален служител. Сиймс се бе досетил, че най-бързият начин да открие Лора и Мелани Маккафри е да остави Дан да го заведе при тях.

Когато светофарът отпред светна червено, Дан спря и на няколко пъти огледа колите зад себе си в огледалото за обратно виждане. Движението беше натоварено и нямаше лесно да открие „опашката“. Но може би такава изобщо нямаше. Ако в колата бяха инсталирали електронно устройство, можеха да го наблюдават от разстояние и да следят движението му върху електронна карта на улиците.

Трябваше да се отърве от тях.

Все още не се бе запътил към двете Маккафри, но не искаше да го проследят и до дома на Бут. Ако се домъкнеше и екип от агенти на ФБР, Бут едва ли би пожелал да говори искрено. Дан не искаше да има свидетели и по друга причина — ако Мелани по чудо оцелееше, сведенията биха могли да се използват срещу нея. Тогава тя нямаше никога да се измъкне от изолацията си и да заживее нормално.

И сега нямаше кой знае каква надежда за детето, макар че някаква искрица мъждукаше далеч в тъмнината. В момента работата на Дан бе да съхрани тази искрица и да се опита да я превърне в огън.

Светофарът даде зелено.

Поколеба се за миг, защото не знаеше накъде да тръгне и какво да направи, за да се отърве от „опашката“.

Делмар, Кари, Синди Лейки...

Погледна часовника си.

Кръвта му препускаше лудо.

Цъкането на часовника, тупкането на сърцето му и барабаненето на дъжда върху покрива на колата се сливаха в един звук — като че ли целият свят беше бомба с часовников механизъм, която всеки миг щеше да избухне.

Очите на Мелани се движеха едновременно с образите от екрана. Не издаваше нито звук, нито пък помръдваше в седалката си, но излъчваше явен интерес, а това изглеждаше добър признак. Беше един от редките случаи в последните дни, когато Лора усещаше детето наистина да вижда нещо в този свят. Вече почти час очичките му бяха вперени в големия екран и това бе първият път, когато се бе съсредоточило по-продължително върху каквото и да е външно събитие. Нямаше значение дали следеше историята, или бе просто запленено от ярките образи. Важното бе, че музиката, цветовете и завладяващите образи бяха постигнали онова, което нищо друго не бе успяло — бяха започнали да измъкват детето от самоналожилото се психологическо изгнание. Лора знаеше, че не може да очаква някакво чудотворно възстановяване и спонтанно измъкване от изолацията само и единствено от филма. Но беше някакво начало.

Интересът на Мелани към филма, от друга страна, позволяваше на Лора по-лесно да я наблюдава и да я държи будна. Момичето сега не проявяваше сънливост и сякаш нямаше опасност да изпадне в по-дълбоко кататонично състояние.

Дан лъкатушеше наляво-надясно из малките улички на Уестууд. Всеки път, когато светофарът светваше червено, той изключваше от скорост, изскачаше навън и трескаво оглеждаше по някой участък от корпуса на лимузината за малкия радиопредавател, който бе сигурен, че е монтиран някъде. Можеше да изтегли колата до бордюра и да прегледа методично цялата каросерия, но агентите на ФБР, които го следяха, биха го настигнали. Ако разберяха, че се е сетил за „опашката“, нямаше да му позволят да свали предавателя и да им се измъкне — най-вероятно щяха да го арестуват и да го върнат при Майкъл Сиймс. При поредния знак „стоп“ той изскочи в дъжда и бързо огледа вътрешността на левия преден калник, кормилния лост и полуоската, като търсеше опипом прикрепен с магнит електронен

предавател с големина на кутия цигари; при следващото спиране прегледа и около задното ляво колело; използва другите две паузи за десните калници. Забеляза, че останалите шофьори го зяпат, но поради движението му напред-назад из улиците никой не би го заподозрял в нещо. Би могло просто да е странност или ексцентричност, но не и нищо друго.

При един „стоп“ на две преки източно от Хилгрейд и южно от булевард „Сънсет“, когато неговата кола бе останала сама на улицата, а дъждът вече се стичаше в яката на палтото му, откри каквото търсеше под предната броня. Откачи го, пушна го в храстите на голяма бледожълта къща в испански стил, скочи отново зад кормилото и се измъкна с голяма скорост оттам. Продължи да гледа в огледалото за обратно виждане още няколко преки, защото се съмняваше, че хората от следящата го кола може да са били наблизко и да са видели как хвърля предавателя. Зад него обаче нямаше опашка.

Крачолите на панталоните и обувките му бяха мокри, усещаше вода чак под дрехите си. Полазиха го тръпки и зъбите му затракаха. Усили докрай парното. Но колата беше евтин модел и дори съоръженията ѝ да бяха наред, не можеше да очаква кой знае какво. Вентилаторите нагнетяваха в лицето му влажен и малко вонящ въздух, като че ли колата страдаше от лош дъх и Дан не спря да трепери, докато не стигна Белеър. Премина плетеница от еднопосочни улички и откри имението на Бут на най-уединената от тях. Зад редицата великолепни борове и дъбове от двете страни на платното Дан забеляза тъмночервена тухлена стена с височина два метра и половина. Беше обкантена с черни плочи с метални шипове. Стената бе толкова дълга, че приличаше на ограда около колеж, болница или манастир, а не на частна резиденция. Откри входната алея, оградена от тухлени стени и дълга около шест метра, в края на която се изправяше внушителен железен портал.

Кръстосаните решетки на вратата бяха с дебелина пет сантиметра. Елегантно и здраво — изящните и изискани хералдически символи от ковано желязо можеха да устоят на бомбена атака.

За миг Дан с нежелание си помисли, че ще му се наложи да излезе в дъжда и да потърси някакъв звънец, но после забеляза, че в облото тухлено укрепление е вградена къщичка за пазача. Самият той излезе по галоши и импрегнирано наметало с качулка, заобиколи

преградата, която прикриваше вратата му и се запъти право към Дан. Попита с какво може да му е полезен, провери служебната карта и отбеляза, че го чакат:

— Сега ще ви отворя вратата, господин лейтенант. Придържайте се към централната алея и паркирайте на площадката пред къщата.

Халдейн дръпна стъклото си, докато чакаше пазача да задейства механизма. След миг масивната врата се отвори с изненадваща лекота. Мина през входа със странното чувство, че се намира не в своя си свят, а в някакво друго, далеч по-добро измерение, че алеята го отделя от вълшебна врата, през която би могъл да прескочи в страната на Оз или в дори по-странни и прекрасни селения.

Имението на Бут се простираше на трийсет и пет — четирийсет декара и сигурно бе едно от най-големите в Белеър. Пътят пое леко нагоре, после зави наляво през чудесно поддържан парк. Къщата стоеше в центъра на кръга, описан от алеята, преди да поеме обратно. На това място би живял сам Бог, ако имаше достатъчно пари. Приличаше на някое от аристократичните жилища от романите на Дафни дю Морие — масивна триетажна сграда от тухли с гранитни крайъгълни камъни и трегери на прозорците, с покрив, застлан с черни плочи над мансардния етаж. Десет-дванайсет стъпала водеха през проход от колони към две-три старинни входни врати, за чиято изработка навярно бяха пожертвани не едно и две дървета.

Паркира до един фонтан. В момента водата не бе пусната, но фонтанът приличаше на декор за някоя любовна сцена от стар романтичен филм с Кари Грант и Одри Хепбърн. Изкачи се по стъпалата и една от входните врати се отвори още преди да се бе огледал за звънеца. Досети се, че пазачът при входа сигурно се бе обадил да извести за пристигането му.

Фоайето бе така обширно, че Дан си представи как някой ден би могъл да живее удобно дори само там, да се ожени и да му се родят поне две деца.

Учтивият иконом с британски акцент, явно бе пренебрегнал официалното облекло на „колегите“ си от филмите и носеше сив костюм, бяла риза и черна вратовръзка. Пое мокротото палто на Дан и има добрината да не разсъждава за влажните му и смачкани дрехи, които носеше вече дни.

— Господин Бут ви очаква в библиотеката — съобщи той.

Дан погледна часовника си и видя, че е 15:55. Дори след като се бе наложило да се отърве от предавателя, той не бе подранил. Отново бе обзет от тревожната мисъл, че времето изтича.

Икономът го преведе през редица огромни празни стаи — всяка по-претенциозно и луксозно обзаведена от предходната — през старинни персийски и китайски килими, застлани под дървени тавани, през изящни дърворезбовани врати, покрай постимпресионистични картини на всички майстори от това течение (без съмнение всичките бяха оригинали).

Зашеметяващото богатство и великолепиe на къщата внушаваше респект и бе приятно за погледа, но не това беше първото впечатление на Дан, докато прекосяваше царствените покои. Колкото и да бе странно, поредицата от райски стаи го накара да изпита нарастващо безпокойство, чувство за мощни и зложелателни сили, които сега дремят зад стените и под пода, но могат лесно да се събудят; някак извън себе си усети, че съвсем наблизо се таи някакъв огромен, невидим механизъм, готов да причини беда. Въпреки отличния вкус и явно неизчерпаемите средства, с които къщата бе построена и обзаведена, въпреки размерите ѝ — а може би донякъде и заради нечовешките ѝ мащаби — в нея имаше нещо потискащо и средновековно.

Дан неволно се запита как Палмър Бут може да притежава изтънченост и вкус да оцени такава къща, а в същото време да направи малкото момиченце опитно зайче и да го подложи на ужасите на сивата стая. Човек, способен на това, би трябвало да е шизофреник. Доктор Джекил или мистър Хайд. Големият издател, либерал и филантроп, който нощем броди из улиците с палка, замаскирана като бастун.

Икономът отвори една от тежките врати и влезе пръв, като съобщи името на Дан. Дан го последва доста неспокойно и пристъпи по пътеката между библиотечните шкафовe. Икономът веднага се оттегли и затвори вратата зад гърба си.

Под шестметровия, богато украсен дъбов таван се намираха препълнените с книги лавици, до някои от които можеше да се стигне само с подвижна библиотечна стълбичка. Помещението бе украсено с огромни френски прозорци, които заемаха единствената непокрита с книги стена. Въпреки спуснатите наполовина тежки зелени завеси през

тях се виждаше пищната градина отвън. Върху съвършено полирания дъбов под тук-там бяха застлани китайски килими, имаше няколко меки фотьойла и малки масички. Бюрото в библиотеката бе голямо почти колкото двойно легло, а матовият абажур на лампата върху него изглеждаше украсен не само с пъстри стъкълца, а с истински скъпоценни камъни. Палмър Бут се насочи към госта си, осветен от разноцветните лъчи, които пръскаше това изящество.

Бут бе висок метър и осемдесет, с широки рамене, широк гръден кош и тънка талия, между петдесет и пет и шейсетгодишен, но с осезаемо физическо присъствие и излъчване на много по-млад човек. Лицето му бе прекалено тясно, а чертите източени, за да може да бъде наречен красив. В тънките му устни и правия нос имаше нещо подчертано аскетично. Благородство лъхаше и от силната му брадичка и деликатно очертана челюст, така че най-точното определение за него бе изискан.

Бут се приближи с протегнатата ръка:

— Лейтенант Халдейн, толкова съм доволен, че успяхте да дойдете.

Преди да се усети, Дан вече се ръкуваше с издателя, макар и самата мисъл да се докосне до това мекотело да го отвращаваше. Освен това откри, че бе принуден да се държи в компанията на Бут донякъде като васал, допуснат неочаквано в кралския двор, и като посетител при човек, заради чието одобрение е готов на всякаква услуга — толкова е важно да спечели приятелството му. Какъв точно бе механизмът на това очароващо въздействие, не му стана ясно. Може би затова и състоянието на Палмър Бут бе неколкостотин милиона долара, а Дан пазаруваше главно в супермаркетите. Така или иначе срещата не започна както я бе замислил.

Халдейн забеляза, че нещо помръдна в сенчестия ъгъл на полутъмната стая и различи там висок, слаб човек с ястребово лице, който се надигна от фотьойла си с чаша уиски в едната ръка. Макар да беше на няколко метра, необичайно ярките му и напрегнати очи бяха като огледала на личността му — интелигентен, много любопитен, агресивен и малко луд.

Бут понечи да ги запознае, но Дан го прекъсна:

— Албърт Юландър, писателят.

Юландър явно знаеше, че не е надарен със свръхестествените способности на Бут, затова не се усмихна и не протегна ръка. Изглежда, и за него, както и за Дан, бе съвсем ясно, че двамата са от различните страни на барикадата.

— Да ви наля ли нещо? — попита Бут с прекалената си любезност, която бе започнала да действа върху нервите на Дан. — Уиски? Бърбън? А може би чаша сухо шери?

— За бога, нямаме време да си седим тук и да прием — избухна Дан. — И двамата живеете живот назаем и много добре го знаете, а единствената причина да се опитвам да спася живота ви е заради голямото удоволствие, мръсници такива, да ви пъхна и двамата за по-дълго време в затвора.

Ето — така беше по-добре.

— Чудесно — хладно процеди Бут и се върна при бюрото си. Настани се в украсения с ковани гвоздеи, тъмнозелен луксозен стол и се озова, с изключение на лицето, почти целият в сянка.

Юландър се приближи към незакритото от зелената завеса крило на прозореца и застана с гръб към стъклото. Заради бурята отвън светлината бе малко, а и следобедът преминаваше в зимна надвечер.

Сиянието отзад бе достатъчно обаче, за да превърне Юландър само в силует, а лицето му да потъне в мрачината, която не позволяваше да се види изражението му.

Дан се приближи към бюрото, влезе в разноцветния кръг светлина и погледна към Бут, който бе взел чашата си с уиски.

— Защо личност с вашата репутация и обществено положение се оказва замесена в машинации с човек като Уили Хофриц?

— Той беше блестящ. Направо гений в своята област. Винаги съм откривал най-умните хора и съм се свързвал с тях — похвали се Бут. — От една страна, те са най-интересни, но, от друга — идеите и ентузиазмът им често се отразяват много плодотворно на деловата ми работа.

— Освен всичко друго Хофриц е можел да ви осигури и съвършено пасивна, изцяло покорна млада жена, която да изтърпи всички унижения, на които ви хрумне да я подложите. Не е ли така, „татко“?

В самообладанието на Бут най-сетне се появи пукнатина. За миг очите му се свиха от омраза, а мускулите на челюстите му изпъкнаха,

когато стисна зъби от яд. Но самоконтролът му отстъпи само за миг; пукнатината се затвори след една-две секунди, лицето му се успокои и той отпи от уискито си.

— Всеки мъж има... своите слабости, лейтенанте. В това отношение съм като всички останали.

В него имаше нещо, което не би признало каквато и да е слабост. Твърдението му, че прилича на останалите, бе по-скоро проява на великодушие. Съвсем ясно беше, че в поведението си с Реджайна не намира нищо нередно или подозрително в морално отношение, а призна връзката си не от смирение, а в резултат на самодоволно благоволение.

Дан смени темата:

— Хофриц може и да е бил гений, но е бил извратен. Прилагал е знанията и таланта си не за нормални изследвания върху бихейвиористичните модификации, а за разработване на нови методи за промиване на мозъци. Разбрах от хора, които са го познавали, че е бил тоталитарист, фашист, привърженик на елитаризма от най-лошия тип. Как се връзва това с прословутия ви либерализъм?

Бут изгледа Дан със смесица от съжаление, презрение и насмешка. Обърна се към него като към дете:

— Лейтенанте, елитарист е всеки, който мисли, че проблемите на обществото могат да се решат по политически път. Което включва повечето хора. Няма значение дали сте десен, консерватор, умерен, либерал или крайно ляв. Щом си прикачвате какъвто и да е политически етикет, вие сте елитарист, защото се надявате, че проблемите могат да се разрешат само ако на власт дойдат подходящите хора. Така че елитаризмът на Уили Хофриц никога не ме е вълнувал. Убеждението ми е, че масите имат нужда от ръководство, от контрол...

— От промиване на мозъците.

— Да, от промиване на мозъците, но за тяхно добро. При непрекъснатия растеж на световното население и по-широкото разпространение на информацията благодарение на по-съвършената технология, старите институции като семейство и църква започват да се разпадат, затова се появяват нови и по-опасни начини недоволните да изразяват мъката и отчуждението си. Затова трябва да намерим

пътища за ликвидиране на недоволството, за контрол върху мислите и действията, ако трябва да постигнем стабилност в държавата и в света.

— Мисля, че сега разбирам защо сте използвали прикритието на комитети за политически действия, чрез които сте финансирали Маккафри и Хофриц.

Бут повдигна вежди.

— Знаете и това, така ли?

— Знам и още много неща.

Бут въздъхна:

— Последователите на движението за свобода на волята са такива безнадеждни мечтатели. Искат им се да сведат правителствените действия до минимум и в последна сметка да елиминират политиката. Стори ми се забавно да работя в името на съвсем противоположна цел, като използвам за прикритие техния ентузиазъм.

Албърт Юландър все още не бе помръднал от мястото си, гледаше ги, но самият той не се виждаше — мълчалив силует, чието единствено видимо движение беше поднасянето на чашата към устните.

— Значи сте поддържали Хофриц, Маккафри, Коликников, Толбек и бог знае още колко извратени „гении“ — обобщил Дан. — А сега, след толкова прилежни усилия за контрол върху масите, вие самият сте изпуснали положението. Един от експериментите е тръгнал така зле, че е започнал с голяма скорост да унищожава всеки, който е участвал в него. Скоро той ще унищожи и вас.

— Убеден съм, че този „смешен“ обрат в събитията ви носи голямо удовлетворение — продължи Бут, — но не мисля, че знаете толкова, колкото си мислите, а когато чуете цялата история, когато разберете какво става, дори вие ще горите от желание да прекратите убийствата и да сложите край на ужаса, който се роди в онази сива стая. Заклели сте се да защитавате и да спасявате живота на хората, а аз ви проучих достатъчно добре, за да съм сигурен, че се отнасяте сериозно към клетвата си и държите на нея. Дори животът, който трябва да спасите, да е моят и на Албърт, макар и да ни мразите, вие ще направите необходимото, дори непосилното, за да ни помогнете, след като чуете цялата история.

Дан поклати глава:

— Вие изпитвате презрение към честта и почтеността на обикновените хора като мен, а въпреки това разчитате именно на нея.

— На това... и на някои други стимули — обади се Юландър откъм прозореца.

— За какво намеквате? — попита Дан.

Бут го огледа внимателно за миг; ледените му очи отразяваха разноцветните лъчи от настолната лампа.

— Да, предполагам, че няма да е зле да обясним първо другите стимули. Албърт, би ли ги донесъл, моля ти се.

Юландър се върна до стола, където бе седял, остави чашата си на близката масичка и вдигна едно куфарче, което Дан досега не бе забелязал. Донесе го до бюрото на Бут, постави го отгоре и отвори механизма. Куфарчето бе пълно с петдесет- и стодоларови банкноти в добре подредени пачки.

— Половин милион долара в брой — тихо обясни Бут. — И това е само част от предложението ми към вас. Има и свободно място в „Джърнал“. Шеф на охраната. Възнаграждението е два пъти по-голямо от сегашната ви заплата.

Без да обръща внимание на парите, Дан подхвана:

— Правите се на много спокоен, но с това издавате цялото си отчаяние. Изпаднали сте в паника. Твърдите, че ме познавате, но ако е така, трябва да ви е ясно, че предложение като това почти сигурно ще има обратния ефект.

— Да — съгласи се Бут, — но само ако искаме да направите нещо нередно, за да спечелите тези пари. Но аз се надявам да ви докажа, че от вас искаме да постъпите по правилния начин, по единствено възможния начин. Според мен, след като разберете какво става, ще постъпите както трябва, а ние повече не искаме. Парите не ви се предлагат като подкуп, а... е, като възнаграждение за добре изпълненото задължение. — Той се усмихна.

— Момичето ли искате? — попита Дан.

— Не — отсече Юландър със светнали очи и хищно като на ястреб лице в странната смесица от сенки и разноцветни светлини. — Искаме го мъртво.

— И то колкото може по-бързо.

— Толкова голяма сума ли предложихте на Рос Мондейл? На Уекслърш и Мануело? — попита Дан.

— Господи, не! — тръсна глава Бут. — Но в момента вие сте единственият, който знае къде се намира Мелани Маккафри.

— Единственият в града, който може да ни свърши работа — добави Юландър.

Бяха се втренчили в Дан с хищно очакване.

— Вие в действителност сте по-покварени, отколкото предполагам — намръщи се Дан. — Мислите си, че убийството на едно невинно дете може по някакъв начин да се представи за правилното решение, за добро дело.

— Важната дума тук е „невинно“ — натърти Бут. — Когато разберете какво се случи в онази сива стая, когато научите какво е убивало всички тези хора...

— Струва ми се, че вече знам какво ги е убивало — прекъсна го Дан. — Самата Мелани, нали?

Те го изгледаха стреснати. Не бяха учудени от думите му, а от онова, което знаеше.

— Прелистих някои от книгите ви — обърна се Дан към Юландър, — особено онази за астралните проекции. С нея и с някои други събития започнах да изграждам предположенията си.

Беше се надявал да греша, ужасяваше се от мисълта, че най-лошите му подозрения може да се окажат правилни, а сега вече нямаше как да избяга от истината. Обзе го хладно отчаяние — съвсем истинско и почти толкова осезаемо, колкото ръмязият отвън дъжд.

— Тя ги е убила всичките — обясни Юландър. — Шестима досега. И ще убие и нас, ако ѝ се удаде случай.

— Не са шест — поправи го Дан. — Осем души са.

Филмът на Спилбърг свърши. Ърл бе купил билети за още една прожекция в същия комплекс. С Лора отново седнаха от двете страни на Мелани.

Лора бе наблюдавала внимателно дъщеря си през цялото време, докато гледаха първият филм, но на детето не му се бе приспивало, нито показва никакви признаци за по-дълбоко навлизане в кататонично състояние. Очите му следяха развитието на сюжета върху екрана до самия край, а по едно време по лицето му дори се мярна и мимолетна усмивка, която придърпа ъгълчетата на устните му. Не бе проговорило,

дори не бе реагирало и безгласно на целулоидната фантазия, бе помръднало само един-два пъти, колкото да се намести в стола си. Сега Лора бе по-обнадеждена, отколкото в последните два дена, макар че още далеч не бе настроена оптимистично към възможността за пълно възстановяване.

Все още трябваше да се съобразяват и с „него“. Погледна часовника си. До началото на филма оставаха две минути.

Ърл оглеждаше останалите посетители, които бяха далеч по-малко от зрителите на първия филм — изглеждаше сякаш рее безцелно поглед, не беше нито подозрителен, нито напрегнат. Беше по-малко притеснен в сравнение с антракта и посегна само веднъж към пистолета под палтото си, преди да угасят осветлението и екранът да се оживи. Мелани сега седеше по-отпусната отпреди и изглеждаше по-уморена. Но очите ѝ бяха широко отворени и наблюдаваха екрана, докато вървяха предварителните реклами.

Лора въздъхна.

Почти целият им следобед бе преминал без произшествия. Може би всичко щеше да се оправи.

— Осем ли? — повтори Юландър. — Казвате, че е убила осем души?

— Шест — намеси се Бут. — Досега са само шестима.

— Вече знаете за Коликников във Вегас, нали? — попита Дан.

— Да — кимна Бут. — Той беше шестият.

— А знаете ли за Ренсвиър и Толбек в планината Мамът?

— Кога е станало? — попита Юландър. — Господи, кога се е добрала и до тях?

— Снощи — отвърна Дан.

Двамата се спогледаха и Дан усети вълната от страх, която ги заля.

Юландър започна колебливо:

— Тя... се отървава от хората в определен ред — в зависимост от времето, което са прекарвали в оная сива стая и съответно — в зависимост от неудобствата, които са ѝ причинили. Палмър и аз сме били там далеч по-малко от останалите.

Дан се изкушаваше да подхвърли нещо язвително по повод на избраната от Юландър дума „неудобства“, вместо по-точната „болка“.

Сега разбираше защо бяха толкова сдържани при пристигането му и защо бяха убедени, че имат достатъчно време да изпият по чаша и да пристъпят към работата внимателно — смятаха, че ще бъдат последните от десетимата заговорници, че Хауард Ренсвиър и Шелдън Толбек са още живи. Били са уплашени, но не и паникьосани.

Сивата светлина на дъждовния следобед изчезваше зад огромните френски прозорци.

Сенките в библиотеката бяха нараснали и сякаш се движеха като живи същества.

Блясъкът от настолната лампа като че се усили. Многоцветните петна светлина заедно с уголемяващите се сенки някак смаляха голямото помещение и го превръщаха в нещо като циркова палатка.

— Но щом Хауард и Шелби са мъртви — запъна се Бут, — тогава ние сме следващите и... тя... тя може да дойде тук всеки момент.

— Точно така — съгласи се Дан. — Така че просто не разполагаме с време за напитки и за подкупи. Интересува ме какво точно е ставало в онази сива стая и защо.

— Сега няма време да ви разкажем всичко! — махна с ръка Бут. — Вие трябва да я спрете. Явно знаете, че сме предизвиквали някои ИТП — извънтелесни преживявания — у момичето и че то...

— Някои неща знам, други подозирам — прекъсна го Дан, — но основната част още не ми е ясна. А искам да науча всичко, всяка подробност, преди да реша какво да направя.

— Трябва да си сипя още нещо за пиене. — Гласът на Бут трепереше. Той стана и се отправи към барчето в ъгъла на стаята.

Юландър се стовари в освобождения от Бут стол и се обърна към Дан:

— Аз ще ви разкажа.

Дан придърпа друг стол.

Бут бе толкова нервен, че изпусна няколко парчета лед, а гърлото на скъпата бутилка затрака по чашата му, преди да успее да успокои ръката си.

Лора все така често поглеждаше към лицето на Мелани. Детето се бе отпуснало още повече в стола си. Личеше, че този филм, макар да бяха изминали само десетина минути от началото му, няма да бъде заангажиращ вниманието и интересен като филма на Спилбърг. Засега Мелани държеше очите си отворени и следеше действието, но Лора се питаше колко ли ще продължи това.

Докато Палмър Бут сновеше нервно из стаята и пиеше бърбън с нетипична за него липса на самообладание, Албърт Юландър седна, отпусна глава върху остриите си рамене — всичко в лицето и тялото му напомняше хищник — и започна разказа си за експеримента в сивата стая.

Дилан Маккафри, макар и доктор по психология, цял живот се е интересувал от различни аспекти на окултното. Бил чел някои от ранните книги на Юландър и започнал редовно да си кореспондира с него. Благодарение на писмата им накрая насочил вниманието си към ИТП — извънтелесните преживявания или както още се наричат, астралните проекции. Самото явление „астрална проекция“ се опирало на теорията, че у всеки човек съществуват две цялости — физическо тяло от плът и кръв и астрално или въздушно тяло, което някои наричали психогайст. Иначе казано, всеки човек по природа бил двойствен и двойникът му можел да действа и извън физическото тяло, а това позволявало на този човек да бъде на две места едновременно. Обикновено двойникът, астралното тяло (или както Юландър го наричаше, „тялото от чувства и усещания“), пребивавал във физическото тяло и му вдъхвал живот. Но при някои много специални обстоятелства (и винаги при смъртта) астралното тяло можело да напусне физическото.

— Някои медиуми — продължи Юландър — твърдят, че са в състояние да изследват извънтелесните преживявания, но те със сигурност лъжат. Има обаче множество удивителни истории, разказани от почтени хора, за отделяне от тялото по време на сън — описват свои пътешествия в невидимо състояние, най-често до места, където техни любими хора умират или животът им се намира в опасност. Преди десет години например една жена от Орегон преживяла такова нещо насън — излязла от тялото си, заплувала над покривите на къщите,

излязла далече извън града и стигнала до място, където колата на брат ѝ се била преобърнала на един участък от малко използван път. Той бил заклещен и кръвта му бързо изтичала. Не била в състояние да му помогне в астралното си тяло, тъй като то обикновено няма сила, а само чувства, не му е възможно да направи нищо, освен да наблюдава. Затова тя се върнала в тялото си, събудила се, обадила се в полицията, съобщила къде е станала катастрофата и така спасила живота на брат си.

— Обикновено — обади се Бут — астралното тяло е невидимо. То е изцяло духовно.

— Макар че видимост и дори физическа плътност също са били наблюдавани — допълни Юландър. — През 1819 година, когато лорд Байрон е бил в безсъзнание и със силна треска в Патрас, Турция, няколко от приятелите му са го видели в Лондон. Разказали, че са се разминали с него по улиците, без да си проговорят, видели го дори да вписва името си при посетителите на краля, които се интересували за здравето му. Когато по-късно му разказали за това, Байрон намерил целия епизод за странен, но така и не разбрал, че е преживял изключително силно ИТП и напълно е забравил, след като оздравял от треската си. Така или иначе, всеки сериозен окултист в определени моменти съзнателно е правил опити да предизвика ИТП... обикновено неуспешно.

Бут беше отново до барчето, за да си сипе още бърбън.

Дан се обърна към него:

— Не се напивайте. Няма да сте в по-голяма безопасност, ако сте с размътено съзнание. Така нещата само биха се усложнили.

— Никога през живота си не съм се напивал — с леден тон отвърна Бут. — Аз не бягам от проблемите си, лейтенанте. Намирам им решение. — Той отново закрочи из стаята, но не отпи от чашата си с предишната жажда.

Юландър подхвана:

— Дилан не само вярваше в астралната проекция, а мислеше, че му е ясно защо постигането на ИТП се сблъсква с такива трудности.

Дилан бил убеден, че хората, абсолютно всички хора, се раждат надарени със способността да влизат и излизат от тялото си, когато пожелаят. Но бил сигурен също, че притискащата и ограничаваща същност на всички човешки общества и учения — с дългия си списък

от „направи го“ и „недей да го правиш“, с прекалено стеснените си определения за възможно и невъзможно — промива мозъците на децата така рано в живота им, че потенциалът им за развиване на способността за астрална проекция, както и за много други психични възможности, никога не се реализира. Дилан вярвал, че детето би могло да открие и да развие този потенциал, ако бъде отглеждано изолирано от външната култура, ако му бъде разрешено да заучава само онези неща, които заострят усещането му за психичната вселена — и ако се подложи на продължителни и честни сеанси в изолационния контейнер от съвсем ранна възраст, за да може съзнанието му да се насочи към скритите му таланти.

— Изолацията — прекъсна го Бут — беше начин да се пречисти концентрацията на детето, начин то да се отдели от отвличащите дреболии във всекидневния живот и съзнанието му да се съсредоточи по-пълно върху психичното.

— Когато госпожа Маккафри реши да се разведе, Дилан видя в това възможност да отгледа Мелани в съответствие със собствените си теории и я отвлече от къщи с това намерение.

— А вие го подкрепихте — обърна се към Бут Дан. — Били сте съучастник в отвличане и в насилие спрямо дете.

Белокосият издател се приближи към стола на Дан, надвеси се над него и го изгледа с нескрито презрение. С високомерно пренебрежение към болката, която е причинил, процеди:

— Беше необходимо. Такава възможност не биваше да се изпуска. Помислете си! Ако докажем, че астралната проекция е възможна, че това дете би могло да се научи да напуска тялото си когато си поиска, навярно бихме успели да разработим също така система за приложение на метода и за възрастни... за *избрани* възрастни. Представете си, че една подбрана група, един интелектуален елит притежава способността да се вмъква незабелязано във всяка стая по света, колкото и охранявана да е тя, че може да подслуша всеки разговор, колкото и таен да е той. Нито правителството, нито бизнес конкурентите, никой в *целия свят* не би могъл да скрие плановете и намеренията си от нас. Накрая бихме могли да създадем едно-единствено световно правителство, без да срещнем особена съпротива или по-точно, без каквато и да е съпротива. Как би могло да има противодействие, след като ние ще

присъстваме на всичките им стратегически съвещания, ще знаем имената и намеренията им, тайните им организации? — Бут се беше запъхтял — донякъде от уискито, но най-вече заради мечтите за власт, които го бяха изпълнили с мегаломанска страст. Настолната лампа хвърляше кехлибарена светлина върху бузите, по-дребни сини точки по брадичката му, оцветяваше в жълто устните и багреше носа и челото му в зелено, така че той заприлича на клоун с карнавална маска, причудлив малоумен смешник, в чиито очи горят кървавочервените огньове на ада.

— Светът щеше да бъде наш — натърти Бут.

И издателят, и Юландър се усмихнаха и за миг изглеждаше, че и двамата бяха забравили какъв лош обрат е взел заговорът им и в какъв кошмар се бяха озовали.

— Вие сте ненормални — промълви Дан.

— Гледаме напред — възрази Юландър.

— Луди — настояваше Дан.

— Месии. — Бут отново закрочи из стаята.

Усмивката на Юландър постепенно се стопи, когато се сети защо са се събрали, и побърза да продължи разказа.

Дилан Маккафри живял в къщата в Студио Сити по двацет и четири часа на ден, седем дена седмично, година след година. Стоял близо до Мелани, бил толкова затворник, колкото и тя, и виждал само тесния приятелски кръг от симпатизанти, които осигурявали връзката между научната и окултната общност и които — в една или друга степен — били на издръжка на Палмър Бут. Мисълта за експеримента му все повече обсебвала Маккафри, а режимът, който определял за Мелани, ставал все по-напрегнат, по-строг и по-непримирим към човешките грешки, слабости и ограничения. Сивата стая, която била измазана, изолирана и обзаведена така, че да сведе всяко възможно отвличане на вниманието до минимум, се превърнала в цялата вселена за Мелани и в център на света за баща ѝ. Малцината привилегировани, които били посветени в експеримента, смятали, че участват в благороден опит да се преобрази човешката раса и пазели тайната за мъченията на Мелани, както биха защитавали нещо възвишено и свято.

— И тогава — продължи Юландър, — преди две вечери, Мелани направи пробива. По време на най-дългия си престой в изолационния

контейнер, на десетия ден от плуването си в този пашкул, тя постигна това, което Дилан бе мечтал.

Бут се обади от лилаво-сивия здрач:

— Момичето овладя пълния си психичен потенциал. Отдели астралното от физическото си тяло и се издигна над контейнера.

— Но никой от нас не можеше да предвиди онова, което се е случило след това — тъжно заяви Юландър. — Тя изпаднала в ярост и убила баща си, Уили Хофриц и Ърни Купър, който също бил там.

— Но как? — недоумяваше Дан, макар вече да бе решил, че е станало точно така. — Нали казахте, че астралното тяло обикновено е надарено със способността да наблюдава, но не и да извършва физически действия? Дори този път да не е било така... е, за бога, тя е само крехко момиченце. А онези хора са били пребити до смърт. И то жестоко пребити.

Бут се бе преместил към една от библиотеките и се бе слял със сенките ѝ. Гласът му обаче долетя:

— Талантът за астрална проекция не е единственото психично умение, което тя се е научила да използва онази вечер. Явно е открила и как да телепортира астралното си тяло на големи разстояния...

— До Лас Вегас, до планинската верига Мамът — обади се Юландър.

— ... и как да премества предметите, без да ги докосва. Телекинеза — продължи мисълта си Бут. Замълча, а от мястото, където стоеше, долетя издрънчаването на чашата в зъбите му. Звукът от глътката прозвуча неестествено силно. — Силата ѝ е психична, това е сила на интелекта, а тя практически е неограничена. Мелани е по-силна от двама мъже, от сто, от хиляда. Лесно е съумяла да се отърве от баща си, от Хофриц и Купър... а сега се е насочила към останалите от нас, един по един, и, изглежда, усеща къде сме, каквито и усилия да полагаме да се скрием.

Мелани въздъхна.

Лора се наведе над нея и я погледна в светлината на отблясъците от екрана.

Клепачите на момичето бяха започнали да натежават. Лора разтревожена сложи длан върху рамото на дъщеря си и отначало я

разтърси леко, а после и по-силно.

Мелани примигна.

— Гледай филма, мила. Гледай филма.

Очите на момичето се фокусираха и отново заследиха действието на екрана.

Бут се бе измъкнал от сенките.

Юландър се наклони към бюрото.

И двамата чакаха Дан да каже нещо, да ги увери, че ще им помогне, че ще убие момичето и ще сложи край на касапницата.

Но Дан не продумваше, защото му се искаше да ги поизпоти още. Освен това в душата му цареше такъв смут, че все още не смееше да проговори.

Убийството, както Дан добре знаеше, бе човешки потенциал, универсален като любовта. Съществуваше и у любезните и кротките, както и у нежните и невинните, макар че при тях навярно бе заровен по-дълбоко. Затова и не се учудваше, че откри този потенциал у Мелани Маккафри, както не се бе учудвал на убийствените инстинкти у десетките престъпници, които бе изпращал в затвора в течение на годините. Този път обаче откритието му го накара да се почувства смутен, несигурен и много потиснат.

А убийствените подтици у Мелани бяха по-понятни от множество други. След като е била затворена, измъчвана физически и психически, след като са ѝ били отказвани любов, утеха и разбиране и са се отнасяли с нея повече като с лабораторна мишка, отколкото като с човешко същество, била е принудена да издържи дълги години на емоционален и физически тормоз, у нея естествено биха се развили нечовешка злоба и омраза — чувства, от които би могла да се разтовари само чрез буйно, брутално и кърваво отмъщение. Навярно внезапният ѝ психичен пробив се дължеше толкова на яростта и омразата, колкото и на всички упражнения, медитации, кондициониране, на които баща ѝ я бе подложил.

Сега тя преследваше мъчителните си — крехко деветгодишно момиченце, но смъртоносен, опасен и ефективен убиец, който би могъл да си съперничи с Джак Изкормвача и с който да е член от

семейство Мансън. И все пак не беше покварена. Това оставаше единствената утешителна мисъл.

Очевидно с част от съзнанието си се ужасяваше и се чувстваше виновна за извършеното. В края на краищата бе потърсила утеха в кататоничното състояние, бе пропълзляла в мрачните му дълбини, където можеше да скрие кошмарните истини за откъсването от света... и дори от себе си. Доколкото още имаше съвест, не се бе спуснала изцяло в дивацината и имаше надежда за връщането ѝ към нормален живот. Тъкмо тя бе обладала радиото в кухнята. Не можеше да отхвърли тежкото бреме на вина и отвращение от себе си, което я държеше притисната в лъжеизолирания неин свят; не можеше да понесе и мисълта да разкаже за онова, което е направила или би могла да направи, но явно бе съумяла да изпрати предупреждения по радиото. Предупреждения и вопли за помощ. Тъкмо това се е опитвала да каже чрез онези съобщения по радиото: „Помогнете ми, спрете ме“. Това е било посланието ѝ. А вихрушката с цветята тогава е била... какво? Не е била заплаха, разбира се. Изглеждала е така на Лора и Ърл, но само защото не са разбирали. Не, вихрушката от цветя навярно е била трогателен и отчаян израз на любовта на детето към майка му.

Любовта към майка му.

Тази любов бе пристанът, където момичето можеше да открие спасение.

Раздразнен от мълчанието на Дан, Бут се обади:

— И когато направи пробива, когато накрая отхвърли всички наложени ѝ от плътта задръжки, когато откри голямата си сила и начина, по който да я използва, би трябвало да ни е благодарна. Малката кучка би трябвало да е благодарна на баща си и на всички нас, които ѝ помогнахме да стане нещо повече от обикновено дете, нещо повече от човек.

— Вместо това — изхленчи Юландър с детинско самосъжаление — злото малко чудовище се обърна срещу нас.

— И тогава поръчахте на Нед Ринк да я убие — заключи Дан.

— Нямахме друг избор — въздъхна Бут. — Тя беше безкрайно ценна и ние искахме да я проучим и да я разберем. Знаехме обаче, че е решила да ни убие, така че не можехме да поемем риска да я заловим и да я изследваме.

— Не искахме да я убиваме — добави Юландър. — Все пак ние я създадохме, ние я направихме такава. Но се налагаше да я отстраним. Това беше нормална самоотбрана. Беше се превърнала в смъртоносна заплаха.

Дан се загледа в Юландър, след това в Бут и изпита чувството, че наднича през решетките на клетка в някоя зоологическа градина. Този зоопарк навярно се намираше на далечна планета, защото нашият свят не би могъл да роди такива изкривени, бездушни и жестоки същества.

— Не Мелани е била чудовището, а вие. Вие сте това чудовище. — Изправи се, беше прекалено напрегнат да остане на едно място, и застана със свити юмруци. — Какво, по дяволите, сте очаквали да стане, когато тя накрая осъществи шибания пробив, към който сте се стремили? Да не би да сте очаквали да каже: „О, благодаря ви много, сега какво бихте искали да направя за вас; какви ваши желания мога да изпълня, с какво да се заема?“. — Усети, че крещи. Опита се да заговори по-тихо, но не се овладя. — Майната ви, държали сте я затворена шест години! Измъчвали сте я! Да не би да си мислите, че затворниците трябва да бъдат благодарни на тъмничарите и мъчителите си?

— Не беше мъчение! — възрази Бут. — Беше... образование. Ръководство. Подпомогната от науката еволюция.

— Показвахме й Пътя — допълни Юландър.

Мелани смотолеви нещо.

Лора едва дочу звука на фона на силната музика и скърцането на автомобилни гуми от филма. Притисна момичето към себе си и го попита:

— Какво има, мила?

— Вратата... — промълви Мелани.

В пулсиращите отблясъци от филма Лора видя, че очите на детето отново се притварят.

— *Вратата...*

* * *

Отвъд френските прозорци нощта се бе спуснала над Белеър. Бут заситни към барчето за още бърбън.

Юландър също се изправи. Стоеше зад бюрото и се взираше в разноцветните стъклъца.

— С какво се различава тази „врата към декември“... — подхвана Дан — вратата, която се отваря към различните сезони, от останалите врати и прозорци в къщите? Прочетох за това в книгата ви. Там казвате, че е парадоксален образ, който се използва като ключ към душата, но не довърших главата, а и не съм сигурен, че успях да схвана концепцията ви.

Без да вдига поглед от лампата, Юландър обясни:

— По време на сеансите в изолационния контейнер на Мелани й се втъпяваха специално разработени понятия, върху които да се съсредоточава. Това беше опит да й се помогне да вижда всяко нещо като възможно, да бъде отворено съзнанието й към фантастични понятия като астралната проекция. Във всяка от тези постановки имаше невероятни ситуации... бяха внимателно изготвени парадокси. Като тази „врата към декември“, за която сте чели. Моята теория беше... и още е, че тези упражнения, изискващи напрегане на мисловната дейност, са полезни за хора, които искат да развият психичния си потенциал; това е начин да се обучат как да изследват невъобразимото, начин да приспособят миросгледа си към неща, които по-рано са им се стрували невъзможни.

Бут се обади:

— Албърт е много умен, гениален е. Прекарал е години в разработването на синтез между науката и окултното. Открил е местата, където двете области се пресичат. Предстои му да ни научи на толкова много неща, да направи толкова приноси. Ето защо не бива да умира. Затова не бива да оставяте малкият звяр да ни убие, лейтенанте. Дватама имаме да дадем на света още толкова много.

Все така загледан в преминалата през кристалчетата светлина от лампата, Юландър подхвана:

— Като се създаде *зрителен образ* за невъможното, като се работи усилено за превръщане на всяко от тези странни понятия в нещо реално и познато, човек накрая може да освободи собствените си психични сили от мисловния затвор, в който ги е поставило безверието, насаждано от обществената практика и културата.

Визуализация се постига най-добре по време на дълбока медитация или след хипноза, която е способствала за пълна концентрация на съзнанието. Тази теория никога не е била доказана. Учените винаги са се въздържали от подлагането на живи хора на продължителната и болезнена процедура за пренастройване на душата.

— Колко жалко, че не сте били в Германия по време на нацистката власт — с горчива ирония подметна Дан. — Сигурен съм, че там биха ви осигурили стотици човешки обекти за такъв интересен експеримент, а и не биха давали пет пари за средствата, с които пренастройвате душите им.

Юландър продължи, сякаш не бе чул предизвикателството:

— Но в случая с Мелани, след годините ѝ, прекарани в подпомогнато от наркотици състояние на удължено и напрегнато концентриране и след дългите сеанси на плуване в изолационния контейнер... е, това бяха просто идеални условия и накрая стигнахме до пробива.

Имало и други начини, които концентрирали мисловната дейност, продължи обясненията си окултистът. Понякога на Мелани ѝ нареждали да съсредоточи вниманието си само върху стълба, която вървяла настрани.

— Представете си, че се намирате върху огромна, безкрайна викторианска стълба с майсторски изработени перила. Изведнъж усещате, че нито се изкачвате, нито слизате. Намирате се на стълба, която върви настрани, без начало и без край. — Сред другите представи беше и случаят с котката, която се самоизяла, като започнала от опашката си — историята, която Мелани разказа, докато се намираще в хипнотичен транс сутринта в мотелската стая; имаше и една история за прозореца към вчера. — Застанали сте на прозореца в стаята си с изглед към моравата. Но не виждате моравата каквато е днес, а каквато е била вчера, когато сте били там и сте правили слънчева баня. Виждате самия себе си, както сте легнали на плажната кърпа. Но това не е същата сцена, която бихте видели през останалите прозорци на стаята. Този прозорец е необикновен. Той гледа към вчера. А минете ли през него, и вие ще се озовете във вчерашния ден и ще застанете до самия себе си.

Бут се отдели от барчето, мина покрай прозореца и спря в огрения от лампата кръг.

— Не е достатъчно обектът само да повярва в парадокса — той трябва и да влезе в него. Ако например стълбата към никъде е била възприета най-добре от Мелани, ще дойде момент, когато ще ѝ се каже да слезе до края на стълбата, макар че тя няма край. И в мига, когато го направи, тя ще е изоставила тялото си и ще е започнала първото си извънтелесно преживяване. Ако пък прозорецът към вчерашното е проработил за нея, тя ще е навлязла във вчерашното и самото разместване ще представлява част от невъзможното, ще предизвика астрална проекция. Така поне е на теория.

— Лудост — повтори Дан.

— Едва ли — възрази Юландър, като накрая вдигна глава. — Проработи. За момичето се оказа най-лесно да си представи вратата към декември и след като прекрачи прага ѝ, успя да влезе в допир с психичните си способности и да се научи как да ги контролира.

Противно на онова, което си бяха мислили Лора и Дан, момичето не се е плашило от свръхестествените неща, които биха се показали през вратата. Страх го е било обаче, че отвори ли веднъж вратата, ще мине през нея и отново ще започне да убива. Беше се разкъсвало между две противоположни и мощни желания — стремежа да отмъсти на всичките си мъчители и отчаяната нужда да спре убийствата.

Господи.

Бут се приближи до бюрото и сложи ръка върху пачките с банкноти в отвореното куфарче. Изглежда настойчиво Дан:

— Е?

Вместо да му отговори, Дан се обърна към Юландър:

— Когато навлезе в това психично състояние и започне да използва тези сили, има ли някаква промяна във въздуха около нея, която хората могат да забележат?

Ястребовите очи на Юландър видимо се напрегнаха:

— Каква промяна?

— Внезапно, необяснимо застудяване.

— Възможно е — кимна Юландър. — Може да е индикатор за бързо нарастване на окултната енергия. Такива явления обикновено се срещат при полтъргайстите. Вие били ли сте там, когато това е ставало?

— Да. Мисля, че се случва всеки път, когато напуска тялото си... или се връща в него — отвърна Дан.

Изведнъж въздухът в киносалона захладня.

Лора бе отвърнала глава от Мелани само преди секунда-две и тогава очите на момичето бяха широко отворени. Едва се бяха затворили и „то“ вече идваше. Сигурно е чакало, наблюдавало и е било готово да се възползва от детето в мига, когато я свари уязвима.

Лора грабна Мелани и я разтърси, но очите ѝ не се отвориха.

— Мелани! Мелани, събуди се!

Въздухът стана по-студен.

— Мелани!

По-студено.

Овладяна от паника, Лора ощипа лицето на дъщеря си:

— Събуди се, събуди се!

Някой се обади:

— Хей... по-тихо там.

Студът се усилваше.

Без да вдига ръка от парите, Бут продължи:

— Вие знаете къде е тя. Трябва да я убиете. Това е единственият изход.

— Но тя е само едно дете — възрази Дан.

— Вече е убила осем души — настоя Бут.

— Това хора ли са? — възмути се Дан. Засмя се невесело. — Биха ли могли хора да извършат с нея това, което вие сте направили? Да я измъчвате с електрошокове? Къде поставяхте електродите? На шията ѝ? На ръцете? Или върху гръбчето ѝ? Върху гениталиите? Да, положително така сте правили. Върху гениталиите. За максимален ефект. Мъчителите винаги се стремят към това. Към максималния ефект. Хора? Осем души, казвате? Господи. Мисля, че и в неморалността има определено равнище, определена граница на жестокостта — ако я преминеш, вече не би могъл да се наричаш човек.

— Осем души — продължаваше Бут, без да обръща внимание на думите на Дан. — Това момиче е чудовище, то е психопат...

— То е дълбоко разстроено. И не отговаря за действията си. — Дан никога не бе допускал, че би му доставило такова удоволствие да

види как хората се гърчат — и сега се радваше на нарастващия ужас и отчаяние по лицата на тези мръсници, когато започнаха да схващат, че последната им надежда за спасение е угаснала.

— Вие сте служител на закона — сърдито извика Бут. — Длъжен сте да предотвратявате насилието при всички обстоятелства.

— Да застреляш деветгодишно момиченце е проява на насилие, а не предотвратяване.

— Но ако не я убиете, тя ще убие нас — упорстваше Бут. — Две убийства вместо едно. Убийте я и ще спасите още един живот.

— В последна сметка ще се окаже, че съм допринесъл спасяване на един живот, а? Господи, какъв интересен начин на мислене — възкликна Дан. — Знаете ли, когато попаднете в ада, господин Бут, дяволът непременно ще ви направи счетоводител на душите.

Издателят изведнъж бе обладан от пълна ярост, която превърна лицето му в изкривена маска от омраза и безсилие.

Запрати чашата си по Дан.

Дан се наведе, а чашата се удари о пода далеч зад него и се разби.

— Тъп и шибан кучи син — изрева Бут.

— Какъв език! — възкликна Дан. — Никога не говорете така пред приятелите си от ротарианския клуб. Какво ще си помислят.

Бут се извърна и застана с лице към тъмнината, където книгите кротко си седяха по рафтовете. Тресеше се от гняв, но не каза нищо.

Дан бе научил всичко, което го интересуваше. Беше готов да си тръгне.

Лора не успяваше да събуди Мелани. Създаваше все по-голям шум в залата и безпокоеше останалите зрители, но детето дори не промърморваше.

Ърл се бе изправил и бе пъхнал ръка под палтото си.

Лора се оглеждаше трескаво и чакаше първите прояви на привидението, първите избухвания на неведомите сили.

Но студът също така изведнъж отмина и въздухът отново се стопли, без появата на каквато и да е свръхестествена сила. Каквото и да бе тук преди миг, сега си бе отишло.

Очите на Юландър се бяха втренчили в стъклописа, през който единствената светлина в стаята струеше в различни цветове. Макар да се взираше в изображението, той, изглежда, не го забелязваше; нефокусираният му поглед приличаше на едно от откъснатите, обсебени състояния на Мелани. Навярно виждаше бъдещето си някъде в тая светлина, макар че там не би трябвало да има нещо друго освен мрак. Обади се с изтънял и разтреперан глас:

— Лейтенанте, изслушайте ме, моля ви... вие не сте длъжен да приемате онова, което сме направили... не е нужно и да ни харесвате... да ни съжालявате.

— Да ви съжالياвам? Мислите ли, че подходящият начин да изразя съжалението си към вас, би бил като пръсна главата на деветгодишно момиченце?

Палмър Бут също се обърна разтреперан:

— Но вие няма да спасите само нашия живот. За бога, не виждате ли? Тя просто е побесняла. Вкусът на кръвта е започнал да ѝ се харесва и ние едва ли ще бъдем последните ѝ жертви. Тя е луда. Вие сам го казахте. Твърдите, че ние сме я побъркали и тя не е отговорна за извършеното. Добре. Не е отговорна, но и не подлежи на контрол, а и навярно силите ѝ нарастват непрекъснато, научава повече за психичните си способности с всяка изминала минута, и навярно, ако някой не я спре скоро, никой никога няма да бъде в състояние да го стори. Не става дума само за Албърт и за мене. Колко други биха могли да умрат?

— Никой друг — отсече Дан.

— Какви ги дрънкате?

— Ще убие вас двамата, последните заговорници от сивата стая, а после... после ще убие себе си.

Когато го изрази с думи, се почувства като че ли го бяха нокаутирали. Внезапна и тежка болка избликна в гърдите му при мисълта, че Мелани — отчаяна от делата си — би могла да посегне на живота си.

— Да убие себе си? — учуди се Бут.

— Откъде пък ви хрумна това? — запита Юландър.

Дан им разказа накратко за лечебния хипнотичен сеанс с момичето, за странните неща, които детето бе споменало за

собствената си уязвимост.

— Когато каза, че „то“ ще се насочи към нея, след като е убило всички останали, нямахме никаква представа за какво същество говори. Дух, демон — стори ни се невъзможно нещо такова да съществува, но получихме и доказателства, че нещо странно е пуснато на воля. Вече знаем, че не е било дух или демон, знаем, че... е, след като елиминира и вас двамата, ще посегне и на собствения си живот, ще насочи психичната си сила към себе си. Така че, както виждате, единствените останали същества сте вие и тя самата, а за съжаление единственият живот, който бих могъл да се опитам да спася, е нейният.

Бут, чийто морал бе горе-долу достоен за възхищение, колкото и моралът на Адолф Хитлер и Йосиф Сталин, който бе готов с голи ръце да извърши безброй убийства, само и единствено да запази собствената си гадна кожа; този покварен и покваряващ подлец бе поразен от отношението на Дан — служителят на закона, който не само щеше да ги остави да умрат, а и, изглежда, приветстваше идеята, че скоро ще гушнат китката.

— Но... но... ако тя ни убие, а вие бихте могли да я спрете и не сте го направили, тогава и вие ще сте точно толкова виновен за убийството, колкото и тя.

Дан го изгледа продължително, а после кимна:

— Да. Но това не ме смайва. Винаги съм знаел, че в това отношение не се различавам от останалите. Винаги съм чувствал, че при подходящо стечение на обстоятелствата имам заложби да бъда хладнокръвен убиец.

Извърна се.

Отдалечи се от тях в посока към вратата на библиотеката. На половината път Юландър го попита:

— Колко време мислите, че ни остава?

Дан се обърна към тях:

— След като прочетох малко от книгата ви тази сутрин, ми се стори, че съм схванал поне част от събитията. Затова, когато ги оставих, предупредих Лора да държи Мелани будна и да не ѝ позволява да потъне в кататоничното си състояние. Не ми се искаше да се втурне към вас, преди да сме имали възможност да си побъбрим. Но довечера не смятам да попреча на детето да си легне. А когато заспи...

За миг и тримата замълчаха. Единственият звук бе далечното плискане на дъжда.

— Значи имаме няколко часа — обади се накрая Бут, който сега твърде много се различаваше от човека, посрещнал Дан в библиотеката. — Само няколко часа...

Но не разполагаха дори с минута, защото — докато гласът на Бут потъваше в мълчанието, израз на ужас и самосъжаление, температурата на въздуха в библиотеката за една секунда падна с повече от десет градуса.

Лора не бе успяла да задържи вниманието на Мелани.

— Не! — изстена Юландър.

От най-горните рафтове на библиотеката полетяха книги и започнаха да ваят като снаряди върху Бут и Юландър.

Двамата завикаха и закриха главите си с ръце.

Един тежък фотьойл се вдигна от пода, увисна за малко на два-три метра във въздуха, после се завъртя бързо и бе запратен през цялата библиотека във френските прозорци. Звукът от счупено стъкло и строшени рамки бе последван от трясъка на самия фотьойл, който отскочи и се срути на пода.

Мелани беше тук. Ефирната ѝ половинка. Астралното тяло на психогайста.

Дан се замисли дали да не опита да поговори с нея и да ѝ внуши нещо, преди да е убила отново, но знаеше, че няма надежда тя да го чуе, както не се получи и при хипнотичния сеанс. Не би могъл да спаси Бут и Юландър, а и нямаше особено желание да го прави.

Единственият живот, който още би могъл да се опита да спаси, бе животът на Мелани, защото бе измислил нещо — план, трик, нещо, което би я накарало да не насочва психичните си сили към себе си в убийствен отговор на самоненавистта и ужаса. Планът му не беше кой знае какво. Нямаше и особена вероятност, че ще успее. Но за да се опита, трябваше да бъде с тялото на детето, с физическата му същност, когато астралната му половина се върнеше. Това означаваше, че трябваше веднага да се върне в Уестууд, в кинокомплекса, преди тя да си е разчистила сметките тук; Дан нямаше време за губене в напразни усилия да я разубеди да не унищожава Бут и Юландър.

Невидими ръце пометеха съдържанието на още един рафт с книги и томовете захвърчаха из цялата стая.

Бут пицеше.

Барчето избухна, като че ли в него имаше бомба, и въздухът изведнъж се напои с аромат на уиски.

Юландър се молеше за милост.

Дан видя как настолната лампа се издига във въздуха и увисва като балон на жицата си. Преди да достигне края на кабела, Халдейн възвърна самообладанието си, досети се, че трябва да бърза и се извърна. Тичешком взе последните няколко метра до края на стаята. Докато отваряше вратата, светлината зад гърба му угасна и библиотеката потъна в мрак. Хлопна вратата зад гърба си и се затича през къщата, по същия път, по който го бе превел камериерът. В стая със стени в прасковен цвят и красиво изваян гипсов таван се сблъска със същия прислужник, който тичаше в обратната посока, към грозните писъци откъм библиотеката. Обърна се към него:

— Извикайте полицията!

Беше сигурен, че Мелани не би наранила човек, когото не е виждала в сивата стая или който не е свързан пряко с експеримента. Но тъй като камериерът се спря объркан, Дан настоя:

— Не отивайте в библиотеката. Извикайте полицията. За бога, не отивайте там!

Тъмният киносалон вече не приличаше на надеждно убежище за Лора. Започна да изпитва клаустрофобия. Изведнъж се почувства притисната от наблъсканите редове със столове. Тъмнината също я плашеше. Защо, за бога, бяха решили да се скрият на тъмно място? „То“ навярно живееше в мрак и се чувстваше най-добре при липса на светлина.

Какво би станало, ако въздухът отново изстинеше и нещото се върнеше?

А то щеше да се върне.

Беше сигурна. Щеше да се върне скоро.

Огромната желязна врата започна бавно да се отваря, когато Дан бе достигнал едва половината на дългото стълбище. Вероятно камериерът се обаждаше на портиера да отвори вратата, докато

посетителят измъква колата си от паркинга пред къщата. Но в момента камериерът се опитваше да се свърже с полицията и навярно умираше от страх, чувайки ужасните писъци и шума от борба, които се разнасяха откъм библиотеката, така че портиерът задейства механизма на вратата едва когато видя светлината от фаровете да пробива рано падналия мрак и дъжда.

Дан бе поставил подвижната полицейска лампа на покрива на колата. Караше с висока скорост по стръмния хълм. Бе натиснал педала на газта почти докрай и разчиташе, че пазачът при входа ще съумее да отвори. Иначе желязната конструкция изглеждаше в състояние да спре и танк. Ако се удареше, най-вероятно щеше да бъде обезглавен или промушен от някоя извита решетка през предното стъкло.

Би могъл да се спусне и с по-разумна скорост, но сега секундите шеметно препускаха. Дори астралното тяло на момичето да не привършеше с Бут и Юландър за няколко минути, то щеше да се върне в уестуудския киносалон много преди Дан — призракът естествено се движеше с други измерения. Освен това се боеше, че камериерът скоро ще дойде на себе си и ще помисли, че Дан е направил нещо, с което да предизвика писъците в библиотеката. Ако му хрумнеше това подозрение, щеше да се обади на пазача, който веднага щеше затвори портала и така би загубил още ценно време.

На десетина метра от вратата, която продължаваше да се отваря, той отпусна газта и сложи крак върху спирачката. Колата започна да се пързала, но той я удържа на пътя в нужната посока. Усети лек удар и остро стържене, когато задната броня засегна движещата се още врата. После се озова на късата алея отвъд стените на имението. По улицата отпред нямаше движение, така че изобщо не забави ход, когато навлезе в нея — колата поднесе към отсрещния бордюр, но той успя да я овладее, като загуби съвсем малко инерция.

С лудешка скорост и въртяща се аварийна светлина Халдейн полетя по стръмните, извити улици на Белеър, като неразумно рискуваше своя живот и живота на всеки, който би се изпречил пред возилото му на някой от завоите без видимост.

Мислите му отново описаха дъга назад — Делмар, Кари, Синди Лейки...

Мелани наистина убиваше, но не заслужаваше да умре заради това. Явно не беше на себе си, когато ги убиваше. Освен това убийството при самозащита винаги се разглеждаше снизходително. Ако тя не ги бе убила до един, те рано или късно биха се върнали за Мелани не за да си отмъстят, а да продължат експериментите си с нея. Ако не ги бе убила всичките, мъченията щяха да продължат.

Трябваше да успее да убеди и нея в това.

„Боже, моля ти се, нека успея да я убедя!“

Уестууд не беше далече. Обзет от нарастващо безпокойство и без да мисли за нещо друго, щеше да стигне кинокомплекса за по-малко от пет минути. Делмар, Кари, Синди Лейки... Мелани...

Температурата рязко спадна.

Мелани изхленчи.

Лора скочи от стола си, без да е сигурна какво точно трябва да направи — знаеше само, че не може да стои със скръстени ръце, докато „то“ приближава.

Въздухът ставаше все по-студен, но досега температурата не бе падала толкова ниско. От задния ред някой помоли Лора да седне, заобръщаха се и други. Но след миг вниманието на всички бе привлечено от острия студ в салона. Въздухът направо режеше.

Ърл също се бе изправил и този път бе извадил пистолета от кобура си.

Мелани писна тихо и сърцераздирателно, но очите ѝ не се отвориха.

Лора я сграбчи и я разтърси:

— Мила, събуди се! Събуди се!

През салона премина вълна от възклицания — зрителите реагираха не толкова на майката и детето, колкото на собствените си тракащи челюсти. После публиката изведнъж замълча, когато гигантският екран се раздра от горе до долу с такъв звук, сякаш Бог бе съдрал самите небеса. Назъбена черна линия се появи в средата на прожектираните образи, фигурите на екрана се нагънаха, а лицата и телата им се изкривиха върху сребристото платно; започнаха да се сбръчкват и да провисват.

Мелани се гърчеше на стола си и размахваше ръце във въздуха. Някои от ударите ѝ попадаха върху Лора, която я разтърсваше да я събуди.

Веднага след като екранът бе разпран, тежките завеси, които го закриваха в антрактите, изхвъркнаха от корнизите си на тавана. Изплющяха за миг във въздуха като призрачни крила, сякаш самият дявол се бе извисил и размахваше прилепските си израстъци, а после се свлякоха на пода като огромна безформена купчина.

Това дойде прекалено много за публиката. Объркани и уплашени, хората се надигнаха от столовете си.

След като получи няколко силни удара по ръцете и лицето си, Лора успя да хване китките на Мелани и да я усмири.

Обърна глава през рамо, към предната част на салона.

Операторът още не бе спрял прожекционния апарат, така че по съсипания екран още се гонеха светлини, а жълтеникавите аварийни лампи светеха слабо. Имаше достатъчно светлина и всички станаха очевидци на следващия номер. Празните седалки от първия ред започнаха да се изтръгват от пода, за който бяха завинтени — политаха рязко във въздуха към екрана, където се удряха като гюлета и го разнищваха още повече.

Хората закрепяха — част от тях се затичаха към изходите в края на салона, някой извика „Земетресение!“.

Това увеличи паниката още повече.

Нови столове — вече от втория ред — се откъснаха от пода с ужасяващия грохот на отскубнати винтове, отпран метал и разбит бетон.

Като че ли някакъв гигантски и невидим звяр се бе промъкнал в салона и си проправяше път към тях сред маса разрушения, помисли си Лора.

— Да се махаме оттук — извика Ърл, макар да знаеше не по-зле от нея, че не могат да се спасят от „това нещо“, каквото и да беше то.

Мелани бе престанала да се съпротивлява. Беше наистина отпусната като безжизнена парцалена кукла, толкова отпусната, че изглеждаше като мъртва.

Операторът изключи апарата и пушна осветлението в залата. Всички освен Лора, Мелани и Ърл се бяха завтекли към задната част на салона, а половината зрители вече бяха изскочили във фойето.

Лора притисна Мелани към себе си и с бясно биещо сърце се запрепъва между столовете към пътеката. Ърл ги следваше. Сега във въздуха подскачаха седалките от четвъртия ред и се блъскаха в съсипания екран с гръмотевичен шум.

Но най-зловещият шум, истинска канонада, идваше от вратите на аварийния изход до самия екран. Те непрекъснато се отваряха и затваряха, тласкани напред-назад с такава сила, сякаш зад тях бе пътят към ада.

Вперила поглед във вратите, Лора виждаше не тях, а зеещи гладни уста — беше сигурна, че ако се опита да избяга, няма да се озове в паркинга на киното, а в гърлото на някой невъобразимо свиреп звяр. Усещаше, че това е нелепо, че тя също започваше да се поддава на безразсъдната паника.

Ако не беше преживяла проявите на полтъргайста в собствената си кухня, макар и в по-малък мащаб, то сега със сигурност щеше да загуби контрола над себе си. Какво беше това? Какво беше „то“? И защо, по дяволите, му трябваше Мелани?

Дан знаеше. Или знаеше поне част от истината.

Не че имаше значение какво точно знае той, защото в момента не можеше да им помогне. А и изглеждаше малко вероятно някога да го види отново.

Почти истеричното ѝ състояние и емоционалната претовареност, мисълта, че няма да се види пак с Халдейн изведнъж сякаш заредиха Лора с неподозирана сила. Едва бе достигнала пътеката, когато усети как коленете ѝ започнаха да се подгъват под тежестта на ужаса, който изпитваше, и на детето, което висеше безжизнено в ръцете ѝ. Ърл бе върнал револвера в кобура, така че пое момичето.

Пред вратите към фоайето бяха останали само няколко души, които изчакваха своя ред да излязат. Някои се обръщаха и оглеждаха с широко отворени очи необяснимия хаос. Лора и Ърл бяха направили само няколко крачки по същия застлан с мокет път за бягство, когато столовете престанаха да се изстрелват във въздуха зад тях — вместо това започнаха да изригват пред тях. След няколко кратки и непохватни балетни стъпки във въздуха разкъсаните седалки се стовариха върху пътеката, като я блокираха.

Мелани нямаше да може да се измъкне.

Стиснал момичето в ръце, Ърл се обърна, огледа се наляво и надясно, като се чудеше накъде да се отпрати.

После нещо го блъсна и той бе принуден да направи няколко колебливи крачки назад. Нещо изтръгна Мелани от ръцете му. Детето бе повлечено напред по пътеката, докато се блъсна в края на един ред седалки.

Лора с писък се затича след дъщеря си, спря до нея, преобърна я и опипа шията ѝ. Имаше пулс.

— Лора!

Вдигна глава, когато чу името си, и с огромно облекчение видя Дан Халдейн, който току-що се бе промъкнал през излизащите зрители в края на салона. Тичаше по пътеката към тях. Прескачаше раздраните столове, струпани от невидимия враг по пътеката, и извика, когато се приближи достатъчно:

— Точно така! Дръж я в ръце, пази я. — Стигна до Лора и коленичи до нея. — Постави себе си между нея и „него“, защото не мисля, че би наранило тебе.

— А защо не? — попита тя.

— Ще ти обясня после. — Обърна се към Ърл: — Ти как си?

— Нищо ми няма — отвърна Ърл. — Само няколко драскотини.

Дан се изправи.

Лора остана на пода на пътеката, сред разпилените пуканки, смачканите чаши и останалата мръсотия — прегръщаше Мелани и се опитваше да я обгърне цялата. Усети, че салонът е утихнал и невидимият звяр е престанал да буйства. Но въздухът бе все така студен и смразяваше кръвта.

„То“ още беше тук.

Дан се завъртя бавно в кръг, сякаш чакаше нещо да се случи. Нищо не наруши тишината и той заговори:

— Не можеш да убиеш себе си, освен ако не убиеш и майка си. Тя просто няма да ти позволи, освен ако не убиеш първо нея.

Лора вдигна глава към него и го попита:

— С кого говориш? — После изпищя и притисна Мелани към себе си. — Нещо ме дърпа! Дан, нещо се опитва да я отскубне от мен!

— Бори се с него!

Тя продължаваше да притиска Мелани и за миг заприлича на епилептик, който се мята и извива по пода в припадъка си. Но когато нападението спря, и тя престана да се бори.

— Отиде ли си? — попита Дан.

Лора вдигна глава изтощена и объркана:

— Да.

Дан говореше към въздуха, защото усещаше, че астралното тяло се рее някъде из салона:

— Майка ти няма да те остави да я отблъснеш, така че няма да можеш да се разбиеш на парченца. Тя те обича. Ако ѝ се наложи, ще умре, за да те защити.

От другата страна на салона три седалки се изтръгнаха от местата си и бяха запокитени във въздуха, където в продължение на половин минута се въртяха и блъскаха една в друга, преди да се строполят на земята.

— Няма значение какво си мислиш — говореше Дан на психогайста, — но ти не заслужаваш да умреш. Направила си наистина ужасни неща, но те са само това, което е *трябвало* да направиш.

Мълчание.

Тишина.

Дан продължи:

— Майка ти те обича. Иска те жива. Затова те държи с всички сили.

Тъжното стенание на Лора показва, че е осъзнала цялата ужасна истина.

В предната част на киното смачканите завеси се размърдаха и се понадигнаха, опитаха се отново да се разгърнат като заплашителни криле, но след няколко секунди пак се струпаха в безформена купчина.

Ърл се бе изправил. Застана до Дан, огледа театъра и промълви:

— Значи е било самото момиче.

Дан кимна.

Лора захлипа от учудване, скръб и страх и притисна дъщеря си.

Въздухът все още бе леден.

Нещо докосна Дан с невидими ледени ръце и го дръпна назад, но не много силно.

— Няма да можеш да се убиеш, защото ние няма да ти позволим да се убиеш — каза той на астралното тяло. — Обичаме те, Мелани.

Тебе никой не те е обичал, а сега ние искаме да ти покажем любовта си.

Мълчание.

Ърл понечи да каже нещо и тогава през няколко реда от тях психогайстът преброди през цяла редица столове и откъсна плата от облегалките им, а падналите завеси този път успяха да се вдигнат, вратата на аварийния изход отново започна да хлопа, а някои от изолиращите тавански панели западаха. Дочу се пронизителен звук, който сигурно беше астралният глас, защото се разнасяше от празното пространство и изпълваше салона с толкова силен шум, че и двамата мъже запушиха ушите си.

Дан погледна към Лора и я видя как трепереше, но не изпускате детето, за да закрие ушите си. Не отпускате ръце и упорито стискаше момичето.

Шумът нарасна неимоверно и за миг Дан си помисли, че е недооценил Мелани; помисли, че тя ще срути покрива отгоре им и ще убие всички, за да свърши със себе си. После какофонията отведнъж спря, раздвижените предмети тупнаха на пода и вратите престанаха да се тряскат. Един последен панел падна от тавана върху пътеката и се претърколи два пъти, преди да спре.

Отново спокойствие.

И отново тишина.

Изчакаха почти цяла минута и тогава въздухът се затопли. От дъното на салона един човек, който може би беше управителят, се обади:

— Какво, по дяволите, е станало тук?

Някакъв разпоредител, застанал до него, явно бе видял началото на разрушенията и се опита да обясни, но не успя. Дан забеляза движение около кабината на оператора и видя там човек, който надничаше зад една от вратите. Изглеждаше обезумял.

Лора най-сетне пусна Мелани от прегръдката си, а Дан и Ърл застанаха от двете ѝ страни.

Очите на детето бяха отворени, но не гледаха към никого от тях. Погледът му бе разфокусиран. Но не беше същият отнесен поглед. Очите му не изглеждаха така отчуждени. Все още не виждаше нищо от този свят, но бе престанало да се взира и към другото място, където търсеше убежище. Сега се намираше на границата между онази

фантазия и реалността, между тъмнината и света на светлината, в който копнееше да живее.

— Ако е изчезнал стремежът ѝ към самоубийство — а смятам, че е така — тогава най-лошото е отминало — тихо промълви Дан. — Мисля също, че след време ще се възстанови напълно. Но затова ще е нужно безкрайно търпение и много, много любов.

— Имам достатъчно и от двете — увери го Лора.

— И ние ще помагаме — обади се Ърл.

— Да — съгласи се Дан. — Ще помагаме.

Дълги години на лечение очакваха Мелани, а не бе изключено и да остане все така скрита в себе си. Но той имаше чувството, че Мелани завинаги е затворила вратата към декември и никога няма да ѝ позволи отново да се отвори. А ако я е затворила и ако можеше да забрави как се отваря, навярно накрая би могла и да забрави болката, насилието и смъртта, които са се намирали от другата страна.

Забравянето беше началото на излекуването.

Дан съзнаваше, че в това има и урок, който и самият той би могъл да използва. Урок по забравяне. На него му беше нужно да забрави болката от собствените си провали. Делмар, Кари, Синди Лейки. Имаше отчаяното и детинско чувство, че ако може да загърби тези мрачни спомени, ако затвори собствената си врата, тогава и момиченцето ще е в състояние да затвори своята — като че ли неговото твърдо решение да загърби смъртта, би помогнало и за възстановяването на детето.

Реши да склучи спогодба с Бога: „Чуй ме, Господи, обещавам ти, че ще оставя миналото зад себе си; ще престана да разсъждавам прекалено много за кръв, смърт и убийства; ще отделя повече време за живота, за да оценя благословените дарове, които ти си ми дал; ще бъда по-признателен за полученото от тебе; а в замяна, Боже, всичко, което искам, всичко, за което те моля, е да излекуваш Мелани напълно. Моля те. Разбрахме ли се?“.

Докато държеше и полюшваше дъщеря си, Лора вдигна глава към Дан:

— Изглеждаш така... напрегнат. Какво се е случило? За какво си мислиш?

Лора бе изпоцапана, изпръскана с кръв и разрошена, но въпреки това бе прекрасна.

- Забравянето е начало на излекуването — отвърна Дан.
- За това ли мислеше?
- Да.
- Само за това ли?
- Достатъчно е — увери я той. — Достатъчно е засега...

Издание:

Автор: Дийн Кунц

Заглавие: Вратата към декември

Преводач: Боян Николаев

Година на превод: 1998

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Издателска къща Плеяда

Град на издателя: София

Година на издаване: 1998

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Редактор: Мария Димова

Коректор: Анели Векилска-Ръждева

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/19301>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.